

ปฏิริยาและการยอมรับของเด็กวัยรุ่นชาย - หญิง ต่อพฤติกรรมที่เป็นบาปซึ่งสะท้อนในหนังสือพิมพ์

นายบัณฑิต ศรีทองสุก

สถาบันวิทยบริการ

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

วิทยานิพนธ์นี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญาโทศาสตรมหาบัณฑิต

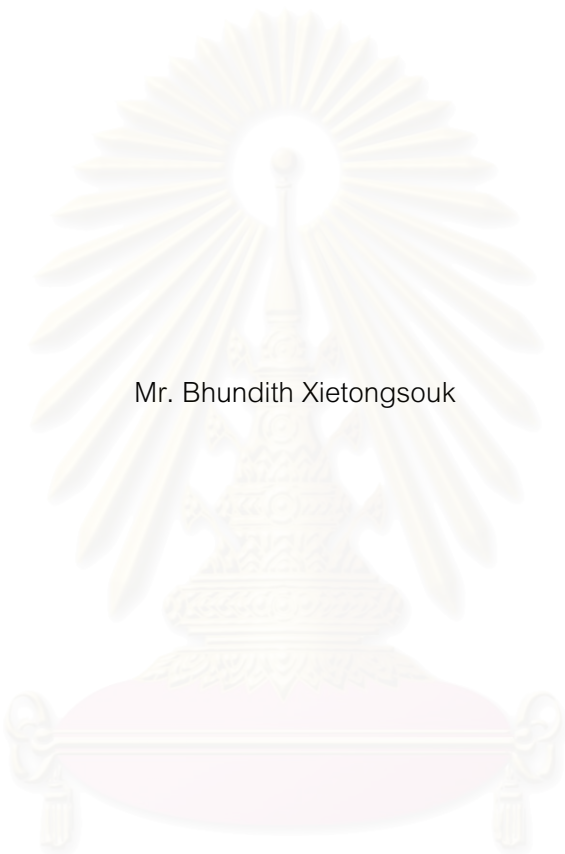
สาขาวิชาวารสารสนเทศ ภาควิชาวารสารสนเทศ

คณะนิเทศศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ปีการศึกษา 2549

ลิขสิทธิ์ของจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

REACTION AND ACCEPTANCE OF MALE AND FEMALE TEENAGERS TOWARDS NEWS THAT
REFLECT SIN IN NEWSPAPERS

Mr. Bhundith Xietongsouk

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

A Thesis Submitted in Partial Fulfillment of the Requirements
for the Degree of Master of Arts Program in Journalism

Department of Journalism

Faculty of [Communication Arts]

Chulalongkorn University

Academic Year 2006

Copyright of Chulalongkorn University

บัณฑิต ศรีทองสุข : ปฏิกริยาและการยอมรับของเด็กวัยรุ่นชาย - หญิง ต่อพฤติกรรมที่เป็นบาปซึ่งสะท้อนในหนังสือพิมพ์. (REACTION AND ACCEPTANCE OF MALE AND FEMALE TEENAGERS TOWARDS NEWS THAT REFLECT SIN IN NEWSPAPERS) อ. ที่ปรึกษา : ศ. สุภัทญา สุตบรรทัด, 181 หน้า.

การวิจัยครั้งนี้มีจุดมุ่งหมายเพื่อศึกษาปฏิกริยาและการยอมรับต่อพฤติกรรมที่เป็นบาปซึ่งปรากฏในหนังสือพิมพ์หน้าหนึ่งของเยาวชนวัย 10 – 15 ปี ชาย 20 คน – หญิง 20 คน จากกลุ่มที่มีสิ่งแวดล้อมทางศีลธรรมดีและกลุ่มที่มีสิ่งแวดล้อมห่างจากศีลธรรม ซึ่งเยาวชนทุกคนมาจากครอบครัวที่เปิดรับหนังสือพิมพ์ประชานิยมเป็นประจำ โดยใช้วิธีการสัมภาษณ์เชิงลึก

ผลการวิจัยพบว่า เนื่องจากเยาวชนอยู่ในสังคมพุทธ และมีนิสัยรักการอ่าน ส่งผลให้เยาวชนทุกคนมีวิจารณ์ฐานว่าสิ่งใดดีและสิ่งใดไม่ดี หากแต่แตกต่างกันเล็กน้อยในประเด็นการคล้อยตามระหว่างเยาวชนกลุ่มที่มีสิ่งแวดล้อมทางศีลธรรมดี และกลุ่มที่สิ่งแวดล้อมห่างจากศีลธรรม ซึ่งปัจจัยที่ทำให้เยาวชนมีพฤติกรรมบาป ได้แก่ ความรู้เท่าไม่ถึงการณ์ และการเลียนแบบ

สื่อหัวข้อที่เยาวชนมองว่าจะเกิดได้ยากที่สุดคือข้อที่สองว่าด้วยการลักทรัพย์ ส่วนสื่อข้อที่ละเมิดง่ายที่สุดคือข้อสี่ว่าด้วยการพูดเท็จ

สื่อที่มีส่วนในการนำเสนอเนื้อหาบาปและความรุนแรงมากที่สุดตามความเห็นของเยาวชนคือหนังสือพิมพ์ ส่วนโทรทัศน์และวิทยุนั้นมีไว้เพื่อความบันเทิง ทั้งนี้ทั้งนั้นความรุนแรงในทุกๆ สื่อไม่ได้มีผลกระทบในการดำเนินชีวิตของเยาวชน

คำว่าบาปในความคิดเห็นของเยาวชนแยกได้เป็นสามมิติ คือ มิติที่อ้างกรรม มิติที่อ้างศีล และมิติที่อ้างกฎหมาย

ภาควิชา.....วารสารสนเทศ..... ลายมือชื่อนิสิต.....บัณฑิต.....ศรีทองสุข.....
สาขาวิชา.....วารสารสนเทศ..... ลายมือชื่ออาจารย์ที่ปรึกษา.....
ปีการศึกษา 2549 ๑

4785083928 : MAJOR JOURNALISM

KEY WORD: MORALITY ENVIRONMENT / THE FIVE PRECEPTS IN BUDDHISM

BHUNDITH XIETONGSOUK : REACTION AND ACCEPTANCE OF MALE AND FEMALE
TEENAGERS TOWARDS NEWS THAT REFLECT SIN IN NEWSPAPERS. THESIS
ADVISOR : Prof. SUKANYA SUDBANTHAD, 181 pp.

This study aims at examining the reaction and acceptance of male and female teenagers toward front-page news that reflect sinful behaviors. Twenty male and twenty female teenagers from good and deficient morality environment participated in the in-depth interviews. All of them came from a family that regularly read popular newspapers.

The study results show that the youths are in a Buddhist society and acquire passion in reading. These factors contribute to the fact that all youths have discretion in judging which situation is good or bad. Nevertheless, teenagers from a good morality environment and a deficient one have slightly different opinions when it comes to forming consent. Factors that contribute to sinful behaviors among teenagers are ignorance and imitation.

Among the five precepts in Buddhism, teenagers think that the hardest one to violate is to refrain from stealing, whereas the easiest one to break is to refrain from false speech.

Teenagers also think that the medium that present the highest amount of sinful and violent contents is newspapers, while television and radio are for entertainment purposes. Meanwhile, violent content presented in any type of media does not affect their daily life. The definition of sin in their opinion comprises three dimensions, related to karma, Buddhist precepts, and law.

Department.....Journalism..... Student's signature.....*Bhundith Xietsongsouk*
Field of study....Journalism..... Advisor's signature.....*Sukanya Sudbantbad*
Academic year 2006

กิตติกรรมประกาศ

วิทยานิพนธ์ฉบับนี้จะสำเร็จสมบูรณ์ไปไม่ได้หากขาดความกรุณาจากท่าน ศาสตราจารย์สุภัฏญา สดขรรทัด ที่ยอมเสียสละเวลาอันมีค่าเพื่อจุดไฟท่ามกลางพายุนำทางให้ข้าพเจ้าได้มีแสงสว่างแห่งปัญญาจนสามารถเสร็จสิ้นกระบวนการการทำวิจัยครั้งนี้ และคณาจารย์อีกสองท่านที่ส่งเสริมให้ได้ นั่นคือท่านรองศาสตราจารย์ ดร.พีระ จิระโสภณ และผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.วิลาสินี พิพิธกุล ที่ช่วยให้คำแนะนำอันมีค่าสำหรับงานวิจัยชิ้นนี้ นอกจากนี้ยังมีคณาจารย์ของข้าพเจ้าตั้งแต่ท่านแรกที่จับมือข้าพเจ้าให้หัดเขียนตัวหนังสือจนถึงปัจจุบัน ข้าพเจ้าขอกราบขอบพระคุณทุกท่านมา ณ โอกาสนี้

ข้าพเจ้าขอกราบขอบพระคุณคุณพ่อ สำหรับการเป็นผู้สนับสนุนหลักอย่างเป็นทางการที่อดเยียมเสมอมา ข้าพเจ้าขอกราบขอบพระคุณคุณแม่ สำหรับกำลังใจที่ไม่เคยหมด ข้าพเจ้าขอขอบคุณพี่ชายที่พาเด็กใจอย่างข้าพเจ้าไปเลือกซื้อคอมพิวเตอร์เพื่อทำวิทยานิพนธ์ ข้าพเจ้าขอขอบคุณพี่สาวแสนสวย สำหรับทุกๆ อย่างที่เราได้มีร่วมกัน ถ้าไม่มีความรักและความหวังดีจากทุกๆ คน ข้าพเจ้าคงไม่มีวันนี้

สำหรับเพื่อนๆ ที่คอยช่วยเหลือกันมาตลอด ข้าพเจ้าทราบซึ่งในความมีน้ำใจเสมอมา ขอขอบคุณแม่ที่คอยช่วยเหลือทั้งเรื่องการเรียนและกำลังใจ ขอขอบคุณฝ่ายที่คอยมารับมาส่งเสมออย่างไม่รู้จักเหน็ดเหนื่อย ขอขอบคุณเจ๊นึ่งที่เป็นเพื่อนที่จริงใจเสมอมา ขอขอบคุณก้อย และหนุ่มที่ช่วยเหลือเรื่องวิชาสถิติ ขอขอบคุณอุ้มที่คอยส่งข่าวเรื่องลงทะเบียนเรียนและช่วยตอบคำถามต่างๆ มากมาย และขอบคุณทุกคนที่อาจไม่ได้เอ่ยชื่อ ขอขอบคุณมากๆ

และบุคคลสำคัญที่ลืมไม่ได้คือพี่นาย และพี่โอ้ ถ้าไม่มีพี่ทั้งสองคน ข้าพเจ้าและเพื่อนๆ คงหลงทางไปอีกมากมาย ขอขอบคุณสำหรับทุกความช่วยเหลือและคำชี้แนะ ขอขอบคุณคุณป้าแม่บ้านประจำภาควิชาวารสารสนเทศที่ช่วยทำให้เรามีห้องภาคสะอาดเรียบร้อย ขอขอบคุณบุคลากรทุกท่าน ทั้งที่คณะนิเทศศาสตร์ หอสมุด และบัณฑิตวิทยาลัย

สุดท้ายนี้ ข้าพเจ้าขอขอบคุณจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ไม่ว่าจะด้วยเหตุผลใดก็ตามที่ให้โอกาสข้าพเจ้าได้เข้าศึกษาในมหาวิทยาลัยอันทรงเกียรติแห่งนี้จนสำเร็จการศึกษาระดับปริญญาโทมาบัดนี้ ขอขอบคุณครับ

สารบัญ

	หน้า
บทคัดย่อภาษาไทย.....	ง
บทคัดย่อภาษาอังกฤษ.....	จ
กิตติกรรมประกาศ.....	ฉ
สารบัญ.....	ช
สารบัญตาราง.....	ญ
บทที่ 1 บทนำ.....	1
ที่มาและความสำคัญของปัญหา.....	1
วัตถุประสงค์ของการวิจัย.....	7
คำถามนำวิจัย.....	8
ขอบเขตการวิจัย.....	8
ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ.....	9
บทที่ 2 แนวคิด ทฤษฎี และงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง.....	10
แนวคิดเกี่ยวกับจิตวิทยาพัฒนาการของเด็ก พัฒนาการด้านอารมณ์ สังคม และสติปัญญา ของเด็กและวัยรุ่น.....	11
แนวคิดเกี่ยวกับความแตกต่างระหว่างเพศชายและเพศหญิง.....	14
แนวคิดเกี่ยวกับผลกระทบของสื่อที่มีต่อเด็ก.....	22
แนวคิดเกี่ยวกับความรุนแรงในสื่อมวลชน.....	28
แนวคิดเกี่ยวกับบาป.....	31
หลักสัมพัทธนิยม.....	34
แนวคิดว่าด้วยบทบาทหนังสือพิมพ์.....	35
งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง.....	38
นิยามศัพท์.....	41

บทที่ 3 ระเบียบวิธีวิจัย.....	45
ลักษณะประชากรที่ศึกษา.....	45
การคัดเลือกกลุ่มตัวอย่าง.....	46
วิธีเก็บข้อมูลและการสัมภาษณ์.....	47
ตัวอย่างข่าวที่ละเมิดศีลห้า.....	48
การนำเสนอข้อมูล.....	58
 บทที่ 4 ผลการวิจัย.....	59
ประวัติโดยย่อของกลุ่มตัวอย่าง.....	59
ข้อมูลเกี่ยวกับสิ่งแวดล้อมทางศีลธรรมของเยาวชนกลุ่มตัวอย่าง.....	65
ปฏิภรียาของเยาวชนชาย – หญิง การยอมรับและคล้อยตามต่อประเด็นข่าวที่สะท้อนบาปซึ่งสะท้อนในหน้าหนังสือพิมพ์.....	78
ความคิดเห็นคล้อยตามต่อพฤติกรรมที่สะท้อนบาปซึ่งสะท้อนในหน้าหนังสือพิมพ์ของกลุ่มตัวอย่าง.....	130
สรุปปฏิภรียาของเยาวชนกลุ่มตัวอย่างเกี่ยวกับความรุนแรงของข่าวในหน้าหนังสือพิมพ์ทั่วไป... สื่ออื่นใดอีกบ้างนอกจากหนังสือพิมพ์ที่มีส่วนในการนำเสนอ “บาป”.....	133 136
ความคิดเห็นเกี่ยวกับนิยามคำว่า “บาป” ในความรู้สึกของเยาวชนกลุ่มตัวอย่าง.....	142
ปัจจัยที่เป็นสาเหตุให้เยาวชนกลุ่มตัวอย่างยอมรับพฤติกรรมที่สะท้อนบาปผ่านหนังสือพิมพ์.....	143
สรุปปฏิภรียาและการยอมรับของเยาวชนกลุ่มตัวอย่างต่อพฤติกรรมที่เป็นบาป.....	146
สรุปปัจจัยที่ทำให้ปฏิภรียาและการยอมรับของเยาวชนกลุ่มตัวอย่างต่อมาตรฐานด้านศีลธรรมมีความแตกต่างกัน.....	149
 บทที่ 5 สรุปผลการวิจัย อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ.....	151
สรุปผลการวิจัย.....	151
อภิปรายผล.....	168
การศึกษาเพิ่มเติม.....	176
ข้อเสนอแนะ.....	179

รายการอ้างอิง.....	182
ประวัติผู้เขียนวิทยานิพนธ์.....	187

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

สารบัญตาราง

ตาราง	หน้า
ตารางที่ 1 สิ่งที่ใหญ่ ท้อแท้ ลึกลับหวัง ในตัวเด็กไทย ณ วันนี้.....	5
ตารางที่ 2 ประเภทของสื่อที่มีอิทธิพลต่อการใช้ความรุนแรงของวัยรุ่น.....	6
ตารางที่ 3 แสดงข้อมูลส่วนตัวของเยาวชนกลุ่มที่มีสิ่งแวดล้อมทางศีลธรรมดี.....	60
ตารางที่ 4 แสดงข้อมูลส่วนตัวของเยาวชนกลุ่มที่มีสิ่งแวดล้อมห่างจากศีลธรรม.....	62
ตารางที่ 5 ตัวอย่างปฏิกิริยาของเยาวชนกลุ่มตัวอย่างต่อข่าวที่ 1 ว่าด้วยการละเมิดศีลห้าข้อ ที่ว่าด้วยการฆ่าสัตว์ตัดชีวิต.....	79
ตารางที่ 6 ตัวอย่างปฏิกิริยาของเยาวชนเกี่ยวกับการตบยุง หรือฆ่าแมลง (สัตว์ที่ก่อความ เดือดร้อนรำคาญให้มนุษย์).....	82
ตารางที่ 7 ตัวอย่างปฏิกิริยาของเยาวชนเกี่ยวกับการฆ่าปลา นก ไก่ แมว สุนัข (สัตว์เลี้ยง หรือสัตว์ที่ใช้เป็นอาหาร).....	85
ตารางที่ 8 ตัวอย่างปฏิกิริยาของเยาวชนกลุ่มตัวอย่างต่อข่าวที่ 2 ว่าด้วยการละเมิดศีลห้าข้อ ที่ว่าด้วยการลักทรัพย์.....	89
ตารางที่ 9 ตัวอย่างปฏิกิริยาของเยาวชนเกี่ยวกับการขโมยเงินผู้ปกครอง (หากถูกจับได้อาจถูก ลงโทษด้วยการตี หรือดูว่า).....	92
ตารางที่ 10 ตัวอย่างปฏิกิริยาของเยาวชนกลุ่มตัวอย่างเกี่ยวกับการขโมยของจากร้านค้า (หาก ถูกจับได้อาจถูกดำเนินคดีตามกฎหมาย).....	96
ตารางที่ 11 ตัวอย่างปฏิกิริยาของเยาวชนกลุ่มตัวอย่างต่อข่าวที่ 3 ว่าด้วยการละเมิดศีลห้าข้อ ที่ว่าด้วยการประพฤตินอกใจ.....	99
ตารางที่ 12 ตัวอย่างปฏิกิริยาของเยาวชนกลุ่มตัวอย่างเกี่ยวกับการเปิดรับสื่อที่ไม่เหมาะสม เกี่ยวกับเรื่องเพศ (หากถูกจับได้อาจถูกว่ากล่าว หรือตีเพื่อเป็นการลงโทษ).....	102
ตารางที่ 13 ตัวอย่างปฏิกิริยาของเยาวชนกลุ่มตัวอย่างเกี่ยวกับการมีเพศสัมพันธ์ก่อนวัยอัน สมควร (หากถูกจับได้อาจถูกจับให้แต่งงาน หรือถูกดำเนินคดีตามกฎหมาย).....	106
ตารางที่ 14 ตัวอย่างปฏิกิริยาของเยาวชนกลุ่มตัวอย่างต่อข่าวที่ 4 ว่าด้วยการละเมิดศีลห้าข้อ ที่ว่าด้วยการพูดเท็จ.....	110

ตารางที่ 15 ตัวอย่างปฏิกริยาของเยาวชนกลุ่มตัวอย่างเกี่ยวกับการเคยโกหกโดยไม่ตั้งใจ (หากถูกจับได้อาจไม่ได้รับการลงโทษใดๆ หรืออาจถูกดำเนินเพียงเล็กน้อย).....	114
ตารางที่ 16 ตัวอย่างปฏิกริยาของเยาวชนกลุ่มตัวอย่างเกี่ยวกับการโกหกโดยตั้งใจ เพื่อแก้ตัวให้พ้นจากความผิด (หากถูกจับได้อาจถูกทำโทษ).....	117
ตารางที่ 17 ตัวอย่างปฏิกริยาของเยาวชนกลุ่มตัวอย่างต่อข่าวที่ 5 ว่าด้วยการงดเว้นจากการดื่มสุรา.....	122
ตารางที่ 18 ตัวอย่างปฏิกริยาของเยาวชนกลุ่มตัวอย่างเกี่ยวกับการดื่มเหล้า หรือสูบบุหรี่ (สิ่งเสพติดที่รัฐบาลอนุญาตให้วางจำหน่ายตามท้องตลาดทั่วไป).....	125
ตารางที่ 19 ตัวอย่างปฏิกริยาของเยาวชนกลุ่มตัวอย่างเกี่ยวกับการเสพยาเสพติดชนิดอื่น (สิ่งเสพติดที่มีอันตรายมากกว่าสิ่งเสพติดที่รัฐบาลอนุญาตให้วางจำหน่ายตามท้องตลาดทั่วไป).....	128
ตารางที่ 20 ตัวอย่างความคิดเห็นของเยาวชนกลุ่มที่คล้อยตามไปกับการโกหกเท่านั้น.....	131
ตารางที่ 21 ตัวอย่างปฏิกริยาของเยาวชนเกี่ยวกับกลุ่มข่าวที่มีเนื้อหารุนแรงมากที่สุดบนหน้าหนังสือพิมพ์.....	133
ตารางที่ 22 ตัวอย่างปฏิกริยาของเยาวชนเกี่ยวกับกลุ่มข่าวที่มีเนื้อหารุนแรงน้อยที่สุดบนหน้าหนังสือพิมพ์.....	135
ตารางที่ 23 ตัวอย่างพฤติกรรมกรเปิดรับสื่อโทรทัศน์ของเยาวชนกลุ่มตัวอย่าง.....	137
ตารางที่ 24 ตัวอย่างพฤติกรรมกรเปิดรับสื่อวิทยุของเยาวชนกลุ่มตัวอย่าง.....	139
ตารางที่ 25 ตัวอย่างพฤติกรรมกรเปิดรับสื่อหนังสือพิมพ์ของเยาวชนกลุ่มตัวอย่าง.....	140

บทที่ 1

บทนำ

ที่มาและความสำคัญของปัญหา

สังคมไทยในปัจจุบันกำลังมีการพัฒนาไปอย่างมากมายในหลายด้าน ทั้งนี้เพื่อผลักดันประเทศของเราให้ก้าวขึ้นมาทัดเทียมกับนานาประเทศที่ได้ชื่อว่าเจริญแล้ว ซึ่งมีปัจจัยหลายอย่างที่จะช่วยให้ประเทศของเราก้าวไปถึงจุดนั้นได้ แต่ที่สำคัญที่สุดคือการพัฒนาทรัพยากรมนุษย์ให้เป็นบุคลากรที่มีคุณภาพ เพื่อเป็นกำลังสำคัญในการนำพาและพัฒนาประเทศไปสู่แนวหน้าของโลกอย่างมั่นคงและมีเสถียรภาพ

ทุกวันนี้ประเทศของเราพยายามส่งเสริมให้เยาวชนมีการแสดงออกและพัฒนาการที่ดี ดังจะเห็นได้จากกรณีที่มีโครงการจากรัฐบาลหลายโครงการเพื่อส่งเสริมการแสดงความสามารถของเยาวชนในเชิงสร้างสรรค์ เช่น การส่งเสริมเยาวชนให้ไปแข่งความรู้ความสามารถด้านวิชาการระดับโอลิมปิก ซึ่งเยาวชนไทยของเราก็ไม่ได้สร้างความผิดหวังให้กับประเทศเลยแม้แต่น้อย และยังมีโครงการจากหน่วยงานเอกชนอีกมากมาย เช่น การประกวดความสามารถพิเศษต่างๆ เป็นต้น ทั้งหมดนี้ล้วนเป็นกิจกรรมที่สร้างสรรค์สำหรับเยาวชนของเรา แต่เท่านี้ยังไม่เพียงพอที่จะทำให้เยาวชนของเราเติบโตขึ้นมาเป็นทรัพยากรมนุษย์ที่มีคุณภาพได้

ประการหนึ่งที่สังคมของเราหลงลืมไปว่ามีความสำคัญอย่างยิ่งยวดในการพัฒนาเยาวชนอันมีค่าของเราไม่น้อยไปกว่าการพัฒนาด้านอื่นๆ เลย ก็คือปฏิกิริยาและการยอมรับต่อเรื่องที่เป็นบาป ซึ่งหมายความว่า เยาวชนของเราจะเป็นบุคลากรที่มีค่าของประเทศได้นั้น ไม่ได้อยู่ที่เกรดเฉลี่ย 4.00 หรืออยู่ที่ร้องเพลงได้ไพเราะเพียงอย่างเดียว แต่เยาวชนจะต้องมีจิตสำนึกที่ดี มีความคิดและการแสดงออกที่เหมาะสมเกี่ยวกับพฤติกรรมที่เป็นบาป มีความสามารถแยกแยะสิ่งที่ไม่ดีออกจากสิ่งที่ดีได้ ซึ่งในปัจจุบันนี้ภาวะดังกล่าวกำลังประสบกับปัญหา เนื่องจากปัจจุบันนี้มีเยาวชนจำนวนมากที่ขาดจิตสำนึกด้านจริยธรรมที่ดี ดังจะเห็นได้จากสถานการณ์ข่าวในหน้าหนังสือพิมพ์ทุกวันนี้พบว่า มีข่าวเยาวชนก่อคดีทั้งเล็กและใหญ่มากมายไม่เว้นแต่ละวัน นอกจากนี้ผลการสำรวจของสำนักวิจัยสวนดุสิตโพลเกี่ยวกับประชาชนกับกิจกรรมทางพระพุทธศาสนา (มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนดุสิต, สำนักวิจัย

สวนดุสิตโพล,2548) สํารวจระหว่างวันที่ 1 – 10 กรกฎาคม 2548 ยังระบุออกมาอีกว่า ประชาชนทั่วไปที่ดักบาตรนานๆ ครั้ง หรือเมื่อมีโอกาสโดยรวมแล้วสูงถึง 35.15 % ส่วนประชาชนที่ดักบาตรเป็นประจำทุกวันมีเพียง 4 % เท่านั้น และยังมีผลการสํารวจเกี่ยวกับความบ่อยครั้งของการไปวัด ซึ่งผลที่ได้นั้นค่อนข้างน่าเป็นห่วงสำหรับประเทศที่ได้ชื่อว่าเป็นเมืองพุทธอย่างประเทศไทย กล่าวคือ ประชาชนจำนวน 45.36 % ไปวัดนานๆ ครั้ง หรือเมื่อมีเวลา ส่วนประชาชนที่ไปทุกสัปดาห์มีเพียง 7.86 % เท่านั้น (มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนดุสิต, สํานักวิจัยสวนดุสิตโพล,2548) ผลสํารวจเกี่ยวกับเรื่องนี้นับเป็นกระจกสะท้อนสถานการณ์เกี่ยวกับประชาชนในประเทศของเราซึ่งได้ชื่อว่าเป็นเมืองพุทธได้เป็นอย่างดี

ทุกสิ่งที่มีมนุษย์สร้างขึ้นมีทั้งคุณประโยชน์และโทษ หนังสือพิมพ์ก็เช่นเดียวกัน ประโยชน์ของหนังสือพิมพ์มีมากมาย ที่เด่นชัดที่สุดคือการให้ความรู้ และข่าวสารความเป็นไปของโลกใบนี้ ซึ่งนับว่ามีความสําคัญต่อมนุษย์ทุกคน ในอีกมุมหนึ่ง หนังสือพิมพ์ก็มีโทษที่ใครหลายคนอาจคาดไม่ถึง โทษของหนังสือพิมพ์ที่มีต่อเด็ก คือ ทางด้านภาษา ทั้งภาษาเขียนและภาษาพูด การใช้ภาษาวิบัติและภาษาสะแลง มีการบัญญัติศัพท์ขึ้นใช้ใหม่ซึ่งไม่ถูกหลักภาษาไทย ทำให้เด็กจดจำง่าย และนำไปใช้โดยเห็นเป็นสิ่งโก้เก๋ ที่เห็นได้ง่ายคือ ภาษาเขียนที่ใช้ในการโฆษณา ทำให้เกิดความคิดรวบยอดที่ผิดแก่เยาวชน เป็นการทําลายภาษาซึ่งถือว่าเป็นส่วนหนึ่งของวัฒนธรรมประจำชาติ การอธิบายถึงวิธีประทุษกรรมอย่างละเอียด ใช้ภาษาเชิงยกย่องอาชญากรให้เป็นวีระบุรุษ เช่น เรียกเจ้าพ่อบ้าง ยอดนักเลงบ้าง ราชาเฮโรอีนบ้าง เป็นต้น ทำให้เด็กเคยชินกับสิ่งที่ผิดๆ สร้างค่านิยมที่ผิดๆ อาจทำให้เด็กเกิดความอยากลอง และอาจถูกมอมเมาจิตใจให้ต่ำลง หนังสือพิมพ์บางฉบับก็ให้ข้อมูลและข่าวที่บิดเบือน เป็นเหตุให้เด็กไขว้เขว หลงเชื่อ และได้ข้อมูลที่ผิดๆ ซึ่งเด็กยังไม่มีวิจารณาไตร่ตรองหรือใช้วิจารณญาณวิเคราะห์ข้อมูลเหล่านั้นได้ดีเหมือนผู้ใหญ่ (นวลนิภา มณีฉาย, 2525) นอกจากนี้ยังมีผลกระทบด้านอื่นๆ อีก เช่น

ผลกระทบด้านการถ่ายทอดวัฒนธรรม รายการทางวิทยุโทรทัศน์ วิทยุกระจายเสียง และสื่อสิ่งพิมพ์ที่มีสาระส่งเสริมความรู้ด้านศิลปวัฒนธรรมไทยมีน้อยและเด็กไม่ค่อยสนใจ ส่วนรายการที่นำเข้ามาจากต่างประเทศ หรือมีรูปแบบเนื้อหาเลียนแบบรายการต่างประเทศ ซึ่งมีระดับความนิยมเชิงตลาดสูงกลับเข้าถึงเด็กได้ ทำให้เด็กไทยมีโอกาสซึมซับและเลียนแบบวัฒนธรรมต่างชาติได้มาก ซึ่งบางอย่างไม่เหมาะสมกับวิถีชีวิตแบบไทย

ผลกระทบต่อทัศนคติและค่านิยม รายการทางวิทยุโทรทัศน์ วิทยุกระจายเสียง และสื่อสิ่งพิมพ์ที่มีระดับความนิยมในเชิงตลาดสูงมักมีเนื้อหาที่ตอกย้ำให้เด็กมีทัศนคติและค่านิยมบางประการที่ไม่เหมาะสม เช่น มีลักษณะอำนาจนิยม ฟุ้งเฟ้อ นิยมบริโภคสิ่งเสพย์ติดประเภทเหล้า บุหรี่ ให้คุณค่าของเงินมากกว่าคุณธรรมความดี ไม่ยอมรับความเท่าเทียมกันระหว่างสองเพศ มองภาพพจน์ของสตรีไปในแง่ลบ เช่น เห็นเป็นวัตถุทางเพศ เป็นต้น (คณะอนุกรรมการศึกษาบทบาทสื่อมวลชนในการพัฒนาเด็ก, 2535)

ความเจริญก้าวหน้าทางด้านสื่อสารคมนาคมที่สะดวกรวดเร็วทั้งถึงกันทั่วโลก ทำให้วัฒนธรรมของนานาประเทศแพร่กระจายเข้ามาในสังคมทำให้เยาวชนเกิดความนิยมวัฒนธรรมต่างชาติ ตลอดจนเกิดการเลียนแบบโดยไม่พิจารณาเลือกเฉพาะในส่วนที่ดีงาม และเหมาะสมกับสังคมไทย ก่อให้เกิดปัญหาความฟุ้งเฟ้อที่ขัดกับประเพณี วัฒนธรรม คุณธรรม และค่านิยมของไทย ก่อให้เกิดปัญหาสังคมเช่นในปัจจุบัน โดยเฉพาะอย่างยิ่งปัญหาด้านคุณธรรม จริยธรรมของเด็กและเยาวชน ไม่ว่าจะเป็นเรื่องการประพฤติผิดทางเพศ ความก้าวร้าว ไม่มีสัมมาคารวะ ความฟุ้งเฟ้อ เห็นแก่ประโยชน์ส่วนตัว เป็นต้น อันเป็นการละเมิดศีลห้าซึ่งเป็นหลักคำสอนของพระพุทธเจ้า ภาพเหล่านั้นได้สะท้อนโดยสื่อมวลชนซึ่งทำหน้าที่เป็นกระจกเงาของสังคม ในการสะท้อนภาพความจริง และปัญหาที่เกิดขึ้นในสังคมนั้นๆ ซึ่งผลที่เกิดขึ้นตามมาคือความไม่สงบในสังคม ซึ่งปัญหาดังกล่าวได้ถูกระบุไว้ในแผนพัฒนาการศึกษาแห่งชาติ ฉบับที่ 8 (พ.ศ. 2540 – 2544) เขียนไว้ว่า ค่านิยมในการปฏิบัติตามหลักทางศาสนาลดน้อยถอยลง โดยเฉพาะสังคมเมืองไม่ค่อยให้ความสำคัญกับคุณธรรม จริยธรรม ขาดศรัทธาในศาสนา ระบบการให้คุณค่าทางสังคมเปลี่ยนแปลงไป คือนิยมและเชิดชูเงินตรามากกว่าคุณความดี เลื่อมใสในลัทธิบริโภคนิยม การเลียนแบบวิถีชีวิตตะวันตก รวมทั้งมีความนิยมในวัตถุมากขึ้น ขาดระเบียบวินัย ความรับผิดชอบและจรรยาบรรณการทำงาน (สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ, แผนพัฒนาการศึกษาแห่งชาติ ฉบับที่ 8 พ.ศ. 2540 – 2544)

การยอมรับพฤติกรรมที่เป็นบาปและนำไปสู่การเลียนแบบสื่อที่นำเป็นห่วงอีกประการหนึ่งคือการเลียนแบบข่าวฆ่าตัวตาย รายงานขององค์การอนามัยโลกว่าด้วยการป้องกันการฆ่าตัวตาย ระบุว่า บันไดพื้นฐาน 1 ใน 6 ชั้นของการป้องกันการฆ่าตัวตาย คือ การลดการรายงานข่าวการฆ่าตัวตายในสื่อต่างๆลง มีการศึกษาในงานวิจัยหลายชิ้นที่ระบุว่า สื่อมีอิทธิพลกับการฆ่าตัวตาย เช่น หลังการตายของ Marilyn Monroe ในเดือน ส.ค. 1962 มีคนฆ่าตัวตายตามมา 303 ราย เพิ่มขึ้น 12 % ,

หลังจากหนังสือชื่อ Final exit กล่าวถึงวิธีการฆ่าตัวตายของผู้ป่วยระยะสุดท้ายออกจำหน่าย มีผู้ฆ่าตัวตายเพิ่มขึ้น 313% ,รายงานการฆ่าตัวตายรายเดือนของสหรัฐอเมริกา ตั้งแต่ 1948 - 1968 พบว่า มีการฆ่าตัวตายเพิ่มขึ้นมากอย่างมีนัยสำคัญหลังจากมีการลงชื่อเรื่องการฆ่าตัวตาย มีประเด็นว่า ถ้ามีการนำเสนอข่าวการฆ่าตัวตายพร้อมรายละเอียดในหน้า 1 ของหนังสือพิมพ์ จะมีแนวโน้มการตายจากการฆ่าตัวตายเพิ่มขึ้น

น.พ.ทวีศิลป์ วิษณุโยธิน โฆษกกรมสุขภาพจิต อธิบายว่า อิทธิพลของสื่อที่มีต่อการฆ่าตัวตาย คือ การเลียนแบบ ทั้งนี้เนื่องจากคนที่คิดจะฆ่าตัวตายอยู่แล้ว สามารถหาวิธีการที่จะตายได้ไม่ยาก เพราะสื่อนำเสนอไว้ละเอียดมาก เช่น ช่างศพผู้ตาย บนโต๊ะหน้ากระจก พบขวดใส่ยานอนหลับ ชื่อ...ขนาด 100 มล. จำนวน 3 ขวด

ดังนั้น คนที่มีแนวโน้มจะฆ่าตัวตาย พอมาอ่านข่าวนี้ก็ฆ่าตัวตายได้ไม่ยาก แคकिनยานอนหลับยี่ห้อนี้กินขนาดเข้าไปก็ตายได้แล้ว (ผู้จัดการออนไลน์, website, 2548) นับว่าเป็นเรื่องที่น่าวิตกเป็นอย่างมากถ้าหากเยาวชนของเราหลงผิดคิดว่าการฆ่าตัวตายเป็นทางออกของปัญหาที่ถูกต้อง ซึ่งการฆ่าตัวตายถือเป็นบาปที่ร้ายแรงในศาสนาพุทธ

ด้วยสาเหตุนี้ทำให้หลายฝ่ายมีความวิตกกังวลเกี่ยวกับสถานการณ์ในอนาคตของประเทศว่า จะเป็นอย่างไร เยาวชนของเราจะนำพาประเทศของเราไปในทิศทางใด ซึ่งหมายถึงชีวิตของเราในบั้นปลายจะต้องไปอยู่ในสังคมแบบไหน ดังจะเห็นได้จากผลสำรวจของสำนักวิจัยสวนดุสิตโพล เรื่อง เด็กไทยในสายตา ผู้ใหญ่ ณ วันนี้ (มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนดุสิต, สำนักวิจัยสวนดุสิตโพล, 2549) ซึ่งทำการสำรวจวันที่ 13 มกราคม 2549 พบว่า สิ่งที่ผู้ใหญ่ ท้อแท้ สิ้นหวัง ในตัวเด็กไทย ณ วันนี้ ได้ผลออกมาดังตารางด้านล่าง

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตารางที่ 1 สิ่งที่คุณใหญ่ ท้อแท้ สิ้นหวัง ในตัวเด็กไทย ณ วันนี้

		ชาย	หญิง	ภาพรวม
อันดับที่ 1	ด้านความประพฤติ ขาดความเป็นไทย/ไม่รักษา ขนบธรรมเนียมประเพณีไทย	16.95%	16.53%	16.69%
อันดับที่ 2	เรียนรู้ และทดลองเรื่องเพศเร็วเกินไป	13.86%	16.46%	15.44%
อันดับที่ 3	ด้านความคิด การเห็นผิดเป็นชอบ เช่น ติดยาเสพติด	14.96%	10.95%	12.52%
อันดับที่ 4	ความมีสัมมาคาราวะลดน้อยลง/การประพฤติปฏิบัติตัวต่อ ผู้ใหญ่	6.08%	9.87%	8.39%
อันดับที่ 5	มีการแสดงความกล้าในทางที่ผิด เช่น ทำตัวเป็นอันธพาล	10.87%	6.66%	8.31%

ที่มา : <http://www.dusitpoll.dusit.ac.th>

กล่าวคือ ผู้ใหญ่มองเห็นว่าเด็กทุกวันนี้มีความอ่อนด้อยในเรื่องความประพฤติ ซึ่งไม่เหมาะสม ผู้วิจัยจึงมีความสนใจที่จะศึกษาปฏิกริยาต่อประเด็นข่าวและการยอมรับพฤติกรรมที่เป็นบาปซึ่งสะท้อนในหน้าหนังสือพิมพ์ของเยาวชนไทยที่ทางบ้านเปิดรับหนังสือพิมพ์ประจำวันเป็นประจำ เพราะสื่อมวลชนซึ่งรวมถึงหนังสือพิมพ์นับเป็นหนึ่งในเป้าหมายของสังคมมนุษย์ การที่เยาวชนมีเป้าหมายที่ไม่เหมาะสมอาจส่งผลกระทบต่ออนาคตของพวกเขาเหล่านั้นในด้านต่างๆ ไม่มากก็น้อยได้ และหนังสือพิมพ์ประจำวันนั้นมีสิทธิโดยชอบธรรมในการนำเสนอเนื้อหาและภาพเกี่ยวกับประเด็นความรุนแรงหลัก 3 อย่างของการเรียกร้องสัญชาติญาณความอยากรู้อยากเห็นของมนุษย์ อันได้แก่ บาป (Sin) เพศ (Sex) และความรุนแรง (Violence) อย่างเปิดเผย ในแต่ละวันหนังสือพิมพ์เสนอข่าวด้านดีหรือข่าวเชิงบวกน้อยมาก ดังจะเห็นได้ว่าบางวันไม่มีข่าวด้านดีเลย หนังสือพิมพ์เสนอข่าวด้านดีโดยเฉลี่ย 14.56 เปอร์เซ็นต์ หนังสือพิมพ์เสนอข่าวด้านร้ายหรือข่าวเชิงลบคิดเป็น 80 – 90 เปอร์เซ็นต์ ข่าวด้านร้ายที่หนังสือพิมพ์ประจำวันเสนอมากที่สุด คือ ข่าวอาชญากรรม (กอบกุล ถาวรานนท์, 2545) สิ่งต่างๆ ในหน้าหนังสือพิมพ์เหล่านี้ที่เยาวชนของเราได้สัมผัสอยู่เป็นประจำพวกเขามีความคิดเห็นอย่างไรสามารถยอมรับพฤติกรรมที่เป็นบาปเหล่านั้นได้หรือไม่ สิ่งต่างๆ ที่ผู้ใหญ่มองเด็กนั้น เด็กมีพฤติกรรม

เช่นนี้เพราะได้รับอิทธิพลมาจากสื่อหรือไม่ เพราะจากการศึกษาของสำนักวิจัยเอแบคโพลล์ มหาวิทยาลัยอัสสัมชัญ (2548) พบว่า ชาวความรุนแรงที่เกิดขึ้นในสื่อต่างๆ มีอิทธิพลต่อการใช้ความรุนแรงของวัยรุ่นถึงร้อยละ 43 นับเป็นอันดับสามรองจากภาพยนตร์ และการชักจูงและสนับสนุนจากเพื่อน นั่นหมายความว่าสื่อมวลชนที่นำเสนอข่าวความรุนแรงนั้นมีผลกระทบต่อความคิดและการกระทำของเด็กไม่มากนักน้อย ดังตารางที่แสดงอยู่ด้านล่าง

ตารางที่ 2 ประเภทของสื่อที่มีอิทธิพลต่อการใช้ความรุนแรงของวัยรุ่น

ลำดับที่	ประเภทของสื่อ (ตอบได้มากกว่าหนึ่งข้อ)	ร้อยละ
1	ภาพยนตร์	57.9
2	การชักจูงและสนับสนุนจากเพื่อน	56.3
3	ข่าวความรุนแรงที่เกิดขึ้นในสื่อต่างๆ	43.8
4	เกมส์ตู้ / เกมส์คอมพิวเตอร์	32.4
5	อินเทอร์เน็ต	30.8
6	รายการทีวี	27.2
7	อื่นๆ อาทิ หนังสือนิตยสาร / การ์ตูน เป็นต้น	23.4

ที่มา : สำนักวิจัยเอแบคโพลล์ มหาวิทยาลัยอัสสัมชัญ www.abac3ksc.poll.th.org

จากตารางดังกล่าวพบว่า ชาวความรุนแรงที่เกิดขึ้นในสื่อต่างๆ มีผลกระทบต่อพฤติกรรมของวัยรุ่นพอสมควร ดังนั้น หนังสือพิมพ์ ในฐานะที่เป็นสื่อชนิดหนึ่ง และเป็นสื่อที่จำเป็นต้องเร้าอารมณ์ของผู้บริโภคด้วยการนำเสนอข่าวความรุนแรง ซึ่งส่วนใหญ่พฤติกรรมในข่าวล้วนเป็นพฤติกรรมที่เป็นบาปทั้งสิ้น ไม่ว่าจะเป็นการฆาตกรรม การข่มขืน เป็นต้น ชาวต่างๆ เหล่านี้ได้ถูกนำเสนอจนผู้บริโภคมองเห็นเป็นเรื่องปกติ ซึ่งในบรรดาผู้บริโภคทั้งหลายย่อมรวมไปถึงกลุ่มเยาวชนด้วย นั่นหมายความว่าหากกลุ่มเยาวชนมองว่าพฤติกรรมที่เป็นบาปเหล่านั้นไม่ใช่บาป ใครๆ ก็สามารถมีพฤติกรรมแบบนั้นได้ ไม่ผิดหรือบาป แต่อย่างไรก็ตาม อาจจะไปสู่ปัญหาทางศีลธรรมของสังคมไทยในอนาคต

การวิจัยครั้งนี้ดำเนินการโดยการสัมภาษณ์เชิงลึก (In-depth Interview) เด็กที่เป็นกลุ่มตัวอย่าง เราในฐานะที่เป็นผู้ใหญ่ควรต้องคอยสอดส่องดูแลให้เยาวชนของเราเติบโตขึ้นมาอย่าง

สมบูรณ์แบบที่สุด เพื่ออนาคตที่ดีของประเทศชาติและตัวของเยาวชน โดยเฉพาะวัยเด็กประถมปลาย (10 – 12 ปี) ซึ่งเป็นช่วงเวลาของการเปลี่ยนแปลงสภาวะทางร่างกายและจิตใจของเด็กค่อนข้างมาก ดังนั้นจึงควรปลูกฝัง และสอนให้เด็กเรียนรู้ว่าพฤติกรรมใดถูก ผิด ดี ชั่ว ซึ่งมาตรฐานในการกำหนดว่าอะไรดี ชั่ว ผิด ถูก มีกฎเกณฑ์ที่เป็นแนวคิดร่วมกัน อาทิเช่น การลักขโมย การด่าว่าผู้อื่น เป็นต้น พัฒนาการทางบุคลิกภาพทางจริยธรรมในเด็กและเยาวชนเป็นสิ่งสำคัญที่จะทำให้เด็กเติบโตขึ้นเป็นผู้ใหญ่ที่มีคุณธรรม มีแนวทางความประพฤติและการปฏิบัติตนเพื่อบรรลุสภาพชีวิตอันทรงคุณค่า มีความคิดและการกระทำในสิ่งที่ดีงามและเหมาะสม คุณธรรมเป็นส่วนของจิตใจที่ประกอบด้วยความรู้สึกผิดชอบชั่วดี ซึ่งจะนำมาใช้ในการควบคุมพฤติกรรมของบุคคล ซึ่งถ้าหากการพัฒนาด้านคุณธรรมมีความบกพร่องก็จะติดตัวไป ยากที่จะเปลี่ยนแปลงจนเติบโตใหญ่ (ศรีธรรม ธนะภูมิ, 2535) และเด็กวัยรุ่นตอนต้น (13 – 15 ปี) เพราะการเข้าสู่วัยรุ่น เป็นการเปลี่ยนแปลงครั้งสำคัญที่สุดระยะหนึ่งของชีวิต เป็นระยะที่เด็กมีปัญหา และต้องปรับตัวเข้ากับสิ่งใหม่ๆ ที่เกิดขึ้นทั้งทางร่างกาย จิตใจ และสังคม (สุชา จันทรเฒ, 2541)

หากผลการศึกษาคั้งนี้จะสามารถเป็นส่วนหนึ่งในการเตือนภัยเงียบที่กำลังเข้าครอบงำสมาชิกในสังคมของเราได้ เพราะเยาวชนคือวัยสำคัญที่กำลังจะพัฒนาในทางร่างกาย ทางสติปัญญา ทางสังคม และทางศีลธรรม ถ้าการพัฒนาในด้านต่างๆ นี้มีความบกพร่องประการใด ก็มักจะฝังแน่นติดตัวไปยากจะแก้ไขเปลี่ยนแปลงเมื่อเติบโตใหญ่ สิ่งหนึ่งที่มีความสำคัญต่อพัฒนาการของเยาวชนคือ ข่าวสาร ข้อมูล และตัวอย่างชีวิตที่พบเห็นเป็นประจำ จึงเป็นที่ยอมรับกันว่าสื่อมวลชนมีบทบาทสำคัญยิ่งต่อการพัฒนาเยาวชน โดยเฉพาะในด้านการให้ความรู้และปลูกฝังค่านิยมและคุณธรรม แต่ก็เป็นที่ยอมรับเช่นกันว่า สื่อมวลชนโดยทั่วไปยังมีบทบาทเช่นนี้ได้ไม่เต็มที่นัก และอาจมีบทบาทไปในทางตรงกันข้ามกับที่ควร (สมาคมนักหนังสือพิมพ์แห่งประเทศไทย, รายงานการสัมมนาสื่อมวลชนกับการพัฒนาเด็ก, 2522) อย่างน้อยพวกเราก็ยังสามารถที่จะช่วยกันปลูกฝังค่านิยมอันดีงามให้กับเยาวชนของเราได้ทันเวลา เหมือนสุภาวดีที่ว่า “ไม้อ่อนดัดง่าย ไม่แก่ดัดยาก”

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาสภาพแวดล้อมทางศีลธรรมของเด็กวัยรุ่นชาย – หญิงที่เป็นกลุ่มตัวอย่าง
2. เพื่อศึกษาความแตกต่างเกี่ยวกับปฏิกิริยา การยอมรับ และการคล้อยตามต่อประเด็นข่าวที่สะท้อนบาปในหน้าหนังสือพิมพ์ระหว่างเยาวชนชาย – หญิง

3. เพื่อศึกษาว่ามีสื่อใดบ้างที่มีผลต่อปฏิกิริยาเกี่ยวกับ “บาป” ในกลุ่มเยาวชนชาย – หญิง
4. เพื่อศึกษาความแตกต่างของค่านิยมคำว่า “บาป” ระหว่างเยาวชนชาย – หญิง
5. เพื่อศึกษาปัจจัยที่ทำให้เยาวชนชาย – หญิง ยอมรับพฤติกรรมที่เป็นบาปซึ่งสะท้อนผ่านหนังสือพิมพ์

คำถามนำวิจัย

1. สิ่งแวดล้อมทางศีลธรรมของเยาวชนชาย – หญิงที่เป็นกลุ่มตัวอย่างเป็นอย่างไร
2. เยาวชนชาย – หญิงมีปฏิกิริยาอย่างไรต่อประเด็นข่าวที่สะท้อนบาปในหน้าหนังสือพิมพ์ มีการยอมรับและคล้อยตามพฤติกรรมเหล่านั้นหรือไม่ เพียงใด และต่างกันอย่างไร
3. นอกจากหนังสือพิมพ์แล้ว ยังมีสื่ออื่นอีกหรือไม่ที่เยาวชนชาย – หญิง เห็นว่ามีส่วนในการนำเสนอ “บาป”
4. เยาวชนชาย – หญิงให้ค่านิยม “บาป” ว่าอย่างไร แตกต่างกันหรือไม่
5. อะไรเป็นปัจจัยที่ทำให้เยาวชนชาย - หญิงยอมรับพฤติกรรมที่เป็นบาปซึ่งสะท้อนผ่านหนังสือพิมพ์

ขอบเขตการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้มุ่งที่จะศึกษากลุ่มตัวอย่างที่เป็นเยาวชน จากครอบครัวที่มีการเปิดรับหนังสือพิมพ์ประจำวันอย่างสม่ำเสมอเท่านั้น เพื่อศึกษาว่าพฤติกรรมที่เป็นบาปซึ่งสะท้อนในหน้าหนังสือพิมพ์ซึ่งเด็กกลุ่มตัวอย่างได้เปิดรับอยู่เป็นประจำนั้น ส่งผลกระทบบต่อปฏิกิริยาและการยอมรับพฤติกรรมที่เป็นบาปอย่างไรบ้าง โดยแบ่งเด็กออกเป็นสองกลุ่ม คือกลุ่มเยาวชนที่มีสิ่งแวดล้อมทางศีลธรรมดี และกลุ่มเยาวชนที่มีสิ่งแวดล้อมห่างจากศีลธรรม เพื่อศึกษาว่าปัจจัยแวดล้อมทางศีลธรรมเหล่านี้มีผลต่อพฤติกรรมการแสดงออกเกี่ยวกับบาปแตกต่างกันหรือไม่

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

เพื่อเป็นทางเลือกหนึ่งของแนวทางในการแก้ปัญหาเกี่ยวกับปฏิญาต่อประเด็นข่าวและการยอมรับพฤติกรรมที่เป็นบาปซึ่งสะท้อนในหน้าหนังสือพิมพ์ในกลุ่มเยาวชนคนอื่นจะก้าวมาเป็นกำลังสำคัญของชาติในอนาคตอันใกล้ ซึ่งอาจจะกำลังหลงผิดไปกับสิ่งเร้าต่างๆ รอบตัวที่มีให้เห็นอยู่อย่างมากมาย และการเปลี่ยนแปลงของสังคมในยุคปัจจุบัน งานวิจัยนี้หวังที่จะเป็นส่วนหนึ่งในการร่วมแก้ไขปัญหาดังกล่าว

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

บทที่ 2

แนวคิด ทฤษฎี และงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

การศึกษาวิจัยเรื่อง “ปฏิริยาและการยอมรับของเด็กวัยรุ่นชาย – หญิง ต่อพฤติกรรมที่เป็นบาปซึ่งสะท้อนในหนังสือพิมพ์” นี้มุ่งศึกษาเพื่อทราบแนวโน้มปฏิริยาของเด็กวัยรุ่นชายและหญิงว่าหนังสือพิมพ์ที่นำเสนอข่าวที่สะท้อนบาปและสิ่งแวดล้อมทางศีลธรรมของเด็ก จะมีส่วนทำให้เยาวชนมีปฏิริยาและการยอมรับต่อประเด็นข่าวเหล่านั้นอย่างไร โดยผู้วิจัยได้ศึกษาแนวคิด ทฤษฎี และงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง แยกได้ตามหัวข้อ ดังนี้

1. แนวคิดเกี่ยวกับจิตวิทยาพัฒนาการของเด็ก พัฒนาการด้านอารมณ์ สังคม และสติปัญญาของเด็กและวัยรุ่น
2. แนวคิดเกี่ยวกับความแตกต่างระหว่างเพศชายและเพศหญิง
3. แนวคิดเกี่ยวกับผลกระทบของสื่อที่มีต่อเด็ก
4. แนวคิดเกี่ยวกับความรุนแรงในสื่อมวลชน
5. แนวคิดเกี่ยวกับบาป
6. หลักสัมพัทธนิยม
7. แนวคิดว่าด้วยบทบาทหนังสือพิมพ์
8. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง
9. นิยามศัพท์

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

1 แนวคิดเกี่ยวกับจิตวิทยาพัฒนาการของเด็ก พัฒนาการด้านอารมณ์ สังคม และสติปัญญาของเด็กและวัยรุ่น

จิตวิทยาพัฒนาการเด็ก

ขั้นแห่งพัฒนาการของมนุษย์ (Stages of Human Development) (สุชา จันทร์เอม, 2541)

โดยทั่วไปแล้ว นักจิตวิทยามักแบ่งขั้นแห่งพัฒนาการของมนุษย์ออกตามระดับอายุและวุฒิภาวะ

วัยเด็กตอนปลาย (10 – 12 ปี) เป็นระยะที่เด็กชายและเด็กหญิงจะแสดงความแตกต่างกันอย่างชัดเจนในด้านพฤติกรรมและความสนใจ เด็กหญิงโตกว่าเด็กชายในตอนปลายของวัยนี้ ลักษณะความเจริญเติบโตด้านต่างๆ ที่เห็นได้ชัดคือมีทักษะในการใช้ภาษาดีขึ้น สามารถใช้สติปัญญาแก้ปัญหาในระดับความสามารถของตนเองได้ ทางอารมณ์เด็กวัยนี้ก็สามารถทำตามคำสั่งได้ ทางด้านสังคมเด็กพยายามเรียนรู้แสดงบทบาทที่เหมาะสมกับเพศของตน เด็กจะเล่นแต่เฉพาะกลุ่มที่เป็นเพศเดียวกัน

อีริคสัน (Erikson, 1978 อ้างถึงใน พรพนทิพย์ ศิริวรรณบุศย์, 2530 อ้างถึงใน อารีรัตน์ กล้าอาษา, 2541) เป็นผู้ที่สนใจศึกษาพัฒนาการบุคลิกภาพ ได้กำหนดให้เด็กวัยเรียนมีอายุหกถึงสิบสองปี และเรียกพัฒนาการขั้นนี้ว่าเป็นวัยแห่งการประสบความสำเร็จ หรือ รู้สึกดีพอ ระยะนี้เป็นระยะของการแข่งขันเพื่อให้ได้รับชื่อเสียง ความยกย่องนับถือในกลุ่ม เด็กวัยนี้มีประสบการณ์ใหม่ๆ มากขึ้น เช่น ประสบการณ์ในโรงเรียน ซึ่งได้จากการฝึกทักษะต่างๆ หรือการปรับตัวทางสังคม เด็กวัยนี้ต้องการที่จะประสบความสำเร็จในสิ่งที่ตนกระทำ เพื่อจะได้เกิดความภาคภูมิใจในตนเอง ถ้าประสบความสำเร็จล้มเหลวบ่อยๆ ก็จะทำให้เกิดความรู้สึกดีด้อยกว่าคนอื่น บิดามารดาควรให้ความใกล้ชิดและคอยแนะนำสนับสนุนให้เด็กได้ประสบความสำเร็จด้วยตนเองในหมู่เพื่อน ไม่ควรตั้งความหวังสูงเกินไป ถ้าเด็กประสบความสำเร็จในวัยนี้ เด็กจะสามารถพัฒนาบุคลิกภาพที่ดีในการพัฒนาขั้นต่อไป

เด็กวัยเรียนจึงนับว่าเป็นวัยที่มีการเจริญเติบโต และมีพัฒนาการอย่างกว้างขวาง โดยพัฒนาการแบ่งออกเป็นด้านต่างๆ ได้แก่ พัฒนาการด้านร่างกาย สังคม อารมณ์ และสติปัญญา

พัฒนาการด้านสังคม

เด็กวัยเรียนเป็นวัยของการหันหลังให้กับผู้ใหญ่ และจับกลุ่มในระหว่างเพื่อนเพศเดียวกัน เด็กไม่ต้องการที่จะอยู่ในสายตาของผู้ใหญ่อีกต่อไป มีการสร้างโครงสร้างของกลุ่ม รวมทั้งวางมาตรฐานแนวปฏิบัติของคนในกลุ่ม โดยดูจากแบบอย่างในสังคมของผู้ใหญ่ กฎระเบียบที่ตั้งขึ้นในกลุ่มของเด็กจะถูกนำมาปฏิบัติอย่างเคร่งครัด โดยไม่บอกให้ผู้ใหญ่รู้ พฤติกรรมเช่นนี้ทำให้บางคนเรียกสังคมเด็กวัยนี้ว่า สังคมแห่งความลับ (Secret Society) เด็กวัยนี้มีการปฏิสัมพันธ์กับกลุ่มเพื่อนมาก มีผลทำให้เด็กมีการรับรู้เกี่ยวกับตนเอง หรือความสามารถของตนเอง รวมทั้งรับรู้ลักษณะความสามารถของเพื่อนอีกด้วย จากการศึกษาของแคมเบลล์ และ ฮาร์ทัพ (Campbell, 1964 ; Hartup, 1970 อ้างถึงใน ประไพพรรณ ภูมิวุฒิสาร, 2526) พบว่าเด็กที่เพื่อนยอมรับ และชื่อเสียงในกลุ่มเพื่อนจะมีลักษณะการเข้าสังคมได้ดี เด็กมีความสัมพันธ์กับครอบครัวแบบไม่เหนียวแน่นเหมือนเด็กที่อยู่ในระดับปฐมวัย (ประไพพรรณ ภูมิวุฒิสาร, 2526) แต่สามารถทำตัวให้เข้ากับพี่น้องได้ดี ไม่ชอบเล่นกับวัตถุเหมือนสมัยยังเด็กๆ ชอบเล่นกับตัวบุคคลเป็นหมู่ เนื่องจากเด็กหญิงมีความเจริญด้านวุฒิภาวะได้เร็วกว่าเด็กชาย ทำให้เด็กหญิงเริ่มสนใจเด็กชายและรู้จักแต่งตัวและเอาใจใส่เรื่องราวของเด็กชาย แต่เด็กชายยังไม่สนใจเรื่องราวเหล่านี้ (สุรางค์ จันทร์อม, 2525)

พัฒนาการด้านอารมณ์

การเกิดอารมณ์และการแสดงอารมณ์นั้นมีพื้นฐานมาจากลักษณะซึ่งมีประจำติดตัวมาแต่กำเนิด เป็นเรื่องพันธุกรรม และจากการลอกเลียนแบบจากสิ่งแวดล้อมต่างๆ ที่ได้พบเห็น และการเรียนรู้โดยตรงกับสิ่งต่างๆ ซึ่งเป็นเรื่องของสิ่งแวดล้อม เด็กวัยนี้ยังต้องการความรัก ความอบอุ่น ปลอดภัย การเอาใจใส่จากบิดา มารดา หรือผู้เลี้ยงดู รวมทั้งครูและเพื่อน เด็กวัยนี้ต้องมีการปรับตัวต่อสถานการณ์ใหม่ๆ เช่น การไปโรงเรียน การเปลี่ยนแปลงกิจวัตรประจำวันบางอย่าง กลัวเสียการควบคุมตัวเอง กลัวความผิดหวัง และไม่ได้รับการยอมรับจากบิดา มารดา และเพื่อนๆ ลักษณะการแสดงอารมณ์ที่พบบ่อยในเด็กวัยนี้ได้แก่ อารมณ์รักและพึงพอใจ อารมณ์โกรธ ความกลัว ความอยากรู้อยากเห็น (วารุณี อมรทัต, 2530)

พัฒนาการด้านสติปัญญา

เด็กวัยนี้มีพัฒนาการด้านสติปัญญาเพิ่มขึ้น และซับซ้อนขึ้นตามลำดับ เนื่องจากกระบวนการรู้คิด (Cognitive Process) และสังคมของเด็กพัฒนาสูงขึ้น กว้างขึ้น จึงมีความสามารถคิดและแก้ปัญหาด้วยเหตุผลในสิ่งที่เป็นรูปธรรม (Phase of Concrete Operation) เริ่มสนใจอ่านหนังสือต่างๆ เพื่อที่จะร่วมอภิปรายหรือพูดคุยกับเพื่อนฝูง มีความคิดริเริ่มที่จะทำสิ่งใหม่ๆ ทำให้เกิดความเชื่อมั่นในตนเอง

ลักษณะเด่นทางสติปัญญาของวัยนี้ คือ มีความกระตือรือร้น รู้จักใช้เหตุผล มีความอยากรู้อยากเห็น เข้าใจสิ่งต่างๆ ได้เร็ว รับฟังความคิดเห็นของผู้อื่น มีการวางโครงการไว้ล่วงหน้า รักษาความลับได้ และรักษาคำสัญญาที่ให้ไว้ (สุรางค์ จันทร์เอม, 2525)

วัยย่างเข้าสู่วัยรุ่น (Puberty) ตั้งแต่ 12 – 14 ปี (สุชา จันทร์เอม, 2541)

วัยนี้เป็นระยะที่มีการเปลี่ยนแปลงทางร่างกายเป็นอย่างมาก ทั้งนี้เพราะร่างกายเตรียมเข้าสู่วัยรุ่น ส่วนต่างๆ ของร่างกายเจริญเติบโตไม่พร้อมกัน และความเจริญเติบโตของกระดูกและกล้ามเนื้อไม่เป็นสัดส่วนกันจึงดูเก้งก้าง ทางด้านภาษา เด็กวัยนี้แสดงว่ามีลักษณะเริ่มจะเป็นผู้ใหญ่ น้ำเสียงก็เริ่มเปลี่ยนไป ทางด้านอารมณ์เปลี่ยนแปลงง่ายและหงุดหงิด วิตกกังวล ซึ่งเป็นผลเนื่องมาจากการเปลี่ยนแปลงทางร่างกาย ทางด้านสังคมเริ่มสนใจเพศตรงกันข้าม ชอบเล่นกีฬาเป็นทีมหรือเป็นพวก ทางด้านสติปัญญาความจำอยู่ในเกณฑ์ดี ชอบแก้ปัญหา หนังสือที่ชอบอ่านมากได้แก่ นวนิยาย การ์ตูน และเรื่องรอมย์ต่างๆ

วัยนี้เด็กแต่ละคนเกิดขึ้นไม่พร้อมกัน โดยปกติเด็กผู้หญิงจะเข้าสู่ระยะ Puberty เร็วกว่าเด็กผู้ชายประมาณ 1 – 2 ปี

วัยรุ่น (Adolescence) อายุระหว่าง 13 – 20 ปี

การเข้าสู่วัยรุ่น เป็นการเปลี่ยนแปลงครั้งสำคัญที่สุดระยะหนึ่งของชีวิต เป็นระยะที่เด็กมีปัญหา และต้องปรับตัวเข้ากับสิ่งใหม่ๆ ที่เกิดขึ้นทั้งทางร่างกาย จิตใจ และสังคม เด็กวัยรุ่นส่วนมาก

มีอายุ 12 – 21 ปี เด็กบางคนอาจเริ่มวัยรุ่นก่อนอายุที่กำหนด บางคนอาจถึงวัยรุ่นหลังอายุที่กำหนด นอกจากนี้ในแต่ละสังคมยังกำหนดช่วงอายุของวัยรุ่นไว้แตกต่างกัน บางสังคมวัยรุ่นมีช่วงเวลาสั้นมาก จะเห็นได้ว่าเด็กชายและหญิงจะแต่งงานกันเมื่ออายุยังน้อยๆ และเริ่มรับผิดชอบหน้าที่เป็นผู้ใหญ่เมื่ออายุ 14 – 15 ปี เป็นต้น

การนำแนวคิดเกี่ยวกับจิตวิทยาพัฒนาการของเด็ก พัฒนาการด้านอารมณ์ สังคม และสติปัญญาของเด็ก มาใช้เพื่อเป็นพื้นฐานในการวิเคราะห์เพื่อหาคำตอบในการศึกษาวิจัยเรื่อง “ปฏิกริยาและการยอมรับของเด็กวัยรุ่นชาย – หญิง ต่อพฤติกรรมที่เป็นบาปซึ่งสะท้อนในหนังสือพิมพ์” ในประเด็นเกี่ยวกับพัฒนาการและพฤติกรรมตามธรรมชาติของเด็กวัยรุ่นว่ามีลักษณะอย่างไร มีวุฒิภาวะในการคิดและตัดสินใจเพียงใด อันจะสามารถนำไปขยายผลเพื่ออธิบายว่าเพราะสาเหตุใดที่เด็กวัยนี้จึงแสดงพฤติกรรมออกมาเช่นนี้ ซึ่งเป็นผลสืบเนื่องมาจากหลักของพัฒนาการมนุษย์ ซึ่งสามารถอธิบายได้โดยศาสตร์ทางจิตวิทยาแขนงนี้

2 แนวคิดเกี่ยวกับความแตกต่างระหว่างเพศชายและเพศหญิง

เพศกับการกำหนดความแตกต่างระหว่างมนุษย์ (นิตยกุล อรรถนุพรรณ, 2530)

ในบรรดาสิ่งที่มนุษย์ใช้เป็นเครื่องแบ่งแยกความแตกต่างระหว่างกัน เพื่อประโยชน์ในการทำ ความเข้าใจ และการกำหนดบทบาทและสิทธิหน้าที่ของคนในสังคมนั้น เพศอาจนับได้ว่าเป็นสิ่งแรกที่เราใช้เป็นเครื่องกำหนดความแตกต่างนี้ ทันทีที่ทารกกำเนิดมา คำถามแรกที่พ่อแม่ ญาติพี่น้อง รวมทั้งผู้ที่เกี่ยวข้องอื่นๆ มักจะถามกันเสมอๆ คือ ทารกนั้นเป็นชายหรือหญิง และเราจะสังเกตได้นับแต่นั้นมาว่าเด็กชายและเด็กหญิงจะได้รับความคาดหวัง การปฏิบัติ และการอบรมสั่งสอนจากพ่อแม่ และสังคมแตกต่างกัน แม้ในเรื่องเล็กน้อยที่สุด เช่น สีของเครื่องแต่งกาย ดังที่นิยมใช้สีฟ้าสำหรับเด็กชาย และสีชมพูสำหรับเด็กหญิง หรือชนิดของของเล่น เป็นรถถังหรือปืนสำหรับเด็กชาย และตุ๊กตาสำหรับเด็กหญิง

เราคาดหวังให้เด็กชายพัฒนาความเป็นอิสระ ความเชื่อมั่นในตนเอง และรักการต่อสู้ ต้องการให้เขาเติบโตเป็นผู้หน้าที่เข้มแข็งในการประกอบอาชีพเลี้ยงดูภรรยาและครอบครัว ในขณะที่

คาดหวังว่าให้เด็กผู้หญิงมีความสนใจในความเป็นอยู่ของผู้อื่น รู้จักเอาอกเอาใจ สุภาพเรียบร้อยและเชื่อฟัง

ในบางครั้ง ความคาดหวังต่อชายและหญิงที่ต่างกันนี้จะสะท้อนให้เห็นในการตั้งชื่อ เราจะทราบได้ทันทีว่าชื่อบางชื่อควรเป็นชื่อของชายหรือหญิง เพราะเรามีความเคยชินว่า ชื่อบางชื่อควรเป็นชื่อสำหรับชาย และชื่อบางชื่อเป็นชื่อที่เหมาะสมกับหญิงมากกว่าชาย โดยที่ชื่อสำหรับชายและหญิงนี้ ส่วนใหญ่จะมีความหมายและลักษณะที่แตกต่างกันโดยสิ้นเชิง

เมื่อสังคมมีความคาดหวังต่อเด็กชายและเด็กหญิงต่างกัน ก็มักจะมีแนวทางในการปฏิบัติ และการฝึกอบรมต่างกันด้วย ดังที่เราจะพบได้เสมอๆ ในงานวิจัยว่า พ่อแม่มีแนวโน้มที่จะปฏิบัติต่อลูกหญิงชายต่างกัน เช่น พ่อจะเข้มงวดต่อลูกชายมากกว่าลูกสาว แม่จะต้องการให้ลูกสาวสะอาดเรียบร้อยและเชื่อฟังมากกว่าลูกชาย และเด็กชายมักจะได้รับเสรีภาพในการแสดงพฤติกรรมก้าวร้าวมากกว่าเด็กหญิง ในวัฒนธรรมหลายๆ วัฒนธรรมเด็กชายจะได้รับการอบรมให้มุ่งมั่นในความสำเร็จของงาน และเชื่อมั่นในตนเอง ส่วนเด็กหญิงจะได้รับการฝึกหัดเรื่องความรับผิดชอบ การเชื่อฟัง และการดูแลเอาใจใส่ผู้อื่น งานวิจัยของ Block (1973 อ้างถึงใน นิตยภัฏ อรรถนุพรรณ, 2530) ซึ่งศึกษาถึงแนวการอบรมและการปฏิบัติของพ่อแม่ต่อลูกชาย - หญิง โดยเปรียบเทียบกับผลงานวิจัยอื่นๆ อีกหลายฉบับ ก็พบว่าพ่อแม่ของเด็กชายมีแนวทางในการอบรมเลี้ยงดูลูกแตกต่างจากพ่อแม่ของเด็กหญิง ซึ่งแนวทางที่พ่อแม่ใช้ในการอบรมสั่งสอนเด็กชายในหลายๆ ระดับอายุ จะเน้นที่การประสบความสำเร็จในงาน การแข่งขัน การควบคุมอารมณ์ การควบคุมความรู้สึก และการเคารพในกฎระเบียบ แต่จะสนับสนุนให้เด็กหญิงพัฒนาความสัมพันธ์ที่สนิทสนมกับผู้อื่น กล่าวพูดถึงปัญหาของตน สามารถแสดงถึงความรู้สึกอย่างเปิดเผยและสนใจในความเป็นอยู่ของผู้อื่น นอกจากนี้พ่อแม่ มักจะมีความสัมพันธ์กับลูกชายในลักษณะของการใช้อำนาจและการควบคุม แต่จะมีความสัมพันธ์กับลูกสาวในลักษณะของการปกป้อง และการสนับสนุน

เมื่อเด็กยิ่งโตขึ้น ความแตกต่างในการปฏิบัติ การอบรม และความคาดหวังในด้านต่างๆ ของพ่อแม่และสังคมต่อเด็กชายและหญิงก็จะยิ่งมีมากขึ้นตามลำดับ ซึ่งความแตกต่างนี้จะครอบคลุมถึงการศึกษ อาชีพ สถานทางสังคม สภาพครอบครัว พฤติกรรมที่เฉพาะเจาะจงบางอย่าง ความสามารถเฉพาะในด้านต่างๆ รวมทั้งความสนใจ ลักษณะบุคลิกภาพ และลักษณะทางอารมณ์ด้วย เพื่อเด็กชายและเด็กหญิงจะได้เติบโตขึ้นเป็นชายและหญิงที่มีบทบาท มีคุณลักษณะ หรือมี

แบบแผนพฤติกรรมตามแบบที่สังคมกำหนดให้เป็น โดยที่อาจกล่าวได้ว่าไม่มีสังคมใดในโลกที่ไม่มี ความแตกต่างระหว่างชายและหญิง โดยเฉพาะในงานและบทบาทที่กำหนดไว้สำหรับชายและหญิง

ด้วยเหตุที่เพศเป็นตัวแปรเบื้องต้นในการกำหนดความคาดหวัง กฎเกณฑ์ หรือมาตรฐานการ ประพฤติปฏิบัติตนที่แตกต่างกันสำหรับชายและหญิง ทำให้เราเรียกสิ่งที่ใช้เป็นเกณฑ์ในการแยก ความแตกต่างระหว่างชายกับหญิงตามความคาดหวังของสังคมว่าบทบาททางเพศ (Sex – role) ซึ่ง ความคาดหวังที่แตกต่างกันสำหรับชายและหญิงที่เรียกกันว่าบทบาททางเพศนี้ มิได้หมายถึงเพียง บทบาท อันได้แก่พฤติกรรมที่เฉพาะเจาะจงที่ถูกกำหนดไว้สำหรับชายและหญิงเท่านั้น แต่ยังรวมถึง คุณสมบัติภายใน เช่น คุณลักษณะทางบุคลิกภาพที่สามารถใช้แยกความแตกต่างระหว่างเพศอีกด้วย

การศึกษาเกี่ยวกับบทบาททางเพศ หรือความแตกต่างระหว่างชายและหญิงในด้านต่างๆ เช่น ความแตกต่างในบทบาท สถานภาพ หรือคุณลักษณะทางบุคลิกภาพนั้น เป็นที่สนใจศึกษากันอย่าง กว้างขวาง โดยเฉพาะในสาขาวิชามานุษยวิทยา สังคมวิทยา และจิตวิทยา โดยที่นักมานุษยวิทยา มองความแตกต่างระหว่างเพศว่า เป็นปทัสฐานของความคาดหวัง (Normative Expectation) ซึ่ง สมาชิกในสังคมถือว่าเป็น “ทิศทาง” ที่ชายและหญิงควรปฏิบัติตาม ทำให้เกิดการกำหนดงานที่ แตกต่างกันสำหรับชายและหญิง ในขณะที่นักสังคมวิทยาจะเน้นการศึกษาความสัมพันธ์ของ กระบวนการถ่ายทอดทางสังคม (Socialization) กับการเรียนรู้ที่จะมีบทบาทตามเพศของตนใน สังคมที่มีโครงสร้างต่างกัน ส่วนการศึกษารoles บทบาททางเพศในทางจิตวิทยานั้น มิได้มุ่งเน้นที่จะศึกษา ในความแตกต่างของบทบาทระหว่างชายหญิงโดยตรง แต่เป็นการเน้นความสนใจในการศึกษาถึง ความแตกต่างในคุณลักษณะ (Characteristic) ของชายและหญิง ซึ่งสะท้อนถึงความแตกต่างใน บทบาทอันเนื่องมาจากความแตกต่างทางเพศที่ทำให้ชายและหญิงได้รับความคาดหวังให้มีลักษณะ ทางอารมณ์ พฤติกรรม ลักษณะบุคลิกภาพ (Personality Traits) ความสามารถ และความสนใจที่ แตกต่างกัน โดยเรียกความแตกต่างระหว่างชายและหญิงในคุณลักษณะเหล่านั้นว่า บทบาททางเพศ (Sex Role) เอกลักษณะทางเพศ (Sex Role Stereotype) และใช้มโนทัศน์ของความเป็นชาย (Masculinity) ความเป็นหญิง (Femininity) ในการอธิบายแบบแผนของพฤติกรรม และทัศนคติต่อ บทบาททางเพศของแต่ละบุคคล (นิตยภัฏ อรรถนุพรรณ, 2530)

ทฤษฎีการเรียนรู้ (Learning Theory) (รัชนี นพเกตุ, 2542) ทฤษฎีการเรียนรู้ในเรื่องบทบาททางเพศได้แก่

ทฤษฎีการวางเงื่อนไขดำเนินการ (Operant Conditioning)

ซึ่งเป็นวิธีที่ใช้ในเรื่องการฝึกเรื่องต่างๆ เช่น เด็กผู้ชายอาจถูกสอนไม่ให้ร้องไห้เวลาหกล้ม ลูกผู้ชายต้องไม่ร้องไห้ และเวลาที่เด็กหกล้มและไม่ร้องไห้ก็จะได้รับคำชมเชย แต่เขาจะถูกดุ ถูกทำโทษ เวลาที่เขาลิปสติกของแม่มาทา การลงโทษและการให้รางวัลจะเป็นของ หรือคำพูดก็ตาม เป็นวิธีฝึกลักษณะทางเพศของเด็ก นอกจากนี้ยังมีการกระตุ้นให้เด็กผู้ชายช่วยพ่อซ่อมรั้ว เปลี่ยนหลอดไฟ ฯลฯ เด็กผู้หญิงช่วยแม่ทำกับข้าว ทำความสะอาดบ้าน ฯลฯ ซึ่งเป็นบทบาทของผู้ชาย และผู้หญิงตามลำดับ จากการวิจัยพบว่า เด็กไม่ได้เรียนรู้ทุกอย่างด้วยพฤติกรรมตนเองตามทฤษฎีนี้ เด็กจะใช้วิธีสังเกตว่าลักษณะทางเพศ และบทบาททางเพศมีพฤติกรรมใดของเพื่อน ของคนรอบๆ ตัวที่ได้รับ การยอมรับจากสังคม ก็นำมาเป็นแบบอย่าง โดยไม่จำเป็นว่าพฤติกรรมนั้นเกิดขึ้นจากการที่ตนเอง ได้รับรางวัล หรือถูกลงโทษโดยตรงตามทฤษฎีนี้ เด็กผู้ชายบางคนไม่เคยเอาลิปสติกของแม่มาทาเลย ไม่ใช่เพราะเคยถูกลงโทษ แต่เป็นเพราะเรียนรู้จากพฤติกรรมของเพื่อนว่า ถ้าทำเช่นนั้นจะถูกลงโทษ หรือเป็นที่หัวเราะเยาะของเพื่อน

ทฤษฎีการเรียนรู้สังคม (Social Learning Theory)

เด็กๆ ชอบเลียนแบบผู้ใหญ่ โดยเฉพาะพ่อและแม่ พ่อทำอะไรลูกชายมักจะทำตาม และแม่ทำอะไรลูกสาวมักจะทำตาม การถามเด็กว่า พ่ออยู่บ้านทำอะไร แม่อยู่บ้านทำอะไร คำตอบของเด็ก จะทำให้เราทราบบทบาทของแต่ละเพศที่เด็กเรียนจากที่บ้าน เด็กๆ จะพยายามทำในสิ่งที่พ่อแม่ทำ แต่ระยะเวลาในการสังเกตกับระยะเวลาที่แสดงพฤติกรรมที่เลียนแบบค่อนข้างยาวนาน

ทฤษฎีทั้งสองอาจเสริมซึ่งกันและกัน เช่น เด็กอาจทดลองเลียนแบบพฤติกรรมผู้ใหญ่เป็นครั้งแรก และพฤติกรรมนั้นได้รับการสนับสนุนจากผู้ใหญ่ เด็กก็จะแสดงพฤติกรรมนั้นอีก เป็นการช่วยให้พฤติกรรมนั้นเกิดการเรียนรู้เร็วขึ้น

ทฤษฎีการพัฒนาคognitive (Cognitive – Developmental Theory)

ทฤษฎีนี้มีทัศนะว่า ทารกเป็นนักแสวงหาข้อมูล (Information's Seeker) การที่เด็กคลานไปเจออะไรก็หยิบใส่ปาก เพราะเด็กยังแสวงหาข้อมูลทางภาษาไม่ได้ โลกของเด็กจึงได้จากข้อมูลที่เด็กแสวงหาเอาเองว่าสิ่งรอบๆ ตัวเด็กแบ่งออกเป็นสองประเภท คือ กินได้ กับกินไม่ได้ และที่กินได้ก็ยังแบ่งออกเป็นอร่อย ไม่อร่อย หรือไม่มีรสชาติ

คำว่า “ผู้หญิง” เด็กจะเรียนรู้จากการสังเกตผู้ที่อยู่รอบๆ ตัว แม่เป็นผู้หญิง และตัวเด็กหญิงจะรู้สึกว่าเขาเหมือนแม่ ไม่เหมือนพ่อ และเริ่มแสวงหาข้อมูลว่า ผู้หญิงควรมีพฤติกรรมอะไร และอย่างไร พฤติกรรมอะไรเป็นพฤติกรรมที่เหมาะสม เด็กผู้ชายก็จะเกิดขบวนการทำนองเดียวกัน

ในขณะยังเล็ก ความเข้าใจเรื่องเพศหญิงและชายยังเป็นรูปธรรม ตัวชี้นำยังเป็นพวกรูปร่างเครื่องแต่งกาย ฯลฯ นักทฤษฎีผู้คิดเชื่อว่า ถึงแม้เด็กจะเรียนรู้ตัวเองเป็นเด็กผู้หญิงและเด็กผู้ชาย เมื่ออายุประมาณสามปี แต่ก็ยังไม่มีความเข้าใจว่า เพศไม่มีการเปลี่ยนแปลง เช่น เด็กหญิงอายุสี่ปีเข้าใจว่าตนเองเป็นเด็กผู้หญิงเพราะไว้ผมยาว ถ้าตัดผมสั้นก็จะเป็นผู้ชาย หรือเวลานุ่งกระโปรงก็จะเป็นเด็กผู้หญิง ถ้าถอดกระโปรงเปลี่ยนเป็นนุ่งกางเกงก็จะเป็นเด็กผู้ชาย และถ้าถอดกางเกงกลับมา นุ่งกระโปรงแกก็จะกลับเป็นเด็กผู้หญิงใหม่ เด็กจะเข้าใจและเริ่มรู้จักคิดเรื่องความไม่เปลี่ยนแปลงของเพศเมื่ออายุหกถึงเจ็ดปี

บทบาททางเพศ

ทฤษฎีทางชีววิทยา (Biological Theory)

ความแตกต่างทางเพศเป็นความแตกต่างทางร่างกายเชิงชีวะ แม้แต่ความแตกต่างทางด้านพฤติกรรม และอารมณ์ก็มีสาเหตุจากชีวะ เช่น ผู้ชายมีความคล่องแคล่วว่องไว แข็งแรง ก้าวร้าวมากกว่าผู้หญิง ทั้งนี้เพราะมีฮอร์โมนผู้ชายคือ Testosterone มากกว่าผู้หญิง หรืออาจกล่าวได้ว่าปัจจัยสำคัญทางชีวะเป็นตัวกำหนดบทบาททางเพศ แต่จากการศึกษา ผู้หญิงที่ได้รับฮอร์โมน DES (Diethylstilbestrol) ซึ่งเป็นฮอร์โมนผู้ชายที่มักจะให้กับผู้หญิงที่แท้งลูกง่าย ฮอร์โมนนี้ไม่ได้ทำให้เด็กมี

ลักษณะทางร่างกายเป็นผู้ชาย เด็กจึงไม่ได้รับการปฏิบัติผิดจากเด็กทั่วไป แต่ในสัตว์ฮอว์โมนชนิดนี้ จะทำให้สัตว์ตัวเมียมีพฤติกรรมคล้ายสัตว์ตัวผู้

จากการศึกษาเด็กในสาธารณรัฐโดมินิกัน และการศึกษาเด็กคูแผลโตไบเบเดียวกันที่เกิดจากการขลิบองคชาติพลาดของ Money ในปี ค.ศ. 1987 (อ้างถึงใน รัจรี นพเกตู, 2542) อธิบายลักษณะสำคัญของพัฒนาการบทบาททางเพศไว้สองทฤษฎีดังต่อไปนี้

ทฤษฎีปัจเจกชน (Individualistic Theory)

อธิบายว่า บุคลิกลักษณะของแต่ละคนเกิดขึ้นในวัยเยาว์ และไม่ค่อยเปลี่ยนแปลงตลอดชีวิต คุณลักษณะนี้จะแสดงออกว่าเป็นผู้ชายหรือผู้หญิง ผู้หญิงจะไม่เลือกอาชีพของผู้ชาย และผู้ชายก็จะไม่เลือกอาชีพของผู้หญิง บุคลิกและความเข้าใจตัวเองจะเป็นตัวบ่งชี้ไม่ให้เลือกอาชีพเหล่านั้น

ทฤษฎี Microstructure (Microstructure Theory)

ความคาดหวังทางสังคมจะเป็นตัวกำหนดพฤติกรรมของผู้หญิงและผู้ชาย ฉะนั้น ผู้หญิงและผู้ชายจะประพฤติเหมือนกันถ้าสังคมคาดหวังเหมือนกัน บทบาทของผู้ชาย และผู้หญิงต่างกันเพราะสังคมคาดหวังให้ต่างกัน มนุษย์เรามีปฏิกริยาต่อสังคมและต่อมนุษย์กันเอง ปฏิกริยานี้เปลี่ยนไปตามกาลเวลา และสภาพการณ์

ในระยะก่อนปี ค.ศ. 1970 มีทัศนะว่า ความเป็นผู้หญิงและผู้ชายอยู่บนสเกลที่ต่อเนื่องสเกลเดียวกัน โดยมีแต่ละเพศอยู่ที่ปลายสุดแต่ละข้างของสเกล เป็นทฤษฎีมิติเดียว

ทัศนะนี้ถูกปฏิรูปในปี ค.ศ. 1973 โดย Anne Constantinople (อ้างถึงใน รัจรี นพเกตู, 2542) ความเป็นหญิงและความเป็นชายมีลักษณะอิสระจากกัน ทำให้เกิดทฤษฎีชาย – หญิง (Theory of Androgyny) เป็นทฤษฎีสองมิติ คือ คนเราสามารถเป็นได้ทั้งชายและหญิง และบทบาทที่สมบูรณ์ที่สุดที่สังคมปรารถนาตั้งได้กล่าวมาแล้วในตอนต้น

ในปี ค.ศ. 1991 Biernat (อ้างถึงใน รัจวี นพเกตู, 2542) วิจัยพบว่า เด็กและวัยรุ่นใช้ลักษณะตายตัวทางเพศเป็นตัวตัดสินความเป็นผู้หญิงและความเป็นผู้ชาย และใช้มาตรฐานนี้มาโดยตลอด แต่เมื่อโตขึ้นมีข้อมูลมากขึ้น การตัดสินจึงแตกต่างกันไปในแต่ละบุคคล ถึงแม้ว่าการตัดสินนั้นจะไม่สอดคล้องกับลักษณะตายตัวทางเพศซึ่งเคยใช้เป็นมาตรฐานในการตัดสินใจมาก่อน

ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการกำหนดบทบาททางเพศ (นิตยกุล อรรถนุพรรณ, 2530)

การอธิบายถึงปัจจัยที่เป็นตัวกำหนดบทบาทของชายและหญิงนั้นเป็นเรื่องที่ยังหาข้อยุติไม่ได้ เพราะมีข้อสันนิษฐานและหลักฐานประกอบความคิดเห็นที่แตกต่างกันอยู่หลายประเด็นด้วยกัน อย่างไรก็ตามอาจสรุปได้เป็นสองปัจจัยกว้างๆ คือ ปัจจัยทางชีวภาพ และปัจจัยทางสังคมและวัฒนธรรม

ปัจจัยทางชีวภาพ

เมื่อพิจารณาความแตกต่างระหว่างเพศชายกับหญิงโดยทั่วไป เราจะพบว่ามีความแตกต่างบางอย่างที่เห็นได้ชัดเจนว่าเป็นความแตกต่างทางชีวภาพ (Biological) หรือทางสรีระ (Physical) โดยตรง เช่น การที่หญิงมีประจำเดือน มีการตั้งครรภ์ และมีน้ำนมสำหรับเลี้ยงลูก หรือการที่ชายโดยทั่วไปมีโครงสร้างของร่างกายแข็งแรงกว่าหญิง เป็นต้น และด้วยความแตกต่างพื้นฐานทางธรรมชาตินี้เองที่ทำให้เกิดการจัดสรรแห่งบทบาทความรับผิดชอบที่สมมติและยอมรับกันว่าเหมาะสมกับสรีระของแต่ละเพศ เช่น ชายควรชอบในการทำศึกสงคราม การล่าสัตว์ การทำอาวุธ และกิจกรรมนอกบ้านอื่นๆ เพราะชายแข็งแรงและคล่องตัวกว่าหญิง และเนื่องจากหญิงต้องมีประจำเดือน ตั้งครรภ์ และเลี้ยงลูก ทำให้ไม่สะดวกในการออกไปทำกิจกรรมต่างๆ นอกบ้าน ดังนั้นหญิงจึงเหมาะที่จะรับหน้าที่ดูแลบ้าน เตรียมอาหาร และอบรมเลี้ยงดูบุตรอยู่ภายในบ้าน

ความแตกต่างบางอย่างระหว่างชายและหญิง เช่น การที่ได้กหญิงมักจะสามารถทางภาษาดีกว่าเด็กชาย และมักจะมีแนวโน้มที่จะเป็นเช่นนี้จนโตเป็นผู้ใหญ่ หรือการที่ชายโดยทั่วไปมักจะสามารถในการใช้เหตุผลเชิงคณิตศาสตร์มากกว่าหญิง และการที่ชายจะแสดงความก้าวร้าวทางร่างกายมากกว่าหญิงในทุกๆ วัย ทุกๆ สถานการณ์ ฯลฯ เป็นความแตกต่างที่สามารถพบได้เสมอๆ ในหลายๆ วัฒนธรรม ทำให้เชื่อกันว่าความแตกต่างเหล่านี้ น่าจะเป็นความแตกต่างจาก

สภาวะทางชีวภาพของชายและหญิง เช่น เป็นผลจากฮอร์โมนเพศ หรือเป็นคุณสมบัติที่เชื่อมโยงกับโครโมโซมเพศ

ในการทดลอง เพื่อทดสอบสมมติฐานเกี่ยวกับอิทธิพลของปัจจัยทางชีวภาพต่อความแตกต่างในคุณลักษณะของชายและหญิงนั้น เราพบว่าในบางครั้งผลการทดลองก็ดูเหมือนจะสนับสนุนสมมติฐานเหล่านั้นอย่างค่อนข้างชัดเจน เช่น เมื่อทดลองฉีดฮอร์โมนเพศผู้ให้ลิงตัวเมียที่กำลังตั้งท้องอยู่ แล้วพบว่าลูกลิงตัวเมียที่เกิดมา มีอวัยวะเพศของตัวผู้ด้วย และมีพฤติกรรมแบบลิงตัวผู้มากกว่าลิงตัวเมีย อีกทั้งข้อมูลนี้ยังสอดคล้องกับข้อมูลจากการศึกษาผลของความผิดปกติของฮอร์โมนเพศโดยธรรมชาติในมนุษย์ด้วย คือ พบว่าเด็กหญิงมีฮอร์โมนแอนโดรเจน (ฮอร์โมนเพศชาย) มากกว่าปกติตั้งแต่อยู่ในครรภ์ก็มักจะมีพฤติกรรมแบบเด็กชาย เช่น ชอบกีฬากลางแจ้ง และชอบการต่อสู้มากกว่าพี่น้องผู้หญิงของเขา แม้ว่าจะไม่มีลักษณะทางร่างกายแตกต่างกันเลยก็ตาม แต่ถึงกระนั้นเราก็ยังไม่สามารถสรุปได้ว่าพฤติกรรมก้าวร้าวนั้นเป็นผลมาจากฮอร์โมนเพศชายตามสมมติฐาน เนื่องจากพบว่าเด็กหญิงที่มีพฤติกรรมแบบเด็กชายส่วนใหญ่ไม่ได้มีระดับฮอร์โมนเพศผิดปกติแต่อย่างใด

ปัจจัยทางสังคมและวัฒนธรรม

แม้ว่าความแตกต่างของชายและหญิงโดยธรรมชาติ คือความแตกต่างทางร่างกายนั้นจะเป็นพื้นฐานสำคัญในการกำหนดบทบาทและความรับผิดชอบ รวมไปถึงคุณลักษณะต่างๆ ที่เชื่อกันว่าเป็นคุณลักษณะที่เหมาะสมกับแต่ละเพศ แต่เราพบว่าโครงสร้างทางสังคมก็มีส่วนสำคัญอย่างยิ่งในการกำหนดบทบาท บุคลิกภาพ และแบบแผนของพฤติกรรมของชายและหญิงด้วยเช่นกัน ซึ่งข้อมูลจากการสังเกตบุคลิกภาพของชายและหญิงในแต่ละสังคม แสดงให้เห็นอย่างชัดเจนว่า การที่ชายและหญิงจะมีคุณลักษณะหรือบทบาทอย่างไรมานั้น มีความสัมพันธ์อย่างมากกับการอบรมเลี้ยงดู และความเข้มงวดในการสนับสนุนการแสดงบทบาทของชายและหญิงในสังคมนั้นๆ นอกจากนี้ยังพบว่ามีความสัมพันธ์กับสภาพทางการเมือง และความกดดันทางเศรษฐกิจอีกด้วย ดังที่เราจะพบว่าในประเทศที่มีสวัสดิการสังคมดี เช่น ประเทศสวีเดนและเดนมาร์ก ชายและหญิงจะมีความแตกต่างกันในลักษณะบุคลิกภาพที่ถือกันว่าเป็นลักษณะของความเป็นชาย (Masculinity) หรือลักษณะของความเป็นหญิง (Femininity) ในทัศนะของสังคมทั่วไปน้อยกว่าความแตกต่างระหว่างชายและหญิงในประเทศอื่นๆ

การนำแนวคิดเกี่ยวกับความแตกต่างระหว่างเพศชายและเพศหญิงมาใช้เพื่อเป็นพื้นฐานในการวิเคราะห์ในการศึกษาวิจัยเรื่อง “ปฏิภิกิริยาและการยอมรับของเด็กวัยรุ่นชาย – หญิง ต่อพฤติกรรมที่เป็นบาปซึ่งสะท้อนในหนังสือพิมพ์” เพื่อหาคำอธิบายเกี่ยวกับปรากฏการณ์ที่ผู้ชายและผู้หญิงมีพฤติกรรม การแสดงออกต่อสังคม และทัศนคติที่เหมือนและแตกต่างกันในแต่ละกรณีว่าเพราะเหตุใดผู้ชายและผู้หญิงจึงมีบุคลิกลักษณะ และกระบวนการคิด ตัดสินใจเช่นนี้ ซึ่งปรากฏการณ์นี้สามารถพบเห็นได้ไม่เฉพาะในวัยผู้ใหญ่เท่านั้น แต่ยังสามารถพบเห็นข้อเหมือนและแตกต่างเหล่านี้ได้ในเยาวชนอีกด้วย

3 แนวคิดเกี่ยวกับผลกระทบของสื่อมวลชนที่มีต่อเด็ก

ศิริชัย ศิริภายะ และ กาญจนา แก้วเทพ กล่าวถึงผลกระทบของสื่อมวลชนไว้ในหนังสือ ทฤษฎีการสื่อสารมวลชนว่า การศึกษาเรื่องสื่อมวลชนทั้งหมดวางอยู่บนความเชื่อที่ว่าสื่อ นั้นจะต้องมีผลกระทบต่อผู้ชมอยู่หลายประการอย่างแน่นอน แม้กระนั้นก็ยังมียุทธศาสตร์ต่างๆ นั้น มีความแน่นอนสม่ำเสมอเพียงใด และยังมีข้อตกลงที่เห็นพ้องต้องกันอยู่น้อยมาก การที่ยังไม่มั่นใจอย่างแน่นอนในเรื่องผลลัพธ์ของสื่อเป็นเรื่องน่าประหลาดใจพอสมควร เพราะทั้งๆ ที่ทุกวันนี้ ประสบการณ์ในชีวิตประจำวันก็ได้ยืนยันให้เราเห็นตัวอย่างเล็กๆ น้อยๆ จากเรื่องผลลัพธ์ของสื่อ จำนวนนับไม่ถ้วน นับตั้งแต่เราต้องแต่งตัวให้เหมาะกับสภาพดินฟ้าอากาศเพราะเราฟังข่าวพยากรณ์อากาศ เราซื้อของเพราะการโฆษณา เราไปดูภาพยนตร์ที่หนังสือพิมพ์เขียนถึง และยังมีปฏิภิกิริยาอีก ร้อยแปดที่คนเรามีต่อโทรทัศน์ วิทยุ และดนตรี ปัจจุบันเรากำลังมีชีวิตอยู่ในโลกแห่งระบบการเมือง และรัฐบาลที่วางอยู่บนฐานคิดที่ว่า เราจะรู้ได้ว่ามีอะไรเกิดขึ้นในโลกนี้จากการอ่านหนังสือพิมพ์ ดูโทรทัศน์ และฟังวิทยุ คงจะมีคนเพียงไม่กี่คนที่สามารถพูดได้ว่าตนไม่ได้รับข้อมูลหรือความคิดเห็นมาจากแหล่งสื่อสารใดๆ เลย หรือเสียเวลาไปกับสื่อเพื่อจะรู้ข้อมูลหรือความคิดเห็นนั้น

แม้จะเห็นความจริงดังกล่าว ก็ยังมีข้อข้องใจในเรื่องระดับความเข้มข้นของผลลัพธ์ที่จะเกิดขึ้น เหตุการณ์หรือโอกาสที่สื่อจะได้แสดงผล และประเภทของผลลัพธ์แบบต่างๆ ที่เกิดจากสื่อ ความรู้ที่เรามีในมือขณะนี้ยังไม่เพียงพอที่จะให้ข้อสรุปทั่วไปได้ นอกจากจะให้คำพยากรณ์อย่างง่าย ๆ ต่อผลที่ อาจเกิดขึ้นในกรณีเฉพาะๆ เท่านั้น แม้แต่เวลาที่เรากำลังทำนั้นเราก็ยังใช้ความรู้ที่มาจาก ประสบการณ์หรือมิตินั้นก็ยึดกฎเกณฑ์แบบหยาบๆ บางอย่างมากกว่าจะใช้ความรู้เพียงตรง แน่นนอนที่สามารถหาคำตอบได้ว่า ผลลัพธ์ที่ได้เกิดขึ้นแล้วหรือที่อาจจะเกิดขึ้นนั้น มันเกิดมาได้

อย่างไร ซึ่งตามปกติสำหรับการตอบคำถามดังกล่าวนั้น จากประสบการณ์ที่มีมาก็ได้สอนให้เรามีความรู้แบบที่จะนำไปใช้งานได้อยู่แล้ว ด้วยเหตุนี้ทำให้ผู้ที่อยู่ในวงการสื่อสารมวลชนรวมทั้งบรรดาลูกค้าของเขาสามารถดำเนินงานต่อไปได้โดยไม่ต้องตั้งคำถามกับตัวเองให้มากเรื่องไป อย่างไรก็ตามมีเหตุผลที่ อยู่หลายประการเหมือนกันที่จะอธิบายให้เห็นได้ว่าบรรดาคำตอบที่มาจากงานวิจัย (ซึ่งลักษณะของคำตอบแบบนี้จะมีลักษณะไม่แน่นอน ไม่คงเส้นคงวา แต่เป็นความไม่แน่นอนที่มีระบบระเบียบ) รวมทั้งคำตอบจากความรู้แบบสามัญสำนึก หรือความรู้ที่ได้จากการปฏิบัติต่างๆจะต้องไม่แน่ใจเหมือนกันเมื่อต้องเผชิญกับผลของสื่อที่อาจจะเกิดขึ้นในหลายๆ แบบ โดยเฉพาะในบริบทของเรื่องจริยธรรม ความคิดเห็น และพฤติกรรมที่เบี่ยงเบนออกไปจากปกติ ซึ่งหัวข้อเหล่านี้ประชาชนก็สามารถสังเกตเห็นได้และมักจะให้ความสนใจอยู่เสมอไม่น้อย แต่ทว่าอย่างไรก็ตาม เรายังไม่สามารถหาคำอธิบายเกี่ยวกับบรรดาแบบแผนของความคิด วัฒนธรรม และพฤติกรรมต่างๆ ที่มีรากเหง้าทางประวัติศาสตร์และสังคมได้อย่างลึกซึ้งเพียงพอ ยิ่งไปกว่านั้นมันคงจะไม่ใช่หน้าที่ที่ถูกต้องนักหากเราจะมองดูสื่อราวกับว่ามันเป็นสิ่งๆ หนึ่ง ที่มีคุณสมบัติเป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน เพราะแท้จริงแล้วสื่อมวลชนประกอบขึ้นด้วยชุดประมวลของข่าวสารมากมายหลายชนิด ภาพลักษณ์แบบต่างๆ และความคิดเห็นอันหลากหลายต่างมารวมกัน สิ่งเหล่านี้ไม่ได้เกิดมาจากตัวสื่อเอง หากแต่เกิดมาจากสังคมและถูกส่งกลับย้อนไปสู่สังคม ฉะนั้นที่กล่าวมานี้คงไม่เป็นการง่ายนักที่จะยกกรณีตัวอย่างมาสักกรณีหนึ่งที่สามารถแสดงให้เห็นว่า มีแต่สื่อเพียงอย่างเดียวเท่านั้นที่เป็นต้นเหตุของผลลัพธ์ทางสังคมที่เกิดขึ้น แม้ว่าจะมีความยากลำบากเพียงใด แม้ว่าเราไม่อาจจะหลีกเลี่ยงสภาวะที่หาข้อสรุปไม่ได้ก็ตาม แต่หัวข้อการศึกษาเรื่องผลของสื่อนั้นก็ยังคงชวนให้น่าสนใจและดูเหมือนว่าจะเป็นหัวข้อที่นักสังคมศาสตร์ไม่อาจจะมองข้ามไปได้ เช่นเดียวกับสถาบันสื่อและสาธารณะชนทั่วไป และหากเราไม่เชื่อว่าโดยพื้นฐานแล้วสื่อย่อมมีผลในระยะยาวที่สำคัญอย่างแน่นอน เรายังคงจะไม่เสียเวลาทุ่มเทศึกษาให้มากอย่างที่เป็นอย่างนี้

จากการศึกษาเอกสารและงานวิจัยด้านสื่อมวลชน (คณะอนุกรรมการศึกษาบทบาทสื่อมวลชนในการพัฒนาเด็ก, 2535) รวมทั้งข้อคิดเห็นจากผู้ที่เกี่ยวข้อง พบว่า สื่อมวลชนประเภทรายการเด็กและสื่อทั่วไปที่เข้าถึงเด็กนั้น แม้ว่าจะช่วยให้เด็กได้รับความเพลิดเพลิน มีโลกทัศน์ที่กว้างขึ้น ได้รับรู้ข่าวสารต่างๆ ทันเหตุการณ์ ได้เรียนรู้เทคโนโลยีต่างๆ ที่อาจนำมาใช้ประโยชน์ในชีวิตได้ แต่ผลกระทบจากอิทธิพลของสื่อมวลชน อาจก่อให้เกิดโทษซึ่งเป็นปัญหาต่อพัฒนาการด้านต่างๆ ของเด็กได้หลายประการ ดังนี้

ผลกระทบต่อสุขภาพของเด็ก

สมรรถภาพทางร่างกาย เด็กที่ชอบดูรายการโทรทัศน์หรือวิดีโอมากเกินไปจนจะไม่ได้เล่นหรือออกกำลังกาย ไม่ได้รับอากาศบริสุทธิ์และแสงแดดเท่าที่ควร อีกทั้งไม่ได้รับการพักผ่อนอย่างเพียงพอหากใช้เวลากับสื่อดังกล่าวจนดึก และถ้าดูใกล้จนเกินไปจนสายตาดูอาจผิดปกติเนื่องจากได้รับรังสีจากจอ

โภชนาการ การโฆษณาผลิตภัณฑ์ประเภทขนมเด็กมีความถี่สูง และมีวิธีการนำเสนอที่ดึงดูดใจเด็ก แต่ผลิตภัณฑ์ดังกล่าวมีคุณค่าทางโภชนาการต่ำ หรือมีรสหวาน เมื่อเด็กรับประทานมากจนทำให้รับประทานอาหารหลักได้น้อยลง ร่างกายจะไม่ได้รับสารอาหารอย่างเพียงพอ บางคนเป็นโรคฟันผุ และเด็กบางคนอาจติดนิสัยกินจุบจิบ ซึ่งอาจทำให้เป็นโรคอ้วน

ผลกระทบต่อพฤติกรรมของเด็ก

นิสัยเสี่ยงโชค รายการประเภทเกมโชว์หรือการชิงโชคที่มีรางวัลมากมาย และการโฆษณาผลิตภัณฑ์ที่มีของแถมต่างๆ อาจโน้มน้าวใจเด็กให้ชอบการเสี่ยงโชคเพื่อให้ได้เงินและสิ่งของมาโดยง่าย

พฤติกรรมก้าวร้าวรุนแรง รายการทางสถานีวิทยุหรือสิ่งพิมพ์ต่างๆ ที่มีเนื้อหาแสดงให้เห็นความรุนแรง ความอาฆาตพยาบาท การแก้ไขปัญหโดยไม่ใช่สันติวิธี ฯลฯ อาจมีผลต่อพฤติกรรมของเด็ก และในบางกรณีอาจก่อให้เกิดอันตรายแก่ตัวเด็กเองได้

ปฏิสัมพันธ์กับผู้อื่น เด็กที่ใช้เวลากับวิทยุ โทรทัศน์ หรือสื่อประเภทอื่นๆ มากจนไม่ได้ร่วมกิจกรรมต่างๆ กับผู้อื่นตามสมควร อาจมีปัญหาด้านพัฒนาการทางสังคม กล่าวคือไม่สามารถปรับตัวในสถานการณ์ต่างๆ ไม่สามารถเล่น ได้ตอบ หรือทำงานร่วมกับผู้อื่นได้อย่างเหมาะสม

ผลกระทบต่อการพัฒนาสติปัญญา

ความคิดริเริ่มสร้างสรรค์ เด็กที่ใช้เวลากับสื่อประเภทใดประเภทหนึ่งมากเกินไป โดยเฉพาะวิทยุโทรทัศน์ จะขาดโอกาสที่จะได้รับประสบการณ์หรือสิ่งเร้าอื่นๆ ซึ่งช่วยกระตุ้นให้เด็กเกิดความคิดริเริ่มสร้างสรรค์ มีความเข้าใจตนเองและสิ่งแวดล้อมรอบตัว

นิสัยการอ่าน วิทยุโทรทัศน์และวิดีโอเป็นสื่อที่ดึงดูดความสนใจของเด็กได้มากและนาน เพราะเด็กได้ยินทั้งเสียงและได้เห็นภาพที่เคลื่อนไหว จึงเป็นอุปสรรคที่สำคัญต่อการที่เด็กจะได้สัมผัสกับสื่อประเภทอื่นๆ โดยเฉพาะสื่อสิ่งพิมพ์ เพราะสื่อสิ่งพิมพ์ที่ดีจะช่วยส่งเสริมทักษะในการแสวงหาความรู้ด้วยตนเองได้มาก

การคิดและการแก้ไขปัญหาอย่างมีเหตุผล สาระของรายการวิทยุโทรทัศน์และสื่อสิ่งพิมพ์ส่วนใหญ่เน้นความบันเทิงและบางเรื่องมีเนื้อหาไม่เหมาะสมกับวัยของเด็ก เช่น มีสาระเกี่ยวกับไซคลงไสยศาสตร์ การแก้ปัญหาด้วยอารมณ์ หรือความรุนแรง ฯลฯ ซึ่งหากเด็กได้ดูโดยไม่มีใครชี้แจงให้เข้าใจเหตุผล คุณ หรือโทษของสารจากรายการนั้นๆ เด็กจะรับรู้เรื่องที่ไม่ถูกต้องเหมาะสม อันอาจมีผลทำให้เด็กไม่สามารถคิดหรือใช้เหตุผลในการแก้ปัญหาต่างๆ ได้ตามวัย

ผลกระทบด้านวัฒนธรรม ทักษะคิด และค่านิยม

การใช้ภาษา การใช้ภาษาไทยที่ไม่ถูกต้องเหมาะสมของสื่อมวลชน อาจจะทำให้เด็กเลียนแบบหรือจำไปใช้โดยไม่ทราบว่ามีผิด

การถ่ายทอดวัฒนธรรม รายการทางวิทยุโทรทัศน์ วิทยุกระจายเสียง และสื่อสิ่งพิมพ์ที่มีสาระส่งเสริมความรู้ด้านศิลปวัฒนธรรมไทยมีน้อยและเด็กไม่ค่อยสนใจ ส่วนรายการที่นำเข้ามาจากต่างประเทศ หรือมีรูปแบบเนื้อหาเลียนแบบรายการต่างประเทศ ซึ่งมีระดับความนิยมเชิงตลาดสูง กลับเข้าถึงเด็กได้ ทำให้เด็กไทยมีโอกาสซึมซับและเลียนแบบวัฒนธรรมต่างชาติได้มาก ซึ่งบางอย่างไม่เหมาะสมกับวิถีชีวิตแบบไทย

ทัศนคติและค่านิยม รายการทางวิทยุโทรทัศน์ วิทยุกระจายเสียง และสื่อสิ่งพิมพ์ที่มีระดับความนิยมในเชิงตลาดสูงมักมีเนื้อหาที่ตอกย้ำให้เด็กมีทัศนคติและค่านิยมบางประการที่ไม่เหมาะสม เช่น มีลักษณะอำนาจนิยม ฟุ้งเฟ้อ นิยมบริโภคสิ่งเสพย์ติดประเภทเหล้า บุหรี่ ให้คุณค่าของเงินมากกว่าคุณธรรมความดี ไม่ยอมรับความเท่าเทียมกันระหว่างสองเพศ มองภาพพจน์ของสตรีไปในแง่ลบ เช่น เห็นเป็นวัตถุทางเพศ เป็นต้น

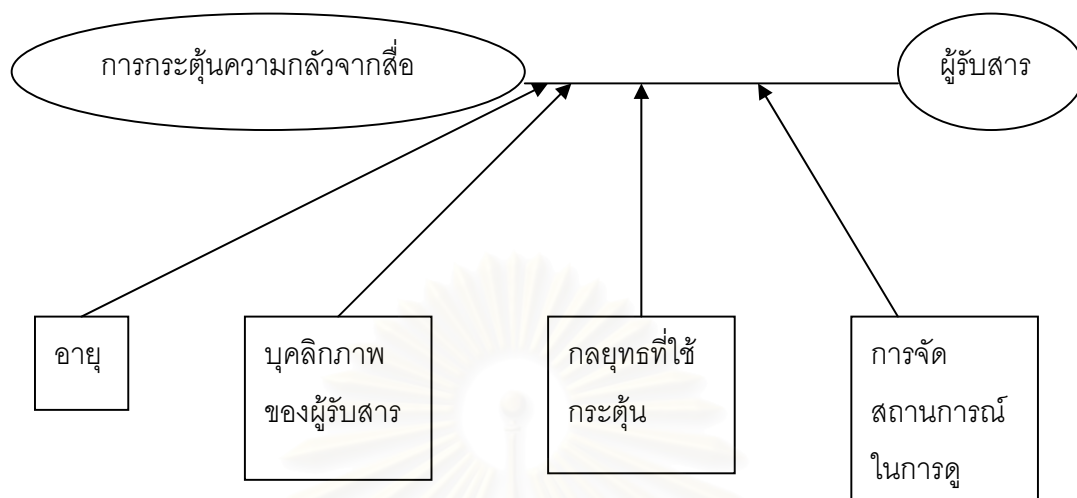
จากข้อมูลดังกล่าวพบว่าสื่อมวลชนทุกประเภทไม่ว่าจะเป็นวิทยุโทรทัศน์ หรือสื่อสิ่งพิมพ์ก็ตาม มีทั้งคุณและโทษ ขึ้นอยู่กับผู้ใช้สื่อเหล่านั้น การที่เด็กได้รับผลกระทบจากสื่อต่างๆ มากกว่าผู้ใหญ่เป็นเรื่องปกติ เพราะเด็กยังไม่สามารถใช้ความคิดที่เป็นกระบวนการ ไม่สามารถแยกแยะได้ว่าสิ่งใดเหมาะสมหรือไม่เหมาะสมได้ดีเท่าผู้ใหญ่ เพราะฉะนั้นการให้เด็กได้มีประสบการณ์กับสื่อต่างๆ นั้นเป็นเรื่องที่เหมาะสม หากแต่ต้องมีผู้ใหญ่คอยให้คำชี้แนะว่าจะอะไรควร และอะไรไม่ควร

ทฤษฎีการเรียนรู้ทางสังคม (Social Learning Theory) (กาญจนา แก้วเทพ, 2545)

การนำเอาทฤษฎีการเรียนรู้ทางสังคมศาสตร์ซึ่งเป็นองค์ความรู้ในสังคมศาสตร์สาขาต่างๆ มาใช้ในวงการวิจัยนิเทศศาสตร์นั้น จัดว่าเป็นกลุ่มทฤษฎีอีกกลุ่มหนึ่งที่อยู่ในสมัยที่พยายามลดกระแสความเชื่อเรื่องอิทธิพลอันทรงพลังของสื่อมวลชนลงไปเช่นกัน

จากปัจจัยสิ่งแวดล้อมในสังคมปัจจุบัน มีผลทำให้ต้องมีการกลับมาเปลี่ยนคำถามในการศึกษาวิจัยกันเสียใหม่ว่า จากคำถามเดิมที่เคยถามกันว่า สื่อมวลชนมีอิทธิพลต่อบุคคล/สังคมหรือไม่ มากน้อยเพียงใด ก็ต้องเปลี่ยนเป็นคำถามใหม่ว่า “สื่อมวลชนมีอิทธิพลในรูปแบบไหน/และมีอะไรบ้างเป็นตัวแปรแทรก (Intervening factors) ที่ทำให้อิทธิพลของสื่อมวลชนแปรเปลี่ยนไป” ในกรณีของเรื่องการกระตุ้นความกลัวจากสื่อ ได้มีงานวิจัยที่เสนอว่ามีปัจจัยแทรกซ้อนอะไรบ้าง ตามผังภาพนี้

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

นอกจากนี้ยังมีข้อสรุปของนักนิเทศศาสตร์อีกหลายท่านที่เข้าร่วมในงานวิจัยหลายๆ ชิ้น เช่น W. Schramm (1961) ที่สรุปว่าโทรทัศน์นั้นเป็นเพียงปัจจัยเสริม (Contributing factors) เท่านั้น หากแต่มีสาเหตุหลัก (Basic cause) ของการแสดงพฤติกรรมก้าวร้าวหรือพฤติกรรมต่อต้านสังคม แบบต่างๆ Klapper (1960) ได้ให้ข้อสรุปที่คล้ายคลึงกันว่า อิทธิพลของสื่อมวลชนนั้นจะมีมากหรือน้อยก็ต่อเมื่อได้ทำงานร่วมกับสถาบันอื่นๆ ในสังคม เช่น ครอบครัว เพื่อ บรรยากาศทางสังคม ฯลฯ

ทฤษฎีการเลียนแบบ (Modeling) (กาญจนา แก้วเทพ, 2545)

หลักของการเรียนรู้ด้วยการเลียนแบบ เป็นการเรียนรู้ที่เกิดจากการสังเกตพฤติกรรมของผู้อื่น (Observational Learning) แล้วตนเองจึงเอามาทำตามอย่างที่เรียกว่า “เลียนแบบ” ในทางจิตวิทยา แยกการเลียนแบบออกเป็นสองแบบ คือ

แบบแรก คือ Imitation เป็นการแสดงปฏิกิริยาที่ออกมาเป็นกริยาท่าทางอย่างตรงๆ (Direct Mechanical Response of Behavior) เช่น เวลาที่เด็กๆ เห็นยอดมนุษย์อุลตร้าแมนทำท่ายกมือไขว่กันเพื่อแสดงอิทธิฤทธิ์ในการ์ตูนโทรทัศน์ เด็กๆ ก็จะแสดงอากัปกริยาท่าทางตาม การเลียนแบบชนิด imitation นี้เป็นการเลียนแบบจากภายนอกและอยู่ในระดับผิวเผิน

แบบที่สอง คือ Identification เป็นการเลียนแบบที่เน้นหนักไปในด้านจิตใจ โดยผู้เลียนแบบมีความต้องการบางอย่างทางจิตใจที่จะเป็นเหมือนตัวต้นแบบ และจะเลือกเอาคุณลักษณะบางประการของตัวต้นแบบมาเป็นของตน เช่น เวลาเด็กๆ เรียนรู้วิธีการแก้ปัญหาของเนรน้อยอิคคิวซัง ก็เลือกเอาคุณลักษณะในการแก้ปัญหาดังกล่าวมาเป็นของตน

ในระหว่างการเลียนแบบทั้งสองอย่างนี้ โดยทั่วไปแล้วสาธารณชนมักจะให้ความสนใจกับการเลียนแบบประเภท imitation เช่น การกังวลใจว่าลูกหลานดูหนึ่งฝรั่งแล้วจะแสดงกิริยาท่าทางการแต่งกายตามดาราฝรั่ง แต่อันที่จริงแล้ว อิทธิพลจากการเลียนแบบอย่าง imitation นั้นมีเพียงเล็กน้อยและเป็นเรื่องผิวเผิน (แต่ที่ได้รับความสนใจคงเป็นเพราะมองเห็น สังเกตได้ง่าย) แต่อิทธิพลอย่างลึกซึ้งคือการเลียนแบบอย่าง identification ตัวอย่างเช่น การเลียนแบบฆาตกรที่มีการฆ่าคนอย่างต่อเนื่อง (Serial Killer) เช่นที่ปรากฏในหนังเรื่อง Copycat เป็นต้น

การนำแนวคิดเกี่ยวกับผลกระทบของสื่อมวลชนที่มีต่อเด็ก และทฤษฎีการเรียนรู้ทางสังคมมาใช้เพื่อเป็นพื้นฐานในการวิเคราะห์ในการศึกษาวิจัยเรื่อง “ปฏิกริยาและการยอมรับของเด็กวัยรุ่นชาย – หญิง ต่อพฤติกรรมที่เป็นบาปซึ่งสะท้อนในหนังสือพิมพ์” เพื่อหาคำอธิบายปรากฏการณ์เกี่ยวกับเยาวชนที่เป็ดรับความรุนแรงจากสื่อ ไม่ว่าจะเป็นสื่อหนังสือพิมพ์ สื่อโทรทัศน์ หรือสื่อวิทยุ ว่าเยาวชนมีปฏิกริยาต่อพฤติกรรมความรุนแรงในเนื้อหาที่สื่อเหล่านั้นนำเสนออย่างไร สื่อเหล่านั้นมีอิทธิพลกับกรอบความคิด ทศนคติ และการตัดสินใจเกี่ยวกับพฤติกรรมความรุนแรงของเยาวชนหรือไม่ และมีปัจจัยอื่นใดเสริมให้เยาวชนเกิดปฏิกริยาดังกล่าวหรือไม่

4 แนวคิดเกี่ยวกับความรุนแรงในสื่อมวลชน

ความหมายของคำว่า “ความรุนแรง” (ชาติวุฒิชัย วัจวล, 2542)

1. ความหมายของคำว่า “ความรุนแรง” ในพจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2525 ให้คำจำกัดความไว้ว่า หนักเกินไป แรงเกินไป
2. ร.ศ. ดวงเดือน พันธุมนาวิน, สุภาพร ลอยด์, อรพินทร์ ชูชม (2531) ได้ให้คำจำกัดความของคำว่า “ความรุนแรง” ไว้ในรายงานวิจัยเรื่อง “การควบคุมอิทธิพลสื่อมวลชนของครอบครัวกับ

จิตลักษณะที่สำคัญของเยาวชนไทย” ว่าเป็นรายการที่มีลักษณะที่มีอิทธิพลทางจิตใจของผู้ชม ในอันที่จะก่อให้เกิดพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมกับสภาพแวดล้อมของผู้คน มีผลทำให้ผู้ชมยอม เปลี่ยนตามโดยรู้ตัวหรือไม่รู้ตัว และพฤติกรรมนั้นเป็นเพียงการบำบัดความต้องการเฉพาะ บุคคลเท่านั้น

3. เอมจิต กิตติวัฒน์ (จุฬาราช วพ, 2533) ได้ให้คำจำกัดความ “ความรุนแรง” ไว้ว่า ความรุนแรง หมายถึงการกระทำใดๆ ก็ตามที่ทำให้เกิดการบาดเจ็บหรือตาย ทั้งทางร่างกาย และจิตใจ ของสิ่งมีชีวิต ตลอดจนการทำลายทรัพย์สินต่างๆ
4. นฤมล สิงห์ประเสริฐ (จุฬาราช วพ, 2534) ได้ให้คำจำกัดความ “ความรุนแรง” ไว้ว่า หมายถึง การกระทำใดๆ ที่ก่อให้เกิดการทำลาย ก้าวร้าว เกรงกลัว เช่น การทำสงคราม การทะเลาะ เบาะแว้ง การต่อสู้ ฆ่าฟันรุกราน จนถึงแก่ชีวิตและทรัพย์สิน เป็นต้น และความรุนแรงมัก ตามมาด้วยการทำลาย (Destruction) และที่ร้ายแรงที่สุดคือความตาย
5. Otto N. Larsen (1968) กล่าวไว้ใน “สื่อมวลชนกับความรุนแรง” (Violence and The Mass Media) กล่าวว่า แนวทัศน์ 3 ประการที่อธิบายความหมาย “ความรุนแรง” จนเป็นที่เข้าใจ โดยทั่วกันในปัจจุบันนี้ คือ
 - 5.1 ลักษณะทางจิตวิทยา หมายถึง การระบายโดยการแสดงออกถึงอำนาจหรือการบังคับ แสดงถึงความไร้เหตุผล และรูปแบบแห่งการฆาตกรรม
 - 5.2 ลักษณะทางศีลธรรม หมายถึง การลวงละเมิดทรัพย์สินสมบัติ และเสรีภาพของบุคคลอื่น
 - 5.3 ลักษณะทางการเมือง หมายถึง การบังคับ คุกคาม หรือใช้อำนาจในทางที่ผิดไปสู่จุดจบ ที่ต้องห้าม
6. Dominach, 1981 กล่าวไว้ใน “ความรุนแรงและสาเหตุของความรุนแรง” (Violence and its cause) ขององค์การยูเนสโกไว้ว่า “ความรุนแรง” เป็นความขัดแย้งทางสังคมที่สามารถสืบหาถึง สาเหตุของความรุนแรง ตามหลักเหตุและผล จากองค์ประกอบต่างๆ เช่น ความล้มเหลวของ

สถาบันทางสังคม ความผิดหวังทางเพศ ความเสื่อมทางจริยธรรม หรือความกดดันของประชากร

7. Murry. (1970) ได้ให้คำจำกัดความ “ความรุนแรง” แบ่งเป็น 3 ประการ ได้แก่

7.1 ร่างกาย ความรุนแรงต่อบุคคล การทำลายทรัพย์สิน

7.2 จิตใจ ความรุนแรงต่อจิตใจและอารมณ์ เช่น ความเกลียด ความกลัว อาฆาตแค้น

7.3 วาจา คำพูดที่ไม่ดี ใช้คำพูดในทางที่ผิด การกล่าวร้าย

จากการให้คำจำกัดความต่างๆ นี้ทำให้เห็นได้ว่า “ความรุนแรง” มีความหมายในหลายแง่แล้วแต่จะมองในแนวแคบหรือแนวกว้าง หรือมองจากตัวบุคคล สังคม หรือมองไปถึงประเทศ นอกจากนี้แล้ว “ความรุนแรง” สามารถแบ่งได้เป็น 2 ระดับ คือ ความรุนแรงส่วนบุคคล และความรุนแรงรุกรานในเชิงโครงสร้างของสังคม

1. ความรุนแรงส่วนบุคคล เป็นความรุนแรงทางตรงหรือความรุนแรงระหว่างบุคคลต่อบุคคล ซึ่งผู้กระทำชัดเจน เช่น การฆ่าฟัน การชกต่อยกัน เป็นต้น
2. ความรุนแรงในเชิงโครงสร้างทางสังคม เป็นความรุนแรงที่โครงสร้างสังคมได้กระทำต่อคนในสังคม มีผลให้ชีวิตของเขาถูกบั่นทอนอยู่ในความทุกข์ทรมาน ทั้งทางร่างกายและทางจิตใจ ความรุนแรงชนิดนี้หาตัวคนที่เป็นสาเหตุหรือผู้กระทำความรุนแรงได้ไม่ชัดเจน

ความรุนแรงในสื่อต่างๆ นั้นนับเป็นความรุนแรงในเชิงโครงสร้างทางสังคม เพราะเป็นความรุนแรงที่หาตัวคนที่เป็นสาเหตุหรือผู้กระทำความรุนแรงได้ไม่ชัดเจน หากแต่ความรุนแรงเหล่านี้อาจส่งต่อผู้คนในสังคมซึ่งเป็นผู้บริโภคสื่อดังกล่าวในวงกว้าง ส่งผลต่อความรู้สึกนึกคิด จิตใจ มากกว่าส่งผลต่อร่างกาย ซึ่งความรุนแรงเหล่านี้รวมถึงการนำเสนอภาพข่าวที่ส่อไปในทางลามกอนาจาร โป๊เปลือย วาบหวิว หรือนำเสนอเนื้อหาข่าวการล้วงละเมิดทางเพศอย่างชัดเจนจนสามารถ

จินตนาการภาพออก เป็นต้น ไม่ใช่หมายถึงเพียงแต่การฆาตกรรม หรือทำร้ายร่างกายแต่เพียงเท่านั้น

5 แนวคิดเกี่ยวกับบาป

มาตรฐานในการตัดสินปัญหาทางจริยธรรม หรือการตัดสินว่าสิ่งใดคือบาปหรือไม่นั้น เมื่อกล่าวในทางปฏิบัติพระพุทธเจ้าสอนให้ถือการพิจารณาเกี่ยวกับกุศล (ความดี) และอกุศล (ความชั่ว) เป็นหลักแกนกลาง แล้วขยายลดลงตามลำดับ ให้ยึดความดีความชั่วของตนผู้ใช้เกณท์นั้นด้วย เรียกว่า “มโนธรรม” และยึดมติของผู้รู้เป็นเครื่องประกอบด้วย เพราะทั้งสองประการเป็นฐานของhiri และโธตตปปะ นอกจากนี้ให้พิจารณาถึงผลของการกระทำที่เกิดขึ้นแก่ตนเองและผู้อื่นด้วย ที่พระพุทธองค์ตรัสไว้เช่นนี้ เพราะคนบางคนอาจจะมีสติปัญญาไม่กว้างขวาง ลึกซึ้ง เพียงพอ อาจจะไม่เห็นสถานะที่เป็นกุศลและอกุศลไม่แจ่มชัด จึงทำให้ถือมติของท่านผู้รู้เป็นเกณท์ด้วย และถ้ามองไม่ชัด แจ่มให้พิจารณาไปถึงผลของการกระทำด้วย

การพิจารณาในแง่ของกุศลมูลและอกุศลมูล ถ้าว่าโดยสภาวะก็คือให้พิจารณาความเกื้อกูลหรือไม่เกื้อกูลต่อคุณภาพชีวิตจิตใจดังที่พระพุทธเจ้าตรัสไว้ว่า

“กรรมใดทำด้วยโลภะ...โทสะ...โมหะ เกิดจากโลภะ...โทสะ...โมหะ เป็นต้นเหตุ เป็นต้นตัว ก่อกำเนิด กรรมนั้นเป็นอกุศล กรรมนั้นมีโทษ กรรมนั้นมีทุกข์เป็นผล กรรมนั้นยอมเป็นไปเพื่อเกิดเป็นกรรมต่อไป ไม่เป็นไปเพื่อดับกรรม กรรมใดทำด้วยอโลภะ...อโทสะ...อโมหะ เป็นต้นเหตุ เป็นต้นตัว ก่อกำเนิด กรรมนั้นเป็นกุศลกรรม กรรมนั้นไม่มีโทษ กรรมนั้นมีสุขเป็นผล ยอมเป็นไปเพื่อความดับกรรม ไม่เป็นไปเพื่อความเกิดกรรมอีกต่อไป” (บุญมี แทนแก้ว, 2541)

กรรมชั่วในที่นี้หมายถึงบาป ซึ่งการที่จะกำหนดว่าพฤติกรรมใดบ้างจึงจะเรียกว่าบาปนั้น ผู้วิจัยได้ยึดเอาหลักคำสอนของพระพุทธเจ้ามาใช้เป็นเกณฑ์สำหรับบุคคลทั่วไปในการตัดสินว่าอะไรที่เรียกว่าบาป นั่นคือ ศีลห้า กล่าวคือ หากพฤติกรรมใดที่ฝ่าฝืนศีลห้า จึงจะเรียกพฤติกรรมนั้นว่าเป็นบาป

ศีลห้า หรือ เบญจศีล คือความประพฤติดีทางกายวาจา ควบคุมให้ตั้งอยู่ในความดีงาม เรียบร้อย เป็นการรักษาปกติมารยาทตามระเบียบวินัยที่สะอาดปราศจากโทษ โดยละเว้นจากข้อห้าม (ประภาศรี สีหอำไพ, 2543) ซึ่งนับเป็นศีลสำหรับทุกคน

บทสวดศีลห้า พร้อมคำแปล

ข้อหนึ่ง ปาณาติปาตา เวระมะณี สิกขาปะทัง สะมาทิยามิ

(ข้าพเจ้าขอสมาทานเอาซึ่งสิกขาบท คือ จงดเว้นจากการทำสัตว์ที่มีชีวิตให้ตกลงไป)

ข้อสอง อะทินนาทานา เวระมะณี สิกขาปะทัง สะมาทิยามิ

(ข้าพเจ้าขอสมาทานเอาซึ่งสิกขาบท คือ จงดเว้นจากการถือเอาของที่เขาไม่ให้ด้วยการขโมย)

ข้อสาม กาเมสุ มิจฉาจารา เวระมะณี สิกขาปะทัง สะมาทิยามิ

(ข้าพเจ้าขอสมาทานเอาซึ่งสิกขาบท คือ จงดเว้นจากการประพฤติอันไม่ประเสริฐ คือ จงดเว้นจากการเสพเมถุนธรรม หรืองดเว้นจากการประพฤติผิดในกาม)

ข้อสี่ มุสาวาทา เวระมะณี สิกขาปะทัง สะมาทิยามิ

(ข้าพเจ้าขอสมาทานเอาซึ่งสิกขาบท คือ จงดเว้นจากการพูดเท็จ)

ข้อห้า สุราเมระยะมัชชะปะมาทัฏฐานา เวระมะณี สิกขาปะทัง สะมาทิยามิ

(ข้าพเจ้าขอสมาทานเอาซึ่งสิกขาบท คือ จงดเว้นจากการดื่มน้ำเมา คือ สุราเมรัย อันเป็นที่ตั้งแห่งความประมาท) (คณะผู้จัดทำชาวพุทธ)

บทความเรื่อง

"ทำแท้ง" พุทธศาสนามองว่าอย่างไร (<http://www.budpage.com/abort.shtml>, website, 2550)

ช่วงนี้มีการถกเถียงกันมากเกี่ยวกับประเด็น "ทำแท้ง" ว่าควรหรือไม่ควร โดยที่ทั้งฝ่ายเสนอ

และ ฝ่ายคัดค้าน ต่างยกเหตุผลขึ้นมาถกเถียงกันฟังดูก็มีเหตุผลดีทั้งสองฝ่าย ฝ่ายเสนอก็บอกว่าควรออกกฎหมายอนุญาตให้ทำแท้งได้เพราะตอนนี้ก็มีการลักลอบทำแท้งเถื่อนกันมากมาย ถึงอย่างไรก็ควบคุมกันไม่ได้อยู่แล้ว ทำไมไม่ทำให้มันถูกต้องไปเสียเลย บางคนก็ว่าในกรณีที่ตรวจพบว่าเด็กมีโรคร้ายแรงคลอดออกมาก็ทรมาณเปล่า ๆ อีกไม่นานก็ตาย ผู้ทำแท้งไปเลยจะได้ตัดปัญหาตั้งแต่ต้นลม ฯลฯ ฝ่ายคัดค้านก็คัดค้านอย่างจริงจัง โดยให้เหตุผลว่าการทำแท้งจะเป็นการส่งเสริมให้เด็กหนุ่มสาวมั่วเพศกันมากขึ้น บ้างก็ว่าเป็นการกระทำที่ไร้มนุษยธรรม สรุปว่าข้อโต้แย้งเรื่องการทำแท้งนี้ยังเป็นเรื่องที่ถูกเถียงกันไม่ยุติราบจนกระทั่งทุกวันนี้

"ทำแท้ง"พุทธศาสนาวินิจฉัยว่าสมควรหรือไม่สมควรอย่างไร?

ถ้าจะให้ตอบก็คงจะต้องตอบตามหลักฐานที่ปรากฏอยู่ในพระไตรปิฎก ซึ่งวินิจฉัยว่า การทำแท้งเท่ากับการฆ่ามนุษย์คนหนึ่งเลยทีเดียว เพราะพุทธศาสนาถือหลักว่าการปฏิสนธิก็คือจุดเริ่มต้นของการเกิดเป็นมนุษย์ คือมีจิตใจของมนุษย์เกิดขึ้นอยู่ในเซลล์ชีวิตเล็ก ๆ ที่ปฏิสนธินั้นแล้ว และ ภาวะแห่งความเป็นมนุษย์นี้จะสิ้นสุดก็ต่อเมื่อตายลง

อนึ่ง ในทางพุทธศาสนาท่านถือว่าการฆ่ามนุษย์นั้นบาปหนักกว่าการฆ่าสัตว์ดิรัจฉาน เพราะภาวะของมนุษย์ท่านถือว่าเป็นชีวิตอันประเสริฐที่ต่างจากสัตว์ดิรัจฉานทั่วไป เหตุผลคือชีวิตมนุษย์เป็นชีวิตที่มีโอกาสสามารถพัฒนาตนให้เจริญงอกงามได้อย่างไม่มีขอบเขตจำกัด ยกตัวอย่างเช่น คนธรรมดาอย่างเจ้าชายสิทธัตถะยังสามารถพัฒนาตนจนอุบัติเป็นองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าได้ เป็นต้น ดังนั้นการฆ่ามนุษย์แม้ตั้งแต่วัยในครรภ์จึงเท่ากับการตัดโอกาสของชีวิตที่จะได้พัฒนาตนต่อไป

ในเมื่อพุทธศาสนาถือว่าบุตรในครรภ์แม้วันแรกก็ถือว่าเป็นมนุษย์แล้วเช่นนี้ ในการตัดสินใจว่าการทำแท้ง สมควรหรือไม่สมควร จึงเป็นเรื่องที่ต้องวินิจฉัยเป็น กรณี ๆ ไป ไม่มีคำตอบเบ็ดเสร็จเด็ดขาด คือต้องใช้ปัญญาพิจารณาไตร่ตรองอย่างรอบคอบก่อนที่จะตัดสินใจอะไรลงไป แต่สิ่งควรจะต้องตระหนักรู้ไว้ก่อนตลอดเวลาในการที่จะตัดสินใจว่าควรหรือไม่ควรทำแท้ง คือ ชีวิตเล็ก ๆ ในครรภ์นั้นได้มีภาวะของความเป็นมนุษย์เกิดขึ้นแล้ว หาใช่แค่เซลล์เล็ก ๆ หรือก้อนเนื้อก้อนเล็ก ๆ อย่างที่เคยเข้าใจแต่อย่างใด

การศึกษาเกี่ยวกับ “ปฏิกริยาและการยอมรับของเด็กวัยรุ่นชาย – หญิง ต่อพฤติกรรมที่เป็นบาปซึ่งสะท้อนในหนังสือพิมพ์” นั้นจำเป็นที่จะต้องนิยามความหมายของคำว่าบาป ซึ่งในที่นี้คือพฤติกรรมที่ละเมิดศีลห้า ตามหลักคำสอนของศาสนาพุทธ การนำเอาศีลห้ามาเป็นเกณฑ์ถือว่าเป็นสิ่งที่ทุกคนเข้าใจง่าย เนื่องจากประชากรส่วนใหญ่ในประเทศไทยนับถือศาสนาพุทธ มีการเรียนการสอนเกี่ยวกับจริยธรรมและหลักคำสอนของศาสนาพุทธในโรงเรียนทั่วไป ซึ่งทำให้คนไทยทุกคนมีความคิดรวบยอดเกี่ยวกับศีลห้าอยู่ในใจอยู่แล้ว จึงเป็นการง่ายที่จะสื่อสารว่าพฤติกรรมใดคือบาปหากนำเอาศีลห้ามาเป็นเกณฑ์ในการตัดสิน

6 หลักสัมพัทธนิยม (Relativism)

อานวย ยัสโยธา (2541 : 6-7) ได้สรุปสาระสำคัญของหลักสัมพัทธนิยมว่า คำว่า “สัมพัทธ์” หมายถึง ขึ้นอยู่กับ เปลี่ยนแปลงไปตาม ไม่มีลักษณะเด็ดขาดแน่นอนตายตัวภายในตัวของมันเอง ดังนั้น ผู้ที่ยึดถือแนวคิดนี้จะเชื่อว่าทุกสิ่งทุกอย่างไม่คงที่เปลี่ยนแปลงไปตามเงื่อนไขปัจจัยอื่นๆ ทั้งสิ้น ไม่มีสิ่งใดที่ดีชั่วผิดถูกแน่นอนในตัวของมันเอง ธรรมชาติของความดีความชั่วไม่มีลักษณะคงที่แน่นอนตายตัว ไม่มีอะไรที่เป็นสิ่งที่ดีหรือเลวเสมอในทุกสถานที่ ทุกเวลา และทุกสภาพแวดล้อม การกระทำอย่างใดอย่างหนึ่ง อาจเป็นสิ่งที่ดีสำหรับสถานที่หนึ่ง เวลาหนึ่ง และในสภาพแวดล้อมหนึ่ง แต่อาจกลายเป็นการกระทำที่ไม่ดีในอีกสถานที่หนึ่ง อีกเวลาหนึ่ง และอีกสิ่งแวดล้อมหนึ่ง

วิทย์ วิศทเวทย์ (2530 : 67-76) กล่าวว่า ปัจจัยที่กำหนดเกณฑ์ในการตัดสินใจของแนวคิดสัมพัทธนิยมมีอยู่ด้วยกัน 2 ประการ คือ

1. บุคคล ตามทัศนะนี้ “สิ่งที่ดีก็คือสิ่งที่ฉันชอบ” สิ่งตรงตามความต้องการของแต่ละคนจะกลายเป็นสิ่งที่ดี แต่ทั้งนี้ อารมณ์ความรู้สึก อุปนิสัย และรสนิยมของแต่ละคนย่อมไม่เหมือนกัน จึงทำให้คนเรามีความเห็นต่างกันเกี่ยวกับศีลธรรม คนแต่ละคนเป็นผู้วัดทุกสิ่งด้วยตนเอง คนไหนเห็นอะไรก็จริงสำหรับคนนั้น ความจริงมีลักษณะสัมพัทธ์

2. สังคม การที่บุคคลจะมีลักษณะความคิดเห็นเฉพาะตัวเป็นอย่างไรนั้น เกิดมาจากการปลูกฝังของสังคมผ่านทางจารีตประเพณี ศีลธรรมของแต่ละบุคคลจึงขึ้นอยู่กับวัฒนธรรมของสังคมด้วย ทั้งนี้ วัฒนธรรมในแต่ละสังคมก็อาจแตกต่างกันออกไป หรือแม้แต่ในสังคมเดียวกันก็อาจมี

จารีตประเพณีที่เปลี่ยนแปลงไปตามยุคสมัย เกณฑ์ที่จะตัดสินศีลธรรมจึงมาจากจารีตประเพณีในสังคมที่ใช้ได้เฉพาะกลุ่ม ไม่ควรนำเอาเกณฑ์เดียวกันไปใช้ในสังคมที่ต่างวัฒนธรรมกันหรือใช้ต่างยุคต่างสมัย เพราะแนวคิดนี้เชื่อว่าไม่มีเกณฑ์ใดเลยที่จะกลายเป็นกฎสากลสำหรับใช้ได้ในทุกที่ทุกเวลา

หลักการที่กล่าวมาทั้งหมดล้วนมีข้อเด่นและข้อด้อยในตัวเองทั้งสิ้น ไม่มีหลักการใดสมบูรณ์แบบหรือสำเร็จรูปจนสามารถนำไปใช้ได้กับทุกคนในทุกสถานการณ์ จึงยอมขึ้นอยู่กับผู้ที่นำไปใช้ว่าจะปรับให้เข้ากับตนเอง และแต่ละสถานการณ์ได้อย่างไร สำหรับการศึกษาคั้งนี้ เยาวชนกลุ่มตัวอย่างก็ย่อมต้องมีหลักการที่แต่ละคนยึดถือ ซึ่งจะสัมพันธ์เชื่อมโยงกับกระบวนการตัดสินใจเชิงจริยธรรมทั้งหมดอีกด้วย

7 แนวคิดที่ว่าด้วยบทบาทหนังสือพิมพ์

Schramm (1957) ได้กล่าวถึงบทบาทของสื่อมวลชนโดยทั่วไป ดังนี้

1. รายงานข่าวความเคลื่อนไหวของเหตุการณ์ต่างๆ ที่เกิดขึ้นในสังคม
2. เป็นสื่อกลางในการเสนอข้อโต้แย้งเกี่ยวกับปัญหาต่างๆ ที่เกิดขึ้นในสังคมและช่วยให้ประชาชนมีมติร่วมกัน
3. ให้ความรู้และถ่ายทอดวัฒนธรรมของสังคมไปสู่สมาชิกใหม่
4. ให้ความบันเทิงแก่ประชาชน
5. ให้บริการทางธุรกิจและโฆษณา

นอกจากนี้ยังมีนักวิชาการและนักปฏิบัติการหลายท่านได้ให้ความเห็นเกี่ยวกับบทบาทหนังสือพิมพ์ ดังนี้

มาลี บุญศิริพันธ์ (2534) กล่าวถึงภารกิจของหนังสือพิมพ์ว่า

1. ทำหน้าที่ให้ข่าวสาร (to inform) คือ การรายงานข่าวให้แก่ประชาชน ไม่ว่าจะป็นข่าวประเภทใดก็ตาม ซึ่งการเสนอข่าวนี้จะต้องแสวงหาข้อมูลที่เป็นข้อเท็จจริง (facts) และรายงานออกมาในลักษณะของข่าว บทความ สารคดี และคอลัมน์ต่างๆ สุดแต่ความเหมาะสม

2. ให้ข้อเสนอแนะ (to give opinion) คือ การแสดงความคิดเห็นต่อเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นหรือต่อข่าวที่ได้เสนอไปแล้ว โดยกระทำผ่านทางคอลัมน์อื่นๆ เช่น บทบรรณาธิการ บทวิจารณ์ บทความความคิดเห็น เป็นต้น

3. ให้ความบันเทิง (to entertain) เป็นการผ่อนคลายความตึงเครียดและพักผ่อนด้วยการอ่านเนื้อหาที่ให้ความบันเทิง

4. เป็นสื่อโฆษณา (to advertise) เป็นสื่อกลางนำเสนอสินค้าและธุรกิจให้ผู้อ่านมีโอกาสเลือกซื้อ ทำให้เกิดการพัฒนารัฐกิจ ขณะเดียวกันก็เป็นรายได้สำคัญของหนังสือพิมพ์

ด้านนันทวัน สุชาติ (2520) กล่าวว่า สังคมคาดหวังให้หนังสือพิมพ์มีหน้าที่ ดังนี้

1. ให้ข่าวสาร (to inform) ถือเป็นหน้าที่สำคัญอันดับแรกของหนังสือพิมพ์ที่ต้องแสวงหาข้อเท็จจริงที่ถูกต้องสมบูรณ์ มีพยานหลักฐานอ้างอิงได้เสมอ เพื่อนำเสนอแก่ผู้อ่านอย่างเที่ยงตรงตามความเป็นจริง ไม่บิดเบือนทั้งโดยอคติส่วนตัว หรือเพื่อมุ่งประโยชน์ทางการค้า

2. ช่วยกระตุ้นให้ประชาชนตื่นตัว (to alert) โดยดำรงฐานะคล้ายยามที่คอยตรวจสอบความเคลื่อนไหวของเหตุการณ์ต่างๆ ตลอดเวลา เพื่อนำเสนอแก่ผู้อ่านในทันทีที่เกิดเหตุการณ์สำคัญ เพื่อให้ประชาชนตื่นตัว ไม่ประมาทกับภาวะบ้านเมือง

3. ช่วยตีความหมายของข่าว (to interpret) หนังสือพิมพ์ต้องช่วยอธิบายความหมายของข่าวที่ซับซ้อน นักหนังสือพิมพ์ต้องนำข้อเท็จจริงมาเขียนด้วยทัศนะในการมองข่าวอันเกิดจากประสบการณ์เฉพาะตนและกระทำโดยสุจริตใจ เพื่อให้ภาพที่เป็นจริงของเหตุการณ์อย่างเที่ยงตรงและสมบูรณ์

4. ให้การศึกษาแก่ผู้อ่าน (to educate) ถือเป็นหน้าที่สำคัญสำหรับสังคมที่ประชาชนส่วนใหญ่ยังห่างไกลจากข่าวสาร ความรู้ต่างๆ หนังสือพิมพ์จึงต้องสามารถให้การศึกษานอกระบบ เช่น ความรู้ด้านอนามัย วิทยาศาสตร์ อาชีพ ฯลฯ โดยแบ่งเนื้อหาไปตามลักษณะความสนใจของผู้อ่านหนังสือพิมพ์แต่ละกลุ่ม

5. ช่วยนำผู้อ่าน (to lead & to persuade) หนังสือพิมพ์สามารถแสดงความเป็นผู้นำทางความคิดเห็น ซึ่งแนะผู้อ่านให้คิดและกระทำ หรือละเว้นในการกระทำสิ่งใดสิ่งหนึ่ง แต่ทั้งนี้การแสดงออกซึ่งความคิดเห็นส่วนบุคคลจะต้องขึ้นอยู่กับความรับผิดชอบต่อผลสะท้อนที่จะเกิดขึ้นในสังคมด้วย

6. เป็นเวทีของการแสดงความคิดเห็น (to provide a forum) การดำรงรักษาความเป็นกลางหรือการปฏิบัติหน้าที่อย่างปราศจากความลำเอียงในเหตุการณ์ที่มีปัญหาขัดแย้งเป็นสิ่งจำเป็นที่นักหนังสือพิมพ์ต้องใจกว้างและยุติธรรมในการเสนอเวทีโต้แย้งเพื่อแลกเปลี่ยนความคิดเห็นที่ต่างทัศนะกัน

7. ให้สิ่งบันดาลใจ (to inspire) หนังสือพิมพ์มีโอกาสช่วยลดช่องว่างทางเศรษฐกิจและสังคม โดยการชักนำให้สังคมรู้จักการช่วยเหลือผู้ทุกข์ยาก เป็นสื่อกลางในการทำสาธารณประโยชน์ทางการศึกษา ช่วยเสริมสร้างค่านิยมของสังคมให้เด่นชัดขึ้น สามารถทำงานที่สร้างสรรค์บรรเทาสังคมให้น่าอยู่ขึ้น

8. ให้ความบันเทิง (to entertain) หน้าที่มีบทบาทเด่นชัดมากขึ้นในปัจจุบัน เนื่องจากการเจริญเติบโตของธุรกิจสิ่งพิมพ์ ทำให้มีการแข่งขันในเรื่องจำนวนจำหน่าย และหนังสือพิมพ์ก็หันมาเน้นเนื้อหาในด้านนี้เพื่อเอาใจผู้อ่าน

จากบทบาททั้งหลายของหนังสือพิมพ์ที่เหล่านักวิชาการได้กล่าวถึงมานั้น ทำให้หนังสือพิมพ์เป็นอีกสื่อหนึ่งที่มีอิทธิพลต่อผู้บริโภคไม่มากนักน้อย แต่เมื่อยุคสมัยเปลี่ยนแปลงไป ผู้บริโภครุ่นใหม่ที่ได้รับการศึกษาย่อมมีความสามารถที่จะวิเคราะห์เนื้อหาของข่าว และมีความสามารถในการตัดสินใจว่าพฤติกรรมดังที่ปรากฏอยู่ในเนื้อหาข่าวมีความเหมาะสมหรือไม่เหมาะสมในการเอาเป็นเยี่ยงอย่าง แต่ทั้งนี้ทั้งนั้น สื่อหนังสือพิมพ์ก็ยังนิยมเร้าอารมณ์ผู้บริโภคด้วยข่าวที่มีเนื้อหารุนแรงอยู่เช่นเดิม และนับวันจะทวีความรุนแรงมากขึ้นเรื่อยๆ

8 งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

- ❖ ศุภิสรา เปี่ยมราศรี (2546) ศึกษาเรื่อง “การวิเคราะห์เนื้อหาในแง่ส่งเสริมคุณธรรมเด็กในหนังสือพิมพ์รายวันฉบับภาษาไทย” ผลการศึกษาพบว่า หนังสือพิมพ์ทั้งเชิงปริมาณและคุณภาพมีรูปแบบการนำเสนอเนื้อหาที่เน้นหนักไปในบทความเป็นหลัก และรูปแบบที่พบเนื้อหาส่งเสริมคุณธรรมมากที่สุดของหนังสือพิมพ์เกือบทุกชื่อฉบับคือ บทความ ยกเว้น ข่าวสด ซึ่งพบเนื้อหาส่งเสริมคุณธรรมอยู่ในบันเทิงคดี (การ์ตูน) มากที่สุด ส่วนเนื้อหาส่งเสริมคุณธรรมที่ปรากฏในหน้าสำหรับเด็กของหนังสือพิมพ์ทุกฉบับ เรียงตามลำดับจากมากที่สุดไปหาน้อยที่สุดนั้น พบว่า คุณธรรมเกี่ยวกับความเป็นผู้มีเหตุผลมีปริมาณมากที่สุด รองลงไปคือการให้ความรักความห่วงใย และความกล้าหาญเชื่อมั่นในตนเองรองลงมา และเนื้อหาส่งเสริมคุณธรรมที่พบน้อยที่สุดเรียงตามลำดับคือ การไม่พูดปด พูดบิดเบือน พูดยุยงให้แตกสามัคคี พบน้อยที่สุด รองลงมาคือ การละเว้นจากการพนัน และการไม่ละเมิดของรักของผู้อื่นตามลำดับ โดยภาพรวมของการนำเสนอเนื้อหาที่ส่งเสริม คุณธรรมในหน้าสำหรับเด็ก พบว่าหนังสือพิมพ์เชิงคุณภาพมีการนำเสนอเนื้อหาส่งเสริมคุณธรรมน้อยกว่าหนังสือพิมพ์เชิงปริมาณ ส่วนปริมาณบทความหน้าหนึ่งของหนังสือพิมพ์ในการนำเสนอเนื้อหาส่งเสริมคุณธรรมของหนังสือพิมพ์นั้น พบในหนังสือพิมพ์เชิงคุณภาพมากกว่าหนังสือพิมพ์เชิงปริมาณ และมีบทบาทในการให้ความรู้มากที่สุด ส่วนบทบาทหน้าที่ที่ปรากฏอยู่น้อยที่สุดคือการเป็นสื่อกลางโฆษณา และเมื่อเปรียบเทียบระหว่างข่าวที่ปรากฏในหน้าหนึ่งและเนื้อหาคุณธรรมที่ปรากฏในหน้าสำหรับเด็ก พบว่า ข่าวหน้าหนึ่งที่แสดงความบกพร่องในด้านคุณธรรมกับเนื้อหาคุณธรรมที่นำเสนอในหน้าสำหรับเด็กภายในเดือนเดียวกัน ส่วนใหญ่มีความสอดคล้องกันเกือบทุกคุณธรรม
- ❖ กมลวรรณ โลหีสิวานนท์ (2534) ศึกษาเรื่อง “ความรุนแรงในข่าวโทรทัศน์กับทัศนคติความรุนแรงของนักเรียนระดับมัธยมปลาย” ผลการศึกษาพบว่า การวิจัยในเชิงปริมาณ จากกลุ่มตัวอย่างนักเรียนระดับมัธยมปลาย จำนวน 488 คน พบว่า เพศและลักษณะการอบรมเลี้ยงดู มีความสัมพันธ์กับทัศนคติด้านความรุนแรงในเหตุการณ์จำลองจากชีวิตประจำวัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 โดยส่วนใหญ่มีทัศนคติที่ไม่รุนแรง และมีแนวโน้มพฤติกรรมนิ่งเฉย หรือเดินหนีออกไปจากเหตุการณ์นั้นมากกว่า การบอกกล่าวให้ผู้อื่นรับทราบในเรื่องที่เกิดขึ้น หรือด่าว่าเพื่อเป็นการโต้ตอบ และใช้กำลังชกต่อย ตบตี ส่วนเพศ สถานภาพทาง

เศรษฐกิจ และลักษณะการอบรมเลี้ยงดูมีความสัมพันธ์กับทัศนคติด้านความรุนแรง ในเหตุการณ์จำลองจากข่าวโทรทัศน์อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 โดยส่วนใหญ่มีทัศนคติที่รุนแรง และมีแนวโน้มพฤติกรรมที่จะแจ้งให้ผู้อื่นทราบในเหตุการณ์นั้นมากกว่าการช่วยยุติเหตุการณ์ นิ่งเฉย หรือเดินหนีออกไปจากเหตุการณ์นั้น และใช้กำลังในการเข้ายุติเหตุการณ์ แต่ไม่พบความสัมพันธ์ระหว่างลักษณะความบ่อยครั้งในการชมข่าวโทรทัศน์กับทัศนคติด้านความรุนแรง สำหรับผลการวิจัยแบบสนทนากลุ่ม จำนวน 64 คน พบว่า ผู้ร่วมสนทนาส่วนใหญ่มีทัศนคติที่รุนแรงต่อข่าวความรุนแรงในเชิงโครงสร้างทางสังคมเกือบทุกข่าว โดยไม่พบความแตกต่างระหว่างเพศ สถานภาพทางเศรษฐกิจ ลักษณะการอบรมเลี้ยงดู และภูมิหลังทางครอบครัว สำหรับข่าวความรุนแรงส่วนบุคคล ผู้ร่วมสนทนาที่มีทัศนคติด้านความรุนแรงที่แตกต่างกัน โดยกลุ่มที่มีสถานภาพทางเศรษฐกิจระดับสูง หรือมีภูมิหลังทางครอบครัวที่ใกล้ชิดกัน มีทัศนคติที่รุนแรงมากกว่ากลุ่มที่มีสถานภาพทางเศรษฐกิจระดับต่ำ หรือขาดความอบอุ่นทางครอบครัว แต่ไม่พบความแตกต่างระหว่างเพศ

- ❖ วรเชษฐ หอมจันทร์ (2540) ศึกษาเรื่อง “การรับรู้ของเยาวชนในเขตชุมชนคลองเตย เกี่ยวกับบทบาทของสื่อสิ่งพิมพ์ในการชักจูงเยาวชนไปสู่การสร้างพฤติกรรมเบี่ยงเบน” ผลการศึกษาพบว่า
 - ตัวแปรทางด้านบริบททางสังคม ประกอบด้วย สถานภาพทางครอบครัว การศึกษาฐานะทางบ้าน ครูที่โรงเรียน และเพื่อน มีอิทธิพลต่อความคิดเห็นเกี่ยวกับพฤติกรรมเปลี่ยนแบบที่อาจเกิดขึ้นหลังจากการเปิดรับสื่อสิ่งพิมพ์
 - เยาวชนที่เข้าร่วมกิจกรรมกับมูลนิธิดวงประทีป มีความคิดเห็นต่อบทบาทของสื่อในการสร้างพฤติกรรมเบี่ยงเบนไม่แตกต่างจากเยาวชนที่ไม่เข้าร่วมกิจกรรมกับมูลนิธิดวงประทีป
 - การเลือกเปิดรับสื่อสิ่งพิมพ์ทุกประเภทของเยาวชนในเขตชุมชนคลองเตย มีความสัมพันธ์กับความคิดเห็นด้านการสร้างพฤติกรรมเบี่ยงเบน
- ❖ สุกิจ ไวกัฒนากร (2542) ศึกษาเรื่อง “ความคิดเห็นที่มีต่อภาพความรุนแรงในการนำเสนอข่าวอาชญากรรมและข่าวอุบัติเหตุในสื่อมวลชนของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลาย” ผลการวิจัยพบว่า กลุ่มวัยรุ่นมีความคิดเห็นต่อความรุนแรงในสื่อมวลชนไม่แตกต่างกัน กล่าวคือ ทั้งวัยรุ่นเพศชายและเพศหญิงมีความคิดเห็นว่าการนำเสนอความรุนแรงใน

สื่อมวลชนปัจจุบันนี้นั้นมีความเหมาะสมดีแล้ว ไม่มาหรือไม่น้อยจนเกินไป แต่ในกรณีความรุนแรงที่นำเสนอ นั้นยังมีบางอย่างที่ยังต้องมีการปรับปรุงแก้ไข นั่นคือ สื่อมวลชนควรที่จะเพิ่มความเข้มงวดในการนำเสนอความรุนแรง โดยการเซ็นเซอร์ หรือตัดทอนภาพความรุนแรงให้น้อยลงกว่าที่เป็นอยู่ในปัจจุบัน นอกจากนี้ยังควรที่จะกำหนดกฎหมายห้ามลงภาพบางชนิด เช่น ภาพศพ ซึ่งจากการวิจัยพบว่า ในมุมมองของวัยรุ่นนั้น ภาพประเภทนี้ส่งผลกระทบต่อความรู้สึกอย่างเด่นชัด แต่ถึงอย่างไรก็ตาม กลุ่มวัยรุ่นก็ยังต้องการให้มีการนำเสนอภาพหรือข่าวความรุนแรงในสื่อมวลชนต่อไป เพราะการเสนอข่าวจะได้มีความสมจริง และเป็นข้อคิดเตือนใจได้

- ❖ ขาดิวุฒิ วังวล (2542) ศึกษาเรื่อง “อิทธิพลของสื่อสิ่งพิมพ์ที่มีต่อความรู้และทัศนคติเรื่องเพศศึกษาของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนปลายในโรงเรียนสหศึกษา : กรณีศึกษาโรงเรียนในอำเภอเมือง จังหวัดเชียงใหม่” ผลการวิจัยพบว่า ทั้งนี้สามารถสรุปได้ว่า การให้ข้อมูลข่าวสารเรื่องเพศศึกษาของบิดามารดาหรือผู้ปกครอง และระยะเวลาในการเปิดรับข้อมูลข่าวสารเรื่องเพศศึกษาทั้งจากหนังสือพิมพ์และนิตยสาร มีความสัมพันธ์กับความรู้เรื่องเพศศึกษาของกลุ่มตัวอย่าง นอกจากนี้จากการเชื่อมโยงการเปิดรับข้อมูลข่าวสารเรื่องเพศศึกษาทั้งจากหนังสือพิมพ์และนิตยสาร สามารถอนุมานได้ว่าสื่อสิ่งพิมพ์มีอิทธิพลต่อความรู้เรื่องเพศศึกษาอย่างชัดเจน ในขณะที่สื่อสิ่งพิมพ์มีอิทธิพลต่อทัศนคติเรื่องเพศศึกษาในระดับหนึ่ง ซึ่งไม่ชัดเจนนัก
- ❖ ศุภฤกษ์ โพธิ์ไพรัตน์ (2547) ศึกษาเรื่อง “ผลกระทบจากการเปิดรับความรุนแรงที่นำเสนอทางสื่อมวลชนที่มีต่อการจดจำพฤติกรรมก้าวร้าวและทัศนคติที่มีความรุนแรงของเยาวชนในกรุงเทพมหานคร” ผลการศึกษาพบว่า
 - ประเภทของสื่อที่เปิดรับมีผลกระทบต่อ การจดจำพฤติกรรมก้าวร้าว การเพิ่มความรุนแรงเมื่อมีปัญหาความรักของกลุ่มเยาวชนที่มีการทิ้งช่วงระยะเวลาจากการเปิดรับครั้งแรกเป็นเวลาหนึ่งสัปดาห์ และประเภทของสื่อมีผลกระทบต่อ การจดจำพฤติกรรมก้าวร้าว การเพิ่มความรุนแรงเมื่อมีปัญหาความรัก การใช้ความรุนแรงเนื่องจากความขัดแย้งทางธุรกิจ การเมือง หรือธุรกิจผิดกฎหมาย และพฤติกรรมทะเลาะวิวาทของกลุ่มตัวอย่างที่มีการทิ้งช่วงระยะเวลาจากการเปิดรับครั้งแรกเป็นเวลาสองสัปดาห์

- ประเภทของสื่อที่เปิดรับมีผลกระทบต่อทัศนคติที่มีต่อการชมชื่น การใช้ความรุนแรงเมื่อมีปัญหาความรัก การใช้ความรุนแรงเนื่องจากความขัดแย้งทางธุรกิจ การเมือง หรือธุรกิจผิดกฎหมาย การฆ่าตัวตาย และการทะเลาะวิวาท
- ปัจจัยด้านบุคลิกภาพมีผลกระทบต่อการจดจำพฤติกรรมกรรมการฆ่าตัวตายที่นำเสนอในสื่อหนังสือพิมพ์ของกลุ่มตัวอย่างที่มีการทิ้งช่วงระยะเวลาจากการเปิดรับครั้งแรกเป็นเวลาสองสัปดาห์ ปัจจัยด้านพฤติกรรมพาลเกรมีผลกระทบต่อการจดจำพฤติกรรมกรรมการชมชื่นที่นำเสนอในสื่อสิ่งพิมพ์ของกลุ่มตัวอย่างที่มีการทิ้งช่วงระยะเวลาจากการเปิดรับครั้งแรกเป็นเวลาหนึ่งสัปดาห์ และมีพฤติกรรมพาลเกรมีผลกระทบต่อการจดจำพฤติกรรมการใช้ความรุนแรงเมื่อมีปัญหาเกี่ยวกับความรักที่นำเสนอทางสื่อสิ่งพิมพ์ การฆ่าตัวตาย การทะเลาะวิวาท ของกลุ่มตัวอย่างที่มีการทิ้งช่วงระยะเวลาจากการเปิดรับครั้งแรกเป็นเวลาสองสัปดาห์
- ปัจจัยด้านบุคลิกภาพมีผลกระทบต่อทัศนคติที่มีต่อการปล้นทรัพย์ที่นำเสนอทางสื่อหนังสือพิมพ์เท่านั้น
- ระยะเวลาที่ทิ้งช่วงจากการเปิดรับครั้งแรกมีความสัมพันธ์กับการจดจำพฤติกรรมการใช้ความรุนแรงเมื่อมีปัญหาเกี่ยวกับความรัก การฆ่าตัวตาย การปล้นทรัพย์ และการทะเลาะวิวาทที่นำเสนอทางสื่อหนังสือพิมพ์ ระยะเวลาที่ทิ้งช่วงจากการเปิดรับมีความสัมพันธ์กับการจดจำพฤติกรรมการใช้ความรุนแรงเมื่อมีปัญหาเกี่ยวกับความรัก การใช้ความรุนแรงเมื่อเกิดความขัดแย้งทางธุรกิจ การเมือง หรือธุรกิจผิดกฎหมาย การฆ่าตัวตาย การปล้นทรัพย์และการทะเลาะวิวาท

9 นิยามศัพท์

เยาวชน

ในที่นี้หมายถึง กลุ่มตัวอย่างในการวิจัยครั้งนี้ ซึ่งเป็นบุคคลที่มีอายุอยู่ในช่วงวัยเด็กตอนปลาย (10 – 12 ปี) และวัยรุ่นตอนต้น (13 – 15 ปี) โดยแบ่งตามหลักขั้นแห่งพัฒนาการของมนุษย์ (Stages of Human Development) (สุชา จันทรโธม, 2541) ซึ่งแบ่งออกเป็นสองกลุ่ม

กลุ่มแรก คือเยาวชนกลุ่มที่มีบริบททางสังคม สิ่งแวดล้อมทางศีลธรรม และการใช้ชีวิตประจำวันเกี่ยวข้องกับศาสนาอย่างสม่ำเสมอ เช่น การไปโรงเรียนพระพุทธรูปศาสนาที่วัดในวันอาทิตย์ หรือการไปวัดทำบุญ ฟังเทศน์กับครอบครัวเป็นประจำ เป็นต้น

กลุ่มที่สอง คือเยาวชนที่มีบริบททางสังคม สิ่งแวดล้อมทางศีลธรรม และการใช้ชีวิตประจำวันเกี่ยวข้องกับศาสนา น้อย เช่น เมื่อมีเวลาว่างในวันหยุดต่างๆ ครอบครัวของเยาวชนกลุ่มนี้ไม่ได้ให้ความสำคัญกับศาสนา หากแต่ให้ความสำคัญกับสิ่งที่ให้ความบันเทิงอื่นๆ ตามกระแสความนิยมของสังคมในปัจจุบัน เป็นต้น

สิ่งแวดล้อมทางศีลธรรม

ในที่นี้หมายถึง สภาพแวดล้อมอันสามารถเกี่ยวโยงและก่อให้เกิดพฤติกรรมต่างๆ ของเยาวชนขึ้นมาได้ ซึ่งเกี่ยวข้องกับ การเปิดรับความหมาย การเรียนรู้พฤติกรรม การแลกเปลี่ยนประสบการณ์ และการอบรมสั่งสอนเกี่ยวกับศีลธรรม อาจแบ่งเป็นสิ่งแวดล้อมในด้านต่างๆ ดังนี้

1. ครอบครัว ได้แก่ กิจกรรมที่มีในครอบครัวส่งเสริมให้เยาวชนเข้าใจและตระหนักถึงความหมายของศีลธรรมหรือไม่ เยาวชนได้รับการอบรมเกี่ยวกับเรื่องบาปและการละเมิดศีลห้ามากน้อยเพียงใด ยกตัวอย่างเช่น ครอบครัวของเยาวชนกลุ่มตัวอย่างไปวัดเพื่อร่วมประกอบพิธีกรรมทางศาสนาในวันสำคัญทางศาสนา เช่น วันเข้าพรรษา ฯลฯ บ่อยครั้งเพียงใด หรือ สมาชิกในครอบครัว เช่น ผู้ปกครองหรือญาติผู้ใหญ่ให้การอบรมเกี่ยวกับเรื่องของศีลธรรมมากน้อยเพียงใด เป็นต้น
2. โรงเรียน ได้แก่ มีการสอดแทรกการเรียนการสอนวิชาศีลธรรม จริยธรรม และพระพุทธรูปศาสนา ในตารางเรียนหรือไม่ ครู อาจารย์มีการอบรมเยาวชนเกี่ยวกับศีลธรรมนอกเหนือจากเวลาเรียนตามตารางหรือไม่ ทางโรงเรียนมีการจัดกิจกรรมที่เป็น การส่งเสริมความรู้ความเข้าใจศีลธรรมแก่เยาวชนหรือไม่ เยาวชนได้เข้าร่วมกิจกรรมที่เกี่ยวกับศีลธรรมที่ทางโรงเรียนจัดขึ้นหรือไม่ เป็นต้น

3. เพื่อน ได้แก่ มีการพูดคุยแลกเปลี่ยนความคิดเห็นทางศีลธรรมกับเพื่อนบ้างหรือไม่ เป็นต้น
4. สื่อ ได้แก่ สารที่ได้รับจากสื่อประเภทต่างๆ เช่น หนังสือพิมพ์ โทรทัศน์ เป็นต้น มีการกระตุ้นให้เยาวชนเกิดความตระหนักรู้เกี่ยวกับความหมายของคำว่า “บาป” มากน้อยเพียงใด เป็นต้น
5. ค่านิยมและพื้นฐานทางศาสนา ได้แก่ กิจกรรมในการใช้ชีวิตประจำวันที่เยาวชนดำเนินอยู่อย่างสม่ำเสมอ เช่น การไปโรงเรียนพระพุทธศาสนาที่วัดในวันอาทิตย์ หรือการที่เยาวชนชอบใช้เวลาว่างไปกับการเดินเที่ยวตามศูนย์การค้า เป็นต้น

ปฏิกริยา

ในที่นี้หมายถึง การกระทำตอบสนอง หรือต่อต้าน ต่อเหตุการณ์ที่ได้พบเห็นหรือมีประสบการณ์ผ่านมาแล้วของมนุษย์ เช่น เมื่อเด็กได้อ่านข่าวฆาตกรรมจากหนังสือพิมพ์ เด็กมีอาการตอบสนองต่อข่าวนั้นอย่างไร ทั้งตอบสนองและต่อต้าน เป็นต้น

การยอมรับ

ในที่นี้หมายถึง อาการยินยอม คล้อยตาม หรือเห็นด้วยต่อบุคคลหรือพฤติกรรมที่มนุษย์ได้พบเห็นหรือมีประสบการณ์ เช่น เมื่อเด็กได้อ่านข่าวการคบชู้ของคนในหน้าหนังสือพิมพ์ เด็กมีอาการคล้อยตามข่าวได้มากน้อยเพียงใด สามารถยอมรับเหตุการณ์แบบนี้ได้มากน้อยแค่ไหน เป็นต้น

พฤติกรรมที่เป็นบาป

ในที่นี้หมายถึง พฤติกรรมใดๆ ก็ตามของมนุษย์ที่ละเมิดศีลห้าตามหลักคำสอนของพระพุทธเจ้า โดยในแต่ละพฤติกรรมที่ละเมิดศีลห้า นั้นไม่ว่าจะมีความรุนแรงมากหรือน้อยก็ตาม รวมเรียกว่าเป็น “พฤติกรรมที่เป็นบาป” ซึ่งพระพุทธเจ้าได้ทรงบัญญัติไว้ว่า

ข้อหนึ่ง ปาณาติปาตา เวระมะณี สิกขาปะทัง สะมาทิยามิ

(ข้าพเจ้าขอสมาทานเอาซึ่งสิกขาบท คือ งดเว้นจากการทำสัตว์ที่มีชีวิตให้ตกลงไป)

ข้อสอง อะทินนาทานา เวระมะณี สิกขาปะทัง สะมาทิยามิ

(ข้าพเจ้าขอสมาทานเอาซึ่งสิกขาบท คือ งดเว้นจากการถือเอาของที่เจ้าของเขาไม่ได้ด้วยการขโมย)

ข้อสาม กาเมสุ มิจฉาจารา เวระมะณี สิกขาปะทัง สะมาทิยามิ

(ข้าพเจ้าขอสมาทานเอาซึ่งสิกขาบท คือ งดเว้นจากการประพฤติอันไม่ประเสริฐ คือ งดเว้นจากการเสพเมถุนธรรม หรืองดเว้นจากการประพฤติผิดในกาม)

ข้อสี่ มุสาวาทา เวระมะณี สิกขาปะทัง สะมาทิยามิ

(ข้าพเจ้าขอสมาทานเอาซึ่งสิกขาบท คือ งดเว้นจากการพูดเท็จ)

ข้อห้า สุราเมระยะมัชชะปะมาทัฏฐานา เวระมะณี สิกขาปะทัง สะมาทิยามิ

(ข้าพเจ้าขอสมาทานเอาซึ่งสิกขาบท คือ งดเว้นจากการดื่มน้ำเมา คือ สุราเมรัย อันเป็นที่ตั้งแห่งความประมาท) (คณะผู้จัดทำชาวพุทธ)

หนังสือพิมพ์ประชานิยม

ในที่นี้หมายถึง หนังสือพิมพ์ที่ออกเป็นประจำรายวันมีเนื้อหามุ่งเน้นการเฝ้าอารมณ์จากผู้บริโภคเป็นหลัก และข่าวเบา (Soft News) อันได้แก่ ข่าวอาชญากรรม ข่าวอุบัติเหตุ ข่าวความแปลกพิศดาร ข่าววิทยาศาสตร์ เป็นต้น โดยอาศัยการสนองตอบความอยากรู้อยากเห็นของมนุษย์ในการนำเสนอข่าวเพื่อให้มียอดขายจำนวนมาก จนหลงลืมบทบาทหน้าที่และจรรยาบรรณความเป็นสื่อมวลชนที่ดีที่พึงปฏิบัติต่อสังคม หรือที่เรียกกันว่าหนังสือพิมพ์หัวสี เช่น หนังสือพิมพ์ไทยรัฐ หนังสือพิมพ์เดลินิวส์ เป็นต้น

บทที่ 3

ระเบียบวิธีวิจัย

ในการศึกษาวิจัยเรื่อง “ปฏิกริยาและการยอมรับของเด็กวัยรุ่นชาย – หญิง ต่อพฤติกรรมที่เป็นบาปซึ่งสะท้อนในหนังสือพิมพ์” ผู้วิจัยใช้วิธีวิจัยเชิงคุณภาพ (Qualitative Research) ซึ่งจะมีลักษณะเป็นการพรรณนาข้อมูลจากการสัมภาษณ์เชิงลึก (In-depth Interview) ข้อมูลจะถูกบันทึกเทปและรายงานตามความเป็นจริงที่พบเห็น เพื่อให้บรรลุเป้าหมายนี้ ผู้วิจัยใช้ข้อมูลจากแหล่งที่สำคัญเพียงประการเดียวคือ เยาวชนกลุ่มตัวอย่างวัย 10 – 15 ปี ซึ่งเป็นผู้ที่ได้รับผลกระทบจากหนังสือพิมพ์โดยตรง โดยไม่ได้วิเคราะห์เนื้อหาจากหนังสือพิมพ์เพราะ ในการศึกษาครั้งนี้ต้องการทราบเพียงผลกระทบที่มีต่อผู้บริโภคสื่อ ไม่ได้ต้องการวิเคราะห์บทบาทและจรรยาบรรณของสื่อ

ลักษณะของประชากรที่ศึกษา

กลุ่มตัวอย่างในการศึกษาครั้งนี้ผู้วิจัยได้กำหนดกลุ่มตัวอย่าง คือ เยาวชนชายและหญิงวัย 10 – 15 ปี จากครอบครัวที่เปิดรับหนังสือพิมพ์ประชานิยม จำนวน 40 คน เป็นชาย 20 คน หญิง 20 คน ซึ่งได้มีการสอบถามประวัติเพื่อยืนยันว่าทางบ้านมีการเปิดรับหนังสือพิมพ์ประชานิยมจริงก่อนทำการขออนุญาตผู้ปกครองในการสัมภาษณ์ โดยพิจารณาจาก

1. อายุ เนื่องจากวัยรุ่นเป็นวัยที่เป็นหัวเลี้ยวหัวต่อจากวัยเด็กมาสู่วัยผู้ใหญ่ เด็กวัยรุ่นจึงมีความสับสนเกี่ยวกับการปฏิบัติตนให้เหมาะสมกับวัย บางครั้งเขาก็คิดว่าเขายังเป็นเด็ก เพราะครู ผู้ปกครอง บิดามารดา ยังคงให้ความเอาใจใส่ดูแลกับเขาราวกับเด็กๆ ยังไม่ปล่อยให้เขาได้ทำอะไรอย่างอิสระเสรี และบางครั้งเขาก็คิดว่าเขาเป็นผู้ใหญ่แล้ว เขามีร่างกายเจริญเติบโตเหมือนผู้ใหญ่ทุกอย่าง และเขาได้รับการบอกเล่าให้ประพฤติตนอย่างผู้ใหญ่ เขาไม่สามารถทำอะไรบางอย่างที่เขาเคยทำเมื่อเขาเป็นเด็ก ฉะนั้นวัยรุ่นจึงเป็นวัยที่เหมาะสมในการศึกษาเป็นอย่างมาก
2. เพศ ในการศึกษาครั้งนี้ผู้วิจัยเลือกเด็กทั้งเพศชายและเพศหญิง ทั้งนี้เพราะเยาวชนผู้ชายและผู้หญิงมีความสนใจที่แตกต่างกัน มีพัฒนาการด้านต่างๆ ที่แตกต่างกัน ซึ่ง

อาจมีผลทำให้มีปฏิกิริยาต่อประเด็นข่าวและการยอมรับพฤติกรรมที่เป็นบาปซึ่งสะท้อนในหน้าหนังสือพิมพ์ที่แตกต่างกันด้วย

3. ครอบครัวที่เปิดรับหนังสือพิมพ์ประชานิยม ทั้งนี้เพราะหนังสือพิมพ์ประชานิยมมีการนำเสนอเนื้อหาข่าวที่สร้างความสนใจของมนุษย์ ซึ่งส่วนใหญ่เป็นข่าวที่มีเนื้อหารุนแรงและเป็นพฤติกรรมที่เป็นบาป การที่ครอบครัวเปิดรับหนังสือพิมพ์ประชานิยมนั้น มีความเป็นไปได้สูงที่เด็กในครอบครัวนั้นจะมีการเปิดรับข่าวสารจากหนังสือพิมพ์ดังกล่าวมากกว่า ซึ่งจะทำให้เด็กซึมซับพฤติกรรมที่เป็นบาปในรูปแบบต่างๆ จากหนังสือพิมพ์ไว้มากกว่าเด็กที่ไม่ได้อยู่ในครอบครัวที่เปิดรับหนังสือพิมพ์ประชานิยม
4. สิ่งแวดล้อมทางศีลธรรม ซึ่งหมายถึงกิจกรรมทางพระพุทธศาสนาที่เยาวชนได้ปฏิบัติในชีวิตประจำวัน ทั้งนี้เพราะปัจจัยดังกล่าวอาจส่งผลให้เยาวชนมีความแตกต่างกันในแง่ของการคิด การตระหนักรู้และให้ความสำคัญ และการตัดสินใจเกี่ยวกับบาป

การคัดเลือกกลุ่มตัวอย่าง

การเก็บรวบรวมข้อมูลใช้การสัมภาษณ์เชิงลึกกับเด็กอายุ 10 - 15 ปี ซึ่งเป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาและมัธยมศึกษา จำนวน 40 คน ใช้การคัดเลือกกลุ่มตัวอย่างแบบเจาะจง (Purposive Sampling) ซึ่งแบ่งกลุ่มตัวอย่างออกเป็นสองกลุ่มหลักคือ

กลุ่มแรก คือ กลุ่มที่มีสิ่งแวดล้อมทางศีลธรรมที่ดี เช่น เยาวชนที่ได้ไปเรียนพิเศษในโรงเรียนพระพุทธศาสนาวันอาทิตย์ หรือเยาวชนที่มีโอกาสได้ไปวัดเพื่อประกอบกิจกรรมทางพระพุทธศาสนา อยู่เป็นประจำ เป็นต้น จำนวน 20 คน

กลุ่มที่สอง คือ กลุ่มที่มีสิ่งแวดล้อมห่างจากศีลธรรม เช่น เยาวชนที่ไม่มีโอกาสหรือไม่สนใจเข้าวัดเพื่อประกอบกิจกรรมทางพระพุทธศาสนา เป็นต้น จำนวน 20 คน

โดยทั้งสองกลุ่มนี้เป็นเยาวชนที่มาจากครอบครัวที่เปิดรับหนังสือพิมพ์ประชานิยมเป็นประจำสม่ำเสมอ

วิธีการเก็บข้อมูล

การศึกษาเรื่อง “ปฏิกริยาและการยอมรับของเด็กวัยรุ่นชาย – หญิง ต่อพฤติกรรมที่เป็นบาป ซึ่งสะท้อนในหนังสือพิมพ์” ครั้งนี้ใช้วิธีเก็บข้อมูลจากกลุ่มตัวอย่างโดยการสัมภาษณ์เชิงลึก

การสัมภาษณ์

วิธีการศึกษาแบบสัมภาษณ์เชิงลึกครั้งนี้ มีแนวทางในการเก็บข้อมูลคือ การให้ความสะดวกแก่กลุ่มตัวอย่างมากที่สุด โดยการสัมภาษณ์ผู้วิจัยจะให้กลุ่มตัวอย่างเป็นผู้กำหนดสถานที่และเวลาในการให้สัมภาษณ์ จากนั้นทำการสัมภาษณ์โดยสร้างความคุ้นเคยกับกลุ่มตัวอย่างโดยมีการพูดคุยเรื่องความสนใจทั่วไป มีการรับประทานของว่าง เพื่อที่จะได้เกิดความสนิทสนมไว้วางใจ และส่งผลให้ได้ข้อมูลที่มากและเป็นข้อเท็จจริง

เมื่อเริ่มสัมภาษณ์ ผู้วิจัยแจ้งวัตถุประสงค์และรายละเอียดในการสัมภาษณ์แก่กลุ่มตัวอย่างทุกคนและทุกครั้ง มีการบันทึกเสียงตลอดการสัมภาษณ์ โดยเริ่มคำถามเกี่ยวกับพื้นฐานของสิ่งแวดล้อมทางศีลธรรมของแต่ละคนก่อน เพื่อจะได้ทราบว่าเยาวชนแต่ละคนมีพื้นฐานความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับเรื่องนี้มากน้อยแค่ไหน เพื่อเชื่อมโยงว่าคำตอบที่ได้จากคำถามอื่นๆ จะออกมาในลักษณะใด ให้เยาวชนกลุ่มตัวอย่างนิยามคำว่าบาปในความคิดของตนเองว่าเป็นอย่างไร หลังจากนั้นจะมีการเล่าตัวอย่างหนังสือพิมพ์ที่มีการนำเสนอข่าวที่มีเนื้อหาเป็นบาป เพื่อให้เด็กได้มองเห็นภาพ และหากเด็กต้องการอ่านข่าวทั้งหมดก็จะมีเนื้อหาข่าวนั้นให้อ่านด้วย

ลักษณะของคำถามเกี่ยวกับความรู้สึก ความคิดเห็น เกี่ยวกับภาพและข่าวในหนังสือพิมพ์ที่เด็กอ่านอยู่เป็นประจำ เด็กมีความรู้สึกว่าพฤติกรรมในภาพและข่าวที่เป็นบาปเหล่านั้นอย่างไร คิดว่าภาพและข่าวเหล่านั้นเป็นบาปหรือไม่ สามารถยอมรับพฤติกรรมเหล่านั้นได้หรือไม่ อะไรที่ทำให้เด็กสามารถยอมรับพฤติกรรมเหล่านั้นได้ เพราะมีบุคคลอื่นทำให้เห็นอยู่เป็นประจำ หรือมองว่าพฤติกรรมเหล่านั้นไม่ใช่เรื่องผิดบาปแต่อย่างใด และมีการทดสอบความเข้าใจในเรื่องความเป็นบาป โดยให้เด็กอธิบายเกี่ยวกับข่าวที่ได้อ่าน แล้วถามเด็กว่าข่าวนี้จะเมิดศีลห้าข้อใด และข่าวนั้นมีพฤติกรรมในการละเมิดศีลห้าอย่างไร เป็นต้น

นอกจากการมีข่าวตัวอย่างเพื่อสัมภาษณ์เกี่ยวกับปฏิกิริยาของเยาวชนกลุ่มตัวอย่างต่อประเด็นข่าวที่สะท้อนบาปในหน้าหนังสือพิมพ์แล้วนั้น ผู้วิจัยยังได้เพิ่มคำถามที่เชื่อมโยงพฤติกรรมที่เป็นบาปในชีวิตประจำวันของเยาวชนกลุ่มตัวอย่างอีกด้วย ไม่ว่าจะเป็นการที่เยาวชนได้เคยมีประสบการณ์ตรงด้วยตนเอง หรือเหตุการณ์ที่เยาวชนได้เคยพบเห็นในชีวิตประจำวัน เช่น เคยขโมยเงินผู้ปกครองหรือไม่ เคยฆ่าสัตว์หรือไม่ เคยโกหกหรือไม่ เป็นต้น เพื่อใช้เป็นข้อเปรียบเทียบระหว่างเหตุการณ์ในข่าว ซึ่งนับว่าเป็นเรื่องที่รุนแรงที่ไกลตัวเยาวชนกลุ่มตัวอย่าง กับพฤติกรรมในชีวิตประจำวันที่มีความเป็นไปได้กับเยาวชนกลุ่มตัวอย่างมากกว่า

ตัวอย่างข่าวที่มีเนื้อหาละเมิดศีลห้า

เกณฑ์ในการคัดเลือกข่าวเพื่อใช้เป็นตัวอย่างในการวิจัยครั้งนี้ คือ เนื้อหาของข่าวต้องมีส่วนที่แสดงให้เห็นชัดเจนว่ามีพฤติกรรมที่ละเมิดศีลห้า เพื่อให้เยาวชนเข้าใจง่าย สามารถมองภาพออกว่ากำลังพิจารณาพฤติกรรมเกี่ยวกับเรื่องใดอยู่ และไม่สับสนเวลาตอบคำถาม เพราะถ้าเลือกข่าวที่ยาวและมีความซับซ้อนมากเกินไป เยาวชนอาจเกิดความเบื่อหน่าย ตอบคำถามแบบขอไปที หรืออาจตีความเนื้อหาคลาดเคลื่อนไปจากวัตถุประสงค์ของงานวิจัย ซึ่งอาจทำให้ได้ผลการวิจัยที่ไม่เที่ยง

ข่าวที่ 1 เป็นข่าวที่มีเนื้อหาอันแสดงให้เห็นพฤติกรรมการละเมิดศีลห้าข้อที่ 1 *ปาณาติปาตา เวระมะณี สิกขาปะทัง สะมาทิยามิ* เป็นศีลข้อที่ว่าด้วยการฆ่าสัตว์ตัดชีวิตอย่างชัดเจน ข่าวชิ้นนี้มีความพิเศษตรงที่การฆาตกรรมมีมูลเหตุจูงใจ ไม่ได้เกิดจากการฆ่าโดยไม่มีเหตุผล เนื้อหาข่าวกล่าวถึงเด็กหญิงที่ต้องแต่งงานกับชายสูงอายุ แล้วเธอนอกใจไปคบกับชายอื่นที่อายุนุ่มราวคราวเดียวกัน จนทำให้สามีสูงอายุของเธอหึงหวงและฆ่าเธอตายในที่สุด

ป่าแก่แค่นเมียเด็ก ฆ่า ด.ญ.14 หยามไปมีผัวหนุ่ม

จาก หนังสือพิมพ์ไทยรัฐ

สภ.ต.คลองห้า อ.คลองหลวง จ.ปทุมธานี รับแจ้งเหตุคนถูกฆ่าที่หอพักชื่อ “หอพักเทวี” ตั้งอยู่เลขที่ 2/13 หมู่ 4 ต.คลองหก จึงรีบรุดไปที่เกิดเหตุ พบว่าที่เกิดเหตุเป็นห้องหมายเลข 6 อยู่ชั้นล่างของอาคาร ประตูห้องถูกล็อกจากด้านในโดยมีนางพุทธ ชะยอมดอก อายุ 30 ปี ยืนร่ำไห้อยู่หน้าห้อง

ตำรวจได้ขอกุญแจสำรองมาเปิดประตูห้อง ภายในพบร่างผู้เสียชีวิต ทราบต่อมาชื่อ ด.ญ. จิตรลดา ชะยอมดอก อายุ 14 ปี ลูกสาวของนางพุทธ ลักษณะศพนอนหงาย ลำคอถูกรัดด้วยสาย ปลั๊กไฟ จำนวน 3 ทบ เสียชีวิตมาแล้วไม่ต่ำกว่า 10 ชั่วโมง แพทย์ลงความเห็นว่าเป็นการฆาตกรรมโดยใช้อาวุธปืน นอกจากนั้น ในที่เกิดเหตุยังพบร่องรอยการต่อสู้ และหยดเลือดกระจายตรงพื้นใกล้ศพ เล็กน้อย

จากการสอบปากคำนางพุทธ ให้การว่า ลูกสาวได้อยู่กินอย่างลับ ๆ กับนายสนธยา จันทร์ ขอนแก่นหรือ “ป่าไต้ย” อายุ 49 ปี เป็นเสียค่าไม่ไผ่ย่านตลาดบางขันธุ์ มาได้ 2 ปีแล้ว โดยนายสนธยา เช่าห้องให้และส่งเสียเงินให้ใช้จ่าย ลูกสาวจึงชวนตน และนายดำ สูงคำ อายุ 23 ปี สามีใหม่ของตนมา อยู่ด้วย ระยะเวลาหลังนายสนธยาทะเลาะกับลูกสาวบ่อยครั้ง เพราะจับได้ว่าลูกสาวแอบไปมีสัมพันธ์กับ นายสุชาติ แสงเมืองพุก อายุ 27 ปี คนงานก่อสร้างเพื่อนนายดำ

จนกระทั่งตนได้นัดนายสนธยาและนายสุชาติมาที่ห้องเพื่อให้ ลูกสาวเลือกว่าจะอยู่กับใคร ปรากฏว่าลูกสาวจะอยู่กับนายสุชาติ ทำให้นายสนธยาไม่พอใจ แต่ก็ไม่มีเหตุการณ์อะไร กระทั่งตน กับนายดำ ไปส่งนายสุชาติที่พักคนงานก่อสร้างและค้างคืน 1 คืน เพื่อให้นายสนธยาอยู่กับลูกสาว ก่อนที่จะแยกทางกัน ต่อมาได้กลับไปห้องพบว่าประตูถูกล็อกจากด้านใน ตะโกนเรียกลูกสาว ก็ไม่มีเสียงตอบรับ จึงได้แจ้งตำรวจมาตรวจ และพบว่าลูกสาวถูกฆ่าตายไปแล้ว

ส่วนนายสนธยาหายตัวไปพร้อมรถจักรยานยนต์ ของนายดำที่จอดไว้หน้าห้อง ด้านเจ้าหน้าที่ ตำรวจติดตามนายสนธยาไปที่ร้านขายไม้ไผ่ย่านตลาดบางขันธุ์ แต่ไม่พบตัว ซึ่งตำรวจจะได้ติดตามตัว นายสนธยาผู้ต้องสงสัยรายนี้มาสอบปากคำต่อไป

ข่าวที่ 2 เป็นข่าวที่มีเนื้อหาอันแสดงให้เห็นพฤติกรรมกรรมละเมิดศีลห้าข้อที่ 2 อดทินนาทานา เวระมะณี สิกขาปะทัง สะมาทิยามิ เป็นศีลข้อที่ห้าด้วยการลักทรัพย์อย่างชัดเจน ข่าวชิ้นนี้มีความ พิเศษตรงที่ผู้ร้ายไม่ได้ทำการขโมยไปแต่เพียงอย่างเดียว หากแต่ผู้ร้ายได้ทำการสลักเอาทรัพย์สินของผู้เสียหายซึ่งเป็นของใหม่ไป แล้วเอาของชนิดเดียวกัน แต่มีลักษณะเก่ากว่ามาวางไว้แทน หากมอง ผิวเผินจะคล้ายกับเป็นการแลกเปลี่ยนกันมากกว่าขโมย

ขโมย "กันน็อค" ระบาดทั่วอีสาน ห้าง-สถานที่ราชการ สุดแสบทิ้งใบเก่าให้

จากหนังสือพิมพ์คมชัดลึก วันพุธที่ 4 มกราคม พ.ศ. 2549

โจรขโมยหมวกกันน็อคระบาดทั่วเมืองอีสาน พบแหล่งใหญ่ฉกหน้าห้าง-สถานที่ราชการ เลือกลงใบใหม่ลายสวยๆ ถูกใจไฟแช็กถนนตัดสายรัดคาง สุดแสบวางใบเก่าไว้แทน เชื้อไม่ใช่ฝีมือเด็กซึ่งเพราะต้องแต่งลายหมวกเองถึงเท่

ด้านตำรวจขอนแก่นระบุฝีมือคนไม่สวมหมวกกลัวถูกจับ ไอเดียเก๋สุดโครงการหมวกกันน็อคให้ยืมคนใช้รถจักรยานยนต์ตามหัวเมืองใหญ่ๆ ของภาคอีสาน โดยเฉพาะที่ จ.ขอนแก่น และ จ.อุดรธานี กำลังได้รับความเดือดร้อนจากมิจฉาชีพก่อเหตุขโมยหมวกกันน็อค ซึ่งมีราคาตั้งแต่ใบละ 100-1,000 บาท บางคนเคยถูกขโมยติดต่อกันถึง 3 ครั้ง

นายอดิศักดิ์ มาตุระ รมช.ห้างสรรพสินค้าแห่งหนึ่งใน จ.ขอนแก่น เปิดเผยว่า มีลูกค้าถูกขโมยหมวกกันน็อควันละ 3-4 ราย ทั้งที่พยายามสอดส่องดูแลให้ แต่ก็ไม่ทั่วถึงประกอกับเจ้าของหมวกไม่เก็บรักษาให้ดี ส่วนใหญ่มักวางไว้ในตะกร้าหน้ารถหรือบนเบาะ ซึ่งสามารถหยิบฉวยได้ง่าย สวมไปก็ไม่ว่าเป็นหมวกใครแล้ว จึงได้แต่แนะนำไปแจ้งความกับตำรวจเท่านั้น โดยส่วนตัวเชื่อว่าคนขโมยน่าจะเป็นวัยรุ่นที่ไม่ยอมสวมหมวกกันน็อคจากบ้าน เมื่อเห็นตำรวจตรวจจึงหยิบฉวยของคนอื่นไปเจ้าของกลับมาไม่เห็นหมวกก็หยิบของคันอื่นต่อๆ ไป หมุนเวียนอยู่อย่างนี้ ไม่น่าจะเป็นฝีมือของคนร้ายอาชีพที่ต้องการขโมยหมวกกันน็อคไปขายต่อ

น.ส.อัจฉรา นักศึกษา ผู้เสียหายรายหนึ่งเปิดเผยด้วยว่า จอดรถไว้หน้าหอพักในซอยทองคำ อุดรธานี ถูกคนขโมยหมวกกันน็อคแล้วหลายครั้ง ล่าสุดนำมาค้ำล้อไว้ใต้เบาะยังถูกตัดสายรัดคางขโมยไปอีก ช่วงนั้นยังไม่มีเงินซื้อใบใหม่ ต้องเดินไปเรียนเพราะกลัวตำรวจที่ตรวจหน้ามหาวิทยาลัยจับ ปัจจุบันต้องนำหมวกติดตัวไปด้วยทั้งในห้องเรียนและในห้องพัก เพราะกลัวถูกขโมย

นายปริญญา เหลืองทอง นักศึกษา จ.อุดรธานี กล่าวว่า ตั้งแต่เดือนตุลาคมเป็นต้นมา ถูกขโมยหมวกกันน็อคไปทั้งหมด 3 ครั้ง ใบแรกเป็นหมวกอย่างดีกระจุบราคาพันกว่าบาท โดยคนร้ายตัดสายรัดคางไป เอาหมวกเก่ามาใช้ก็ย้งหาย หลังจากนั้นเพียง 3 วันก็ถูกขโมยไปอีก ขณะจอดรถไว้หน้าอาคารเรียน คิดว่าเป็นฝีมือของคนที่ไม่สวมหมวกกันน็อคหรือมีหมวกใบเดียว แล้วมีเพื่อนอาศัยรถไปด้วยจึงหยิบฉวยของคนอื่นไป

นายสิงห์ อายุ 16 ปี ช่างซ่อมรถ กล่าวว่า เคยเห็นวัยรุ่นขี่รถจักรยานยนต์มาจอดข้างรถอีกคัน แล้วหยิบหมวกกันน็อคไป หมวกที่หายส่วนใหญ่เป็นของใหม่ แบบแฟชั่นหรือที่เป็นแบบเต็มใบราคาหลายร้อยบาท ลูกค้าเล่าให้ฟังว่า ถ้าเป็นของดีมีเยื่อ คนร้ายจะใช้ของมีคม หรือไฟแช็กกลนสายรัดคางให้ขาดก่อนขโมย บางรายสุดแสบเอาหมวกใบเก่าวางไว้แทน สำหรับวัยรุ่นที่จับกลุ่มแต่งรถซึ่งที่รู้จักไม่เคยก่อปัญหาขโมยหมวกกันน็อค เพราะเด็กกลุ่มนี้จะทำสีและตกแต่งหมวกกันน็อคให้มีสีสันและลวดลายที่เป็นเอกลักษณ์เพื่ออวดกันในกลุ่ม

ด้าน พ.ต.ท.คณิต ดวงหัตถ์ รอง ผกก.จร.สภ.อ.เมืองขอนแก่น กล่าวว่า ได้รับร้องเรียนขโมยหมวกกันน็อคเป็นประจำ จุดที่ถูกขโมยมากที่สุดอยู่ที่ห้างสรรพสินค้า ตลาด สถานที่ราชการ และสวนสาธารณะ แต่ผู้เสียหายไม่แจ้งความ เคยจับผู้กระทำความผิดสารภาพว่า ขโมยเพื่อใส่กันตำรวจ จับ ไม่ใช่มีอาชีพที่มีเป้าหมายมาขโมยหมวกกันน็อคไปขาย ผู้เสียหายจึงมักไม่เอาเรื่อง ตำรวจก็ดำเนินการอะไรไม่ได้

เราเข้าใจถึงความเดือดร้อนของประชาชนที่ไม่มีหมวกกันน็อค จึงคิดทำโครงการ ตำรวจให้ยืมหมวกกันน็อคเพื่อประชาชน โดยขอสนับสนุนจากเอกชนจำนวน 500 ใบ นำมาเขียนหมายเลขกำกับที่หมวก เมื่อตั้งด่านจับจะให้ยืมโดยยึดบัตรหลักฐานไว้ หลังจากนั้น 2-3 วัน ก็ให้นำมาคืนโดยไม่มีค่าใช้จ่าย ส่วนคนหมวกหายหรือไม่มี แต่ต้องนั่งรถจักรยานยนต์ไปทำธุระก็มาขอยืมได้ที่ สภ.อ.เมืองขอนแก่นเช่นกัน คาดว่าจะเริ่มโครงการได้เร็วๆ นี้ หลังจากนั้นจะอ้างว่าไม่มีเงินซื้อหรือหมวกถูกขโมยไม่ได้ ส่วนคนที่ลักหมวกก็ให้หยุดเพราะอาจถูกดำเนินคดีข้อหาลักทรัพย์ พ.ต.ท.คณิต กล่าว

ข่าวที่ 3 เป็นข่าวที่มีเนื้อหาอันแสดงให้เห็นพฤติกรรมกระทำความผิดศีลห้าข้อที่ 3 กาเมสุ มิจจา จารา เวระมะณี ศึกษาปะทัง สะมาทียามิ เป็นศีลข้อที่ว่าด้วยการประพฤติผิดในกามอย่างชัดเจน ข่าวชิ้นนี้มีความพิเศษตรงที่ผู้กระทำความผิดเป็นพระสงฆ์สูงอายุ ส่วนเหยื่อตามข่าวเป็นเพียงเด็กหญิง หากแต่ปมของเรื่องคือพระได้ให้เงินเป็นสิ่งแลกเปลี่ยนกับเด็กหญิง และได้ทำมาหลายครั้งแล้ว

พระเฒ่า กามใจดี หลอกเด็ก-ข่มขืน

หนังสือพิมพ์ไทยรัฐ วันพฤหัสบดีที่ 19 มกราคม 2549

เมื่อเวลา 13.30 น. วันที่ 15 พ.ย. นายอืด (นามสมมติ) อายุ 59 ปี บ้านอยู่ ต.วิศิษฐ์ อ.บึงกาฬ จ.หนองคาย พา ด.ญ.เตย (นามสมมติ) หลานสาววัย 9 ขวบเข้าแจ้งความ ร.ต.อ.กมล อภิการัตน์

ร้อยเวร สภ.อ.บึงกาฬ ว่า ด.ญ.เตยถูกพระอวยชัย จันทปโชโต หรือตะโกอินทร์ อายุ 68 ปี พระลูกวัด วัดป่าดอนเจริญธรรมวนาราม บ้านดอนเจริญ หมู่ 11 ต.วิศิษฐ์ อ.บึงกาฬ ล่อลวงไปข่มขืน กระทำซ้ำเราหลายครั้ง

จากการสอบสวนทราบว่า ด.ญ.เตยพักอาศัยอยู่กับญาติๆ เนื่องจากพ่อแม่แยกทางกันไปมีครอบครัวใหม่ ก่อนหน้านี้ประมาณ 3 เดือน พระอวยชัยได้ออกอุบายหลอกลวง ด.ญ.เตย ให้ซื้อกล้วยเดี่ยวไปถวายในวัด หลังฉันกล้วยเดี่ยวเสร็จได้ลุกขึ้นไปปิดประตูกุ๊กก่อนปลุกปล้ำลงมือข่มขืน ด.ญ.เตย จนสำเร็จความใคร่ 1 ครั้ง หลังเสร็จจากมกิจพุดจาข่มขืนไม่ให้นำเรื่องที่เกิดขึ้นไปบอกใคร พร้อมให้เงิน 20 บาทไปเป็นค่าขนม ด้วยความหวาดกลัว เด็กน้อยเหยื่อความจิ้งไม่กล้าปริปากเล่าให้ใครฟัง ภายหลังพระอวยชัยก็วางแผนล่อลวง ด.ญ.เตยไปข่มขืนอีก 3 ครั้ง สำเร็จความใคร่บ้างไม่สำเร็จบ้าง ทั้งที่ในกุ๊กวัดและภายนอกวัด ครั้งล่าสุดในช่วงสายวันเดียวกันพระเฒ่าตั้นหากลับได้ชักชวน ด.ญ.เตย ไปเก็บหน่อไม้ในป่าไผ่ แล้วลงมือปลุกปล้ำพยายามข่มขืนอีก แต่โชคดีที่มีชาวบ้านผ่านมาพบเห็นเข้าพอดี พระอวยชัยจึงรีบเผ่นหนีไป

ต่อมา พ.ต.ท.ยรรยง เวชโอสถ รอง ผกก.ป. ร.ต.อ.พิทักษ์ พิลาศรี รอง สวป. นำกำลังตำรวจ เดินทางไปที่วัดป่าดอนเจริญธรรมวนาราม ปรากฏว่าไม่พบตัว พระอวยชัยแล้ว จึงกระจายกำลังออกตามล่าจนกระทั่งพบพระอวยชัยยืนรอรถประจำทาง อยู่ในหมู่บ้านเพื่อหลบหนี จับกุมตัวไว้ได้ ตรวจค้นในย่ามและกล่องกระดาษที่ถืออยู่พบพระเครื่องจำนวนมาก ในจำนวนนั้นมีพระพุทธรูปปางร่วม ประเวณีกับหญิงสาว ที่มีอยู่ในพิพิธภัณฑ์ที่ประเทศเกาหลีได้รวมอยู่ด้วย 2 องค์

จากนั้นควบคุมตัวไปสอบสวนที่โรงพักพร้อมให้เด็กหญิงผู้เสียหายชี้ตัวยืนยัน เบื้องต้น พระอวยชัยรับสารภาพว่าพยายามข่มขืน ด.ญ.เตยจริง แต่ทำได้เพียงกอดจูบลูบคลำเท่านั้น เพราะมีชาวบ้านมาพบเสียก่อน ตำรวจจึงนำพระเฒ่าหนีงามไปให้พระทองม้วน ตินโณ เจ้าอาวาสวัดศรีโสภณธรรมทาน (วัดใต้) ทำการสึก ก่อนคุมตัวกลับมาดำเนินคดี โดย พ.ต.ท.ยุตม์ ชันธรัชลา รอง ผกก.สส. กล่าวว่า จากการสอบสวนทราบว่า พระอวยชัยเคยข่มขืน ด.ญ.เตยมาแล้วถึง 4 ครั้ง แต่เบื้องต้นได้แจ้งข้อหากระทำอนาจารเด็กหญิงอายุไม่เกิน 15 ปีไว้ก่อน จากนั้นส่งตัว ด.ญ.เตยไปให้แพทย์ รพ.บึงกาฬ ตรวจร่างกายหาร่องรอยการถูกข่มขืน แล้วจึงจะแจ้งข้อหาเพิ่มต่อไป

ข่าวที่ 4 เป็นข่าวที่มีเนื้อหาอันแสดงให้เห็นพฤติกรรมกระทำความผิดศีลห้าข้อที่ 4 มุสาวาทา เวระมะณี ศึกษาปะทัง สะมาทิยามิ เป็นศีลข้อที่ว่าด้วยการพูดเท็จอย่างชัดเจน ข่าวชิ้นนี้มีความพิเศษ

ตรงที่ไม่มีใครสามารถพิสูจน์ได้ว่านักแสดงสาวท่านนี้โกหก แต่คนส่วนใหญ่ในสังคมมีความคิดเห็น
พ้องกันว่าเธอโกหก

เว็บไซต์รุมกระหน่ำ แหม่ม-คัทลียา เหตุปกปิด

จากหนังสือพิมพ์กรุงเทพธุรกิจ 3 กันยายน 2548

นักวิชาการหัวชนขาว"แหม่ม"สร้างค่านิยมท้องก่อนแต่ง ขณะที่คนแสดงความคิดเห็นผ่านเว็บไซต์
ไม่พอใจเพราะ"ปกปิด"

ความคืบหน้ากรณีนักแสดงสาวชื่อดัง แหม่ม-คัทลียา แมคอินทอช เปิดแถลงข่าวต่อ
สื่อมวลชนนับร้อยเมื่อวันที่ 2 กันยายนว่าตั้งครรภ์ 5 เดือนทั้งที่ยังไม่ได้แต่งงานกับแฟนหนุ่มนาย
สงกรานต์ กระจ่างเนตร จนกลายเป็นข่าวใหญ่ที่ถือเป็นทอล์ค ออฟ เดอะ ทาวน์ ตั้งแต่ชาวบ้านไปถึง
วงการไฮโซ

แต่ประเด็นหนึ่งที่มีภาววิพากษ์วิจารณ์อย่างกว้างขวางคงหนีไม่พ้นเรื่องที่หลายคนเป็นห่วงว่า
วัยรุ่นไทยอาจมีค่านิยมและความคิดเกี่ยวกับเรื่องการท้องก่อนแต่งเป็นเรื่องธรรมดาที่สามารถทำได้

ยันแหม่มท้องไม่มีกระทบบัณฑิต

รศ.สุพัตรา สุภาพ ที่ปรึกษาสมาคมเสริมสร้างครอบครัวให้อบอุ่นและเป็นสุข ให้ความเห็น
เกี่ยวกับเรื่องที่เกิดขึ้นว่า จากการสำรวจเด็กผู้หญิงวัยรุ่นระดับอุดมศึกษา ในประเด็นการตั้งท้องก่อน
แต่งมีผลกระทบต่อพวกเขาหรือไม่ 60% ตอบว่าไม่มีผล เพราะส่วนใหญ่มองว่าเป็นเรื่องส่วนตัว

อย่างไรก็ตาม คนแต่ละคนมีความคิดไม่เหมือนกัน การสำรวจข้างต้นเด็กส่วนใหญ่เป็นคนมี
การศึกษา เป็นเด็กรุ่นใหม่ แต่ในทางตรงกันข้าม เพื่อนกลับมีผลกระทบมากกว่า หากเพื่อนเรียนก็จะ
เรียนด้วย เพื่อนเที่ยวก็จะเที่ยวด้วย หรือแม้แต่เพื่อนยกพวกตีกันก็จะไปด้วย

รศ.สุพัตรา กล่าวต่อว่า การที่ดาราสาวตั้งท้องแล้วยังไม่อยากแต่งงานอาจเกิดจากเป็นคนรัก
อิสระ อยากมีชีวิตโสด ประกอบกับเป็นคนมีความสามารถ มีงานที่มั่นคง อยากทำอะไรก็ได้ โดยไม่
ต้องพึ่งใคร หากแต่งงานแล้วอาจจะต้องอยู่ในกฎเกณฑ์ อยู่ที่บ้าน ขณะเดียวกันก็มีครอบครัวของสามี
และครอบครัวของสามีเข้ามาเกี่ยวข้องด้วย

แต่ทั้งนี้ขอชื่นชมฝ่ายชายที่พยายามขอแต่งงานตลอดเพื่อรับผิดชอบในสิ่งที่ทำลงไป เพราะโดยส่วนตัวแล้วแหม่มเป็นคนน่ารัก น่าแต่งงานด้วย เป็นคนดี ทำมาหากิน และไม่มีประวัติต่างพร้อย

“ทุกวันนี้สังคมแก้ปัญหาไม่ถูกทาง ดาราไม่ได้มีผลต่อตัวเด็กเท่ากับเพื่อนๆ ของเขาเอง ในมิติของสังคมวิทยาระบุเอาไว้ว่า อย่าสรุปสิ่งที่เห็นตรงหน้า สิ่งที่อยู่ตรงหน้าอาจจะไม่ได้เป็นอย่างที่คิด ถึงแม้ผลสำรวจจะจำกัดอยู่ในกลุ่มของนักศึกษา แต่เด็กที่ไม่มีการศึกษา ยิ่งไม่มีดารา หรือคุณแหม่ม เป็นแบบอย่าง พวกเขามีสำนึกตั้งแต่อายุน้อย โดยเฉพาะเด็กวัยรุ่นหญิงในต่างจังหวัด อายุ 13 ปี บางคนก็แต่งงานแล้ว ดังนั้นดาราก็ไม่มีส่วนเกี่ยวข้องกับพวกเขาเลย” รศ.สุพัชรา กล่าว

ชี้เวปไซค์รัมอัดเหตุแหม่มปกปิด

ส่วนกรณีที่ประชาชนได้แสดงความคิดเห็นผ่านสื่อต่าง ๆ ทั้งเอสเอ็มเอส เวบบอร์ด ฯลฯ ซึ่งร้อยละ 70 แสดงความไม่พอใจต่อพฤติกรรมของนางเอกสาวนั้น นายภัทระ คำพิทักษ์ อุปนายกสมาคมนักข่าวนักหนังสือพิมพ์แห่งประเทศไทย ได้ให้ความคิดเห็นในเรื่องดังกล่าวว่า เรื่องนี้สะท้อนให้เห็นว่าการปิดบังข้อเท็จจริง หรือพูดความจริงเพียงครึ่งเดียวผ่านสื่อมวลชนนั้น จะทำได้เพียงชั่วขณะ แต่เมื่อสักวันข้อเท็จจริงทุกอย่างเปิดเผยออกมา สุดท้ายผู้ที่ตัดสินใจก็คือประชาชน

“แม้เรื่องการตั้งครรภ์ หรือไม่ตั้งครรภ์ จะถือเป็นเรื่องส่วนตัว แต่สำหรับบุคคลสาธารณะแล้ว ประชาชนจะให้ความสนใจเป็นพิเศษ ที่สำคัญการดำเนินชีวิตของแหม่มอาจเป็นตัวอย่งให้เยาวชนหรือสังคม เมื่อพฤติกรรมที่ผ่านมาของนางเอกสาวและคนรอบข้างทำให้ประชาชนเข้าใจผิด เมื่อความจริงเปิดเผยประชาชนก็ผิดหวังเป็นธรรมดา โดยเฉพาะการให้เหตุผลในงานแถลงข่าวที่จัดขึ้น ไม่สอดคล้องกับความรู้สึกของประชาชน เสียงสะท้อนแสดงความผิดหวังก็ยังมีสูงขึ้น แต่โดยส่วนตัวแล้ว ก็รู้สึกสงสารคุณแหม่ม เพราะอีกไม่นานก็จะเป็นแม่คนแล้ว ถ้าใครจะขอโทษในเรื่องนี้ก็ไม่ต้องขอโทษสื่อมวลชน แต่ให้ขอโทษประชาชนแทน” นายภัทระ กล่าว

นักวิชาการอัดสื่อก้าวก้าว

ดร.วิลาสินี พิพิธกุล อาจารย์ประจำคณะนิเทศศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย เปิดเผยมกับสำนักข่าวไทยเกี่ยวกับแง่มุมในการนำเสนอข่าวของดาราสาวว่า การนำเสนอข่าวกรณีดังกล่าวสะท้อนให้เห็นว่า สื่อมวลชนของไทยยังชอบแทรกแซงเรื่องส่วนตัวของบุคคลผู้มีชื่อเสียง เพราะเห็นว่าเป็นเรื่อง ความรัก ความสัมพันธ์ส่วนตัว เป็นข่าวที่ขายได้ ดซึ่งเรื่องนี้ก็อยากให้ระมัดระวังในการนำเสนอ

ข่าว เพราะเป็นรูปแบบนี้ไม่เป็นประโยชน์กับสังคม อีกทั้งเป็นการละเมิดสิทธิส่วนบุคคล และที่สำคัญ ดารานักแสดงผู้นี้เป็นผู้ใหญ่แล้ว ดังนั้นการดำเนินความสัมพันธ์ในชีวิตส่วนตัว จึงมีสิทธิที่จะเปิดเผยหรือไม่ก็ได้

“สื่อควรหยุดนำเสนอข่าวนี้ได้แล้ว อย่างนำเสนอในลักษณะตัดสินว่าดาราสาวแก๊งไม่รู้ของตัวเองตั้งครวรรค์ หากยังนำเสนอนอกจากจะกระทบต่อจิตใจของดาราคณะนี้ ยังอาจเป็นดาบสองคมให้เด็กและเยาวชนเลียนแบบได้” อาจารย์คณะนิเทศฯ จุฬาฯ กล่าว

ดร.วิลาสินี ยังมองว่า กรณีข่าวดาราสาวตั้งครวรรค์ สะท้อนภาพว่าสื่อกลุ่มนี้มีมุมมองที่หยาบเกินไป ไม่เข้าใจประเด็นเนื้อหาของความเป็นผู้หญิง โดยเฉพาะการตั้งครวรรค์ เพราะแม้จะเป็นผู้หญิงไม่มีชื่อเสียง หากประสบปัญหาเช่นนี้ คงไม่มีผู้หญิงคนใดออกมาประกาศให้สังคมรับรู้หรือให้สังคมทราบ

“สื่ออย่าทำตัวเป็นคุณพ่อรู้ดี เพราะไม่ได้ทำให้สังคมดีขึ้น ไม่เช่นนั้นอาจเป็นต้นแบบที่เยาวชนเดินตาม การที่ดาราสาวบอกว่าไม่รู้ที่ท้อง สื่อไม่มีสิทธิคิดหรือยั่วว่าเธอแก๊งไม่รู้ สื่อพยายามชี้แนะและทำตัวแบบวีรบุรุษที่จะปราบคนไม่มีจริยธรรม โดยมองว่าการโกหกกรณีนี้เป็นความไม่มีจริยธรรมที่ต้องนำเสนอ เป็นการรุกรานเรื่องส่วนตัวเพราะเห็นว่าขายได้ โดยไม่สนใจว่าละเมิดสิทธิของใคร ขอเรียกร้องสมาคมที่ดูแลจริยธรรมสื่อมวลชนออกมาทบทวนมาตรฐานการนำเสนอข่าวบันเทิงให้เสนอข่าวอย่างสร้างสรรค์ เป็นประโยชน์ต่อสังคมมากขึ้น” ดร.วิลาสินี กล่าว

ด้าน น.ส.อุษา เลิศศรีสันต์ เจ้าหน้าที่มูลนิธิผู้หญิง ให้ความเห็นว่าสื่อกับสังคม กำลังใช้ทัศนคติส่วนตัวยึดกรอบว่า ถ้าผู้หญิงคนใดยังไม่แต่งงานห้ามมีเพศสัมพันธ์ ทั้งที่ข้อเท็จจริงในสังคมมีผู้คนที่ยูกันฉันสามีก่อนแต่งงานเป็นจำนวนมาก

“อยากให้สื่อหยุดนำเสนอข่าวเรื่องนี้ได้แล้ว เพราะตอกย้ำว่าผู้หญิงที่มีพฤติกรรมเช่นนี้เป็นผู้หญิงที่ไม่ดีทั้งหมด ต้องเข้าใจว่าเรื่องนี้ไม่ใช่ความผิดของผู้หญิงฝ่ายเดียว แต่อาจมีปัญหบางอย่างทำให้หลีกเลี่ยงไม่ได้ การนำเสนอที่ตอกย้ำไม่เป็นธรรมกับดาราคณะนี้ และหากสื่อนำเสนอนี้มากๆ จะทำให้ผู้หญิงที่ประสบปัญหาเดียวกับแหม่ม คัทลียา คือการตั้งครวรรค์ก่อนแต่งงาน หรือการตั้งครวรรค์โดยไม่พร้อม ไม่กล้าที่จะออกมาแก้ปัญหา จึงอาจเลือกการทำแท้งเพราะไม่ยอมให้สังคมตำหนิ จึงอยากให้สื่อเคารพทางเลือกของแต่ละคนด้วย” น.ส.อุษา กล่าว

ข่าวที่ 5 เป็นข่าวที่มีเนื้อหาอันแสดงให้เห็นพฤติกรรมการณ์ละเมิดศีลห้าข้อที่ 5 *สุราเมรัย* มีชชะปะมาที่ฐานา *เวระมะณี* *สิกขาปะทัง* *สะมาทิยามิ* เป็นศีลข้อที่ว่าด้วยการดื่มสุราอย่างชัดเจน ข่าวชิ้นนี้มีความพิเศษตรงที่ผู้กระทำผิดไม่ได้เพียงแค่ดื่มสุราเท่านั้น หากแต่เมื่อดื่มสุราจนเกิดความคึกคะนองแล้วยังได้มีพฤติกรรมรุนแรงจนส่งผลให้มีผู้อื่นเสียชีวิต

แก๊งชิงจยย.เมา แหกด่านตรวจชนตร.เสียชีวิต

กรุงเทพมหานคร วันที่ 23 ตุลาคม 2548

2 โจ้อยุธยา เมาชิงจักรยานยนต์แหกด่านตรวจ ฟุ้งชนตำรวจคนสนิท "ส.ส.บุญพันธ์" เสียชีวิต ขณะที่ 2 โจ้ก็บาดเจ็บและถูกจับได้ ผู้บังคับบัญชาเผย ตำรวจที่ตายเป็นคนดี และเตรียมของพระราชทานยศ และสิทธิที่พึงได้พร้อมรับปากจะดูแลลูกเมียให้อย่างดี

เมื่อเวลา 01.00 น. วันที่ 22 ตุลาคม กำลังเจ้าหน้าที่ตำรวจ สภ.อ.พระนครศรีอยุธยา นำโดย พ.ต.ท.พิพัฒน์ ชุมมณีกุล รองผกก.(ป.) พ.ต.ท.รัชชัย นาคฤทธิ รองผกก.(จร) สภ.อ.พระนครศรีอยุธยา นำกำลังเจ้าหน้าที่ตำรวจ 50 นาย ตั้งจุดตรวจป้องกันและปราบปรามอาชญากรรมบนถนนโรจนะ ขาเข้าเกาะเมือง หน้าศาลเจ้าแม่ทับทิม และบริเวณหน้าทางเข้าซอยโพธาราม

ขณะตรวจรถที่ผ่านไปมาได้มีรถจักรยานยนต์ สีดำบรอนด์ หมายเลขทะเบียน พหม 352 พระนครศรีอยุธยา วิ่งมาด้วยความเร็วสูงขึ้นสะพานนเรศวร เมื่อถึงกลางสะพานพบว่ามีรถตั้งจุดตรวจอยู่หน้าศาลเจ้าแม่ทับทิม ได้วิ่งย่อนศรลงจากสะพาน กำลังเจ้าหน้าที่อีกชุดที่ตั้งจุดตรวจหน้าซอยโพธาราม ได้แสดงตนให้จอดแต่กลับขี่พุ่งเข้าชนกำลังเจ้าหน้าที่ตำรวจจนถูก ส.ต.อ ชุนทอง บุญประสม ผบ.หมู่ งานจราจร และเป็นตำรวจใกล้ชิด นายบุญพันธ์ แซ่วฒนะ ส.ส.พระนครศรีอยุธยา เขต 5 พรรคไทยรักไทย จนร่างกระเด็นลอยกระแทกกับพื้นอย่างแรง

ส่วนผู้ขับขี่ และคนซ้อนท้าย ได้รับบาดเจ็บเล็กน้อย ทราบชื่อต่อมา นายสามารถ รำมะบุตร อายุ 23 ปี อยู่บ้านเลขที่ 69 หมู่ 12 ตำบลปากกระแจะ อำเภอพระนครศรีอยุธยา เป็นผู้ขับขี่ อยู่ในอาการมีเมา และ น.ส.ชลธิชา ปาทาน อายุ 25 ปี อยู่บ้านเลขที่ 5/1 หมู่ 2 ตำบลคลองตะเคียน อำเภอพระนครศรีอยุธยา ซ้อนท้ายมาด้วย เจ้าหน้าที่ตำรวจได้รับนำ ส.ต.อ.ชุนทอง ส่งโรงพยาบาลพระนครศรีอยุธยา อาการสาหัสมีเลือดออกในสมองจำนวนมากต้องทำการผ่าตัด จนกระทั่งเมื่อเวลา 11.30 น.วานนี้ ได้เสียชีวิตท่ามกลางความโศกเศร้าของลูกเมียญาติและเพื่อนข้าราชการตำรวจ

ส่วนผู้ขับขี่ และคนซ้อนท้ายได้รักษาตัวอยู่ที่โรงพยาบาล เจ้าหน้าที่ตำรวจจึงอายัดตัวไว้ดำเนินคดีในข้อหาฆ่าเจ้าพนักงานในขณะที่ปฏิบัติหน้าที่ ขับขี่รถไม่คำนึงถึงความปลอดภัยของผู้อื่น ขับรถประมาทหวาดเสียว ทำให้เกิดอันตรายต่อตนเองและผู้อื่น มีปริมาณแอลกอฮอล์เกินกว่ากำหนด

ร.ต.อ.โกศล ภาคหาญ เจ้าของคดีได้สอบสวนนายสามารถให้การรับสารภาพว่า ได้ดื่มสุรากับเพื่อนที่ร้านข้าวต้มในตลาดแกรนด์เพื่อจะเดินทางกลับบ้านเมื่อพบด่านเกรงว่าจะถูกจับจึงขับรถย้อนศรหลบหนีพุ่งเข้าชนเจ้าหน้าที่ตำรวจจนเสียชีวิต

พ.ต.ท.ธวัชชัย เปิดเผยว่าการออกปฏิบัติหน้าที่เป็นคำสั่งของผู้บังคับบัญชาที่ให้ออกกวาดล้างอาชญากรรม และกวาดจับกลุ่มรถจักรยานยนต์แข่งขันตามถนนต่างๆ โดยเฉพาะในคืนวันศุกร์ได้รวมกำลังกับฝ่ายปราบปรามเพราะแก๊งซึ่งจะมารวมตัวกันจำนวนมาก ก่อนเกิดเหตุได้มีรถจักรยานยนต์จำนวนหนึ่งวิ่งผ่านจุดตรวจจึงเรียกทำการตรวจ แต่รถคันที่ก่อเหตุวิ่งมาถึงกลางสะพานเมื่อเห็นด่านจึงวิ่งย้อนศรกลับจนชนเจ้าหน้าที่ตำรวจเสียชีวิต พวกเราเสียใจอย่างมาก ส.ต.อ. ชุนทอง เป็นคนที่มีอัธยาศัยกับเพื่อนร่วมงานดี และทำงานด้วยความเข้มแข็ง ทั้งนี้ได้ทำรายงานให้ผู้บังคับบัญชาทราบ

พ.ต.อ.ชินทัต มีสุข รองผบก.ภ.จังหวัดพระนครศรีอยุธยา เปิดเผยว่าทางกองบังคับการจะทำเรื่องขอพระราชทานยศ และสิทธิต่างๆ ที่จะได้รับตามระเบียบเนื่องจาก ส.ต.อ.ชุนทอง เสียชีวิตในขณะที่ปฏิบัติหน้าที่ทางกองบังคับการรู้สึกเสียใจและจะเข้าไปดูแลช่วยเหลือภรรยาและลูกพร้อมทั้งรวมจัดงานศพให้ด้วย

นายบุญพันธ์ แหว้ฒนะ ส.ส.อยุธยา เปิดเผยว่ารู้จักกับ ส.ต.อ.ชุนทอง เนื่องจากเป็นตำรวจที่ดีขยันหมั่นเพียร เมื่อว่างจากหน้าที่ในช่วงวันเสาร์อาทิตย์จะมาอยู่ที่บ้านคอยดูแลตนตลอดเวลา เมื่อเวลาออกไปพบประชาชนจะคอยอำนวยความสะดวกในการเดินทาง เรื่องนี้ทางสำนักงานตำรวจแห่งชาติต้องลงมาดูแลครอบครัวเนื่องจากเป็นการเสียชีวิตในการปฏิบัติหน้าที่ ส่วนตนจะช่วยเหลือเบื้องต้นให้กับครอบครัวสงสารลูกซึ่งยังเล็ก และกำลังเรียนหนังสือ

สำหรับส.ต.อ.ชุนทอง เป็นคนชาวอำเภอตาคลี จังหวัดนครสวรรค์ จบการศึกษาจากโรงเรียนพลตำรวจภูธร ภาค 1 สระบุรี รุ่น 5 เมื่อปี พ.ศ. 2538 รับราชการที่ สภ.อ.พระนครศรีอยุธยา เป็นแห่งแรก ศพจะตั้งสวดพระอภิธรรมที่วัดเสนาสนาราม ตำบลหัวรอ อำเภอพระนครศรีอยุธยา

เมื่อเสร็จสิ้นกระบวนการสัมภาษณ์ทุกครั้งจะมีการมอบของสมนาคุณให้กับผู้ให้สัมภาษณ์ทุกคน เพื่อเป็นการตอบแทนที่ได้ให้ความร่วมมือในการศึกษาคั้งนี้

การนำเสนอข้อมูล

เมื่อสัมภาษณ์กลุ่มตัวอย่างเพื่อรวบรวมข้อมูลครบถ้วนแล้ว ผู้วิจัยได้ทำการถอดความจากเทปบันทึกเสียงการสัมภาษณ์เพื่อใช้เป็นข้อมูลในการวิเคราะห์หาปฏิกริยาที่มีต่อประเด็นข่าวและการยอมรับพฤติกรรมที่เป็นบาปซึ่งสะท้อนอยู่ในหน้าหนังสือพิมพ์ตามที่ต้องการ โดยนำเสนอข้อมูลตามลำดับขั้นตอนของคำถามนำวิจัย

ขั้นตอนแรก นำเสนอข้อมูลเกี่ยวกับสิ่งแวดล้อมทางศีลธรรมของเยาวชนกลุ่มตัวอย่างว่าแต่ละครอบครัวมีองค์ประกอบเกี่ยวกับเรื่องนี้อย่างไรบ้าง

ขั้นตอนที่สอง นำเสนอเกี่ยวกับปฏิกริยาของเยาวชนชาย – หญิง ว่ามีความคิดเห็นคล้ายตามต่อประเด็นข่าวที่สะท้อนบาปและยอมรับประเด็นข่าวเหล่านั้นว่าเป็นอย่างไร มีความแตกต่างกันหรือไม่ระหว่างเด็กชายและหญิง

ขั้นตอนที่สาม นำเสนอความคิดเห็นของกลุ่มตัวอย่างว่ามีสื่ออื่นใดอีกบ้างนอกจากหนังสือพิมพ์ที่มีส่วนในการนำเสนอ “บาป” และมีความรุนแรงมากกว่าหรือน้อยกว่าเมื่อเทียบกับหนังสือพิมพ์

ขั้นตอนที่สี่ นำเสนอความคิดเห็นเกี่ยวกับคำว่า “บาป” ในความรู้สึกของเยาวชนกลุ่มตัวอย่างว่าเยาวชนเห็นว่าพฤติกรรมใดบ้างที่เรียกว่าเป็น “บาป” และมีความแตกต่างกันหรือไม่ระหว่างเด็กชายและเด็กหญิง

ขั้นตอนสุดท้าย นำเสนอปัจจัยที่เป็นสาเหตุให้เด็กกลุ่มตัวอย่างยอมรับพฤติกรรมที่สะท้อนบาปผ่านหนังสือพิมพ์ ว่ามีปัจจัยใดบ้างที่ทำให้เด็กมีความคิดเห็นต่อเรื่องบาปเช่นนั้น

บทที่ 4

ผลการวิจัย

การวิจัยเรื่อง “ปฏิกริยาและการยอมรับของเด็กวัยรุ่นชาย – หญิง ต่อพฤติกรรมที่เป็นบาปซึ่งสะท้อนในหนังสือพิมพ์” มีวัตถุประสงค์มุ่งเพื่อศึกษาสภาพแวดล้อมทางศีลธรรม, ความแตกต่างเกี่ยวกับปฏิกริยา และความรุนแรงต่อประเด็นข่าวที่สะท้อนบาปในหน้าหนังสือพิมพ์, มีสื่อใดบ้างที่มีผลต่อปฏิกริยาเกี่ยวกับ “บาป”, ความแตกต่างของการยอมรับและคล้อยตามพฤติกรรมที่เป็นบาปซึ่งสะท้อนผ่านหนังสือพิมพ์ และปัจจัยที่ทำให้เยาวชนยอมรับพฤติกรรมที่เป็นบาปซึ่งสะท้อนผ่านหนังสือพิมพ์ ของเด็กวัยรุ่นชาย – หญิงที่เป็นกลุ่มตัวอย่าง การวิจัยครั้งนี้ใช้วิธีวิจัยเชิงคุณภาพ (Qualitative Research) โดยวิธีการสัมภาษณ์เชิงลึก (In depth Interview) กลุ่มตัวอย่างที่สัมภาษณ์ทั้งสิ้น 40 คน อันประกอบด้วย เยาวชนชาย – หญิง อายุ 10 – 15 ปี ซึ่งแบ่งออกเป็น 2 กลุ่ม คือ

กลุ่มแรก คือ กลุ่มที่มีสิ่งแวดล้อมทางศีลธรรมที่ดี เช่น เยาวชนที่ได้ไปเรียนพิเศษในโรงเรียนพระพุทธศาสนาวันอาทิตย์ หรือเยาวชนที่มีโอกาสได้ไปวัดเพื่อประกอบกิจกรรมทางพระพุทธศาสนา อยู่เป็นประจำ เป็นต้น จำนวน 20 คน

กลุ่มที่สอง คือ กลุ่มที่มีสิ่งแวดล้อมห่างจากศีลธรรม เช่น เยาวชนที่ไม่มีโอกาสหรือไม่สนใจเข้าวัดเพื่อประกอบกิจกรรมทางพระพุทธศาสนา เป็นต้น จำนวน 20 คน

โดยเยาวชนกลุ่มตัวอย่างทั้งสองกลุ่มนี้เป็นเยาวชนที่มาจากครอบครัวที่เปิดรับหนังสือพิมพ์ประชาชน

ประวัติโดยย่อของกลุ่มตัวอย่าง

เนื่องจากมีเยาวชนกลุ่มตัวอย่างบางคนไม่ต้องการเปิดเผยชื่อและนามสกุลจริง นอกจากนี้การให้สัมภาษณ์เกี่ยวกับประเด็นเรื่องบาปยังเป็นประเด็นที่ค่อนข้างอ่อนไหวง่าย ผู้วิจัยจึงขอเสนอข้อมูลในรูปแบบนามสมมติ แบ่งเป็น 2 กลุ่ม คือ

กลุ่มที่ 1 กลุ่มที่มีสิ่งแวดล้อมทางศีลธรรมที่ดี จำนวน 20 คน เป็นชาย 10 คน และหญิง 10 คน อายุระหว่าง 10 – 15 ปี ได้แก่

ตารางที่ 3 แสดงข้อมูลส่วนตัวของเยาวชนกลุ่มที่มีสิ่งแวดล้อมทางศีลธรรมดี

ชื่อ (นามสมมติ)	อายุ	ข้อมูลส่วนตัว
ด.ช. สัก	10 ปี	เป็นนักเรียนที่โรงเรียนพระพุทธศาสนาวันอาทิตย์ที่วัดพระศรีมหาธาตุ บางเขน เริ่มเรียนที่โรงเรียนพระพุทธศาสนาวันอาทิตย์มา 2 ภาคเรียนแล้ว วิชาที่เรียนมี 2 วิชา ได้แก่ ภาษาอังกฤษและพระพุทธศาสนา
ด.ช. เต็ง	10 ปี	เป็นนักเรียนที่โรงเรียนพระพุทธศาสนาวันอาทิตย์ที่วัดพระศรีมหาธาตุ บางเขน เริ่มเรียนที่โรงเรียนพระพุทธศาสนาวันอาทิตย์มา 2 ภาคเรียนแล้ว วิชาที่เรียนมี 2 วิชา ได้แก่ ภาษาอังกฤษและพระพุทธศาสนา
ด.ช. ไข่	11 ปี	ผู้ปกครองพาไปเข้าร่วมพิธีทางพระพุทธศาสนาที่วัดเทพศิลา รามคำแหง เป็นประจำสม่ำเสมอทุกๆ วันสำคัญทางพระพุทธศาสนา และครอบครัวของ ด.ช. ไข่ มักจะทำบุญตักบาตรตอนเช้าเป็นประจำ ทำให้ ด.ช. ไข่ ได้ซึมซับพิธีกรรมเหล่านี้ไว้มากพอสมควร
ด.ช. ประดู่	11 ปี	ครอบครัวของ ด.ช. ประดู่อยู่ใกล้ชิดกับวัดเทพศิลา รามคำแหง จึงมักจะมีกิจกรรมกับทางวัดเสมอ ทุกๆ วันพระ คุณยายของ ด.ช. ประดู่ จะพาไปฟังเทศน์ที่วัดเสมอตั้งแต่ยังเล็ก แม้ว่าในวัยเด็กจะยังไม่ค่อยเข้าใจเรื่องที่พระเทศน์ แต่ปัจจุบัน ด.ช. ประดู่เปิดเผยว่าชอบฟังพระเทศน์ เพราะบางทีก็เป็นเรื่องที่มีความรู้
ด.ช. โพธิ์	12 ปี	เป็นนักเรียนที่โรงเรียนพระพุทธศาสนาวันอาทิตย์ที่วัดพระศรีมหาธาตุ บางเขน เริ่มเรียนที่โรงเรียนพระพุทธศาสนาวันอาทิตย์มา 3 ภาคเรียนแล้ว วิชาที่เรียนมี 2 วิชา ได้แก่ ภาษาอังกฤษและพระพุทธศาสนา
ด.ช. ไทร	12 ปี	เป็นเด็กที่อาศัยอยู่ในวัดพระศรีมหาธาตุ บางเขน อยู่ที่วัดมาตั้งแต่ยังเล็กเพราะผู้ปกครองไม่สามารถเลี้ยงดูได้ เวลาว่างนอกจากช่วยงานพระในวัดแล้ว ด.ช. ไทรยังได้รับการอบรมสั่งสอนด้านพระพุทธศาสนาจากพระในวัดอีกด้วย
ด.ช. คุณ	13 ปี	เป็นเด็กที่อาศัยอยู่ในวัดพระศรีมหาธาตุ บางเขน อยู่ที่วัดมาตั้งแต่ยัง

		เล็กเพราะผู้ปกครองไม่สามารถเลี้ยงดูได้ เวลาว่างนอกจากช่วยงานพระในวัดแล้ว ด.ช. คุณยังได้รับการอบรมสั่งสอนด้านพระพุทธศาสนาจากพระในวัดอีกด้วย
ด.ช. หูกวาง	14 ปี	เป็นนักเรียนที่โรงเรียนพระพุทธศาสนาวันอาทิตย์ที่วัดพระศรีมหาธาตุ บางเขน เริ่มเรียนที่โรงเรียนพระพุทธศาสนาวันอาทิตย์มา 3 ภาคเรียนแล้ว วิชาที่เรียนมี 2 วิชา ได้แก่ ภาษาอังกฤษและพระพุทธศาสนา
ด.ช. สน	14 ปี	เป็นนักเรียนที่โรงเรียนพระพุทธศาสนาวันอาทิตย์ที่วัดพระศรีมหาธาตุ บางเขน เริ่มเรียนที่โรงเรียนพระพุทธศาสนาวันอาทิตย์มา 3 ภาคเรียนแล้ว วิชาที่เรียนมี 2 วิชา ได้แก่ ภาษาอังกฤษและพระพุทธศาสนา
นายตะแบก	15 ปี	ครอบครัวของนายตะแบกนิยมทำบุญตักบาตรทุกเช้า เพราะมีคุณยายซึ่งชอบทำบุญอาศัยอยู่ด้วย คุณยายมักจะชวนนายตะแบกไปตักบาตรด้วยทุกเช้า เมื่อถึงวันพระหรือวันสำคัญทางศาสนาต่างๆ นายตะแบกก็จะไปทำกิจกรรมทางพระพุทธศาสนากับคุณยายที่วัดด้วยเสมอ นอกจากนี้นายตะแบกยังเคยบวชเรียนภาคฤดูร้อนเป็นเวลา 1 เดือนครั้งที่วัดพระศรีมหาธาตุ บางเขน อีกด้วย
ด.ญ. กลัยไม้	10 ปี	เป็นนักเรียนที่โรงเรียนพระพุทธศาสนาวันอาทิตย์ที่วัดพระศรีมหาธาตุ บางเขน เริ่มเรียนที่โรงเรียนพระพุทธศาสนาวันอาทิตย์มา 2 ภาคเรียนแล้ว วิชาที่เรียนมี 2 วิชา ได้แก่ ภาษาอังกฤษและพระพุทธศาสนา
ด.ญ. กุหลาบ	10 ปี	ผู้ปกครองพาไปเข้าร่วมพิธีทางพระพุทธศาสนาที่วัดเทพศิลา รามคำแหง เป็นประจำสม่ำเสมอทุกๆ วันสำคัญทางพระพุทธศาสนา และครอบครัวของ ด.ญ. กุหลาบ มักจะทำบุญตักบาตรตอนเช้าเป็นประจำ ทำให้ ด.ญ. กุหลาบได้ซึมซับพิธีกรรมเหล่านี้ไว้มากพอสมควร
ด.ญ. ดาวเรือง	11 ปี	เป็นนักเรียนที่โรงเรียนพระพุทธศาสนาวันอาทิตย์ที่วัดพระศรีมหาธาตุ บางเขน เริ่มเรียนที่โรงเรียนพระพุทธศาสนาวันอาทิตย์มา 2 ภาคเรียนแล้ว วิชาที่เรียนมี 2 วิชา ได้แก่ ภาษาอังกฤษและพระพุทธศาสนา
ด.ญ. บานชื่น	12 ปี	เป็นนักเรียนที่โรงเรียนพระพุทธศาสนาวันอาทิตย์ที่วัดพระศรีมหาธาตุ บางเขน เริ่มเรียนที่โรงเรียนพระพุทธศาสนาวันอาทิตย์มา 4 ภาคเรียนแล้ว วิชาที่เรียนมี 2 วิชา ได้แก่ ภาษาอังกฤษและพระพุทธศาสนา

ด.ญ. เพ็ญฟ้า	12 ปี	เป็นนักเรียนที่โรงเรียนพระพุทธศาสนาวันอาทิตย์ที่วัดพระศรีมหาธาตุ บางเขน เริ่มเรียนที่โรงเรียนพระพุทธศาสนาวันอาทิตย์มา 3 ภาคเรียน แล้ว วิชาที่เรียนมี 2 วิชา ได้แก่ ภาษาอังกฤษและพระพุทธศาสนา
ด.ญ. ชงโค	13 ปี	เป็นนักเรียนที่โรงเรียนพระพุทธศาสนาวันอาทิตย์ที่วัดพระศรีมหาธาตุ บางเขน เริ่มเรียนที่โรงเรียนพระพุทธศาสนาวันอาทิตย์มา 2 ภาคเรียน แล้ว วิชาที่เรียนมี 2 วิชา ได้แก่ ภาษาอังกฤษและพระพุทธศาสนา
ด.ญ. สายหยุด	14 ปี	เนื่องจากมีคุณปู่อาศัยอยู่ด้วยในครอบครัว ซึ่งคุณปู่ของ ด.ญ. สายหยุด เป็นคนที่ชอบทำบุญและเข้าวัดฟังเทศน์ที่วัดเทพศิลา รามคำแหงเสมอไม่เคยขาด ด.ญ. สายหยุดจึงมีโอกาสได้มีส่วนร่วมในกิจกรรมทางพระพุทธศาสนาอย่างสม่ำเสมอ
ด.ญ. ชวนชม	14 ปี	เป็นนักเรียนที่โรงเรียนพระพุทธศาสนาวันอาทิตย์ที่วัดพระศรีมหาธาตุ บางเขน เริ่มเรียนที่โรงเรียนพระพุทธศาสนาวันอาทิตย์มา 4 ภาคเรียน แล้ว วิชาที่เรียนมี 2 วิชา ได้แก่ ภาษาอังกฤษและพระพุทธศาสนา
น.ส. ทานตะวัน	15 ปี	ผู้ปกครองของ น.ส. ทานตะวันนิยมไปทำบุญและฟังเทศน์ที่วัดเทพศิลา รามคำแหงเป็นประจำ เนื่องจากอยู่ใกล้วัด และทางวัดก็ได้เคยให้ความช่วยเหลือครอบครัวของ น.ส. ทานตะวัน จึงเป็นสาเหตุให้ น.ส. ทานตะวันมีกิจกรรมทางพระพุทธศาสนาอย่างสม่ำเสมอ
น.ส. ชะบา	15 ปี	เป็นนักเรียนที่โรงเรียนพระพุทธศาสนาวันอาทิตย์ที่วัดพระศรีมหาธาตุ บางเขน เริ่มเรียนที่โรงเรียนพระพุทธศาสนาวันอาทิตย์มา 4 ภาคเรียน แล้ว วิชาที่เรียนมี 2 วิชา ได้แก่ ภาษาอังกฤษและพระพุทธศาสนา

กลุ่มที่ 2 กลุ่มที่มีสิ่งแวดล้อมห่างจากศีลธรรม จำนวน 20 คน เป็นชาย 10 คน และหญิง 10 คน อายุระหว่าง 10 – 15 ปี ได้แก่

ตารางที่ 4 แสดงข้อมูลส่วนตัวของเยาวชนกลุ่มที่มีสิ่งแวดล้อมห่างจากศีลธรรม

ชื่อ (นามสมมติ)	อายุ	ข้อมูลส่วนตัว
ด.ช. สวาย	10 ปี	เรียนที่โรงเรียนประถมวัดเทพศิลา รามคำแหง เวลาว่างต้องช่วยผู้ปกครองขายของ เพราะที่บ้านเป็นร้านขายของชำ ไม่ค่อยมีโอกาสไป

		วัด เพราะไม่มีใครพาไป
ด.ช. บิ๊ก	10 ปี	เรียนที่โรงเรียนประถมวัดเทพศิลา รามคำแหง เวลาว่างหลังจากไปเรียนพิเศษตามโรงเรียนกวดวิชาชอบเล่นเกมส์คอมพิวเตอร์ ไม่ค่อยมีโอกาสไปวัดเพราะไม่มีใครพาไป
ด.ช. ไน	11 ปี	เรียนที่โรงเรียนประถมวัดเทพศิลา รามคำแหง เวลาว่างหลังจากไปเรียนพิเศษตามโรงเรียนกวดวิชาชอบเตะฟุตบอล ไม่ค่อยมีโอกาสไปวัดเพราะไม่มีใครพาไป
ด.ช. นิล	11 ปี	เรียนที่โรงเรียนประถมวัดเทพศิลา รามคำแหง เวลาว่างหลังจากไปเรียนพิเศษตามโรงเรียนกวดวิชาชอบไปเดินเที่ยวตามห้างสรรพสินค้า เพราะผู้ปกครองชอบพาไป ไม่ค่อยมีโอกาสไปวัดเพราะไม่มีใครพาไป
ด.ช. ตะเพียน	12 ปี	เรียนที่โรงเรียนประถมวัดเทพศิลา รามคำแหง เวลาว่างหลังจากไปเรียนพิเศษตามโรงเรียนกวดวิชาชอบเตะฟุตบอล ไม่ค่อยมีโอกาสไปวัดเพราะไม่มีใครพาไป
ด.ช. ทอง	12 ปี	เรียนที่โรงเรียนประถมวัดเทพศิลา รามคำแหง เวลาว่างชอบอ่านการ์ตูนญี่ปุ่น ไม่ค่อยไปวัดเพราะไม่ออกไป
ด.ช. ช่อน	13 ปี	เรียนที่โรงเรียนมัธยมเทพศิลา รามคำแหง เวลาว่างต้องช่วยพ่อแม่ขายอาหารตามสั่ง เพราะที่บ้านเปิดเป็นร้านขายอาหารตามสั่ง ไม่ค่อยมีโอกาสไปวัดเพราะไม่มีใครพาไป
ด.ช. ชะโด	14 ปี	เรียนที่โรงเรียนมัธยมเทพศิลา รามคำแหง เวลาว่างหลังจากไปเรียนพิเศษตามโรงเรียนกวดวิชาชอบเล่นเกมส์คอมพิวเตอร์ ไม่ค่อยไปวัดเพราะไม่ออกไป
ด.ช. ชิว	14 ปี	เรียนที่โรงเรียนมัธยมเทพศิลา รามคำแหง เวลาว่างต้องไปทำงานขายของหน้าร้านที่ร้านค้าของญาติ ไม่ค่อยมีโอกาสไปวัดเพราะไม่มีใครพาไป
นายเทพ	15 ปี	เรียนที่โรงเรียนมัธยมเทพศิลา รามคำแหง เวลาว่างหลังจากไปเรียนพิเศษตามโรงเรียนกวดวิชาชอบอ่านการ์ตูนญี่ปุ่น ไม่ค่อยมีโอกาสไปวัดเพราะไม่มีใครพาไป
ด.ญ. สาลิกา	10 ปี	เรียนที่โรงเรียนมัธยมเทพศิลา รามคำแหง เวลาว่างต้องช่วยพ่อแม่ขาย

		ของ เพราะที่บ้านเป็นร้านขายของชำ ไม่ค่อยมีโอกาสไปวัดเพราะไม่มีใครพาไป
ด.ญ. เอื้อง	10 ปี	เรียนที่โรงเรียนมัธยมเทพลีลา รามคำแหง เวลาว่างต้องอยู่เฝ้าบ้านคนเดียว เพราะแม่ไม่ค่อยกลับบ้าน ไม่ค่อยมีโอกาสไปวัดเพราะไม่มีใครพาไป
ด.ญ. แก้ว	11 ปี	เรียนที่โรงเรียนประถมวัดเทพลีลา รามคำแหง เวลาว่างหลังจากไปเรียนพิเศษตามโรงเรียนกวดวิชาชอบอ่านการ์ตูนญี่ปุ่น ไม่ค่อยมีโอกาสไปวัดเพราะไม่มีใครพาไป
ด.ญ. กระจิบ	11 ปี	เรียนที่โรงเรียนประถมแห่งวัดเทพลีลา รามคำแหง เวลาว่างต้องช่วยพ่อแม่ขายอาหาร เพราะที่บ้านเปิดเป็นร้านอาหาร ไม่ค่อยมีโอกาสไปวัดเพราะไม่มีใครพาไป
ด.ญ. กระจาบ	12 ปี	เรียนที่โรงเรียนประถมแห่งวัดเทพลีลา รามคำแหง เวลาว่างต้องช่วยพ่อแม่เลี้ยงน้อง เพราะพ่อแม่ทำงานนอกบ้านทั้งคู่ ไม่ค่อยมีโอกาสไปวัดเพราะไม่มีใครพาไป
ด.ญ. กระจา	13 ปี	เรียนที่โรงเรียนมัธยมเทพลีลา รามคำแหง เวลาว่างต้องอยู่บ้านคนเดียว เพราะพ่อแม่ทำงานกลับดึกทั้งคู่ ไม่ค่อยมีโอกาสไปวัดเพราะไม่มีใครพาไป
ด.ญ. ยุง	13 ปี	เรียนที่โรงเรียนมัธยมเทพลีลา รามคำแหง เวลาว่างต้องไปช่วยทำงานบ้านกับแม่ที่บ้านนายจ้าง เพราะแม่เป็นแม่บ้าน ไม่ค่อยมีโอกาสไปวัดเพราะไม่มีใครพาไป
ด.ญ. พิราบ	14 ปี	เรียนที่โรงเรียนมัธยมเทพลีลา รามคำแหง เวลาว่างต้องช่วยพ่อแม่ขายของเพราะที่บ้านเปิดเป็นร้านขายของชำ ไม่ค่อยมีโอกาสไปวัดเพราะไม่มีใครพาไป
ด.ญ. หงส์หยก	14 ปี	เรียนที่โรงเรียนมัธยมเทพลีลา รามคำแหง เวลาว่างต้องช่วยพ่อแม่เลี้ยงน้อง เพราะพ่อแม่ทำงานนอกบ้านทั้งคู่ ไม่ค่อยมีโอกาสไปวัดเพราะไม่มีใครพาไป
น.ส. นางนวล	15 ปี	เรียนที่โรงเรียนมัธยมเทพลีลา รามคำแหง เวลาว่างหลังจากไปเรียนพิเศษตามโรงเรียนกวดวิชาต้องช่วยพ่อแม่ทำงานบ้าน เพราะพ่อแม่

	ทำงานนอกบ้านทั้งคู่ ไม่ค่อยมีโอกาสไปวัดเพราะไม่มีใครพาไป
--	--

เริ่มสัมภาษณ์ตั้งแต่วันที่ 17 กุมภาพันธ์ พ.ศ. 2549 จนถึงวันที่ 21 มีนาคม พ.ศ. 2549 และวันที่ 5 – 10 เมษายน พ.ศ. 2549 โดยผู้วิจัยนำเสนอข้อมูลเป็นประเด็นต่างๆ ตามลำดับ ดังนี้

ประเด็นแรก นำเสนอข้อมูลเกี่ยวกับสิ่งแวดล้อมทางศีลธรรมของเยาวชนกลุ่มตัวอย่างว่าแต่ครอบครัวมีองค์ประกอบเกี่ยวกับเรื่องนี้อย่างไรบ้าง

ประเด็นที่สอง นำเสนอเกี่ยวกับปฏิภพของเยาวชนชาย – หญิง ว่ามีความคิดเห็นคล้ายตามต่อประเด็นข่าวที่สะท้อนบาปและยอมรับประเด็นข่าวเหล่านั้นว่าเป็นอย่างไร มีความแตกต่างกันหรือไม่ระหว่างเด็กชายและหญิง

ประเด็นที่สาม นำเสนอความคิดเห็นของกลุ่มตัวอย่างว่ามีสื่ออื่นใดอีกบ้างนอกจากหนังสือพิมพ์ที่มีส่วนในการนำเสนอ “บาป” และมีความรุนแรงมากกว่าหรือน้อยกว่าเมื่อเทียบกับหนังสือพิมพ์

ประเด็นที่สี่ นำเสนอความคิดเห็นเกี่ยวกับคำว่า “บาป” ในความรู้สึกของเยาวชนกลุ่มตัวอย่างว่าเยาวชนเห็นว่าพฤติกรรมใดบ้างที่เรียกว่าเป็น “บาป” และมีความแตกต่างกันหรือไม่ระหว่างเด็กชายและเด็กหญิง

ประเด็นสุดท้าย นำเสนอปัจจัยที่เป็นสาเหตุให้เด็กกลุ่มตัวอย่างยอมรับพฤติกรรมที่สะท้อนบาปผ่านหนังสือพิมพ์ ว่ามีปัจจัยใดบ้างที่ทำให้เด็กมีความคิดเห็นต่อเรื่องบาปเช่นนั้น

1. ข้อมูลเกี่ยวกับสิ่งแวดล้อมทางศีลธรรมของเยาวชนกลุ่มตัวอย่าง

จากการสัมภาษณ์กลุ่มตัวอย่างทั้ง 40 คน สามารถแบ่งกลุ่มทางสิ่งแวดล้อมทางศีลธรรมออกได้เป็น 2 กลุ่ม คือ กลุ่มที่มีสิ่งแวดล้อมทางศีลธรรมที่ดี กับกลุ่มที่มีสิ่งแวดล้อมทางศีลธรรมที่ไม่เหมาะสม สาเหตุที่เยาวชนจะมีสิ่งแวดล้อมทางศีลธรรมที่ดีหรือไม่นั้น ขึ้นอยู่กับกิจกรรมและการดำเนินชีวิตของครอบครัวเป็นหลัก นอกจากนี้ก็ยังขึ้นอยู่กับพฤติกรรมส่วนตัวของเยาวชนด้วย ซึ่งมีข้อมูลที่น่าสนใจดังนี้

1.1 กลุ่มที่มีสิ่งแวดล้อมทางศีลธรรมที่ดี

1.1.1 กลุ่มที่มีญาติผู้ใหญ่อาศัยอยู่ในครอบครัว และผู้ปกครองชอบทำบุญ

ก. กลุ่มที่มีญาติผู้ใหญ่อาศัยอยู่ในครอบครัว กลุ่มนี้จัดเป็นกลุ่มที่มีสิ่งแวดล้อมทางศีลธรรมที่ดี มีจำนวน 3 คน เป็นชาย 2 คน และหญิง 1 คน เพราะญาติผู้ใหญ่ที่อาศัยอยู่ด้วยมักจะชักชวนสมาชิกในครอบครัวไปวัดเพื่อประกอบพิธีกรรมทางศาสนาอยู่เป็นประจำ ซึ่งเยาวชนทั้ง 3 ก็เห็นว่าการไปวัดกับญาติผู้ใหญ่เป็นเรื่องที่ดี อย่างน้อยก็ได้ทำหน้าที่ลูกหลานที่ดี ไปวัดเป็นเพื่อนของญาติผู้ใหญ่ เนื่องจากวัยซราสิ่งที่ทำแล้วสบายใจก็คือการได้เข้าวัดฟังเทศน์ทำบุญ นอกจากนี้ยังได้พบปะพูดคุยกับเพื่อนในวัยเดียวกันที่วัดอีกด้วย ทำให้เยาวชนที่อยู่ในครอบครัวลักษณะนี้ซึมซับความหมายของคำว่า “บาป” “บุญ” เอาไว้ในจิตสำนึก เพราะได้รับการอบรมสั่งสอน และปลูกฝังเกี่ยวกับเรื่องเหล่านี้มาอย่างสม่ำเสมอ

ตัวอย่างบทสัมภาษณ์ของเยาวชนกลุ่มตัวอย่างที่มีญาติผู้ใหญ่อาศัยอยู่ในครอบครัว

“ยายชอบชวนไปฟังเทศน์ที่วัด เวลาไปก็ไม่ได้ไปนั่งเฉยๆ หรอกครับ ยายให้เข้าไปนั่งฟังบนศาลาด้วย ผมไปตั้งแต่เด็กๆ เลย บางทีก็ไปกับยายสองคน บางทีแม่ก็มาด้วย น้องผมยังเล็กมาก อายุแค่สี่ปียายเลยไม่ได้พามาด้วย เพราะเดี๋ยวจะมางอแงตอนพระเทศน์ อายคนอื่นเค้า” (ด.ช. ประดู – นามสมมติ, สัมภาษณ์ 19 กุมภาพันธ์ 2549)

“ก็เวลาไปวัดก็ไปกับยายครับ เพราะยายแก่มาแล้ว แต่แกชอบไปวัด ผมก็เลยต้องไปเป็นเพื่อน เวลาไปแกก็ได้ไปคุยกับเพื่อนๆ รุ่นเดียวกันด้วย ก็ดีครับ ยายจะได้ไม่เหงา ตอนเข้ายายก็จะเป็นคนมาปลุกผมให้ไปช่วยถือธาดใส่ของตักบาตรเกือบทุกเช้า นอกจากช่วงไหนผมมีสอบแล้วอ่านหนังสือดีก็ ยายจะรู้ ก็จะไม่มาปลุก จะปล่อยให้นอน... หรือบางทีก็ไปกับแม่ด้วยครับ ถ้าแม่ไม่ต้องการทำงานก็จะไปด้วยทุกครั้ง” (นายตะแบก – นามสมมติ, สัมภาษณ์ 17 กุมภาพันธ์ 2549)

“ปู่ของหนูอะคะ ชอบชวนไปวัด วันพระที่ไรก็ไปกับปู่ทุกที ก็ไปกันทั้งบ้านอะคะ ถ้าไม่มีปู่ หนูก็ไม่แน่ใจว่าพ่อกับแม่จะยังชวนไปวัดอยู่อีกไหม เพราะเค้าก็ทำงานหนัก กลับมาคงเหนื่อยแล้ว น่าจะอยากพักมากกว่านะหนูว่า” (ด.ญ. สายหยุด – นามสมมติ, สัมภาษณ์ 19 กุมภาพันธ์ 2549)

ความคิดเห็นเกี่ยวกับการไปวัดกับญาติผู้ใหญ่ของเยาวชนกลุ่มนี้เป็นอย่างเดียวกัน คือ ได้ไปด้วยกันนับเป็นสิ่งที่ดี เพราะได้ทำกิจกรรมที่ดี อย่างน้อยก็ดีกับญาติผู้ใหญ่ แต่ในส่วนที่ดีกับตนเองนั้น เยาวชนยังมองไม่เห็นได้อย่างชัดเจน เพราะตัวเยาวชนเองไม่เคยเปรียบเทียบข้อมูลด้านศีลธรรมกับคนอื่น ๆ ที่ไม่มีโอกาสได้ไปวัดบ่อยเหมือนตนเอง

ตัวอย่างความคิดเห็นของเยาวชนกลุ่มตัวอย่างเกี่ยวกับการไปวัดกับญาติผู้ใหญ่

“ไปกับปู่เหวอคะ ก็ดีนะ เพราะปู่ของหนูใจดี ไปอย่างน้อยก็ได้เป็นเพื่อนปู่ เผื่อมีอะไรจะได้มีคนช่วย” (ด.ญ. สายหยุด – นามสมมติ, สัมภาษณ์ 19 กุมภาพันธ์ 2549)

“ผมก็ไม่ได้ว่าอะไรครับ ไม่ได้ทำอะไรอยู่แล้ว ไปเป็นเพื่อนยายได้ ไม่เสียหาย ดีเสียอีกครับ เพราะผมชอบฟังพระเทศน์ ได้ข้อคิดดี” (นายตะแบก – นามสมมติ, สัมภาษณ์ 17 กุมภาพันธ์ 2549)

“ไม่ไปด้วยไม่ได้หรอกครับ ยายแก่แล้ว ถ้าผมไม่ไปด้วยเกิดยายเป็นลมขึ้นมาก็แย่เลย ผมไปด้วยอย่างน้อยก็ยังโทรบอกพ่อแม่ได้ว่ายายเป็นอะไร” (ด.ช. ประดู่ – นามสมมติ, สัมภาษณ์ 19 กุมภาพันธ์ 2549)

ข. ผู้ปกครองชอบทำบุญ กลุ่มนี้จัดเป็นกลุ่มที่มีสิ่งแวดล้อมทางศีลธรรมที่ดี มีจำนวน 4 คน เป็นชาย 2 คน หญิง 2 คน เพราะครอบครัว อันประกอบไปด้วยพ่อ แม่ พี่ น้อง มักจะมีกิจกรรมในเวลารว่างคือการไปประกอบกิจกรรมทางพระพุทธศาสนาที่วัด เพราะครอบครัวในกลุ่มนี้เห็นว่าการไปทำบุญเป็นหลักปฏิบัติที่ควรกระทำ ดีกว่าเอาเวลารว่างไปทำกิจกรรมอื่นที่ไม่ได้ประโยชน์ ทั้งนี้เพราะผู้ปกครองเป็นหัวใจหลักในการปลูกฝังจิตสำนึกเกี่ยวกับเรื่องศีลธรรมให้กับเยาวชน การที่ผู้ปกครองเข้าวัดฟังเทศน์ทำบุญและชวนสมาชิกในครอบครัวมาร่วมกิจกรรมด้วยนั้น เป็นการส่งเสริมความอบอุ่นให้เกิดขึ้นในครอบครัว และยังช่วยส่งเสริมให้สมาชิกในครอบครัวซึมซับเอาความตระหนักรู้เกี่ยวกับคำว่า “บาป” “บุญ” เข้าไว้ในจิตสำนึกอีกด้วย สิ่งเหล่านี้มีผลมากต่อเยาวชน เพราะครอบครัวคือสถาบันแรกของสังคมที่จะเป็นพื้นฐานในการสร้างเสริมลักษณะนิสัยและบุคลิกภาพให้กับมนุษย์ ครอบครัวมีส่วนอย่างมากในการที่จะปลูกฝังลักษณะที่ดีให้กับเยาวชน การที่มีครอบครัวที่มีพื้นฐานเกี่ยวโยงกับศาสนาจึงนับเป็นเป้าหมายที่ดีสำหรับเยาวชน เพื่อที่โตขึ้นเป็นผู้ใหญ่ เยาวชนกลุ่มนี้จะได้

มีแนวโน้มพฤติกรรมที่จะสานต่อกิจกรรมทางพระพุทธศาสนา และเป็นผู้ใหญ่ที่มีจิตสำนึกในการรู้จักแยกแยะสิ่งที่ดีออกจากสิ่งที่ไม่ดี

ตัวอย่างบทสัมภาษณ์ของเยาวชนกลุ่มตัวอย่างที่ผู้ปกครองชอบทำบุญ

“เวลาไปวัดก็ไปกับที่บ้านครับ พ่อกับแม่ชอบชวนไปด้วย พี่ๆ เค้าก็ไปกันหมด ผมไม่ไปไม่ได้ไงล่ะ เวลาไปก็ไปตักบาตรครับ ไปฟังเทศน์ด้วย ไปเวียนเทียน ผมชอบเวียนเทียนนะ สนุกดี... ตอนเช้าแม่ก็จะมาปลุกผมไปโรงเรียน แต่ก่อนไปก็จะให้ตักบาตรก่อน พระจะเดินมาผ่านหน้าบ้านผมทุกเช้าเลย บางวันผมตื่นสายพระเดินไปแล้ว แม่ก็จะให้วิ่งไปตักหน้าพระ ให้ตักบาตรให้ได้” (ด.ช. ไม้ – นามสมมติ, สัมภาษณ์ 18 กุมภาพันธ์ 2549)

“แม่ชอบไปวัดค่ะ ก็ต้องให้พ่อขับรถไปให้อยู่แล้ว เราก็ไปกันทั้งบ้านเลย ไปวัดนี่ก็เป็นวันพระอะค่ะ วันธรรมดาก็ตักบาตรตอนเช้าที่หน้าบ้าน หนูชอบมาช่วยแม่แบ่งของใส่บาตรใส่ถุงเหมือนเล่นขายของเลยคะ” (ด.ญ. กุหลาบ – นามสมมติ, สัมภาษณ์ 19 กุมภาพันธ์ 2549)

ความคิดเห็นของเยาวชนต่อการได้มีกิจกรรมทางพระพุทธศาสนากับครอบครัว เยาวชนให้ความเห็นว่าเป็นเรื่องที่ดี เพราะได้ทำบุญ บางครั้งก็มีกิจกรรมที่สนุกสนานอีกด้วย

ตัวอย่างความคิดเห็นของเยาวชนต่อการได้มีกิจกรรมทางพระพุทธศาสนากับครอบครัว

“บางทีแม่ชวนไปช่วยเค้าทำอาหารที่วัดก็ดีคะ หนูชอบทำอาหารอยู่แล้ว ได้ไปช่วยเค้าทำแบบนี้ก็เป็นการฝึกฝีมือไปในตัว” (น.ส. ทานตะวัน – นามสมมติ, สัมภาษณ์ 20 กุมภาพันธ์ 2549)

“ไปวัดก็ดีนะครับ ได้ทำบุญ ทำแล้วก็สบายใจดี บอกไม่ถูกเหมือนกัน” (นายตะแบก – นามสมมติ, สัมภาษณ์ 17 กุมภาพันธ์ 2549)

1.1.2 กลุ่มที่ครอบครัวอยู่ใกล้วัด

กลุ่มนี้จัดเป็นกลุ่มที่มีสิ่งแวดล้อมทางศีลธรรมที่ดี มีจำนวน 2 คน เป็นชาย 1 คน หญิง 1 คน เพราะมีบ้านอยู่ใกล้วัดเพียงแค่วัดกันหรือสามารถเดินไปได้ ทำให้ครอบครัวมีกิจกรรมร่วมกับวัดเป็นประจำตั้งแต่ยังเด็ก สิ่งเหล่านี้ทำให้เกิดเป็นความเคยชิน และซึมซับเอาความหมายของคำว่า “บาป” “บุญ” ไว้ในจิตสำนึกโดยปริยาย ดังเช่นสังคมไทยในอดีตที่วัดเป็นศูนย์กลางของสังคม และวัดก็นับว่าเป็นอีกบ้านหลังหนึ่งของสังคม เพราะวัดมีหน้าที่เผยแพร่ความดีให้กระจายไปสู่สมาชิกในสังคม การที่เยาวชนได้คุ้นเคยกับวัด ได้มีกิจกรรมร่วมกับวัดอย่างสม่ำเสมอ จึงเป็นการหล่อหลอมให้เยาวชนได้ขัดเกลาจิตใจอย่างเป็นธรรมชาติ

ตัวอย่างบทสัมภาษณ์ของเยาวชนกลุ่มตัวอย่างที่มีครอบครัวอยู่ใกล้วัด

“วัดก็อยู่ใกล้ๆ บ้านผมนี่เอง เดินไปก็ได้ ก็ดีกว่าอยู่บ้านไม่มีอะไรทำ ไปที่วัดฟังเทศน์บางทีก็ดีนะครับ เพราะพระจะพูดเรื่องที่ทำให้ข้อคิด สอนให้เราเป็นคนดีด้วย” (ด.ช. ประดู่ – นามสมมติ, สัมภาษณ์ 19 กุมภาพันธ์ 2549)

“บ้านหนูอยู่ใกล้วัดค่ะ รั้วติดกันเลย บางครั้งที่บ้านขาดเหลืออะไรหลวงพ่อก็จะช่วยเหลือ เวลาวัดมีงานอะไรแม่ก็จะให้หนูไปช่วยที่วัด หยิบจับอะไรนิดๆ หน่อยๆ ก็ยังดี พอเสร็จแล้วก็ไปทำบุญแล้วก็ฟังเทศน์ด้วยเลย เพราะไหนๆ ก็มาแล้ว แต่ถึงไม่ได้ไปตั้งใจฟัง ตอนทำงานอยู่ที่ไต้ยืนเองแหละค่ะ” (น.ส. ทานตะวัน – นามสมมติ, สัมภาษณ์ 20 กุมภาพันธ์ 2549)

1.1.3 กลุ่มที่ไปเรียนพิเศษที่โรงเรียนพระพุทธศาสนาวันอาทิตย์

กลุ่มนี้จัดว่ามีสิ่งแวดล้อมทางศีลธรรมที่ดี มีจำนวน 12 คน เป็นชาย 5 คน เป็นหญิง 7 คน เพราะการได้ไปเรียนพิเศษที่โรงเรียนสอนพระพุทธศาสนาวันอาทิตย์นับว่าเป็นการให้บุตรหลานได้ใกล้ชิดกับพระพุทธศาสนา ได้มีโอกาสซึมซับเอาความตระหนักถึงคำว่า “บาป” “บุญ” เอาไว้อย่างเป็นธรรมชาติ เพราะเมื่อเวลาอยู่กับพระสงฆ์ เด็กก็จะเห็นพฤติกรรมที่พระสงฆ์กระทำ ซึ่งเด็กอาจเลียนแบบเพราะเห็นว่าเป็นสิ่งที่ดี นอกจากนี้ในโรงเรียนพระพุทธศาสนาวันอาทิตย์ยังมีการเรียนการสอนวิชาพระพุทธศาสนาอีกด้วย ซึ่งเป็นการปลูกฝังแนวคิดของศาสนาพุทธให้กับเยาวชนโดยตรง

เช่นเดียวกันกับสังคมไทยในสมัยก่อนที่วัดมีหน้าที่สอนหนังสือให้กับผู้คนทั่วไป เพราะพระเป็นบุคคลที่น่าเลื่อมใส เด็กๆ เห็นแล้วเกิดความเคารพยำเกรง ไม่กล้าดื้อหรือชนมากเหมือนกับเรียนกับครูที่เป็นฆราวาส วัดจึงสามารถเป็นได้ทั้งสถานที่เผยแพร่ความรู้ ความดี และเป็นที่ทำให้เด็กชนกลายเป็นเด็กว่านอนสอนง่ายอีกด้วย และประโยชน์ที่เยาวชนมีความคิดเห็นที่ได้รับจากการมาเรียนพิเศษที่โรงเรียนพระพุทธศาสนาวันอาทิตย์ก็คล้ายกับการเรียนจากโรงเรียนปกติ แต่ยังมีประโยชน์ที่เยาวชนไม่รู้ตัวซึ่งพวกเขาได้รับจากการมาเรียนที่วัดก็คือ กระบวนการคิดอย่างมีศีลธรรม ซึ่งจะได้นำเสนอผลกระวิจัยในหัวข้ออื่นๆ ที่เกี่ยวข้อง ความคิดเห็นของเยาวชนที่ได้มาเรียนที่วัดต่อการเรียนการสอนและบรรยากาศต่างๆ ในวัด เยาวชนทุกคนให้ความเห็นว่าชอบที่ได้มาเรียนที่วัด เพราะพระอาจารย์สอนดี สนุกและเข้าใจง่าย แถมยังมีเพื่อนๆ มาเรียนด้วยกัน ไม่น่าเบื่อ

ตัวอย่างบทสัมภาษณ์เยาวชนกลุ่มตัวอย่างกลุ่มที่ไปเรียนพิเศษที่โรงเรียนพระพุทธศาสนาวันอาทิตย์

“มาเรียนที่นี่ก็ดีครับ ได้มีเพื่อน แล้วก็พระอาจารย์ก็สอนสนุกดีครับ ไม่ต้องไปเสียเงินเรียนพิเศษแพงๆ บางทีพระอาจารย์ก็จะให้นั่งสมาธิด้วย มีสอนพระพุทธศาสนาด้วยครับ” (ด.ช.ลัก – นามสมมติ, สัมภาษณ์ 22 กุมภาพันธ์ 2549)

“เมื่อก่อนก็ไม่ค่อยชอบหรอกครับ แต่นานๆ ก็ชอบ เพราะพระอาจารย์สอนสนุกดี เวลาสอนก็เลยเข้าใจดี ตอนเรียนพระพุทธศาสนาพระอาจารย์ก็เล่าเรื่องให้ฟังครับ ไม่เหมือนเรียน เหมือนฟังนิทานมากกว่า สนุกดี” (ด.ช.โพธิ์ – นามสมมติ, สัมภาษณ์ 22 กุมภาพันธ์ 2549)

“บางทีเห็นพระนั่งสมาธิก็สงสัยว่านั่งทำไม ก็เลยถามพระอาจารย์ ท่านก็บอกว่าเป็นการฝึกจิตใจอะไรประมาณนั้นอะครับ ก็เลยอยากลองทำบ้าง พอทำแล้วก็ดีนะ คิดอะไรออกเยอะดี ไม่เชื่อพี่ลองทำดูก็ได้” (ด.ช.สน – นามสมมติ, สัมภาษณ์ 23 กุมภาพันธ์ 2549)

สาเหตุที่ผู้ปกครองนิยมให้เยาวชนกลุ่มนี้มาเรียนพิเศษที่โรงเรียนสอนพระพุทธศาสนาวันอาทิตย์สามารถแยกออกได้เป็น 3 ประเด็น คือ

1) เพื่อประหยัดค่าใช้จ่าย มีจำนวน 3 คน เป็นชาย 2 คน เป็นหญิง 1 คน

ตัวอย่างบทสัมภาษณ์ของเยาวชนในกลุ่มตัวอย่างที่มาเรียนโรงเรียนพระพุทธศาสนาวันอาทิตย์

“แม้ว่าเรียนที่วัดก็ได้ ประหยัดดี เพราะแม่ไม่ค่อยมีเงิน แล้วพระอาจารย์ก็สอนดีด้วย” (ด.ช. สัก – นามสมมติ, สัมภาษณ์ 22 กุมภาพันธ์ 2549)

“เรียนที่นี่ไม่ต้องเสียเงินเลย แม่หนูก็บอกว่าเรียนที่ไหนก็เหมือนกัน” (ด.ญ.ดาวเรือง – นามสมมติ, สัมภาษณ์ 24 กุมภาพันธ์ 2549)

“เรียนที่วัดนี้ฟรีครับ ไม่ต้องเสียเงิน พ่อบอกว่าเรียนที่ไหนก็เหมือนกัน ขอให้เราขยันๆ ก็พอแล้ว” (ด.ช.เต็ง – นามสมมติ, สัมภาษณ์ 18 กุมภาพันธ์ 2549)

2) เพราะใกล้กับที่พัก ไม่ต้องเดินทางไปเรียนตามโรงเรียนกวดวิชาไกลๆ มีจำนวน 7 คน เป็นชาย 2 คน หญิง 5 คน

ตัวอย่างบทสัมภาษณ์ของเยาวชนในกลุ่มตัวอย่างที่มาเรียนโรงเรียนพระพุทธศาสนาวันอาทิตย์

“เรียนที่วัดนี้ก็ดีนะ ไม่ไกลมาก ไปเรียนที่อื่นมันไกล ที่บ้านเค้าเลยบอกเรียนที่ไหนก็เหมือนกัน หนูก็เลยมาเรียนที่นี่ พ่อดีมีเพื่อนด้วยก็เลยไม่เป็นไรค่ะ” (ด.ญ.ชงโค – นามสมมติ, สัมภาษณ์ 27 กุมภาพันธ์ 2549)

“เพื่อนแถวบ้านก็มาเรียนที่นี่ ผมก็เลยมา... แม่ก็บอกว่าดี เพราะใกล้บ้านดี” (ด.ช.หูกวาง – นามสมมติ, สัมภาษณ์ 23 กุมภาพันธ์ 2549)

“เรียนที่นี่มา 2 ปีแล้ว เพราะไม่ไกลจากบ้านมาก ไปไกลๆ ก็ขี้เกียจค่ะ แม้ว่าเรียนที่ไหนก็เหมือนกันแหละ อยู่ที่เรามากกว่าว่าจะตั้งใจแคไหน” (น.ส.ชะบา – นามสมมติ, 24 กุมภาพันธ์ 2549)

3) ผู้ปกครองหวังว่าพฤติกรรมของเยาวชนจะเรียบร้อยขึ้นเมื่อได้รับการอบรมจากพระสงฆ์ มีจำนวน 2 คน เป็นชาย 1 คน หญิง 1 คน

ตัวอย่างบทสัมภาษณ์ของเยาวชนกลุ่มตัวอย่างที่มาเรียนโรงเรียนพระพุทธศาสนาวันอาทิตย์

“แม่บอกว่าจะเอาผมมาตัดนิสสัย ให้พระดู จะได้ไม่ซน... แต่พระอาจารย์ไม่น่ากลัวเลย ใจดี” (ด.ช.สน – นามสมมติ, สัมภาษณ์ 23 กุมภาพันธ์ 2549)

“พ่อเค้าว่านุชชอบซน เลยอยากให้นุชเรียบร้อยมั่งก็เลยส่งให้มาเรียนที่นี่” (ด.ญ.กล้วยไม้ – นามสมมติ, สัมภาษณ์ 24 กุมภาพันธ์ 2549)

1.1.4 กลุ่มที่อาศัยอยู่ที่วัด

กลุ่มนี้จัดว่ามีสิ่งแวดล้อมทางศีลธรรมที่ดี มีจำนวน 2 คน เป็นชายทั้งคู่ เนื่องจากการใช้ชีวิตอยู่กับพระพุทธศาสนา และพระสงฆ์ เยาวชนย่อมได้รับการถ่ายทอดแนวคิด มีแบบอย่างในการดำเนินชีวิต และหลักปฏิบัติที่ดีงามของศาสนาพุทธมาจากพระสงฆ์โดยตรง สิ่งเหล่านี้ย่อมช่วยกล่อมเกล่าจิตใจของเยาวชนได้ไม่มากก็น้อย และทัศนะเกี่ยวกับการอาศัยอยู่ที่วัดของเยาวชนกลุ่มนี้ดี เพราะพวกเขามองเห็นประโยชน์ในการที่ได้อยู่วัด

ตัวอย่างบทสัมภาษณ์เยาวชนกลุ่มตัวอย่างที่อาศัยอยู่ที่วัด

“ผมอยู่วัดนี้มาตั้งแต่เด็กๆ แล้วครับ หลวงลุงก็มีดูบ้าง แต่ก็ดีครับ ท่านช่วยสอนอะไรหลายอย่าง บางทีพวกหลวงพี่ก็ช่วยสอนการบ้านได้ด้วย” (ด.ช.ไทร – นามสมมติ, สัมภาษณ์ 26 กุมภาพันธ์ 2549)

“หลวงพี่ให้นั่งสมาธิทุกวันครับ ท่านบอกเป็นการฝึกฝน โตขึ้นจะได้ฉลาดๆ ท่านช่วยสอนอะไรเยอะ ผมว่าถ้าผมไม่ได้อยู่ที่นี่ แล้วไปอยู่นอกวัดนะ คงเป็นเด็กจรจัดอะคับ” (ด.ช.คุณ – นามสมมติ, สัมภาษณ์ 26 กุมภาพันธ์ 2549)

สาเหตุหลักที่เยาวชนต้องมาอาศัยอยู่ที่วัดก็คือ ครอบครัวไม่สามารถเลี้ยงดูสมาชิกเหล่านี้ได้ เนื่องจากปัญหาทางเศรษฐกิจหรือปัญหาทางครอบครัว จึงเป็นทางออกที่ไม่เลวนักสำหรับเด็กชายที่จะได้มาอาศัยอยู่ที่วัด เพราะอย่างน้อยที่วัดก็มีอาหารและที่พัก นอกจากนี้วัดยังสามารถที่จะช่วยให้เยาวชนได้มีกิจกรรมที่เกี่ยวข้องกับพระพุทธศาสนา และได้รับการอบรมสั่งสอนจากพระสงฆ์อีกด้วย

ตัวอย่างบทสัมภาษณ์เยาวชนในกลุ่มตัวอย่างที่อาศัยอยู่ที่วัด

“ที่บ้านผมเค้าไม่ค่อยมีเงินกันหรอกครับ ผมถึงต้องมาอยู่ที่นี่ นานๆ ที่พ่อจะมาเยี่ยมบ้าง ส่วนแม่ไม่ได้เจอกันนานแล้ว เค้าเลิกกันนานแล้ว ก่อนที่ผมจะมาอยู่ที่นี่ซะอีก” (ด.ช.ไทร – นามสมมติ, สัมภาษณ์ 26 กุมภาพันธ์ 2549)

“แม่ผมเอาผมมาอยู่ที่นี่เด็กๆ แล้วครับ เพราะแม่เลี้ยงผมไม่ไหว เค้าไม่ค่อยมีเงิน ก็เลยให้ผมมาอยู่ มาเรียนกับพระเลย” (ด.ช.คุณ – นามสมมติ, สัมภาษณ์ 26 กุมภาพันธ์ 2549)

1.2 กลุ่มที่มีสิ่งแวดล้อมห่างจากศีลธรรม

1.2.1 กลุ่มที่ต้องช่วยเหลือกิจการของครอบครัว หรือต้องช่วยผู้ปกครองทำงาน

กลุ่มนี้จัดว่าเป็นกลุ่มที่มีสิ่งแวดล้อมห่างจากศีลธรรม มีจำนวน 8 คน เป็นชาย 3 คน หญิง 5 คน เพราะเวลาว่างของเยาวชนต้องเข้าไปกับการทำงาน เนื่องจากครอบครัวมีฐานะทางเศรษฐกิจไม่ค่อยดีนัก การช่วยเหลือกันทำงานของสมาชิกในครอบครัวจึงเป็นสิ่งจำเป็นเพื่อความอยู่รอดของครอบครัว ซึ่งการทำงานส่วนใหญ่จะมีส่วนช่วยเหลือเกี่ยวกับการส่งเสริมทางด้านศีลธรรมน้อยมาก ผู้ปกครองก็ไม่ได้มีเวลาไปปลูกฝังจิตสำนึกเรื่องเกี่ยวกับศีลธรรมให้กับเยาวชน หรือส่งเสริมให้เยาวชนได้มีกิจกรรมทางพระพุทธศาสนา เพราะเสียเวลาทำงาน

ตัวอย่างบทสัมภาษณ์เยาวชนกลุ่มตัวอย่างที่ต้องช่วยเหลือกิจการของครอบครัว หรือต้องช่วยผู้ปกครองทำงาน

“เวลาว่างผมก็ต้องมาช่วยพ่อขายของครับ ไม่ค่อยได้ไปไหนหรอก เสาร์อาทิตย์ก็ไม่ได้ไปไหน เพราะพ่อไม่ให้ไป ก็ต้องอยู่ช่วยขายของ” (ด.ช.สวาย – นามสมมติ – 1 มีนาคม 2549)

“ลูกค้าที่ร้านเยอะครับ แม่ไม่มีคนช่วย ผมก็ต้องอยู่ช่วยงานเค้า ไปไหนไม่ค่อยได้หรอกครับ ช่วยเสิร์ฟ ช่วยเก็บโต๊ะ ถ้าจะจ้างคนมาทำก็เสียตายนเงิน แม่บอก ผมก็เลยต้องมาช่วยทำ” (ด.ช.ชอน – นามสมมติ – 1 มีนาคม 2549)

“เวลาว่างๆ อย่างปิดเทอมแบบนี้หนูก็จะไปช่วยแม่ทำงานที่บ้านนายอะคะ เพราะแม่เป็นแม่บ้านอยู่ที่นั่น หนูก็ไปช่วยแม่ทำงานบ้าน บางทีนายเคื่อก็จะให้ของกินกลับมาด้วยที่หนูไปช่วยงานเค้า แม่ก็จะได้ทำงานน้อยลงเพราะหนูไปช่วยด้วยคะ” (ด.ญ.ยุง – นามสมมติ – สัมภาษณ์ 4 มีนาคม 2549)

“ถ้าว่างก็ต้องไปช่วยร้านอาขายของครับ เพราะอาเคื่เป็นคนให้ผมเรียนหนังสือ ก็ต้องไปช่วยเค้าครับ” (ด.ช.ชิว – นามสมมติ – สัมภาษณ์ 4 มีนาคม 2549)

ความคิดเห็นเกี่ยวกับการทำงานช่วยผู้ปกครองของเยาวชนกลุ่มนี้แบ่งออกได้เป็น 2 อย่าง คือ ยินดีช่วย กับไม่ค่อยเต็มใจนัก

กลุ่มที่ยินดีช่วย มีจำนวน 6 คน เป็นชาย 2 คน หญิง 4 คน

ตัวอย่างบทสัมภาษณ์ของเยาวชนกลุ่มตัวอย่างกลุ่มที่ยินดีช่วย

“หนูไม่ได้ว่าอะไรหรอก แม่ให้มาช่วยก็ช่วยคะ ทำมาตั้งแต่เด็กแล้ว หนูไม่ทำแล้วใครจะทำ สงสารแม่” (ด.ญ.ยุง – นามสมมติ, สัมภาษณ์ 4 มีนาคม 2549)

“ก็หนูเป็นลูกคนเดียว ก็ต้องช่วยเค้า ไม่ช่วยเค้าแล้วใครจะช่วยละคะ” (ด.ญ.พิราบ – นามสมมติ, สัมภาษณ์ 20 มีนาคม 2549)

“ต้องไปช่วยเค้าครับ เพราะถ้าไม่มีอามก็ไม่ได้เรียนหนังสือ ช่วยขายของแค่นี้เรื่องเล็กครับ ผมทำได้อยู่แล้ว งานไม่ได้หนักอะไรเลย” (ด.ช.ทิว – นามสมมติ – สัมภาษณ์ 4 มีนาคม 2549)

กลุ่มที่ไม่ค่อยเต็มใจช่วย มีจำนวน 2 คน เป็นชาย 1 คน หญิง 1 คน

ตัวอย่างบทสัมภาษณ์ของเยาวชนในกลุ่มตัวอย่างกลุ่มที่ไม่ค่อยเต็มใจช่วย

“บางทีก็ไม่ค่อยอยากทำหรอกครับ อยากไปข้างนอกเที่ยวเล่นกับเพื่อนมากกว่า ที่ร้านมันร้อนมาก ผมไม่ค่อยชอบ” (ด.ช.ช่อน – นามสมมติ – 1 มีนาคม 2549)

“ไม่ค่อยชอบหรอกค่ะ แต่ก็ต้องทำ จริงๆ หนูก็อยากให้มีคนช่วยนะ จะได้มีเวลาไปทำอย่างอื่นบ้าง” (น.ส.นางนวล – นามสมมติ, สัมภาษณ์ 21 มีนาคม 2549)

1.2.2 กลุ่มที่ผู้ปกครองทำงานนอกบ้านทั้งคู่

กลุ่มนี้จัดว่ามีสิ่งแวดล้อมห่างจากศีลธรรม มีจำนวน 4 คน เป็นหญิงทั้งหมด เพราะต้องอยู่บ้านตามลำพังหลังเลิกเรียน หรือไม่ก็ต้องเลี้ยงน้องช่วยผู้ปกครอง เพราะผู้ปกครองทั้งคู่ต้องทำงานนอกบ้าน แล้วก็ยังมีเวลาให้น้อย ทำให้เยาวชนไม่มีผู้ใหญ่คอยให้คำแนะนำ หรือให้การสนับสนุนส่งเสริมด้านศีลธรรม

ตัวอย่างบทสัมภาษณ์ของเยาวชนในกลุ่มตัวอย่างที่ผู้ปกครองทำงานนอกบ้านทั้งคู่

“เลิกเรียนแล้วก็กลับมาอยู่บ้านคนเดียวค่ะ เพราะแม่ไม่ค่อยกลับบ้าน ทำงานเลิกดึก หนูก็อยู่คนเดียวใช้ไหม บางทีก็เหงา กลัวด้วย แต่ตอนนี้ก็ชินแล้ว อยู่คนเดียวได้” (ด.ญ.เอื้อง – นามสมมติ, สัมภาษณ์ 4 มีนาคม 2549)

“เวลาว่างก็ไปไหนไม่ได้หรอกค่ะ น้องหนูยังเล็กมากเลยอะพี่ ก็ต้องไปเลี้ยงน้องแหละ พ่อ กับแม่ทำงานกันหมด กว่าจะกลับก็โน่น ดึกๆ เลย ไปจ้างเค้าเลี้ยงก็แพง ไม่มีเงินหรอกพี่ หนูก็เลย ต้องเลี้ยงเอง แต่ก็ดีนะ สนุกดี หนูชอบเด็กอยู่แล้ว” (ด.ญ.กระจาบ – นามสมมติ, สัมภาษณ์ 5 มีนาคม 2549)

“พ่อกับแม่หนูทำงานนอกบ้านทั้งคู่เลย กลับบ้านก็ดึกๆ ค่ะพี่ ไม่ค่อยมีเวลาดูแลน้อง หนูก็เลย ต้องเป็นคนทำงานบ้านเกือบทั้งหมด แบ่งกันทำกับพี่สาว มันก็มีโน่นนี่ให้ทำตลอดนั่นแหละ ไปไหนก็ไม่ค่อยได้ไปกับเค้าหรอก ต้องอยู่บ้าน ฝ้าบ้าน แคมต้องช่วยพี่สาวเลี้ยงน้องด้วย” (ด.ญ. หงส์หยก – นามสมมติ, สัมภาษณ์ 20 มีนาคม 2549)

ความคิดเห็นของเยาวชนต่อการที่ผู้ปกครองทำงานนอกบ้านทั้งคู่ ทำให้เยาวชนอาจเสีย โอกาสที่เหมาะสมไปกับการช่วยพ่อแม่ทำงาน หรือต้องอยู่เฝ้าบ้านคนเดียว สามารถแบ่งออกได้เป็น 3 ประเด็น คือ

1. รู้สึกกลัว วิตกกังวล และรำเหว่

ตัวอย่างความคิดเห็นของเยาวชน

“เลิกเรียนแล้วก็กลับมาอยู่บ้านคนเดียวค่ะ เพราะแม่ไม่ค่อยกลับบ้าน ทำงานเลิกดึก หนูก็ อยู่คนเดียวใช้ไหม บางทีก็เหงา กลัวด้วย แต่ตอนนี้ก็ชินแล้ว อยู่คนเดียวได้” (ด.ญ.เอี้ยง – นาม สมมติ, สัมภาษณ์ 4 มีนาคม 2549)

“หนูไม่ชอบอยู่คนเดียวหรอก บางทีก็กลัวผี เพราะพ่อกับแม่กลับบ้านกันดึกทั้งคู่เลย ถ้ามี เรื่องอะไรก็ต้องไปบอกให้น้าข้างบ้านมาช่วยดูให้ แบบ บางทีก็เกรงใจเค้าเหมือนกันนะ ที่จริงถ้าแม่ เลิกงานกลับบ้านเร็วก็คงดีเหมือนกัน” (ด.ญ.กระสา – นามสมมติ, สัมภาษณ์ 19 มีนาคม 2549)

2. รู้สึกเชิงลบ

ตัวอย่างความคิดเห็นของเยาวชน

“มันก็น่าเบื่อเหมือนกันนะที่ อย่างบางทีอยากไปเที่ยวก็ไม่ได้ไป ต้องอยู่บ้านเลี้ยงน้อง”
(ด.ญ.หงส์หยก – นามสมมติ, สัมภาษณ์ 20 มีนาคม 2549)

3. รู้สึกเชิงบวก

ตัวอย่างความคิดเห็นของเยาวชน

“ก็เป็นแบบนี้มานานแล้ว ชินแล้วละคะ ให้นูทำนูก็ไม่ว่าอะไร เลี้ยงน้องก็ดี เพราะน้องน่ารัก นูชอบเล่นกับเด็กอยู่แล้ว” (ด.ญ.กระจาบ – นามสมมติ, สัมภาษณ์ 5 มีนาคม 2549)

1.2.3 กลุ่มที่ไม่ชอบไปวัด และมีกิจกรรมอื่นที่ชอบทำมากกว่าไปวัด

กลุ่มนี้จัดว่าเป็นกลุ่มที่มีสิ่งแวดล้อมห่างจากศีลธรรม มีจำนวน 8 คน เป็นชาย 7 คน หญิง 1 คน เนื่องจากเยาวชนกลุ่มนี้มักจะใช้เวลาว่างไปกับเรื่องทางโลกย์ เช่น การไปเดินเที่ยวตามห้างสรรพสินค้า การเล่นเกมสกีฬา การอ่านหนังสือการ์ตูน เป็นต้น ซึ่งการกระทำต่างๆ เหล่านี้กำลังเป็นกระแสซึ่งเป็นที่นิยมในสังคมเมือง เป็นกิจกรรมที่คนส่วนใหญ่ชอบทำกัน ซึ่งคนในสังคมก็มองว่าเป็นเรื่องปกติ ไม่ได้เสียหายแต่อย่างใด

ตัวอย่างความคิดเห็นของเยาวชนกลุ่มตัวอย่างที่ไม่ชอบไปวัด และมีกิจกรรมอื่นที่ชอบทำมากกว่าไปวัด

“วัดเหวอครับ ไม่รู้จะไปทำไม น่าเบื่อ ผมว่าเล่นเกมสกีฬาที่บ้านยังสนุกกว่าตั้งเยอะ ไปวัดเดี๋ยวก็นั่งหลับ ไม่ไปดีกว่า” (ด.ช.ชะโด – นามสมมติ, สัมภาษณ์ 12 มีนาคม 2549)

“ไม่ค่อยได้ไปวัดหรือครับ เวลาว่างๆ แม่ก็พาไปห้าง ไปซื้อของ ไปกินข้าว ไปวัดก็ไม่มีอะไรทำหรือครับผมว่า” (ด.ช.นิล – นามสมมติ, สัมภาษณ์ 12 มีนาคม 2549)

“แม่ก็ชวนนะครับไปวัดนะ แต่ผมไม่อยากไปเอง มันน่าเบื่อ แม่ก็จะไปกับพี่สาว ผมก็จะอยู่บ้านอ่านการ์ตูนมากกว่า” (ด.ช.ทอง – นามสมมติ, สัมภาษณ์ 12 มีนาคม 2549)

“ไม่ค่อยได้ไปหรือค่ะ ไม่มีใครพาไป เวลาว่างๆ ก็จะไปเรียนพิเศษ ถ้าไม่ได้เรียนก็จะอ่านการ์ตูนมากกว่า” (ด.ญ.แก้ว – นามสมมติ, สัมภาษณ์ 18 มีนาคม 2549)

2. ปฏิกริยาของเยาวชนชาย – หญิง การยอมรับและคล้อยตามต่อประเด็นข่าวที่สะท้อนบาปในหนังสือพิมพ์

2.1 ปฏิกริยาและการยอมรับของเยาวชนกลุ่มตัวอย่างต่อประเด็นข่าวที่สะท้อนบาปในหน้าหนังสือพิมพ์

จากการสัมภาษณ์กลุ่มตัวอย่างทั้ง 40 คน สามารถแบ่งกลุ่มปฏิกริยาต่อประเด็นข่าวที่สะท้อนบาปในหนังสือพิมพ์ของเยาวชนออกเป็น 2 กลุ่ม คือ

1. กลุ่มเยาวชนชาย

ซึ่งแบ่งออกเป็นอีก 2 กลุ่มย่อย คือ

- 1.1) กลุ่มเยาวชนชายที่มีสิ่งแวดล้อมทางศีลธรรมที่ดี
- 1.2) กลุ่มเยาวชนชายที่มีสิ่งแวดล้อมห่างจากศีลธรรม

2. กลุ่มเยาวชนหญิง

ซึ่งแบ่งออกเป็นอีก 2 กลุ่มย่อย คือ

- 2.1) กลุ่มเยาวชนหญิงที่มีสิ่งแวดล้อมทางศีลธรรมดี
- 2.2) กลุ่มเยาวชนหญิงที่มีสิ่งแวดล้อมห่างจากศีลธรรม

สามารถแยกความคิดเห็นออกเป็น 5 กลุ่มตามกลุ่มข่าวที่นำมาใช้ในการสอบถามเกี่ยวกับปฏิกริยาต่อประเด็นข่าวที่สะท้อนบาปซึ่งสะท้อนในหนังสือพิมพ์ ดังนี้

**หมายเหตุ : ตัวอย่างข่าวที่สะท้อนบาปทั้งหมด 5 ข่าว มีรายละเอียดอยู่ในบทที่ 3

ตารางที่ 5 ตัวอย่างปฏิกริยาของเยาวชนกลุ่มตัวอย่างต่อข่าวที่ 1
ว่าด้วยการละเมิดศีลห้าข้อที่ว่าด้วยการฆ่าสัตว์ตัดชีวิต

ตัวอย่างปฏิกริยาของเยาวชนกลุ่มที่มีสิ่งแวดล้อมทางศีลธรรมที่ดี		ตัวอย่างปฏิกริยาของเยาวชนกลุ่มที่มีสิ่งแวดล้อมห่างจากศีลธรรม	
ชาย	หญิง	ชาย	หญิง
“ป่าได้ยั้งงาก็บาปครับ เพราะไปฆ่าคนตาย” (ด.ช.ไผ่ – นามสมมติ, สัมภาษณ์ 18 ก.พ. 49)	“บาปสิดะ ฆ่าคนตาย ทั่วคน” (ด.ญ.กล้วยไม้ – นามสมมติ, สัมภาษณ์ 24 ก.พ. 49)	“ฆ่าคนตายก็ต้องบาป อยู่แล้วครับ ผิด กฎหมายด้วย” (ด.ช. ตะเพียน – นามสมมติ, สัมภาษณ์ 5 มี.ค. 49)	“สามีเค้าก็บาปนะคะ แต่ผู้หญิงก็บาปด้วย ไปนอกใจเค้าก็สมควร แล้ว” (ด.ญ.กระสา – นามสมมติ, สัมภาษณ์ 19 มี.ค. 49)
“ด.ญ.จิตรลดา ก็บาป นะครับ เพราะนอกใจ สามี แต่ก็ไม่สมควร ตายเพราะเรื่องนี้” (ด.ช. ประดู่ – นามสมมติ, สัมภาษณ์ 19 ก.พ. 49)	“จริงๆ ผู้หญิงก็บาปนะ คะ เพราะนอกใจสามี แต่ป่าอะไรนั้นบาปกว่า เพราะฆ่าคนตาย” (ด.ญ.สายหยุด – นามสมมติ, สัมภาษณ์ 19 ก.พ. 49) “	“ป่าแกก็บาปนะครับ แต่ว่าก็นิดหน่อยเพราะ ฆ่า คน ที่ ทำ บา ป เหมือนกัน” (ด.ช.ช่อน – นามสมมติ, สัมภาษณ์ 1 มี.ค. 49)	“ป่าก็บาปนะคะ แต่คง น้อยเพราะเมียเค้าก็ทำ บาปเหมือนกัน” (ด.ญ. พิราบ – นามสมมติ, สัมภาษณ์ 20 มี.ค. 49)
“ก็บาปทั้งคู่แหละครับ คนหนึ่งก็นอกใจสามี คนหนึ่งก็ฆ่าเมียตัวเอง ยังงาก็บาป” (ด.ช.คุณ – นามสมมติ,	“เด็กผู้หญิงก็บาปนะคะ เพราะนอกใจสามี แต่ สามีก็ไม่ฆ่าเค้านะ... ฆ่าคนยังงาก็บาปคะ บาปมากด้วย” (น.ส.	“ผู้หญิงทำไม่ดีก่อน เพราะนอกใจสามีก็ สมควรได้รับโทษแล้ว ป่า ฆ่า ตาย ก็ บา ป เหมือนกัน อืม.. ผมว่า	“ป่าแกบาปเต็มๆ เลย เพราะเด็กผู้หญิงต้อง โดนบังคับให้แต่งงาน แน่ๆ เค้าไม่รักแล้วยัง มาฆ่าเค้าตายแบบนี้

สัมภาษณ์ 26 ก.พ. 49)	ทานตะวัน - นามสมมติ, สัมภาษณ์ 20 ก.พ. 49)	บาปทั้งคู่เลย” (ด.ช.บี๋ - นามสมมติ, สัมภาษณ์ 4 มี.ค. 49)	บาปค่ะ” (ด.ญ. หงส์หยก - นามสมมติ, สัมภาษณ์ 20 มี.ค. 49)
“ฆ่าคนยังงี้ก็บาปครับ” (ด.ช.สน - นามสมมติ, สัมภาษณ์ 23 ก.พ. 49)	“บาปทั้งคู่เลยนะหนูว่า แต่ก็ไม่น่าลงโทษกับถึงตาย แคนอกใจเอง เลิกกันไปแล้วต่างคนต่างอยู่ดีกว่า” (ด.ญ. ชวนชม - นามสมมติ, สัมภาษณ์ 28 ก.พ. 49)	“บาปชั่วครับ ฆ่าคนตายนะ ไม่บาปได้ไง แต่ผู้หญิงก็ทำไม่ดีก่อนไม่รู้สิ บาปทั้งสองคนแหละครับ” (ด.ช.ซิว - นามสมมติ, สัมภาษณ์ 4 มี.ค. 49)	“เด็กผู้หญิงคงถูกบังคับให้แต่งงานนะหนูว่า เด็กอายุแค่ 14 กับคนแก่รุ่นพ่อเลย รักกันยาก ป่านะบาปมาก แบบนอกจากบังคับแล้วยังมาฆ่าเค้าตายอีก” (น.ส.นางนวล - นามสมมติ, สัมภาษณ์ 21 มี.ค. 49)
“ฆ่าคนไม่บาปได้ไงครับ ฆ่ามดฆ่าปลายังบาปเลย” (นายตะแบก - นามสมมติ, สัมภาษณ์ 17 ก.พ. 49)	“บาปแน่นอน ฆ่าคนตายนี้รู้สึกจะผิดศีลด้วยนะคะ” (ด.ญ.ชงโค - นามสมมติ, สัมภาษณ์ 27 ก.พ. 49)	“ฆ่าคนมันผิดกฎหมายครับ ยังงี้ก็บาปแน่นอน” (ด.ช.นิล - นามสมมติ, สัมภาษณ์ 12 มี.ค. 49)	“แฮมพี แต่งงานกับคนรุ่นพ่อแบบนั้นหนูว่า ถูกบังคับชั่วร้ายเลย ป่านั้นแหละเลย บาปมากด้วยที่ไปฆ่าเค้าตาย” (ด.ญ.กระจาบ - นามสมมติ, สัมภาษณ์ 5 มี.ค. 49)

เยาวชนทั้งกลุ่มที่มีสิ่งแวดล้อมทางศีลธรรมที่ดี และกลุ่มที่มีสิ่งแวดล้อมห่างจากศีลธรรม ส่วนใหญ่มีความเห็นเกี่ยวกับประเด็นข่าวการฆ่าคนตายไปในทิศทางเดียวกัน คือ คิดว่าการฆ่าคนเป็นการกระทำที่ผิดบาป แต่มีการให้เหตุผลต่อประเด็นที่เรียกว่าบาปแตกต่างกัน ดังนี้

กลุ่มที่เห็นว่าฆาตกรไม่บาป

มีเยาวชนชาย 2 คน จากกลุ่มที่มีสิ่งแวดล้อมห่างจากศีลธรรม ให้ความเห็นว่าคนทำผิด (เด็กหญิงที่นอกใจสามี) ก็สมควรตาย ฝ่ายฆาตกร (สามี) ทำถูกต้องแล้วที่ลงโทษคนไม่ดี จึงทำให้ฆาตกรไม่ได้มีพฤติกรรมที่เป็นบาปแต่อย่างใด

กลุ่มที่เห็นว่าบาปทั้งฆาตกรและเหยื่อ

มีเยาวชนชายจำนวน 2 คน จากกลุ่มที่มีสิ่งแวดล้อมทางศีลธรรมที่ดี จำนวน 2 คน จากกลุ่มที่มีสิ่งแวดล้อมห่างจากศีลธรรม และเยาวชนหญิงจำนวน 3 คน จากกลุ่มที่มีสิ่งแวดล้อมทางศีลธรรมที่ดี และจำนวน 1 คน จากกลุ่มที่มีสิ่งแวดล้อมห่างจากศีลธรรม รวมทั้งหมด 8 คน ให้ความเห็นว่าเด็กหญิงในข่าวควรมีส่วนในการกระทำบาปครั้งนี้ เพราะเป็นต้นเหตุให้เกิดการฆาตกรรม แต่ถึงอย่างไรฆาตกรก็นับว่าบาปอยู่บ้าง แต่ก็น้อยเพราะมีเหตุให้กระทำบาป ไม่ใช่การกระทำที่ไม่มีเหตุผล

กลุ่มที่เห็นว่าฆาตกรบาปเพียงฝ่ายเดียว

มีเยาวชนหญิงจำนวน 3 คน จากกลุ่มที่มีสิ่งแวดล้อมห่างจากศีลธรรม ให้ความเห็นว่ากรณีที่เด็กหญิงในข่าวต้องแต่งงานกับชายแก่อายุคร่าวพอนั้นต้องเกิดจากการคลุมถุงชนแน่นอน ดังนั้นเด็กหญิงในข่าวจึงไม่มีความผิดที่จะไม่รักสามีของเธอ และไม่มีความผิดที่จะนอกใจสามีของเธอไปหาชายคนใหม่ เพราะเธอถูกบังคับ คนที่เป็นฆาตกรทำบาปเพียงฝ่ายเดียว ส่วนเยาวชนชายจำนวน 8 คน จากกลุ่มที่มีสิ่งแวดล้อมทางศีลธรรมที่ดี หญิง 7 คน จากกลุ่มที่มีสิ่งแวดล้อมทางศีลธรรมที่ดี และเยาวชนชาย 6 คน หญิง 6 คน จากกลุ่มที่มีสิ่งแวดล้อมห่างจากศีลธรรม รวมทั้งหมด 27 คน มีปฏิกิริยาต่อการฆ่าคนว่าเป็นการกระทำที่บาปอยู่แล้ว โดยไม่ได้คำนึงถึงสาเหตุว่าการฆ่าเกิดจากอะไร

เมื่อตั้งคำถามเกี่ยวกับการละเมิดศีลห้าข้อที่หนึ่งกับกลุ่มตัวอย่าง ว่ากลุ่มตัวอย่างมีความคิดเห็นอย่างไรกับพฤติกรรม เช่น การตบยุง หรือการฆ่ามด ฆ่าแมลง ซึ่งเป็นสัตว์ที่ก่อความเดือดร้อนรำคาญให้กับมนุษย์ ไปจนถึงการฆ่าสัตว์ที่ใหญ่กว่า เช่น ปลา นก ไก่ แมว สุนัข เป็นต้น

ซึ่งเป็นสัตว์เลี้ยงหรือสัตว์ที่ใช้เป็นอาหาร หรือเคยฆ่าสัตว์เหล่านี้หรือไม่ สามารถแยกปฏิบัติการออกได้ ดังนี้

ตารางที่ 6 ตัวอย่างปฏิบัติการของเยาวชนเกี่ยวกับการตบยุง หรือฆ่าแมลง
(สัตว์ที่ก่อความเดือดร้อนรำคาญให้มนุษย์)

ตัวอย่างปฏิบัติการของเยาวชนกลุ่มที่มีสิ่งแวดล้อมทางศีลธรรมดี		ตัวอย่างปฏิบัติการของเยาวชนกลุ่มที่มีสิ่งแวดล้อมห่างจากศีลธรรม	
ชาย	หญิง	ชาย	หญิง
“เคยทำครับ ตบยุงฆ่าแมลง... ผมว่าก็บาปนะ เพราะเราฆ่าสัตว์ แต่มันก็มาทำร้ายเราก่อน ถ้าเราไม่ทำมันก็กัดเรา” (ด.ช. ประดู่ – นามสมมติ, สัมภาษณ์ 6 เม.ย. 49)	“เคยตบยุงค่ะ เพราะมันกัดหนูก็เลยตบ... หนูคิดว่าไม่บาปนะ เพราะยุงมันทำร้ายคน ทำให้เป็นไข้เลือดออก เราก็ต้องป้องกันตัว” (ด.ญ. ชงโค – นามสมมติ, สัมภาษณ์ 5 เม.ย. 49)	“ตบยุงกับฆ่าแมลงเคยทำครับ แมลงวันนี้ใช้กาวดักเอา เพราะที่ร้านเป็นร้านอาหาร ให้มีแมลงวันก็ไม่ดี... ผมว่าไม่บาปหรอก มันเป็นหน้าที่ ไม่ทำเราไ้แย่” (ด.ช. ช่อน – นามสมมติ, สัมภาษณ์ 9 เม.ย. 49)	“ตบค่ะ ก็มันกัดเราไม่ตบไม่ได้หรอก... หนูคิดว่าไม่น่าจะบาปนะ เพราะมันมาทำร้ายเรา เราจะปล่อยให้มันทำเราได้ไง” (ด.ญ. สาลิกา – นามสมมติ, สัมภาษณ์ 9 เม.ย. 49)
“เคยทำครับ ตบยุงทำเกือบทุกวัน เพราะแถวบ้านผมต้นไม้เยอะก็เยอะด้วย กัดเจ็บมาก มดเมิดอะไรนี้ก็เคยฆ่าครับ มันมาตอมอาหารก็ต้องบี้มัน บางทีมันก็จะมากัดเราก็ตอบบี้มัน... ก็บาปมั้ครับ เพราะฆ่าสัตว์ใช้ไหม แต่มันมารบกวน	“พวก ตบ ยุง ตบ แมลงวัน หรือว่าฉีดยาฆ่าแมลงหนูก็เคยทำคะ ที่ทำเพราะแมลงพวกนี้มันก่อความรำคาญให้เรา... ก็รู้นะคะว่าบาปเพราะฆ่าสัตว์ แต่ถ้าเราไม่ทำเฉลอๆ มันจะฆ่าเราเอา” (น.ส. ชะบา – นามสมมติ, สัมภาษณ์ 8 เม.ย. 49)	“เคยทำครับ ทั้งตบยุงฆ่าแมลง ก็มันน่ารำคาญ มันกัดเราก็ตอบ จะปล่อยให้มันกัดเธอ... ผมว่าไม่บาปหรอก ก็มันมาทำเราก่อน จะปล่อยให้เธอไร้” (ด.ช. ทอง – นามสมมติ, สัมภาษณ์ 9 เม.ย. 49)	“อืม ก็เคยทำนะคะ ไม่งั้นมันก็จะกัดเรา... หนูคิดว่าไม่บาปหรอก เราทำเพราะมันมาทำร้ายเรา ไม่ใช่อยู่ดีๆ ไปเที่ยวฆ่ามัน” (ด.ญ. แก้ว – นามสมมติ, สัมภาษณ์ 10 เม.ย. 49)

<p>เราก่อนนะ เราก็ต้องปกป้องตัวเองสิ” (ด.ช. โพลี – นามสมมติ, สัมภาษณ์ 5 เม.ย. 49)</p>			
<p>“เคยอยู่แล้วครับ ก็มันมากัดเราก็ตบเลย... บาบใหม่นะเหอ ก็คงบาบแหละ เพราะฆ่าสัตว์ แต่มันมากัดเรา เราก็ต้องป้องกันตัวเองไม่จั่น เดี่ยว เป็นไขเลือดออก” (ด.ช. คุณ – นามสมมติ, สัมภาษณ์ 7 เม.ย. 49)</p>	<p>“มันก็ต้องเคยอยู่แล้ว ละคะ มันมากัดเราก่อนนะ จะปล่อยให้มันกัดได้ไง... ถามว่าบาบใหม่ มันก็คงบาบเพราะเราฆ่าสัตว์ตัดชีวิต แต่ทำไงได้ มันมาทำเราก่อนนี่นา” (ด.ญ. บานชื่น – นามสมมติ, สัมภาษณ์ 8 เม.ย. 49)</p>	<p>“ก็เคยทั้งตบยุง ฆ่าแมลงอะครับ มันมารบกวนเรา เราก็ต้องทำ... ไม่บาบหรอกครับ ผมว่าก็มันมาทำเราก่อน เราก็ต้องป้องกันตัว” (ด.ช. ชะโด – นามสมมติ, สัมภาษณ์ 10 เม.ย. 49)</p>	<p>“เคยทำคะ ทั้งตบยุง ทั้งฆ่าแมลง ที่ทำเพราะมันมากัดเราไขใหม่ ไม่ฆ่ามันมันก็กัดเรา... ไม่น่าบาบนะ เพราะมันมาทำเราก่อน ถือว่าเป็นการป้องกันตัวไงคะ” (ด.ญ. กระฉิบ – นามสมมติ, สัมภาษณ์ 10 เม.ย. 49)</p>
<p>“ก็เคยครับ ฆ่ามดฆ่าแมลง ตบยุง ก็มันนำรำคาญ กัดเจ็บด้วย... บาบนั่นแหละ แต่ทำไงได้ มันมาทำเราก่อน” (ด.ช. สน – นามสมมติ, สัมภาษณ์ 7 เม.ย. 49)</p>	<p>“ตบยุงก็เคยนะ ฉีดยาฆ่าแมลงก็เคย แม่บอกให้ทำ แต่บางทีหนูก็ทำเองเพราะยุงมันเยอะ... บาบใหม่ก็คงบาบ แต่ช่วยไม่ได้ มันมาทำเราก่อนนี่นา” (ด.ญ. สายหยุด – นามสมมติ, สัมภาษณ์ 7 เม.ย. 49)</p>	<p>“มันก็เรื่องธรรมดา นะครับตบยุงเนี่ย ก็มันกัดเราก็ตบสิ... คิดว่าไม่บาบนะครับ เพราะมันมากัดเรา ถ้าไม่ตบจะปล่อยให้มันกัดได้ไง” (ด.ช. ชิว – นามสมมติ, สัมภาษณ์ 10 เม.ย. 49)</p>	<p>“ทำไมจะไม่เคยละคะ ใครๆ ก็ทำทั้งนั้นแหละ ก็มันจะมากัดเรา จะปล่อยให้มันกัดได้ไง... หนูว่าไม่บาบนะ เพราะมันจะกินเลือดเรา มันจะกัดเรา เราก็ต้องฆ่ามันก่อน” (ด.ญ. ยุง – นามสมมติ, สัมภาษณ์ 9 เม.ย. 49)</p>
<p>“เคยทำครับ... บาบก็บาบแหละครับ ก็มันมากัดเราก่อน จะปล่อยให้มันกัดเหอ”</p>	<p>“เคยทำคะ ก็มันมากัดเราไขใหม่ เราก็บีมันเลย จะปล่อยให้มันกัดได้ไง... หนูว่าไม่บาบ</p>	<p>“มันก็ต้องฆ่าสิครับ ไม่งั้นมันก็กัดเรา เดี่ยวไม่สบาย... ผมว่าไม่บาบหรอก เพราะถ้าเรา</p>	<p>“มันมากัดเราเราก็ต้องฆ่ามันสิคะ จะปล่อยให้มันกัดเราได้ไง... ถ้าจะบาบก็บาบละคะ</p>

(นายตะแบก - นามสมมติ, สัมภาษณ์ 8 เม.ย. 49)	นะ ก็มันจะทำร้ายเรา ก็ถือว่าเป็นการป้องกันตัว” (ด.ญ. ชวนชม - นามสมมติ, สัมภาษณ์ 7 เม.ย. 49)	ปล่อยให้มันกัดเราก็อ่วย” (ด.ช.ไน - นามสมมติ, สัมภาษณ์ 9 เม.ย. 49)	แต่ทำไงได้ มันจะทำร้ายเราก่อน ก็ต้องป้องกันตัว” (ด.ญ. หงส์หยก - สัมภาษณ์ 10 เม.ย. 49)
--	---	---	---

สรุปเหตุผลเกี่ยวกับปฏิกิริยาของเยาวชนต่อพฤติกรรมที่ละเมิดศีลห้าข้อที่หนึ่ง

จากการสัมภาษณ์เยาวชนเกี่ยวกับพฤติกรรมการตบยุง หรือฆ่าแมลง (สัตว์ที่ก่อความเดือดร้อนรำคาญแก่มนุษย์) สามารถสรุปเหตุผลที่เยาวชนมีหรือไม่มีพฤติกรรมละเมิดศีลห้าข้อที่หนึ่งได้เป็น 2 ประเด็น คือ

1. เพราะสัตว์เหล่านั้นก่อผลกระทบต่อร่างกายของเราในทางไม่ดีก่อน จึงจำเป็นต้องกำจัดเพื่อป้องกันตัวและเพื่อไม่ให้เกิดอันตรายกับร่างกายของเรา เช่น การที่ตบยุง เพราะยุงจะกัดเรา และถ้าปล่อยให้ยุงกัดก็อาจจะกลายเป็นสาเหตุที่ก่อให้เกิดโรคต่างๆ ตามมา เช่น ไข้เลือดออก เป็นต้น

2. เพราะสัตว์เหล่านั้นก่อให้เกิดความเสียหายกับทรัพย์สิน จึงจำเป็นต้องกำจัด เช่น แมลงวันที่มาตอมอาหารในร้านอาหารอาจทำให้อาหารไม่สะอาดและผู้บริโภคไม่ต้องการซื้อ ทำให้เสียรายได้ของครอบครัว เป็นต้น

ทั้ง 2 ประเด็นนี้ เยาวชนกลุ่มตัวอย่างเคยมีพฤติกรรมที่ละเมิดศีลห้าข้อที่ 1 ว่าด้วยการฆ่าสัตว์ (สัตว์ที่ก่อให้เกิดความเดือดร้อนรำคาญให้กับมนุษย์) หมดทุกคนทั้งสองกลุ่ม และเยาวชนกลุ่มตัวอย่างทั้งหมดได้แสดงปฏิกิริยาที่แตกต่างกันในการยอมรับการฆ่าสัตว์เหล่านี้ว่าบาปหรือไม่บาป ดังนี้

ก. กลุ่มที่มีปฏิกิริยาเกี่ยวกับเรื่องการฆ่าสัตว์ที่ก่อความเดือดร้อนรำคาญแก่มนุษย์ว่าเป็นเรื่องที่ไม่ผิดบาปตามความเข้าใจของเยาวชนกลุ่มตัวอย่าง แต่จำเป็นต้องทำเพื่อป้องกันตัว ซึ่งเป็นเรื่องที่ไม่หลีกเลี่ยงไม่ได้ เป็นจำนวน 10 คน จากกลุ่มเยาวชนชายกลุ่มที่มีสิ่งแวดล้อมทางศีลธรรมดี จำนวน 8 คน จากกลุ่มเยาวชนหญิงที่มีสิ่งแวดล้อมทางศีลธรรมดี และจำนวน 1 คน จากกลุ่มเยาวชนหญิงที่มี

สิ่งแวดล้อมห่างจากศีลธรรม ส่วนเยาวชนชายจากกลุ่มที่มีสิ่งแวดล้อมห่างจากศีลธรรมนั้นไม่มีผู้ใดที่มีปฏิกริยาว่าการฆ่าสัตว์กลุ่มนี้เป็นเรื่องที่ไม่ผิดบาป

ข. กลุ่มที่มีปฏิกริยาเกี่ยวกับเรื่องการฆ่าสัตว์ที่ก่อความเดือดร้อนรำคาญแก่มนุษย์ว่าเป็นเรื่องที่ไม่ผิดบาปตามความเข้าใจของเยาวชนกลุ่มตัวอย่าง เพราะสัตว์เหล่านั้นสามารถสร้างอันตรายให้กับร่างกายของมนุษย์ได้ เป็นจำนวน 2 คน จากกลุ่มเยาวชนหญิงที่มีสิ่งแวดล้อมทางศีลธรรมดี จำนวน 9 คน จากกลุ่มเยาวชนหญิงที่มีสิ่งแวดล้อมห่างจากศีลธรรม จำนวน 10 คน จากกลุ่มเยาวชนชายที่มีสิ่งแวดล้อมห่างจากศีลธรรม ส่วนเยาวชนชายจากกลุ่มที่มีสิ่งแวดล้อมทางศีลธรรมดีนั้นไม่มีผู้ใดที่มีปฏิกริยาว่าการฆ่าสัตว์กลุ่มนี้เป็นเรื่องที่ไม่ผิดบาป

ตารางที่ 7 ตัวอย่างปฏิกริยาของเยาวชนเกี่ยวกับการฆ่าปลา นก ไก่ แมว สุนัข
(สัตว์เลี้ยงหรือสัตว์ที่ใช้เป็นอาหาร)

ตัวอย่างปฏิกริยาของเยาวชนกลุ่มที่มีสิ่งแวดล้อมทางศีลธรรมดี		ตัวอย่างปฏิกริยาของเยาวชนกลุ่มที่มีสิ่งแวดล้อมห่างจากศีลธรรม	
ชาย	หญิง	ชาย	หญิง
“อิม ไม่เคยทำครับ ฆ่าขนาดนั้นมันมากเกินไป... เคยเห็นคนอื่นทำเหมือนกัน เค้าฆ่าไก่ คงเอาไปกินแหละ... อิม บาบใหม่ นะเหอ จริงๆ ฆ่าไก่ มันก็เป็นอาหารนะครับ มันก็จำเป็นนะเพราะ ถ้าไม่ทำเราก็ไม่มีอะไรกิน แต่ถึงไ้มันก็ฆ่าสัตว์ ก็คงบาปมังครับ” (ด.ช.ไผ่ – นามสมมติ,	“ถ้าขนาดนั้นหนูไม่เคยทำหรอกคะ กลัวบาป... เคยเห็นเค้าฆ่าปลานะคะ เวลาไปตลาด พวกแม่ค้าก็จะเอาไม้ทูปตรงหัวมัน... มันก็น่าจะบาป นะคะ เพราะไปฆ่าสัตว์ แต่ก็ เป็นอาชีพของเค้า ถ้าไม่ทำก็คงไม่มีเงิน มันก็คงจำเป็น แต่หนูคงไม่กล้าทำหรอก น่าสงสารมัน” (ด.ญ.	“ไม่เคยหรอกครับ จะไปฆ่ามันทำไม มันอยู่ของมันดีๆ สงสารมันด้วย... เคยเห็นครับ ตอนนั้นไปที่บ้านญาติจว. เค้ามีงานแล้วก็เอาเปิดเอาไก่มาฆ่า ทำอาหารเลี้ยงแขก... มันก็ต้องบาปนะผมว่า เพราะฆ่าสัตว์มันก็บาปอยู่แล้ว” (ด.ช.ตะเพียน	“หนูไม่กล้าทำหรอกคะ น่ากลัว มันบาปด้วยไปฆ่าสัตว์แบบนั้น... เคยเห็นคะ เยอะแยะ เวลาไปตลาด ก็มีคนฆ่าปลา ฆ่าเปิด ฆ่าไก่ บางที่ที่บ้านจะทำปูหนึ่ง ก็เอาปูเป็นๆ ไปหนึ่งเลย ได้ยินเสียงมันดิ้นๆ ในหม้อแล้วก็เจียบไป... มันก็คงบาปนะคะ เพราะเราฆ่าสัตว์ แต่มันเป็น

<p>สัมภาษณ์ 5 เม.ย. 49)</p>	<p>ดาวเรือง – นามสมมติ, สัมภาษณ์ 8 เม.ย. 49)</p>		<p>อาหาร “ไม่รู้” แต่ น่าจะบาปค่ะ” (ด.ญ. แก้ว – นามสมมติ, สัมภาษณ์ 10 เม.ย. 49)</p>
<p>“เคยทำครับ ซ้ำปลา แต่ก็ไม่ได้ตั้งใจจะทำ หรอก แบบตอนเด็กๆ เลี้ยงปลาทองแล้วก็ อยากจะเล่นกับมัน ก็ จับมันเล่น ที่นี้พอจับ ไปจับมามันก็คงเฉมมือ ตาย... ก็คงบาปแหละ ครับ เพราะเราฆ่าสัตว์ นี้ละ” (ด.ช. ประคู้ – นามสมมติ, สัมภาษณ์ 6 เม.ย. 49)</p>	<p>“โอ้โฮ! ถ้าแบบนั้นหนู ไม่เคยหรอก สงสาร มันนะพี่... อืม เคย เห็นเวลาไปตลาดนะ พวกที่เค้าขายปลาก็จะ เอาไม้ทุบหัวมันไป ดิ้น แด่วๆ เลย... ฆ่าสัตว์ก็ ต้องบาปนะ หนูว่า” (ด.ญ. เฟื่องฟ้า – นาม สมมติ, สัมภาษณ์ 5 เม.ย. 49)</p>	<p>“ไม่เคยทำครับ คิดว่า ไม่อยาก ทำ ด้วย สงสารมัน จะไปฆ่ามัน ทำไม... ก็มีเหมือนกัน นะครับ เวลาไปตลาด ก็ จะเห็นเค้าทุบหัวปลา ... มันก็ต้องบาปนะ เพราะฆ่าสัตว์ตัดชีวิตนี้ มันบาปอยู่แล้ว” (ด.ช. ปีก – นาม สมมติ, สัมภาษณ์ 9 เม.ย. 49)</p>	<p>“เคยช่วยแม่ทำกับข้าว นะคะ แล้วมันต้องทำ กุ้ง แต่มันยังไม่ตาย เลย หนูก็ต้องเอามัน ไปใส่ในตู้เย็นก่อน ให้ มันตายแล้วค่อยเอามา แกะเปลือกออกได้... อืม มันก็คงบาปนะคะ ฆ่าสัตว์ แต่ มัน ก็ จำเป็นต้องทำ เพราะ ไม่มีใครช่วยแม่ หนูก็ ต้องช่วย” (ด.ญ. สาลิกา – นาม สมมติ, สัมภาษณ์ 9 เม.ย. 49)</p>
<p>“เคยทำปลาตายครับ แต่ก็ไม่ได้ตั้งใจจะฆ่า มันหรอก ปลาที่บ้าน ผมเลี้ยงไว้แล้วผมไม่รู้ ไปให้อาหารมันมาก เกินแล้วน้ำมันเน่า ปลา ก็ตายไปหลายตัว เหมือนกัน... น่าจะ บาปนะ เพราะเราทำ มันตาย ถึงจะไม่ได้</p>	<p>“ฆ่าหรอก จริงๆ มันจะ เรียกว่าฆ่าได้ไหมพี่ แบบว่าหนูทำปลาตาย แต่ก็ไม่ได้ตั้งใจหรอก อยากจะจับมันขึ้นมาดู แล้วที่นี้คงจับมันมาก เกิน แม่บอกว่ามันคง ซ้ำตาย แต่ตอนนั้นหนู เด็กอยู่เลยนะ... เด็กๆ ทำคงเพราะไม่รู้ จะ</p>	<p>“ไม่เคยฆ่าครับ... ก็ เคยเห็นเหมือนกันครับ บางทีเวลาไปห้างกับ แม่แล้วไปซื้อปลา เค้า ก็จะใช้ไม้ทุบหัวมัน เพราะมันยังไม่ตาย... คิดว่าไม่น่าบาปหรอก ครับ เพราะมันเป็น อาหาร ถ้ากลัวบาปก็ ไม่ต้องกินเนื้อ คิดว่า</p>	<p>“ไม่เคยทำค่ะ กลัว... เคยเห็นค่ะ ก็บางที เวลาแม่ทำกับข้าวก็ ต้องทุบหัวปลา บางที ทำพวกกุ้งพวกปูก็ต้อง ฆ่ามัน เพราะมันยังไม่ ตาย... ถ้าถามว่า บาปมั้ยมันก็ต้องบาป นะ เพราะมันเป็นการ ฆ่าสัตว์ มันผิดศีล</p>

<p>ตั้งใจก็เถอะ” (ด.ช.หนู กวาง – นามสมมติ, สัมภาษณ์ 8 เม.ย. 49)</p>	<p>บาปก็คงนิดหน่อยมั้งคะ” (ด.ญ.สายหยุด – นามสมมติ, สัมภาษณ์ 7 เม.ย. 49)</p>	<p>มันเป็นอาหารก็แล้วไปครับ” (ด.ช.นิล – นามสมมติ, สัมภาษณ์ 9 เม.ย. 49)</p>	<p>ด้วย” (ด.ญ.กระสา – นามสมมติ, สัมภาษณ์ 10 เม.ย. 49)</p>
<p>“ไม่เคยทำครับ... ก็เคยเห็นพวกแม่ค้าในตลาดฆ่าปลา เคี้ยวเอาไม่ทูปหัวมัน แล้วมันก็ดิ้นๆ แล้วก็ตาย... ก็น่าจะบาปนะครับ เพราะฆ่าสัตว์ตัดชีวิต ถึงจะเป็นปลามันก็มีชีวิต” (ด.ช.ไทโร – นามสมมติ, สัมภาษณ์ 7 เม.ย. 49)</p>	<p>“หนูคงไม่กล้าฆ่าหรอกคะ กลัวไม่รู้สิ ทำไม่ได้หรอก... ก็เคยเห็นนะคะ พวกแม่ค้าในตลาดเค้าฆ่าปลา... ฆ่าสัตว์มันก็ต้องบาปแหละคะ ถึงจะทำเพราะจำเป็นก็ต้องบาปอยู่ดี” (ด.ญ.กล้วยไม้ – นามสมมติ, สัมภาษณ์ 8 เม.ย. 49)</p>	<p>“ผมไม่เคยทำหรอก... เคยเห็นคนอื่นทำเหมือนกัน พวกผู้ใหญ่เวลาจะกินเหล้ากันบางที่เค้าก็จับไก่มาฆ่ากันเอง... บาปสิครับฆ่าสัตว์นะ” (นายเทพ – นามสมมติ, สัมภาษณ์ 10 เม.ย. 49)</p>	<p>“ไม่เคยทำคะ มันบาปจะไปทำอะไร... เคยเห็นคะ ไปตลาดก็เจอแล้ว พวกแม่ค้าปลาทั้งหลายเค้าต้องฆ่าปลาเวลามีคนมาซื้อ... มันก็คงบาปนะ แต่ถ้าเราเป็นพวกเค้าก็คงต้องทำ เพราะมันเป็นอาชีพ” (ด.ญ.หงส์หยก – นามสมมติ, สัมภาษณ์ 10 เม.ย. 49)</p>
<p>“ไม่เคยทำหรอกครับ แต่เคยเห็นอาก้าฆ่าไก่กินเหมือนกัน แบบมีเพื่อนๆ เค้ามามากินเหล้าแล้วเค้าก็ฆ่ากินกัน... ก็คงบาปมั้งครับ เพราะไปฆ่าสัตว์ ถึงจะเป็นไก่ แต่ไก่ก็คงรักชีวิตของมัน” (ด.ช.สน – นามสมมติ, สัมภาษณ์ 7 เม.ย. 49)</p>	<p>“หนูไม่กล้าทำหรอกคะ หนูกลัว มันน่าสงสารออก... เคยเห็นเหมือนกันนะ เวลาไปตลาดก็จะเห็นพวกพ่อค้าแม่ค้าเค้าฆ่าปลาแบบทูปหัวอะคะ... บาปไหมนะเธอ หนูว่าก็คงบาปนั่นแหละ เพราะฆ่าสัตว์มันผิดศีลอยู่แล้ว” (น.ส.ชะบา – นามสมมติ, สัมภาษณ์ 10 เม.ย. 49)</p>	<p>“ผมคงไม่กล้าทำหรอกครับ ถ้าทำก็เพราะไม่ได้ตั้งใจ ตอนนั้นที่บ้านเลี้ยงปลาแล้วน้ำมันดำๆ ก็เลยจะเปลี่ยนน้ำให้ แล้วที่นี้ผมไม่รู้ก็เอาน้ำประปาไปเปิดใส่เลย ปลาก็ตายเกือบหมดตู้... มันก็คงบาปแหละครับ เพราะเราก็เหมือนฆ่ามันทางอ้อม ถึงจะ</p>	<p>“อืม จะว่าเคยไหมก็คงเคยนะคะ แต่ไม่ได้ตั้งใจหรอก แบบตอนเด็กเลี้ยงปลาทองแล้วทำไปไม่รู้ มันตายทั้งคู่เลย... ทำมันตายแบบนี้ก็น่าจะบาปนะคะ แต่ก็อย่างที่บอก หนูยังเด็กแล้วก็ไม่ได้ตั้งใจจะทำให้มันตายด้วย” (น.ส.นางนวล – นามสมมติ, สัมภาษณ์ 10 เม.ย. 49)</p>

	8 เม.ย. 49)	ไม่ได้ตั้งใจก็เถอะ” (ด.ช.ชะโต – นาม สมมติ, สัมภาษณ์ 10 เม.ย. 49)	เม.ย. 49)
--	-------------	---	-----------

สรุปเหตุผลเกี่ยวกับปฏิกิริยาของเยาวชนต่อพฤติกรรมที่ละเมิดศีลห้าข้อที่หนึ่ง

จากการสัมภาษณ์เยาวชนเกี่ยวกับพฤติกรรมการฆ่าปลา นก ไก่ แมว สุนัข (สัตว์เลี้ยงหรือสัตว์ที่ใช้เป็นอาหาร) สามารถสรุปได้ว่าเยาวชนส่วนใหญ่จำนวน 35 คน จาก 40 คน ไม่เคยฆ่าสัตว์ในกลุ่มนี้เลย โดยมีเพียงเยาวชนชายจากกลุ่มที่มีสิ่งแวดล้อมทางศีลธรรมดีจำนวน 2 คน เยาวชนหญิงจากกลุ่มที่มีสิ่งแวดล้อมทางศีลธรรมดีจำนวน 1 คน เยาวชนชายจากกลุ่มที่มีสิ่งแวดล้อมห่างจากศีลธรรมจำนวน 2 คน และเยาวชนหญิงจากกลุ่มที่มีสิ่งแวดล้อมห่างจากศีลธรรมจำนวน 1 คน รวมเป็น 5 คนเท่านั้นที่เคยมีพฤติกรรมที่ละเมิดศีลห้าข้อที่ 1 ในกรณีนี้ ซึ่งเหตุผลที่เยาวชนทั้ง 40 คนคิดว่ามีมนุษย์จะสามารถมีพฤติกรรมละเมิดศีลห้าข้อที่ 1 ในกรณีนี้ได้ มี 3 ประเด็น คือ

1. เพราะมนุษย์ฆ่าสัตว์เหล่านี้เพื่อเป็นอาหาร ไม่ได้ฆ่าเพื่อความสนุกสนาน หากแต่ทำเพื่อความอยู่รอด เช่น ถ้ามนุษย์ไม่ฆ่าสัตว์เพื่อใช้เป็นอาหาร ก็จะไม่ได้รับประทานอาหารประเภทโปรตีน สิ่งนี้จึงถือเป็นเรื่องจำเป็นในการดำรงชีวิตของมนุษย์ เป็นต้น

2. เพราะไม่ได้เจตนาที่จะฆ่า ทำโดยรู้เท่าไม่ถึงการณ์ หรือทำโดยมีผู้สั่งให้ทำ เช่น การเลี้ยงปลาสวยงามของเยาวชน บางครั้งความรู้เท่าไม่ถึงการณ์ก็อาจทำให้ปลาที่เลี้ยงไว้ตายได้ ซึ่งไม่ได้เกิดจากความตั้งใจ แต่เป็นอุบัติเหตุ หรือเหตุสุดวิสัยจริงๆ หรือบางกรณีการที่ผู้ปกครองสั่งให้เยาวชนช่วยทำอาหารซึ่งบางครั้งสัตว์ที่นำมาประกอบอาหารก็ยังไม่ตาย จึงจำเป็นต้องฆ่าสัตว์เหล่านั้นก็เป็นสาเหตุที่เยาวชนอาจจะต้องฆ่าสัตว์โดยไม่ได้ตั้งใจ เป็นต้น

3. ทำเพราะเป็นอาชีพ เช่น การที่คนขายปลาในตลาดต้องฆ่าปลาให้ลูกค้า ก็เพราะจำเป็นต้องทำเพื่อความอยู่รอด สิ่งเหล่านี้เป็นกลไกของสังคมที่จำเป็นจะต้องเกิดขึ้น ไม่มีไม่ได้ เป็นต้น

เยาวชนกลุ่มตัวอย่างทั้งหมดได้แสดงปฏิกิริยาที่แตกต่างกันในการยอมรับการฆ่าสัตว์เหล่านี้ว่าบาปหรือไม่บาป ดังนี้

ก. กลุ่มที่มีปฏิกิริยาเกี่ยวกับเรื่องการฆ่าสัตว์ที่เป็นสัตว์เลี้ยงหรือสัตว์ที่ใช้เป็นอาหารว่าเป็นหรืออาจจะเป็นเรื่องที่ผิดบาปตามความเข้าใจของเยาวชนกลุ่มตัวอย่าง แต่ก็จำเป็นต้องทำเพื่อความอยู่รอด หรือในบางกรณีการฆ่าสัตว์ก็เกิดจากความรู้เท่าไม่ถึงการณ์ ซึ่งถึงแม้จะมีการกล่าวอ้างถึงเหตุผลในการฆ่าเช่นนี้ แต่เยาวชนก็ยังมีปฏิกิริยาว่าพฤติกรรมเช่นนี้เป็นบาป เพราะเราก็ได้ทำการปลิดชีวิตของสิ่งมีชีวิตไปเสียแล้ว ไม่ว่าจะด้วยเหตุผลใดๆ ก็ตาม การฆ่าสัตว์ถือว่าเป็นบาป เยาวชนที่มีปฏิกิริยาเช่นนี้มีจำนวนถึง 39 คน จาก 40 คน

ข. กลุ่มที่มีปฏิกิริยาเกี่ยวกับเรื่องการฆ่าสัตว์ที่เป็นสัตว์เลี้ยงหรือสัตว์ที่ใช้เป็นอาหารว่าไม่เป็นบาปตามความเข้าใจของเยาวชนกลุ่มตัวอย่าง เพราะสัตว์เหล่านี้เป็นอาหารของมนุษย์โดยธรรมชาติอยู่แล้ว ถ้ามนุษย์ไม่ทำเช่นนี้ ก็จะไม่ได้รับประทานเนื้อสัตว์ซึ่งให้โปรตีน อันถือว่าเป็นสารอาหารที่สำคัญของมนุษย์ หากคิดได้ดังนี้แล้วก็จะมองว่าการฆ่าสัตว์เพื่อเป็นอาหารนั้นไม่ใช่เรื่องที่ผิดบาปแต่อย่างใด เพราะเป็นเรื่องธรรมชาติและเป็นสิ่งจำเป็น เยาวชนกลุ่มนี้มีจำนวนเพียง 1 คน จากกลุ่มเยาวชนชายที่มีสิ่งแวดล้อมห่างจากศีลธรรม

ตารางที่ 8 ตัวอย่างปฏิกิริยาของเยาวชนกลุ่มตัวอย่างต่อข้อที่ 2
ว่าด้วยการละเมิดศีลห้าข้อที่ว่าด้วยการลักทรัพย์

ตัวอย่างปฏิกิริยาของเยาวชนกลุ่มที่มีสิ่งแวดล้อมทางศีลธรรมที่ดี		ตัวอย่างปฏิกิริยาของเยาวชนกลุ่มที่มีสิ่งแวดล้อมห่างจากศีลธรรม	
ชาย	หญิง	ชาย	หญิง
“เอาของคนอื่นไปโดยไม่ได้รับอนุญาตก็ผิดทั้งกฎหมายแล้วก็บาปด้วยครับ” (ด.ช. ใฝ่ – นามสมมติ, สัมภาษณ์ 18 ก.พ. 49)	“บาปค่ะ ขโมยของไม่บาปได้ไงคะ” (ด.ญ. กล้วยไม้ – นามสมมติ, สัมภาษณ์ 24 ก.พ. 49)	“ก็บาปนะครับ แต่น้อยหน่อยเพราะเค้าก็เอาของเค้ามาให้ใช้” (ด.ช. ไน – นามสมมติ, สัมภาษณ์ 4 มี.ค. 49)	“บาปค่ะ ขโมยของผิดกฎหมายด้วย” (ด.ญ. สาลิกา – นามสมมติ, สัมภาษณ์ 18 มี.ค. 49)

<p>“ขโมยของยังงี้ก็บาปครับ ถ้าถูกจับได้ก็ต้องติดคุกด้วย” (ด.ช.ไทร – นามสมมติ, สัมภาษณ์ 26 ก.พ. 49)</p>	<p>“ขโมยของมันก็ต้องบาปอะคะ หมวกกันน็อกนี่แพงด้วยนะคะ ไปหนึ่ง” (ด.ญ. เฟื่องฟ้า – นามสมมติ, สัมภาษณ์ 24 ก.พ. 49)</p>	<p>“ขโมยของก็บาปทั้งนั้นแหละครับ” (ด.ช.สวาย – นามสมมติ, สัมภาษณ์ 1 มี.ค. 49)</p>	<p>“บาปชั่วร้ายเลยพี่ ขโมยของนะ โดนตำรวจจับด้วยนะเปลออๆ อะ” (ด.ญ.เอื้อง – นามสมมติ, สัมภาษณ์ 4 มี.ค. 49)</p>
<p>“ถึงจะเอาของเก่ามาแลกของใหม่ แต่ผมว่ายังงี้ก็บาปครับ เพราะไม่ได้รับอนุญาต มันก็ขโมยอยู่ดี” (นาย ตะแบก – นามสมมติ, สัมภาษณ์ 17 ก.พ. 49)</p>	<p>“สิทธิ์พรมันก็ผิดศีลนะคะ แถมผิดกฎหมายด้วย บาปชั่วร้ายคะ” (ด.ญ. สายหยุด – นามสมมติ, สัมภาษณ์ 19 ก.พ. 49)</p>	<p>“ผมว่าก็ไม่บาปนะ เพราะเค้าก็เอาของมาแลก ไม่ได้เอาไปเฉยๆ” (ด.ช.ชะโด – นามสมมติ, สัมภาษณ์ 12 มี.ค. 49)</p>	<p>“ก็น่าจะบาปนะ แต่คงน้อยเพราะเค้าก็เอาของมาแลก ไม่ได้เอาไปเปล่าๆ” (ด.ญ. กระฉิบ – นามสมมติ, สัมภาษณ์ 18 มี.ค. 49)</p>
<p>“มันฟังไม่ขึ้นหรอกครับ ที่ว่าเอาของเก่ามาแลกของใหม่แล้วจะไม่ผิดยังงั้นขโมยของก็บาปอยู่ดีนะผมว่า” (ด.ช.หนู กวาง – นามสมมติ, สัมภาษณ์ 23 ก.พ. 49)</p>	<p>“หยิบของเค้าไปโดยไม่ได้รับอนุญาตก็บาปทั้งนั้นแหละคะ” (ด.ญ. บานชื่น – นามสมมติ, สัมภาษณ์ 24 ก.พ. 49)</p>	<p>“ขโมยของมันบาปอยู่แล้วครับ ทำงี้ก็บาปเพราะว่าขโมย” (ด.ช. นิล – นามสมมติ, สัมภาษณ์ 12 มี.ค. 49)</p>	<p>“บาปแน่นอน ขโมยของมันผิดกฎหมายด้วย บาป บาป บาป” (ด.ญ.ยุง – นามสมมติ, สัมภาษณ์ 4 มี.ค. 49)</p>
<p>“เอาของคนอื่นเค้าไปแบบนี้ก็บาปอยู่แล้วครับ เจ้าของเค้าเดือดร้อน พี่ผมก็เคยโดนขโมยเหมือนกัน” (ด.ช.โพธิ์ – นามสมมติ, สัมภาษณ์ 22 ก.พ. 49)</p>	<p>“เอาของเค้าไปแล้วเจ้าของเค้าไม่รู้ยังงี้ก็บาปคะ ขโมยถ้าถูกจับได้ก็ติดคุกด้วยนะ” (ด.ญ.กุหลาบ – นามสมมติ, สัมภาษณ์ 19 ก.พ. 49)</p>	<p>“เอาของเก่ามาแลกของใหม่ก็น่าจะบาปนะครับ ถึงยังงี้ก็ไม่ได้รับอนุญาต แต่อาจจะบาปไม่มากเพราะเอาของเก่ามาให้ใช้แทน” (ด.ช.ทอง – นามสมมติ, สัมภาษณ์ 12 มี.ค. 49)</p>	<p>“ถึงจะเอาของเก่ามาแลกก็เถอะ แต่งี้ก็บาป เพราะเค้าขโมยของ แล้วถ้าจะแลกกันก็ต้องให้เจ้าของเค้ายอมด้วยสิ ไม่ใช่หยิบไปเฉยๆ” (น.ส. นางนวล – นามสมมติ, สัมภาษณ์ 21 มี.ค. 49)</p>

เยาวชนทั้งกลุ่มที่มีสิ่งแวดล้อมทางศีลธรรมดี และกลุ่มที่มีสิ่งแวดล้อมห่างจากศีลธรรม มีปฏิกริยาเกี่ยวกับประเด็นข่าวการลักทรัพย์ซึ่งสามารถแยกออกได้เป็น 2 ประเด็น คือ

1. กลุ่มที่คิดว่าการลักทรัพย์ตามเนื้อหาข่าวตัวอย่างเป็นพฤติกรรมที่เป็นบาป โดยในกลุ่มที่มองว่าบาปนี้ยังสามารถแยกความคิดเห็นออกเป็น 2 ส่วน ซึ่งเหตุผลในการตัดสินว่าพฤติกรรมเหล่านี้เป็นบาปหรือไม่ ได้แก่

1.1 มีเยาวชนชาย 2 คน และหญิง 1 คน จากกลุ่มเยาวชนที่มีสิ่งแวดล้อมห่างจากศีลธรรม ที่เห็นว่าในกรณีนี้นับว่าผู้กระทำผิดมีส่วนบาปอยู่บ้าง แต่ไม่รุนแรงนักตามความเข้าใจของเยาวชนกลุ่มตัวอย่าง เพราะเป็นการแลกเปลี่ยนเอาของเก่ามาแทน ไม่ใช่การขโมยไปอย่างเดียว

1.2 มีเยาวชนชายจากกลุ่มที่มีสิ่งแวดล้อมทางศีลธรรมดี จำนวน 10 คน หญิงจำนวน 10 คน และเยาวชนชายจากกลุ่มที่มีสิ่งแวดล้อมห่างจากศีลธรรม จำนวน 7 คน หญิง จำนวน 9 คนที่มองว่าการขโมยไม่ว่าจะด้วยเหตุผลใด หรือมีเงื่อนไขแบบใดก็เป็นพฤติกรรมที่เป็นบาปตามความเข้าใจของเยาวชนกลุ่มตัวอย่าง

2. กลุ่มที่คิดว่าการลักทรัพย์ตามเนื้อหาข่าวตัวอย่างเป็นพฤติกรรมที่ไม่บาป มีเยาวชนชาย 1 คน จากกลุ่มเยาวชนที่มีสิ่งแวดล้อมห่างจากศีลธรรม ที่มองว่าเป็นเรื่องที่ไม่ผิดบาปอะไรในกรณีนี้ เพราะเป็นการแลกเปลี่ยนกันมากกว่าเป็นการขโมยตามความเข้าใจของเยาวชนกลุ่มตัวอย่าง

เมื่อตั้งคำถามเกี่ยวกับการละเมิดศีลห้าข้อที่ 2 กับกลุ่มตัวอย่าง ว่ากลุ่มตัวอย่างมีความคิดเห็นอย่างไรกับพฤติกรรมเหล่านี้ เช่น การขโมยเงินผู้ปกครอง (หากถูกจับได้อาจถูกลงโทษด้วยการตี หรือดูว่า) การขโมยของจากร้านค้า (หากถูกจับได้อาจถูกดำเนินคดีตามกฎหมาย) เป็นต้น สามารถแยกปฏิกริยาออกได้ดังนี้

ตารางที่ 9 ตัวอย่างปฏิกิริยาของเยาวชนเกี่ยวกับการขโมยเงินผู้ปกครอง
(หากถูกจับได้อาจถูกลงโทษด้วยการตี หรือดูว่า)

ตัวอย่างปฏิกิริยาของเยาวชนกลุ่มที่มีสิ่งแวดล้อมทางศีลธรรมดี		ตัวอย่างปฏิกิริยาของเยาวชนกลุ่มที่มีสิ่งแวดล้อมห่างจากศีลธรรม	
ชาย	หญิง	ชาย	หญิง
“ไม่เคยครับ มันผิดศีล ถ้าขโมย... ที่บ้านผม เหยอ ก็ไม่เห็นมีใคร ขโมยนะครับ ไม่เคย เห็นเลย... อืม มันก็ ต้องบาปอยู่แล้วละครับ ผิดศีลด้วย” (ด.ช.เต็ง – นามสมมติ, สัมภาษณ์ 5 เม.ย. 49)	“ไม่เคยทำหรอกค่ะ ไม่กล้าทำ มันบาป แกรม ถ้าโดนจับได้ก็จะถูกดู ด้วย... ไม่เคยเห็นที่ บ้านว่ามีใครเป็นขโมย นะคะ ไม่มีหรอกค่ะ... หนูว่าบาปแน่นอน” (ด.ญ.กล้วยไม้ – นาม สมมติ, สัมภาษณ์ 8 เม.ย. 49)	“ส่วนขโมยนี้ก็ทำ เหมือนกัน บางทีก็ ขโมยเงินในกระเป๋แม่ไป เล่นเกมส์... ผมว่า อาจจะเป็นบาปนะ” (ด.ช. บิ๊ก – นามสมมติ, สัมภาษณ์ 4 มี.ค. 49)	“แล้วก็เคยขโมยเงินแม่ ด้วย... ตอนนั้นหนู อยากได้กระเป๋าเงินฮัล โหลคิดตี่มากๆ เลย เพื่อนๆ เขาก็กันทุกคน เลย... ก็น่าจะบาปนะ ค่ะ เพราะมันไม่ดี” (ด.ญ.กระจาบ – นาม สมมติ, สัมภาษณ์ 5 มี.ค. 49)
“ไม่เคยทำครับ เคย เห็นพี่ชายขโมยเงินพ่อ แล้วโดนจับได้ โดน ฟาดชालายเลย สยอง ไม่ทำดีกว่า... ผมว่าก็ คงบาปนะ ขโมยของ ใครก็ต้องบาป” (ด.ช.ไผ่ – นามสมมติ, สัมภาษณ์ 5 เม.ย. 49)	“ไม่เคยทำค่ะ ไม่รู้จะ ขโมยไปทำไม ถ้า อยากได้อะไรก็ขอแม่ ดีๆ ก็ได้... ที่บ้านหนู ไม่มีใครขโมยนะคะ... ถ้าขโมยก็ต้องบาปสิคะ มันผิดศีลด้วยนะ ต้อง บาปอยู่แล้ว” (ด.ญ. ดาวเรือง - นามสมมติ, สัมภาษณ์ 8 เม.ย. 49)	“บางทีก็แอบขโมยเงิน พ่อไปซื้อการ์ตูน แต่ ผมก็เห็นเพื่อนผมเค้าก็ ทำกันนะครับ... ก็คง จะบาปนะ แต่ถึงจะ บาปไม่บาปผมก็รู้สึกไม่ ค่อยดีเท่าไร ตอนนี้ ไม่ได้ทำอีกแล้ว” (ด.ช. ทอง – นามสมมติ, สัมภาษณ์ 12 มี.ค. 49)	“ไม่ทำหรอกค่ะ ไม่รู้จะ ขโมยไปซื้ออะไร อยาก ได้อะไรก็ขอแม่ แม่ก็ ซื้อให้นะ ถ้ามันจำเป็น ... ที่บ้านหนูก็ไม่มีใคร ทำนะ ไม่เคยเห็นเลย ... บาปมั้งคะ ไม่รู้สิ น่าจะบาปนะ” (ด.ญ. แก้ว – นามสมมติ, สัมภาษณ์ 10 เม.ย. 49)
“ไม่กล้าทำหรอกครับ เดี่ยวโดนตี เคยเห็น	“ไม่เคยค่ะ ไม่อยากทำ ด้วย มันไม่ดี... ที่บ้าน	“ไม่กล้าทำหรอกครับ เดี่ยวโดนจับได้ก็ถูกตี	“อืม ไม่เคยทำนะ ไม่ คิดจะทำด้วย มันไม่ดี

<p>พี่ชายโดนจับได้แล้ว โดนตีเยอะมากๆ ผมจึง หลอนไปเลย... น่าจะ บาบนะครับ ขโมยของ นะ” (ด.ช.สน - นาม สมมติ, สัมภาษณ์ 7 เม.ย. 49)</p>	<p>หนูหรือ ไม่มีหรอกคะ ขโมยเนี่ย... บาบนะ หนูว่า ชัวร์” (ด.ญ. เพ็ญฟ้า - นามสมมติ, สัมภาษณ์ 5 เม.ย. 49)</p>	<p>เปล่าๆ แม่ผมยิ่งโหดๆ อยู่ด้วย เคยเห็นพี่ชาย ขโมยแล้วแม่จับได้อะ แบบว่าโดนชะชาลาย เลย... ผมว่าบาบนะ ขโมยของมันไม่ดี” (ด.ช.โน - นามสมมติ, สัมภาษณ์ 9 เม.ย. 49)</p>	<p>ถ้าโดนจับได้ก็จะถูกตี แน่ๆ เลย... ที่บ้านหนู ก็ไม่เคยมีใครทำด้วย มันบาบ” (ด.ญ.กระสา - นามสมมติ, สัมภาษณ์ 10 เม.ย. 49)</p>
<p>“อ๊วย! ทำไม่ได้หรอก ครับ ในวัดใครเค้า ขโมยกัน ถ้าโดนจับได้ ก็เจ็บหนักเลยละ เคย เห็นพวกเด็กวัดคนอื่น ทำนะ แล้วโดนฟาดขา เขียวเลย... บาบอยู่ แล้วครับ มันผิดศีลห้า ด้วย” (ด.ช.ไทโร - นาม สมมติ, สัมภาษณ์ 7 เม.ย. 49)</p>	<p>“ไม่เคยทำหรอกคะ ไม่ รู้จะทำไปทำไม มันไม่ ดี... ที่บ้านหนูหรือ อืม ไม่มีหรอกคะ ไม่ เคยเห็นนะว่ามีใคร ขโมย... มันคงบาบ แหละคะ คนโดนขโมย ก็เดือดร้อนด้วย” (ด.ญ. ชงโค - นามสมมติ, สัมภาษณ์ 5 เม.ย. 49)</p>	<p>“ไม่อยากทำหรอกครับ ถ้าอยากได้ก็ขอดีๆ เค้า ก็ให้ ถ้าไม่เอาไปทำ อะไรไร้สาระนะนะ... ที่บ้านก็ไม่เคยมีใคร ขโมยนะครับ เอาเงิน วางไว้ยังไม่หายเลย ไม่รู้จะขโมยทำไม ขอ เค้าก็ให้อยู่แล้ว... มัน บาบอยู่แล้วครับ” (นาย เทโพ - นามสมมติ, สัมภาษณ์ 10 เม.ย. 49)</p>	<p>“ไม่เคยทำหรอกคะ อยากรู้ทำอะไรกับบอกพ่อ แม่ ไม่ต้องขโมยหรือ ก่อแม่ก็ซื้อให้อยู่แล้วถ้า ของมันต้องใช้ แต่ บางอย่างถ้ามันเกินไป ก็ต้องเก็บเงินเอง... ไม่ มีหรอกคะ บ้านหนูไม่ มีใครเป็นขโมย... ขโมยของก็ต้องบาบอยู่ แล้วละคะ” (ด.ญ.ยุง - นามสมมติ, สัมภาษณ์ 9 เม.ย. 49)</p>
<p>“ไม่เคยทำครับ... คนที่ บ้านหรือ อืม รู้สึกจะ ไม่มีนะครับ ที่บ้านผม นะถ้าอยากได้อะไรก็ บอกดีๆ ถ้ามันไม่ เกินไปพ่อแม่ก็ซื้อ ให้ครับ... ถ้าขโมยก็ ต้องบาบอยู่แล้ว เป็น</p>	<p>“อืม ไม่เคยทำนะคะ ไม่อยากทำหรือ มัน ไม่ดี... เออ บ้านหนูก็ ไม่เคยเห็นมีใครขโมย นะคะ ไม่มีหรอกคะ... บาบชัวร์อยู่แล้วคะ ขโมยของไม่บาบได้ไง” (ด.ญ.ชวณชม - นาม</p>	<p>“ไม่เคยทำครับ ไม่รู้จะ ขโมยไปทำไม ขโมยไป เค้าก็ต้องจับได้ โดนตี เปล่าๆ ถ้าอยากได้อะไรก็เก็บเงินซื้อเอา ดีกว่า ไม่โดนว่าด้วย... ไม่เคยเห็นนะครับ ที่ บ้านผมไม่ขโมยหรือ</p>	<p>“ไม่จำเป็นต้องทำหรือ กะ ถ้ามีอะไรก็ขอพ่อ แม่เค้าก็ซื้อให้อยู่แล้ว นอกจากบางที่เราขอ มากไปก็ต้องเก็บเงิน ด้วย... ไม่มีนะ หนูไม่ เคยเห็นที่บ้านมีใครเป็น ขโมยเลย... ขโมยของ</p>

เรื่องธรรมดาครับ” (นายตะแบก – นามสมมติ, สัมภาษณ์ 8 เม.ย. 49)	สมมติ, สัมภาษณ์ 7 เม.ย. 49)	รู้อยู่ว่ามันไม่ดี... บาบแน่เลยผมว่า ขโมยของมันไม่ดีนี่นา” (ด.ช. ชิว – นามสมมติ, สัมภาษณ์ 10 เม.ย. 49)	บาปชั่ววิเศษ” (น.ส. นางนวล – นามสมมติ, สัมภาษณ์ 10 เม.ย. 49)
--	-----------------------------	--	--

สรุปเหตุผลเกี่ยวกับปฏิกิริยาของเยาวชนต่อพฤติกรรมที่ละเมิดศีลห้าข้อที่สอง

จากการสัมภาษณ์เยาวชนเกี่ยวกับพฤติกรรมการขโมยเงินผู้ปกครอง (หากถูกจับได้อาจถูกลงโทษด้วยการตี หรือดุด่า) สามารถสรุปเหตุผลที่เยาวชนมีหรือไม่มีพฤติกรรมละเมิดศีลห้าข้อที่สองได้ว่าเยาวชนกลุ่มตัวอย่างทั้ง 40 คนมีปฏิกิริยาเกี่ยวกับประเด็นนี้ว่าเป็นพฤติกรรมที่เป็นบาป เพราะการลักขโมยของของผู้อื่นเป็นเรื่องที่ผิดศีลและเป็นเรื่องที่ไม่ดี ไม่ควรปฏิบัติ แต่ในแง่เนื้อหาของลักษณะนิสัยของเยาวชนกลุ่มตัวอย่างได้แยกเยาวชนออกเป็น 2 กลุ่ม คือ

1. กลุ่มที่มองว่าบาปและไม่เคยทำพฤติกรรมดังกล่าว ในกลุ่มนี้มีทั้งหมด 37 คน คือเยาวชนชายและหญิงจากกลุ่มที่มีสิ่งแวดล้อมทางศีลธรรมดีจำนวนทั้ง 20 คน เยาวชนชายจากกลุ่มที่มีสิ่งแวดล้อมห่างจากศีลธรรมจำนวน 8 คน และเยาวชนหญิงกลุ่มที่มีสิ่งแวดล้อมห่างจากศีลธรรมจำนวน 9 คน

2. กลุ่มที่มองว่าบาปแต่เคยทำพฤติกรรมดังกล่าว ในกลุ่มนี้มีจำนวนทั้งหมด 3 คน คือเยาวชนชายจำนวน 2 คน จากกลุ่มที่มีสิ่งแวดล้อมห่างจากศีลธรรม และเยาวชนหญิงจำนวน 1 คน จากกลุ่มที่มีสิ่งแวดล้อมห่างจากศีลธรรม โดยทั้ง 3 ทราบว่าพฤติกรรมที่ได้กระทำลงไปนั้นถือเป็นบาปเป็นเรื่องที่ไม่ดี แต่ที่ทำลงไปเพราะขาดความยับยั้งชั่งใจต่อความต้องการบางอย่าง

กลุ่มเยาวชนที่ไม่เคยมีพฤติกรรมดังกล่าว ซึ่งมีจำนวนมากถึง 37 คน จากจำนวนทั้งสิ้น 40 คน ได้ให้เหตุผลในการที่ทำการลักขโมยไว้หลายประเด็นด้วยกัน ดังนี้

ก. ไม่ทำเพราะเป็นเรื่องที่บาป และผิดศีล ซึ่งเป็นเหตุผลที่อ้างอิงจากหลักศีลธรรมตามความเข้าใจของเยาวชนกลุ่มตัวอย่าง โดยมีเยาวชนชายและหญิงจากกลุ่มที่มีสิ่งแวดล้อมทางศีลธรรมดี จำนวนอย่างละ 1 คน รวมทั้งสิ้น 2 คน

ข. ไม่ทำเพราะเป็นเรื่องที่ไม่ดี ไม่ควรปฏิบัติ ซึ่งเป็นเหตุผลที่อ้างอิงจากหลักการดำเนินชีวิตทั่วไปตามความเข้าใจของเยาวชนกลุ่มตัวอย่าง มีจำนวนทั้งหมด 3 คน โดยทั้ง 3 คนเป็นเยาวชนหญิงจากกลุ่มที่มีสิ่งแวดล้อมทางศีลธรรมดี

ค. ไม่ทำเพราะเกรงกลัวการลงโทษ เนื่องจากเคยเห็นผู้อื่นกระทำแล้วถูกจับได้ และได้รับการลงโทษ จึงเกิดความกลัวที่จะลักขโมย ซึ่งเป็นเหตุผลที่อ้างอิงจากประสบการณ์ตรงตามความเข้าใจของเยาวชนกลุ่มตัวอย่าง มีจำนวนทั้งหมด 5 คน โดยแบ่งเป็นเยาวชนชายจากกลุ่มที่มีสิ่งแวดล้อมทางศีลธรรมดีจำนวน 3 คน เยาวชนชายจากกลุ่มที่มีสิ่งแวดล้อมห่างจากศีลธรรมจำนวน 1 คน และเยาวชนหญิงจากกลุ่มที่มีสิ่งแวดล้อมห่างจากศีลธรรมจำนวน 1 คน

ง. ไม่ทำเพราะไม่จำเป็นต้องทำ หากต้องการสิ่งใดที่จำเป็นก็ขอได้จากผู้ปกครอง หรือเก็บสะสมเงินเพื่อซื้อของที่ตนต้องการด้วยตัวเอง ซึ่งเป็นเหตุผลที่อ้างอิงมาจากหลักการดำเนินชีวิตทั่วไปและจากประสบการณ์ตรงตามความเข้าใจของเยาวชนกลุ่มตัวอย่าง มีจำนวน 27 คน โดยแบ่งเป็นเยาวชนชายจากกลุ่มที่มีสิ่งแวดล้อมทางศีลธรรมดี จำนวน 6 คน เยาวชนหญิงจากกลุ่มที่มีสิ่งแวดล้อมทางศีลธรรมดี จำนวน 6 คน เยาวชนชายจากกลุ่มที่มีสิ่งแวดล้อมห่างจากศีลธรรมจำนวน 7 คน และเยาวชนหญิงจากกลุ่มที่มีสิ่งแวดล้อมห่างจากศีลธรรมจำนวน 8 คน

ในส่วนของกลุ่มเยาวชนที่เคยมีพฤติกรรมดังกล่าว ซึ่งมีจำนวนเพียง 3 คน จากจำนวนทั้งสิ้น 40 คน ได้ให้เหตุผลในการที่ทำการลักขโมยไว้ว่าเกิดจากการขาดการยับยั้งชั่งใจต่อความต้องการบางอย่าง เช่น ต้องการสิ่งของเหมือนกับที่เพื่อนๆ มี แต่ไม่กล้าขอจากผู้ปกครองเนื่องจากทราบดีว่าเป็นสิ่งฟุ่มเฟือย จึงตัดสินใจขโมยเงินจากผู้ปกครองเพื่อไปซื้อของสิ่งนั้น เป็นต้น

ตารางที่ 10 ตัวอย่างปฏิกิริยาของเยาวชนกลุ่มตัวอย่างเกี่ยวกับการขโมยของจากร้านค้า
(หากถูกจับได้อาจถูกดำเนินคดีตามกฎหมาย)

ตัวอย่างปฏิกิริยาของเยาวชนกลุ่มที่มีสิ่งแวดล้อมทางศีลธรรมดี		ตัวอย่างปฏิกิริยาของเยาวชนกลุ่มที่มีสิ่งแวดล้อมห่างจากศีลธรรม	
ชาย	หญิง	ชาย	หญิง
<p>“ไม่เคยทำครับ กลัวโดนจับ... คนในบ้านผมก็ไม่เคยเห็นนะว่าจะมีใครทำแบบนั้น ไม่รู้สิ คิดว่าไม่มีหรอกครับ... บาบแน่นนอนอยู่แล้วครับ” (ด.ช. ประดู่ - นามสมมติ, สัมภาษณ์ 6 เม.ย. 49)</p>	<p>“ไม่เคยทำหรอกค่ะ หนูว่าคนส่วนใหญ่ก็ไม่ทำกันหรอกนะ มีแต่พวกสิ้นคิดอะที่ไปขโมยของเค้า เพราะงี้ก็ต้องโดนจับได้แล้วก็ติดคุก ซวยเลย... หนูว่า บาบ นะ ” (ด . ญ . สายหยุด - นามสมมติ, สัมภาษณ์ 7 เม.ย. 49)</p>	<p>“ไม่เคยทำครับ แค่ออบขโมยเงินพอก็รู้สึกไม่ดีพอแล้ว ถ้าไปทำแบบนั้นกลัวตำรวจจับด้วย... คนอื่นเหรอผมก็ ไม่ เคย เห็น เหมือนกันนะแบบที่ไปขโมยของคนอื่นขนาดนั้นอะ... ก็น่าจะบาบ นะครับ” (ด.ช.ทอง - นามสมมติ, สัมภาษณ์ 9 เม.ย. 49)</p>	<p>“ไม่เคยค่ะ ที่บ้านหนูเป็นร้านขายของ เคยมีคนขโมยเหมือนกัน หนูไม่ชอบมากๆ เลย... คนในบ้านไม่มีหรอกค่ะ แต่คนนอกบ้านนี่สิชอบมาจิกของบ้านหนูเรื่อยเลย พวกคนนิสัยไม่ดี... บาบสิคะ ขโมยของไม่บาบได้ไง” (ด.ญ.สาธิตา - นามสมมติ, สัมภาษณ์ 9 เม.ย. 49)</p>
<p>“ไม่เคยทำหรอกครับ ขนาดนั้นมันผิดกฎหมายแล้วนะ อาจโดนจับติดคุกได้เลย... บ้านผมไม่มีขโมยหรอกครับ มีแต่เคยเห็นในข่าวมากกว่า... ผมว่าบาบนะ ขโมยขอมันผิดศีล ยังไงก็บาบครับ” (ด.ช.สน - นาม</p>	<p>“ไม่เคยค่ะ ตำรวจจับติดคุกนะคะถ้าทำแบบนี้ ใครจะกล้า... ที่บ้านหนูไม่มีหรอกนะ ถ้าจะเคยเห็นก็ในข่าวมากกว่า ที่ชอบมีโจรโดนตำรวจจับได้แล้วนั่งเอามือปิดหน้าตัวเองอะคะ... คิดว่าบาบนะคะ ขโมยของ</p>	<p>“ไม่เคยทำครับ กลัวถูกจับได้จะต้องติดคุกแค่จิกเงินแม่ก็มากแล้วนะ... คนอื่นเหรอ อืม ไม่เคยเห็นนะครับ ผมว่าถ้าไปทำขนาดนั้นมันก็มากเกินไปหน่อยนะ... ก็น่าจะบาบนะ ครับ” (ด.ช.บีก - นามสมมติ, สัมภาษณ์ 9</p>	<p>“ถ้าขนาดนั้นหนูก็ไม่กล้าหรอกค่ะ แค่ที่เคยทำก็รู้สึกไม่ดีมากพอแล้ว... ที่บ้านไม่เคยเห็นนะ แต่เคยเห็นเพื่อนทำเหมือนกันแบบแอบขโมยขนมกล่องๆ อะคะ แต่หนูไม่กล้าทำ... หนูว่าบาบนะคะ” (ด.ญ.</p>

<p>สมมติ, สัมภาษณ์ 7 เม.ย. 49)</p>	<p>มันไม่ดี ผิดศีลด้วย” (ด.ญ.ชวณชม – นามสมมติ, สัมภาษณ์ 7 เม.ย. 49)</p>	<p>เม.ย. 49)</p>	<p>กระจาบ – นามสมมติ, สัมภาษณ์ 10 เม.ย. 49)</p>
<p>“ไม่เคยทำครับ กลัวโดนจับได้ กลัวพ่อแม่เสียใจ... คนที่บ้านผมก็ไม่เคยได้ยินนะว่ามีใครทำ มีแต่เคยเห็นในข่าวว่ามีโจรโดนตำรวจจับ... ก็คงบาปแหละ ขโมยของมันก็ต้องบาปอยู่แล้ว” (ด.ช.หูกวาง – นามสมมติ, สัมภาษณ์ 8 เม.ย. 49)</p>	<p>“เรื่องแบบนี้หนูไม่เคยทำหรอกค่ะ โดนจับติดคุกหัวโตกันพอดี... คนที่บ้านก็ไม่มีใครทำหรอกค่ะ มันบาปด้วยนะ” (ด.ญ.กล้วยไม้ – นามสมมติ, สัมภาษณ์ 8 เม.ย. 49)</p>	<p>“ไม่เคยทำหรอกครับ เรื่องใหญ่เลยนะถ้าโดนจับได้ อาจติดคุกเลยนะ... คนอื่นนี่ผมไม่รู้ นะ น่าจะไม่เคยหรอกครับ... คิดว่าบาปครับ” (ด.ช.ไน – นามสมมติ, สัมภาษณ์ 9 เม.ย. 49)</p>	<p>“ไม่เคยค่ะ ไม่กล้าทำมันไม่ดี... คนอื่นหรอกไม่เคยเห็นนะคะ คิดว่าไม่มีหรอก... หนูว่าบาปค่ะ” (ด.ญ.กระจิบ – นามสมมติ, สัมภาษณ์ 10 เม.ย. 49)</p>
<p>“ไม่เคยครับ มันผิดกฎหมายด้วยนะถ้าขโมยของคนอื่นเค้าแบบนั้น อาจถูกจับติดคุกได้... บ้านผมไม่มีหรอกครับ ไม่เคยเห็นใครทำเลย... ถ้าทำก็คงบาปแหละครับ มันไม่ดี” (ด.ช.โพธิ์ – นามสมมติ, สัมภาษณ์ 5 เม.ย. 49)</p>	<p>“ไม่เคยทำค่ะ มันไม่ดีเปลวๆ จะติดคุกไม่รู้ตัว... บ้านหนูก็ไม่เคยเห็นใครทำนะคะ คิดว่าไม่มีหรอกค่ะ... ถ้าขโมยก็บาปอยู่แล้วละค่ะ” (ด.ญ.ดาวเรือง – นามสมมติ, สัมภาษณ์ 8 เม.ย. 49)</p>	<p>“ไม่เคยทำครับ เดี่ยวจะโดนจับติดคุก... คนในบ้านไม่เคยเห็นนะ เคยเห็นแต่ในข่าวอะครับ... ผมว่าน่าจะเป็นบาปนะ ขโมยของมันไม่ดีนี่นา” (ด.ช.ชอน – นามสมมติ, สัมภาษณ์ 9 เม.ย. 49)</p>	<p>“ไม่เคยอะค่ะ ใครจะไปทำ ถ้าถูกจับได้ก็ติดคุกสิ... กับคนอื่นนี่ก็ไม่เคยเห็นเหมือนกันนะ ไม่รู้สิ ไม่เคยค่ะ... บาปอยู่แล้วละ ขโมยของมันไม่ดี” (ด.ญ.กระสา – นามสมมติ, สัมภาษณ์ 10 เม.ย. 49)</p>
<p>“ไม่เคยทำหรอกครับ เรื่องใหญ่เลยนะถ้าไปขโมยของเค้าแบบนั้น</p>	<p>“ไม่เคยค่ะ ทำก็โดนตำรวจจับติดคุกสิคะ... ที่บ้านก็ไม่เคยเห็นใคร</p>	<p>“ไม่เคยครับ เดี่ยวโดนตำรวจจับติดคุก... คนในบ้านผมไม่มีใครทำ</p>	<p>“เออ ไม่เคยค่ะ กลัวตำรวจจับ... คนอื่นก็ไม่เคยเห็นหรอก ไป</p>

ถ้าตำรวจก็ถูกจับติดคุกเลยนะ... คนบ้านผมหรือ ไม่มีหรือครับ จะมีก็เห็นในข่าวนะ... ทำแบบนี้ก็ต้องบ่าปออยู่แล้วครับ” (ด.ช. เต็ง - นามสมมติ, สัมภาษณ์ 6 เม.ย. 49)	ทำนะ เคยอ่านแต่ในข่าวอะคะว่าตำรวจจับโจรได้อย่างนั้นอย่างนี้... หนูว่าบ่าปอแน่นอนคะ จะไม่บ่าปอได้ไง” (น.ส. ชะภา - นามสมมติ, สัมภาษณ์ 8 เม.ย. 49)	หรือครับ ถ้าจะเคยก็คงเห็นในข่าวมากกว่า... คิดว่าบ่าปอแน่นอนครับ” (นายเทพ - นามสมมติ, สัมภาษณ์ 10 เม.ย. 49)	ตามห้างก็ไม่เคยเห็นใครขโมยนะ เพราะมันมีกล้องวงจรปิด คนคงไม่กล้าขโมย... บ่าปอสิคะ ไม่บ่าปอได้ไง” (ด.ญ. หงส์หยก - นามสมมติ, สัมภาษณ์ 10 เม.ย. 49)
--	---	--	---

สรุปเหตุผลเกี่ยวกับปฏิกริยาของเยาวชนต่อพฤติกรรมที่ละเมิดศีลห้าข้อที่สอง

จากการสัมภาษณ์เยาวชนเกี่ยวกับพฤติกรรมการขโมยของจากร้านค้า (หากถูกจับได้อาจถูกดำเนินคดีตามกฎหมาย) สามารถสรุปเหตุผลที่เยาวชนมีหรือไม่มีพฤติกรรมละเมิดศีลห้าข้อที่สองได้ว่า เยาวชนกลุ่มตัวอย่างทั้ง 40 คนไม่เคยมีพฤติกรรมดังกล่าว และมีปฏิกริยาเกี่ยวกับประเด็นนี้ว่าเป็นพฤติกรรมที่เป็นบาป เพราะการลักขโมยของของผู้อื่นเป็นเรื่องที่ผิดศีลและเป็นเรื่องที่ไม่ดี ไม่ควรปฏิบัติ แต่ในเงื่อนไขนี้เยาวชนกลุ่มตัวอย่างมีเหตุผลที่แตกต่างไปจากเงื่อนไขการขโมยเงินผู้ปกครอง ดังนี้

1. ไม่ทำเพราะกลัวโดนตำรวจจับเข้าคุก ซึ่งเป็นเหตุผลที่อ้างอิงจากหลักกฎหมายตามความเข้าใจของเยาวชนกลุ่มตัวอย่าง มีจำนวน 36 คน จากกลุ่มเยาวชนชายที่มีสิ่งแวดล้อมทางศีลธรรมดี จำนวน 9 คน จากกลุ่มเยาวชนหญิงที่มีสิ่งแวดล้อมทางศีลธรรมดี จำนวน 10 คน จากกลุ่มเยาวชนชายที่มีสิ่งแวดล้อมห่างจากศีลธรรม จำนวน 10 คน และจากกลุ่มเยาวชนหญิงที่มีสิ่งแวดล้อมห่างจากศีลธรรม จำนวน 7 คน

2. ไม่ทำเพราะไม่ชอบพฤติกรรมเช่นนี้ ซึ่งเป็นเหตุผลที่อ้างอิงจากประสบการณ์ตรงตามความเข้าใจของเยาวชนกลุ่มตัวอย่าง มีจำนวน 1 คน จากกลุ่มเยาวชนหญิงที่มีสิ่งแวดล้อมห่างจากศีลธรรม

3. ไม่ทำเพราะไม่กล้าทำ ซึ่งเป็นเหตุผลที่อ้างอิงจากประสบการณ์ตรงตามความเข้าใจของเยาวชนกลุ่มตัวอย่าง มีจำนวน 2 คน จากกลุ่มเยาวชนหญิงที่มีสิ่งแวดล้อมห่างจากศีลธรรม

4. ไม่ทำเพราะกลัวพ่อแม่เสียใจ ซึ่งเป็นเหตุผลที่อ้างอิงจากหลักความกตัญญูตามความเข้าใจของเยาวชนกลุ่มตัวอย่าง มีจำนวน 1 คน จากกลุ่มเยาวชนชายที่มีสิ่งแวดล้อมทางศีลธรรมดี

ผลการสัมภาษณ์นี้แสดงให้เห็นว่าเยาวชนกลุ่มตัวอย่างทุกคนให้ความสำคัญกับเรื่องการขโมยอย่างมากว่าเป็นเรื่องที่ผิดบาป ไม่ว่าจะขโมยเพียงสิ่งเล็กน้อยที่ไม่มีราคามากนักหรือขโมยสิ่งที่ใหญ่โตราคาแพงก็ตาม

ตารางที่ 11 ตัวอย่างปฏิกิริยาของเยาวชนกลุ่มตัวอย่างต่อข้อที่ 3
ว่าด้วยการละเมิดศีลห้าข้อที่ว่าด้วยการประพฤติผิดในกาม

ตัวอย่างปฏิกิริยาของเยาวชนกลุ่มที่มีสิ่งแวดล้อมทางศีลธรรมที่ดี		ตัวอย่างปฏิกิริยาของเยาวชนกลุ่มที่มีสิ่งแวดล้อมห่างจากศีลธรรม	
ชาย	หญิง	ชาย	หญิง
“เป็นพระมาทำแบบนี้ ยังไงก็บาปครับ” (ด.ช. หูกวาง – นามสมมติ, สัมภาษณ์ 23 ก.พ. 49)	“ซุ่มซิ่นก็บาปทั้งนั้นแหละค่ะ นี่เป็นพระด้วย บาปกว่าเดิมอีกหลายเท่าเลยนะหนูว่า” (ด.ญ.ชวันชม – นามสมมติ, สัมภาษณ์ 28 ก.พ. 49)	“ไม่รู้เด็กยอมนรีเปล่า เพราะเห็นว่าทำหลายครั้งแล้ว แถมให้เงินด้วย แต่ก็คงบาปเพราะเป็นพระ ไม่น่าทำ... ถ้าเป็นคนธรรมดาผมว่าไม่ผิดนะ เพราะเด็กยอมนั่นๆ ถือว่าแลกเปลี่ยนกัน เพราะเด็กก็รับเงินไปด้วย” (ด.ช.ชะโด – นามสมมติ, สัมภาษณ์ 12 มี.ค. 49)	“พระก็บาปนะคะ บาปมากด้วย เพราะพระต้องเป็นคนรักษาศีลแต่กลับมากทำแบบนี้เอง เย่มาก” (ด.ญ.ยูง – นามสมมติ, สัมภาษณ์ 4 มี.ค. 49)

<p>“คนเป็นพระที่จริงต้องรักษาศีล แต่มาทำแบบนี้ก็ผิดศีลซะเอง บาบชั่ววูว์ คว้า” (ด.ช. ส น - นามสมมติ, สัมภาษณ์ 23 ก.พ. 49)</p>	<p>“แย่นะคะที่พระมาทำแบบนี้ เค้าน่าจะเป็นคนรักษาศีล แต่มาทำบาบแบบนี้ไม่ไหวเลย แก่แล้วด้วย” (ด.ญ. สายหยุด - นามสมมติ, สัมภาษณ์ 19 ก.พ. 49)</p>	<p>“บาบคว้า เป็นพระมาทำแบบนี้บาบมาก” (ด.ช. นิล - นามสมมติ, สัมภาษณ์ 12 มี.ค. 49)</p>	<p>“เรื่องแบบนี้ใครๆ ก็ว่าพระบาบอยู่แล้ว เป็นผู้รักษาศีลแต่มาทำผิดเองแบบนี้ไม่ไหวเลย” (ด.ญ. สาลิกา - นามสมมติ, สัมภาษณ์ 18 มี.ค. 49)</p>
<p>“เป็นพระต้องอยู่ในศีลในธรรม มาทำผิดเองแบบนี้บาบมาก ๆ นะผมว่า” (ด.ช. โฟธิ - นามสมมติ, สัมภาษณ์ 22 ก.พ. 49)</p>	<p>“พระไม่ดีก็มีเยอะนะคะ มาทำบาบซะเองแบบนี้คนจะมองว่าพระรูปอื่นไม่ดีไปด้วย แบบปลาตายตัวเดียวเหม็นทั้งข้อง” (น.ส. ทานตะวัน - นามสมมติ, สัมภาษณ์ 20 ก.พ. 49)</p>	<p>“ถ้าเด็กยอมก็ไม่น่าจะเป็นอะไร เพราะได้เงินด้วย แต่เป็นพระก็บาบอยู่ดีนั่นแหละ เพราะพระต้องรักษาศีล ทำแบบนี้ไม่ถูกนะผมว่า” (ด.ช. ไน - นามสมมติ, สัมภาษณ์ 4 มี.ค. 49)</p>	<p>“แบบ พระน่าจะรักษาศีล แต่มีพฤติกรรมผิดถูกผิดเมียเค้าแบบนี้แย่มาก บาบมาก” (ด.ญ. หงส์หยก - นามสมมติ, สัมภาษณ์ 20 มี.ค. 49)</p>
<p>“ไม่ไหวเลยนะคว้าผมว่า เป็นพระแถมยังแก่แล้วด้วย มาทำแบบนี้ตายไปตกนรกแน่ๆ” (ด.ช. คุณ - นามสมมติ, สัมภาษณ์ 26 ก.พ. 49)</p>	<p>“ข่มขืนมันบาบอยู่แล้วนะคะ ยิ่งเป็นพระมาทำด้วยนี่บาบมากกว่าอีกไม่รู้ก็เท่า” (ด.ญ. บานชื่น - นามสมมติ, สัมภาษณ์ 24 ก.พ. 49)</p>	<p>“ทำไงก็บาบคว้า เป็นพระมาทำแบบนี้สงสัยโดนจับเข้าคุกแน่นอน” (ด.ช. ชิว - นามสมมติ, สัมภาษณ์ 4 มี.ค. 49)</p>	<p>“แบบนี้ตายไปต้องตกนรกแน่เลยนะหนูว่า ทำตัวแบบนี้ไม่น่ามาบวชเลย” (น.ส. นางนวล - นามสมมติ, สัมภาษณ์ 21 มี.ค. 49)</p>
<p>“บาบแน่นอนคว้า ข่มขืนนี่ถ้าเป็นคนธรรมดาทำบาบมากแล้วนะ แต่นี้เป็นพระผมว่าบาบกว่าเดิมอีก” (ด.ช. ไผ่ - นามสมมติ, สัมภาษณ์ 18 ก.พ. 49)</p>	<p>“บาบชั่ววูว์คะ ข่มขืนเด็กอายุแค่นั้น แย่มากเลย เป็นพระด้วยต้องจับขังคุกซะให้ชัด” (ด.ญ. เฟื่องฟ้า - นามสมมติ, สัมภาษณ์ 24 ก.พ. 49)</p>	<p>“อืม บาบ 100 % คว้าแบบนี้ ข่มขืนเด็กแถมเป็นพระด้วย” (ด.ช. ตะเพียน - นามสมมติ, สัมภาษณ์ 5 มี.ค. 49)</p>	<p>“ข่มขืนว่าบาบแล้ว นี่มาข่มขืนเด็กอีก แถมตัวเองก็เป็นพระ แก่แล้วด้วย บาบไม่รู้จะบาบยังไงเลยละคะ” (ด.ญ. กระจาบ - นามสมมติ, สัมภาษณ์ 5 มี.ค. 49)</p>

		มี.ค. 49)
--	--	-----------

สรุปความคิดเห็นของเยาวชนทั้งสองกลุ่มเกี่ยวกับพฤติกรรมการละเมิดศีลห้าข้อที่สาม การประพฤติผิดในกามตามเนื้อหาข่าวตัวอย่าง เยาวชนมีปฏิริยาแตกต่างกันสามารถแบ่งออกได้เป็น 2 กลุ่ม ดังนี้

1. กลุ่มที่คิดว่าพระสงฆ์ในข่าวมีส่วนบาปอยู่บ้าง

มีเยาวชนชาย 2 คนจากกลุ่มที่มีสิ่งแวดล้อมห่างจากศีลธรรม มีความเห็นว่า ในกรณีนี้ถ้าเป็นคนธรรมดาทำไม่บาป เพราะถือว่าเด็กหญิงก็ได้เงินไปใช้ อีกทั้งยังทำมาแล้วหลายครั้ง ไม่น่าว่าเด็กหญิงอาจสมยอมเองก็เป็นได้ แต่ในข่าวคนทำเป็นพระจึงบาปเป็นเรื่องธรรมดา

2. กลุ่มที่คิดว่าพระสงฆ์ในข่าวบาปแต่ผู้เดียว

เยาวชนชายและหญิงจากกลุ่มที่มีสิ่งแวดล้อมทางศีลธรรมที่ดีทั้ง 20 คน และเยาวชนชายจำนวน 8 คน หญิง 10 คน จากกลุ่มที่มีสิ่งแวดล้อมห่างจากศีลธรรม มองว่าพฤติกรรมดังกล่าวเป็นเรื่องที่ผิดและบาปมาก เนื่องจากผู้กระทำผิดเป็นพระสงฆ์ผู้ซึ่งควรที่จะรักษาศีลธรรม ไม่ควรทำเรื่องไม่ดีเช่นนี้ ในเมื่อผู้รักษาศีลทำผิดศีลเอง จึงกลายเป็นความผิดที่มากกว่าคนปกติทำ

เมื่อตั้งคำถามเกี่ยวกับการละเมิดศีลห้าข้อที่สามกับกลุ่มตัวอย่าง ว่ากลุ่มตัวอย่างมีความคิดเห็นอย่างไรกับพฤติกรรมเหล่านี้ เช่น เคยเปิดรับสื่อที่ไม่เหมาะสมเกี่ยวกับเรื่องเพศหรือไม่ อาทิ เปิดรับสื่อลามก เช่น ภาพเปลือยจากหนังสือลามก หรือ วิดีโอที่นำเสนอภาพการร่วมเพศ เป็นต้น (หากถูกจับได้อาจถูกว่ากล่าว หรือตีเพื่อเป็นการลงโทษ) หรือเคยมีเพศสัมพันธ์ก่อนวัยอันสมควรหรือไม่ (หากถูกจับได้อาจถูกจับให้แต่งงาน หรือถูกดำเนินคดีตามกฎหมาย) เป็นต้น สามารถแยกปฏิริยาออกได้ดังนี้

ตารางที่ 12 ตัวอย่างปฏิกิริยาของเยาวชนชนกลุ่มตัวอย่างเกี่ยวกับการเปิดรับสื่อที่ไม่เหมาะสมเกี่ยวกับ
เรื่องเพศ (หากถูกจับได้อาจถูกว่ากล่าว หรือตีเพื่อเป็นการลงโทษ)

ตัวอย่างปฏิกิริยาของเยาวชนชนกลุ่มที่มีสิ่งแวดล้อมทางศีลธรรมดี		ตัวอย่างปฏิกิริยาของเยาวชนชนกลุ่มที่มีสิ่งแวดล้อมห่างจากศีลธรรม	
ชาย	หญิง	ชาย	หญิง
<p>“เคยดูครับ ของใครก็ ไม่รู้เหมือนกัน มันมีอยู่ ในตู้ที่บ้าน ก็เลยเอา มาเปิดๆ ดู... อืม ผม ว่าไม่บาปหรอกครับ แค่ดูรูปเอง ไม่ได้ทำ อะไรไม่ดีนี่นา” (ด.ช. ลัก - นามสมมติ, สัมภาษณ์ 5 เม.ย. 49)</p>	<p>“ถ้าเคยดูก็จะแบบไม่ ตั้งใจมากกว่าค่ะ จะ ประมาณว่าดูหนังแล้ว มีฉาก Love Scene อะไรประมาณนี้ค่ะ คือเราก็ไม่รู้ว่ามันจะมี ไง แต่ดูแล้วก็เฉยๆ นะ ไม่ได้คิดอะไร... อู๊ย ดู แค่นี้คงไม่บาปหรอกมั้ง คะ หนูว่า” (ด.ญ. กุลลาบ - นามสมมติ, สัมภาษณ์ 8 เม.ย. 49)</p>	<p>“เคยดูเหมือนกันครับ แต่ก็ไม่ใช้หนังสือไป หรือหนังสือไปหรอก เป็น แค่ปฏิทินแม่โขงอะไร ประมาณนี้ค่ะครับ บางทีไม่ได้อยากเห็นก็ เห็นนะ ในหนังสือพวก ดาราของที่แม่ผมซื้อมา เนี่ย เผลอๆ มีให้ดู เยอะกว่าหนังสือไป อีกมั้ง... บาปไหมนะ หรือ ผมว่าไม่หรอก แค่ดูรูปเอง” (ด.ช.นิล - นามสมมติ, สัมภาษณ์ 9 เม.ย. 49)</p>	<p>“อืม แบบว่าตาม หนังสือดาราเดี๋ยวนี้อะ จะมีนะพี่ แบบภาพ แอบถ่ายหรือภาพหลุด ของดาราอะค่ะ ไม่รู้ แบบนี้ถือว่าเป็นรูปไป ไหม หนูก็เคยเห็นแค่ ประมาณนี้แหละ... เออ หนูว่าไม่บาปหรอก มั้ง แค่ดูเฉยๆ บางที ไม่ได้อยากดูด้วย มัน เปิดหนังสือไปเจอเอง ไม่ได้ตั้งใจ” (ด.ญ. สาธิตา - นามสมมติ, สัมภาษณ์ 9 เม.ย. 49)</p>
<p>“เคยดูครับ เพื่อนชวน ไปดู ก็เลยไปดู อยาก รู้ว่ามันเป็นยังไง... บาปไหมนะหรือ ผม ว่าคงไม่เป็นไรหรอก ครับ เพราะแค่ดูเอง ผมว่าใครๆ ก็ดูนะ เพราะเคยคุยกับเพื่อน</p>	<p>“อืม ก็เคยเห็นนะคะ พวก ภาพลามก ประมาณหนังสือดารา จะมีแบบว่าภาพหลุดๆ อะค่ะ บางทีเค้าถ่าย งานเดินแฟชั่นโชว์ของ ฝรั่งก็เห็นหน้าอกเลย นะ เค้าเห็นเป็นเรื่อง</p>	<p>“เคยดูครับ ไปดูที่บ้าน เพื่อน ของพี่ชายมัน... คิดว่าไม่บาปหรอกครับ เพื่อนๆ ผมก็ดูกัน เยอะแยะ” (ด.ช. ตะเพียน - นามสมมติ, สัมภาษณ์ 9 เม.ย. 49)</p>	<p>“เออ ถ้าแบบหนังสือไป เลยนี่ไม่เคยดูหรอกค่ะ ก็จะเคยเห็นพวกปฏิทิน มากกว่า เพราะบางที ก็จะมีคนเอามาแปะไว้ ตามข้างฝา มันก็จะได้ ดูไปเอง ไม่ต้องไปหา บางทีไม่อยากจะเห็น</p>

<p>ที่โรงเรียนก็เคยดูกันหลายคน” (ด.ช.ไผ่ – นามสมมติ, สัมภาษณ์ 5 เม.ย. 49)</p>	<p>ปกติอะคะหนูว่า... หนูว่าไม่บาปหรอกคะ ถ้าดูพวกหนังโป๊ หรือหนังสือโป๊อาจจะบาปก็ได้” (ด.ญ.ดาวเรือง – นามสมมติ, สัมภาษณ์ 8 เม.ย. 49)</p>		<p>เลยนะ... หนูคงไม่บาปหรอก มันไม่ได้ตั้งใจจะดูอะหน่อย แปะอยู่ข้างฝาใครผ่านไปมา ก็เห็น” (ด.ญ. กระจาบ – นามสมมติ, สัมภาษณ์ 10 เม.ย. 49)</p>
<p>“เคยครับ ตอนนั้นไปบ้านเพื่อนแล้วมันแอบเอาวิดีโอโป๊ของพี่ชายมันมาเปิดให้ดู... ผมว่าไม่บาปหรอก แต่ดูเฉยๆ เราไม่ได้ทำอะไรไม่ดีอะนะ” (ด.ช. โปธิ์ – นามสมมติ, สัมภาษณ์ 5 เม.ย. 49)</p>	<p>“ถ้าเป็นแบบหนังโป๊เลยนี่ไม่เคยดูนะ อย่างมากก็จะได้ดูจาก Love Scene ในหนังฝรั่งมากกว่าคะ... ไม่บาปหรอกมั้งคะ แต่ดูหนังเองนะ” (ด.ญ.ชงโค – นามสมมติ, สัมภาษณ์ 5 เม.ย. 49)</p>	<p>“อืม เคยดูครับ ก็แอบดูของคนที่บ้าน ผมเห็นเค้าเอามาซ่อนไว้ เวลาไม่มีคนอยู่ก็แอบเอามาดู... ผมว่าไม่น่าจะบาปหรอกครับ แต่ดูเฉยๆ ไม่ได้ทำอะไรไม่ดีนี่นา” (ด.ช. ช่อน – นามสมมติ, สัมภาษณ์ 9 เม.ย. 49)</p>	<p>“อู๊ย ไม่เห็นอยากดูเลยไม่รู้จะดูไปทำไม ไรสาระ... อืม คนที่ดูจะบาปไหมนะเธอ หนูว่าคงไม่หรอกคะ แต่ดูรูปเอง บางคนเค้าก็ไม่ได้ตั้งใจจะดูด้วยซ้ำ แต่บังเอิญมันอาจจะเห็นเอง ไม่บาปหรอก” (ด.ญ.กระจิบ – นามสมมติ, สัมภาษณ์ 10 เม.ย. 49)</p>
<p>“เออ ในวัดไม่มีของแบบนี้ให้ดูหรอกครับ ... อืม จะว่าบาปมันก็บาปนะครับ เพราะมันผิดศีล” (ด.ช.ไทโร – นามสมมติ, สัมภาษณ์ 7 เม.ย. 49)</p>	<p>“เออ ไม่เคยดูหรอกคะ อืม ถ้าเป็นรูปแบบ Sexy อาจจะเคยเห็นตามหนังสือทั่วไปนะ หนังสือพิมพ์ดารานี้อิงมีเยอะเลย... หนูว่าไม่บาปหรอก มันก็ไม่ได้เลวร้ายอะไรนี่นา แต่ดูรูปเองนะคะ” (ด.ญ.</p>	<p>“ไม่เคยดูเลยครับ ไม่รู้จะดูที่ไหน วันๆ ก็ต้องนั่งขายของ เอาเวลาที่ไหนไปดูหนังโป๊อะครับ ... บาปไหมเธอ คงไม่หรอกมั้งถ้าแค่ดูเฉยๆ ไม่ได้ไปทำอะไรไม่ดีอะ” (ด.ช.ชิว – นามสมมติ,</p>	<p>“อืม ถ้าเป็นแบบหนังหรือหนังสือโป๊ะแบบนี้ หนูไม่เคยดูหรอกคะ แต่ก็จะมีบางที่ที่ดูหนังฝรั่ง หรือไม่ก็อ่านการ์ตูนมันจะมีฉาก Love Scene นะคะ การ์ตูนบางเล่มนี่ก็สุุดๆ ไปเลย... ไม่น่าบาป</p>

	สายหยุด – นามสมมติ, สัมภาษณ์ 7 เม.ย. 49)	สัมภาษณ์ 10 เม.ย. 49)	หรรคนะ แค่ดูเฉยๆ ไม่ได้ทำอะไรให้ใคร เดือดร้อนนี่นา” (ด.ญ. แก้ว – นามสมมติ, สัมภาษณ์ 10 เม.ย. 49)
“เคยดูครับ วิดีโอโป๊ของเพื่อนมันให้ยืมมา... เอ้อ บาบใหม่ นะ เหยอ ก็คงนิดๆ มั้ง มันไม่ใช่เรื่องที่ดีเท่าไรหรอก แต่ผมว่าเป็นเรื่องธรรมชาติ นะครับ ใครๆ ก็ดูกัน” (นาย ตะแบก – นามสมมติ, สัมภาษณ์ 8 เม.ย. 49)	“ก็เคยเห็นเหมือนกันนะ ค่ะ พวก รูป โป๊ ประมาณว่าปฏิบัติ นแหละ หรือน้ำมันเครื่อง อะ ค่ะ ชอบ เอา นางแบบมาถ่ายโป๊... หนูว่าไม่บาปหรอก ก็ มันเขว่นไว้ข้างฝา ใคร ผ่านไปมาก็เห็นอะ อี กอย่างก็ดูไปจ้ะ ันๆ ไม่ได้ คิดอะไรซะหน่อย” (น.ส. ชะบา – นามสมมติ, สัมภาษณ์ 8 เม.ย. 49)	“เคยดูครับ เพื่อนผม มันชวนไปดูที่บ้านมัน... ผมว่าคงไม่บาปหรอก ครับ แค่ดูหนังโป๊เอง เรื่อง sex เป็นเรื่อง ธรรมชาติครับ ฮ่าฮ่า” (นาย เทโพ – นามสมมติ, สัมภาษณ์ 10 เม.ย. 49)	“เอ้อ เคยเห็นพวก เพื่อนผู้ชายพกหนังสือ โป๊มาดูกันที่โรงเรียน ก็ จะแบบว่ามาดูกันเกือบ ทั้งห้องเลย หนูกับพวก ผู้หญิงก็เลยไปดูกับเขา ด้วย ดูแล้วก็จ้ะ ันๆ ขำๆ มากกว่า บางทีก็ดูน่า เกลียดด้วยเข้าไปนะ หนูว่า... หนูว่าไม่บาปหรอกมั้ง แค่ดูเฉยๆ เองนะ” (น.ส.นางนวล – นามสมมติ, สัมภาษณ์ 10 เม.ย. 49)

สรุปเหตุผลเกี่ยวกับปฏิกิริยาของเยาวชนต่อพฤติกรรมที่ละเมิดศีลห้าข้อที่สาม

จากการสัมภาษณ์เยาวชนเกี่ยวกับพฤติกรรมเคยเปิดรับสื่อที่ไม่เหมาะสมเกี่ยวกับเรื่องเพศหรือไม่ อาทิ เปิดรับสื่อลามก เช่น ภาพเปลือยจากหนังสือลามก หรือ วิดีโอที่นำเสนอภาพการร่วมเพศ เป็นต้น (หากถูกจับได้อาจถูกว่ากล่าว หรือตีเพื่อเป็นการลงโทษ) สามารถสรุปเหตุผลที่เยาวชนมีหรือไม่มีพฤติกรรมละเมิดศีลห้าข้อที่สามได้เป็น 2 ประเด็น คือ

1. กลุ่มที่เคยเปิดรับสื่อที่ไม่เหมาะสมเกี่ยวกับเรื่องเพศ มีจำนวนทั้งสิ้น 36 คน จากจำนวน 40 คนที่ยอมรับว่าตนเองเคยมีพฤติกรรมดังกล่าว แต่มีระดับการเปิดรับหลายอย่าง ดังนี้

1.1 เคยดูหนังสือโป๊ ปฏิทินโป๊ หรือวีดิโอโป๊ ซึ่งเป็นภาพในเชิงอนาจาร มีจำนวน 25 คน แบ่งเป็นเยาวชนชายจากกลุ่มสิ่งแวดล้อมทางศีลธรรมดีจำนวน 8 คน เยาวชนหญิงจากกลุ่มสิ่งแวดล้อมทางศีลธรรมดีจำนวน 1 คน เยาวชนชายจากกลุ่มที่มีสิ่งแวดล้อมห่างจากศีลธรรมจำนวน 9 คน และเยาวชนหญิงจากกลุ่มที่มีสิ่งแวดล้อมห่างจากศีลธรรมจำนวน 7 คน

1.2 เคยดูภาพตามหนังสือการ์ตูนจากต่างประเทศ นิตยสารแฟชั่น หนังสือพิมพ์บันเทิง ซึ่งมีภาพนางแบบในชุดวาบหวิว หรือภาพหลุดของนักแสดง นางแบบต่างๆ ตีพิมพ์อย่างเปิดเผย หรือภาพยนตร์ต่างประเทศที่มีฉากแสดงความรักต่างๆ ตามธรรมเนียมของชาวต่างชาติอย่างเปิดเผย มีจำนวน 12 คน จากเยาวชนหญิงจากกลุ่มสิ่งแวดล้อมทางศีลธรรมดีจำนวน 9 คน และเยาวชนหญิงจากกลุ่มที่มีสิ่งแวดล้อมห่างจากศีลธรรมจำนวน 3 คน

2. กลุ่มที่ไม่เคยเปิดรับสื่อที่ไม่เหมาะสมเกี่ยวกับเรื่องเพศเลย มีจำนวนทั้งสิ้น 4 คน โดยมีเหตุผลในการที่ไม่เคยเปิดรับสื่อดังกล่าวที่แตกต่างกัน ดังนี้

2.1 ไม่อยากเปิดรับ มีจำนวน 1 คน จากเยาวชนหญิงจากกลุ่มที่มีสิ่งแวดล้อมห่างจากศีลธรรม

2.2 ไม่มีโอกาสเปิดรับ มีจำนวน 3 คน จากเยาวชนชายกลุ่มสิ่งแวดล้อมทางศีลธรรมดีจำนวน 2 คน และ เยาวชนชายจากกลุ่มที่มีสิ่งแวดล้อมห่างจากศีลธรรมจำนวน 1 คน

โดยเยาวชนกลุ่มตัวอย่างจำนวน 37 คน ซึ่งแบ่งเป็นเยาวชนชายกลุ่มสิ่งแวดล้อมทางศีลธรรมดีจำนวน 7 คน เยาวชนหญิงกลุ่มสิ่งแวดล้อมทางศีลธรรมดีจำนวน 10 คน เยาวชนชายจากกลุ่มที่มีสิ่งแวดล้อมห่างจากศีลธรรมจำนวน 10 คน และเยาวชนหญิงจากกลุ่มที่มีสิ่งแวดล้อมห่างจากศีลธรรมจำนวน 10 คนมีความเห็นเกี่ยวกับพฤติกรรมกาเปิดรับสื่อที่ไม่เหมาะสมเกี่ยวกับเรื่องเพศว่าเป็นเรื่องที่ไม่บาป ทั้งนี้เพราะเป็นเพียงการเปิดรับสื่อเท่านั้น ยังไม่ได้ก่อเรื่องเสียหายแต่อย่างใด หรือในบาง

กรณีที่ไม่ได้ตั้งใจจะเปิดรับสื่อเหล่านั้น เพียงแต่สื่อเหล่านั้นติดตั้งอยู่ในสถานที่เปิดเผย ทำให้ผ่านมาพบเห็นเข้าโดยบังเอิญ

ส่วนเยาวชนอีก 3 คนที่เหลือ ซึ่งมาจากกลุ่มเยาวชนชายกลุ่มสิ่งแวดล้อมทางศีลธรรมดี ทั้งหมดมีปฏิกิริยาเกี่ยวกับเรื่องนี้ว่าเป็นบาป เพราะไม่ใช่เรื่องที่ดั่งงาม และเป็นการละเมิดศีล

ตารางที่ 13 ตัวอย่างปฏิกิริยาของเยาวชนกลุ่มตัวอย่างเกี่ยวกับการมีเพศสัมพันธ์ก่อนวัยอันสมควร
(หากถูกจับได้อาจถูกจับให้แต่งงาน หรือถูกดำเนินคดีตามกฎหมาย)

ตัวอย่างปฏิกิริยาของเยาวชนกลุ่มที่มีสิ่งแวดล้อมทางศีลธรรมดี		ตัวอย่างปฏิกิริยาของเยาวชนกลุ่มที่มีสิ่งแวดล้อมห่างจากศีลธรรม	
ชาย	หญิง	ชาย	หญิง
“ไม่เคยครับ... คนที่บ้านผมก็ไม่เคยเห็นแล้วอะไรให้ฟังนะ ถ้ามีเค้าก็คงไม่เล่าหรอกครับ... อืม ถ้ามีก่อนวัยก็อาจจะบาปนะครับ” (ด.ช.เต็ง – นามสมมติ, สัมภาษณ์ 6 เม.ย. 49)	“ไม่เคยค่ะพี่... ที่บ้านหนูก็ไม่มีหรอกมั้ง ไม่เคยมีใครเล่า หรือมีแต่ไม่เล่าก็ไม่รู้จะคะ... ถ้ามีอะไรกันก่อนวัยหรือ หนูว่าคงบาปนะ มันไม่เหมาะสม” (ด.ญ.ดาวเรือง – นามสมมติ, สัมภาษณ์ 8 เม.ย. 49)	“ไม่เคยครับ... คนที่บ้านหรือ ก็ไม่รู้เหมือนกันครับ ไม่เคยเห็นว่ามีใครเล่าเรื่องนี้... ถ้ามีอะไรกันหรือ ก็อาจจะบาปมั้ง ถ้ามีก่อนวัยอันสมควร” (ด.ช.ตะเพียน – นามสมมติ, สัมภาษณ์ 9 เม.ย. 49)	“ไม่เคยค่ะ... คนที่บ้านหรือ ก็ไม่รู้สิคะ เรื่องแบบนี้ใครจะมาพูดกัน... ถ้าทำก็คงบาปมั้ง เพราะมันยังไม่ถึงเวลา มันไม่ดี” (ด.ญ.เอี้ยง – นามสมมติ, สัมภาษณ์ 9 เม.ย. 49)
“ผมไม่เคยทำหรอกครับ... อืม เรื่องแบบนี้ผมว่าถึงเค้าไปทำมาจริงก็คงไม่มาเล่าให้เด็กฟังหรอกครับ... ถ้ามีอะไรก่อนวัยอันสมควรหรือ ผมว่าก็	“อ่ะนะ คำถาม อืม หนูไม่เคยหรอกค่ะ ยังเด็กอยู่เลย... ที่บ้านหนูหรือ ก็ไม่เคยได้ยินนะว่ามีใครไปทำแบบนี้มา... อืม ถ้ามีอะไรก่อนวัยก็คือมีตอน	“ไม่เคยครับ... คนที่บ้านผมก็ไม่รู้เหมือนกันครับ ไม่เคยมีใครพูดเรื่องนี้... อืม ถ้ามีอะไรกันก่อนวัยอันสมควรก็น่าจะบาปนะครับผมว่า” (ด.ช.ทอง –	“อู๊ย ไม่เคยหรอกค่ะพี่... คนที่บ้านหนูก็ไม่รู้เหมือนกันนะ แต่ถ้ามีจริงๆ เค้าจะมาเล่าให้หนูฟังหรือ หนูไม่รู้หรอกค่ะ ไม่เคยเห็นเลย... ถ้ามีอะไรกัน

<p>อาจจะบาปนะ เพราะมันยังไม่ถึงเวลา อาจมีปัญหาตามมาเยอะแยะ” (ด.ช.ประดู่ – นามสมมติ, สัมภาษณ์ 6 เม.ย. 49)</p>	<p>เด็กใช้ปะคะ ก็คงบาปมั้ง มันไม่ดี” (ด.ญ.บานชื่น – นามสมมติ, สัมภาษณ์ 8 เม.ย. 49)</p>	<p>นามสมมติ, สัมภาษณ์ 9 เม.ย. 49)</p>	<p>ก่อนวัยอันสมควรก็คงบาปมั้งคะ” (ด.ญ.กระจาบ – นามสมมติ, สัมภาษณ์ 10 เม.ย. 49)</p>
<p>“ไม่เคยครับ... ที่วัดนี้ไม่มีเรื่องแบบนั้นหรอกครับ มีแต่พระจะไปมีเรื่องแบบนั้นมาเล่าให้ผมฟังได้ไง... อืม ถ้ามีก่อนวัยเหรอ ก็คงบาปมั้งครับ มันผิดศีลด้วยนี่นา” (ด.ช.ไทโร – นามสมมติ, สัมภาษณ์ 7 เม.ย. 49)</p>	<p>“ไม่เคยค่ะ... ที่บ้านหนูก็ไม่รู้เหมือนกันค่ะ ไม่มีใครพูดเรื่องนี้ให้เด็กฟังหรอกมั้งคะหนูว่า... อืม ถ้ามีก่อนวัยเหรอ ก็น่าจะบาปนะคะ เพราะเราอาจจะท้องก็ได้” (ด.ญ.ชงโค – นามสมมติ, สัมภาษณ์ 5 เม.ย. 49)</p>	<p>“ไม่เคยครับ... คนที่บ้านผมเหรอไม่เคยได้ยินนะ... เรื่องแบบนี้ผมว่ามันเป็นเรื่องธรรมชาตินะครับ คงไม่บาปหรอก ถ้ายินยอมกันนะ ไม่ได้” (ด.ญ.ชงโค – นามสมมติ, สัมภาษณ์ 10 เม.ย. 49)</p>	<p>“เอ่อ ไม่เคยค่ะ... อืมที่บ้านหนูไม่รู้ละ ไม่มีใครเค้ามานำเรื่องแบบนี้ให้หนูฟังเลย... ก็ถ้ามีก่อนวัยอันสมควรก็น่าจะบาปนะคะหนูว่า” (ด.ญ.แก้ว – นามสมมติ, สัมภาษณ์ 10 เม.ย. 49)</p>
<p>“ไม่เคยครับ... ที่บ้านผมก็ไม่เคยได้ยินนะว่ามีใครไปทำอะไรแบบนั้นมา คิดว่าไม่น่ามีหรอกครับ... ถ้ามีอะไรกับแฟนก็คงไม่บาปหรอกมั้งครับ คนรักกัน แต่ถ้าข่มขืนเค้าก็อาจจะบาปครับ” (ด.ช.สน – นามสมมติ, สัมภาษณ์ 7 เม.ย. 49)</p>	<p>“ไม่เคยหรอกค่ะ แฟนยังไม่มีเลย... อืม ที่บ้านหนูก็ไม่มีหรอกมั้งไม่เคยเห็นใครพูดเรื่องนี้กันนะ... ถ้ามีอะไรก่อนวัยอันสมควรก็น่าจะบาปนะคะหนูว่า มันไม่เหมาะะสมเท่าไร” (ด.ญ.สายหยุด – นามสมมติ, สัมภาษณ์ 7 เม.ย. 49)</p>	<p>“ไม่เคยครับ แฟนยังไม่มีเลยจะไปมีกับใครล่ะครับ... คนที่บ้านผมก็ไม่เคยได้ยินว่าใครไปทำอะไรแบบนั้นมานะครับ ถ้ามีเค้าก็คงไม่มานั่งเล่าให้ผมฟังหรอกผมว่า... อืม ถ้ามีอะไรกันก็ไม่น่าจะบาปนะครับ ถ้ารักกันนะนะ แต่ถ้าข่มขืนนี้อาจจะบาปครับ” (ด.ช.ชิว – นามสมมติ,</p>	<p>“อันนี้ไม่เคยแน่นอนคะ หนูยังเด็กอยู่นะคะ แฟนยังไม่มีเลย จะไปทำแบบนั้นกับใครละ... อื้อย! พี่ถ้าเค้าไปมีมาแล้วจะมาเล่าให้หนูฟังเหรอ คิดดูดิ... อืม หนูว่าถ้ามีกับคนที่เรารักก็คงไม่บาปหรอกมั้งคะ ‘ไม่รู้สิ’” (ด.ญ.พิราบ – นามสมมติ, สัมภาษณ์ 9 เม.ย. 49)</p>

		สัมภาษณ์ 10 เม.ย. 49)	
“ไม่เคยหรือครับ แฟนยังหาไม่ได้เลย... ที่บ้านผมไม่รู้ละ คิดว่าไม่มีหรือมั้ง ถึงมีเค้าก็ไม่มาพูดให้ผมฟังหรือครับ ผมเพิ่ง 15 เองนะ... อืม ก็น่าจะบาปนะครับ เพราะมันก็อยู่ในข้อกาเมฯ ผิดถูกผิดเมียเค้า บาปชั่วครับ” (นายตะแบก - นามสมมติ, สัมภาษณ์ 8 เม.ย. 49)	“ไม่เคยค่ะ... คนที่บ้านก็ไม่เคยเห็นมีใครจะพูดถึงเรื่องนี้เลย คิดว่าไม่มีหรือ ถึงมีเค้าก็ไม่เล่าให้เด็กฟังหรือมั้ง... เอ้อ ถ้ามีอะไรก่อนวัยอันสมควรหรือ หนูว่าก็คงบาปแหละค่ะ เพราะถ้าเราท้อง ก็จะมีปัญหาตามมาอีกมากเลย ที่แน่ๆ พ่อแม่ต้องเสียใจมากๆ เลย” (น.ส.ทานตะวัน - นามสมมติ, สัมภาษณ์ 8 เม.ย. 49)	“ถ้าถึงขนาดแบบว่า มากๆ ก็ยังไม่เคยครับ แค่เคยกอดแฟนเฉยๆ ยังไม่เคยมากกว่านั้น... ที่บ้านผมหรือ ไม่มีใครเค้าม่าเล่าหรือ ผมยังไม่เคยเล่าให้ที่บ้านฟังเลยจะไปทำอะไรมา... อืม ผมว่าไม่บาปหรือรอก อย่างที่บอกอะครับ เรื่อง sex เป็นเรื่องธรรมชาติ ใครๆ เค้าก็มีกันนะ” (นายเทโพ - นามสมมติ, สัมภาษณ์ 10 เม.ย. 49)	“ไม่เคยค่ะ... คนในบ้านหนูก็ไม่รู้เหมือนกันนะว่ามีใครไปแอบทำอะไรแบบนี้ไว้ที่ไหน ถ้าเค้าทำก็คงไม่มาบอกหนูหรือหนูว่านะ... อืม ถ้ามีก่อนวัยก็คงไม่เหมาะเท่าไรหรอก อาจจะไปก็ได้ค่ะ” (น.ส.นางนวล - นามสมมติ, สัมภาษณ์ 10 เม.ย. 49)

สรุปเหตุผลเกี่ยวกับปฏิกิริยาของเยาวชนต่อพฤติกรรมที่ละเมิดศีลห้าข้อที่สาม

จากการสัมภาษณ์เยาวชนเกี่ยวกับพฤติกรรมเคยมีเพศสัมพันธ์ก่อนวัยอันสมควรหรือไม่ (หากถูกจับได้อาจถูกจับให้แต่งงาน หรือถูกดำเนินคดีตามกฎหมาย) นั้น เยาวชนกลุ่มตัวอย่างทั้ง 40 คน ยังไม่เคยมีพฤติกรรมทางเพศดังกล่าว แต่มีปฏิกิริยาเกี่ยวกับพฤติกรรมทางเพศก่อนวัยอันสมควรซึ่งสามารถแบ่งได้เป็น 2 กลุ่ม ดังนี้

1. กลุ่มที่มองว่าไม่บาป มีจำนวน 5 คน จากจำนวน 40 คน โดยแบ่งเป็นเยาวชนชายจากกลุ่มสิ่งแวดล้อมทางศีลธรรมดีจำนวน 1 คน เยาวชนชายจากกลุ่มที่มีสิ่งแวดล้อมห่างจากศีลธรรมจำนวน 3 คน และเยาวชนหญิงจากกลุ่มที่มีสิ่งแวดล้อมห่างจากศีลธรรมจำนวน 1 คน โดยทั้ง 5 คน

ให้เหตุผลที่ว่าทำไมพฤติกรรมนี้จึงไม่บาปไปในทิศทางเดียวกันว่าถ้าหากเรามีเพศสัมพันธ์กับคนที่รัก และเกิดจากการยินยอมทั้ง 2 ฝ่าย ไม่ใช่การข่มขืน ก็ไม่น่าจะบาปอะไร เพราะเป็นเรื่องธรรมชาติที่มนุษย์จะมีเพศสัมพันธ์กับคนที่รัก

2. กลุ่มที่มองว่าบาป มีจำนวน 35 คน จากจำนวน 40 คน โดยแบ่งเป็นเยาวชนชายจากกลุ่มสิ่งแวดล้อมทางศีลธรรมดีจำนวน 9 คน เยาวชนหญิงจากกลุ่มสิ่งแวดล้อมทางศีลธรรมดีจำนวน 10 คน เยาวชนชายจากกลุ่มที่มีสิ่งแวดล้อมห่างจากศีลธรรมจำนวน 7 คน และเยาวชนหญิงจากกลุ่มที่มีสิ่งแวดล้อมห่างจากศีลธรรมจำนวน 9 คน โดยทั้งหมดให้เหตุผลที่แตกต่างกันออกไป ซึ่งสามารถแยกย่อยได้ดังนี้

2.1 บาปเพราะเป็นการละเมิดศีล มีจำนวน 2 คน จากกลุ่มเยาวชนชายที่มีสิ่งแวดล้อมทางศีลธรรมดี

2.2 บาปเพราะยังไม่ถึงเวลาที่จะมีความสัมพันธ์ทางเพศ ไม่เหมาะสมด้วยประการทั้งปวง มีจำนวน 30 คน จากกลุ่มเยาวชนชายที่มีสิ่งแวดล้อมทางศีลธรรมดีจำนวน 6 คน เยาวชนหญิงที่มีสิ่งแวดล้อมทางศีลธรรมดีจำนวน 8 คน เยาวชนชายจากกลุ่มที่มีสิ่งแวดล้อมห่างจากศีลธรรมจำนวน 7 คน และเยาวชนหญิงจากกลุ่มที่มีสิ่งแวดล้อมห่างจากศีลธรรมจำนวน 9 คน

2.3 บาปเพราะอาจทำให้เกิดปัญหาตามมาภายหลัง เช่น การตั้งครรภ์ที่ไม่พึงประสงค์ เป็นต้น มีจำนวน 3 คน จากกลุ่มเยาวชนชายที่มีสิ่งแวดล้อมทางศีลธรรมดีจำนวน 1 คน และเยาวชนหญิงที่มีสิ่งแวดล้อมทางศีลธรรมดีจำนวน 2 คน

สรุปความคิดเห็นและพฤติกรรมของเยาวชนกลุ่มตัวอย่างเกี่ยวกับศีลห้าข้อสามได้ว่า การที่บุคคลล่วงละเมิดทางเพศบุคคลนั้นเป็นเรื่องที่ผิดบาป โดยเฉพาะอย่างยิ่งตามเนื้อข่าวซึ่งพระสงฆ์เป็นผู้กระทำการล่วงละเมิดทางเพศเด็กหญิงนั้นถือว่าเป็นเรื่องที่ผิดบาปอย่างรุนแรง ทั้งนี้เพราะเยาวชนมีความคาดหวังว่าพระสงฆ์ควรเป็นผู้ที่รักษาศีล แต่กลับละเมิดศีลเสียเองเช่นนี้ถือว่าเป็นเรื่องที่ร้ายแรง แต่หากในเงื่อนไขที่ผู้ล่วงละเมิดไม่ใช่พระและกระทำกับบุคคลที่ยินยอม หรือเป็นการซื้อประเวณี เยาวชนบางคนมองว่าไม่ใช่เรื่องผิดบาปแต่อย่างใด เพราะเป็นความสมยอมของทั้งสองฝ่ายเอง ในส่วนของคำถามว่าหากเป็นตัวเยาวชนเองเป็นผู้กระทำจะบาปหรือไม่ ในด้านการเปิดรับสื่อลามก เช่น

ภาพปฏิทิน นิตยสาร ภาพยนตร์ลามก หรือแผ่นป้ายโฆษณาต่างๆ นั้นเยาวชนถือว่าไม่บาป เพราะเป็นเพียงการเปิดรับสื่อ ไม่ได้ทำเรื่องเดือดร้อนเสียหายให้แก่บุคคลอื่นแต่ประการใด แต่ถ้าเป็นการมีเพศสัมพันธ์ก่อนวัยอันสมควรมันสามารถแบ่งความคิดเห็นออกเป็นสองกลุ่ม คือ กลุ่มที่มองว่าการมีเพศสัมพันธ์ก่อนวัยอันสมควรเป็นเรื่องไม่ดีและเป็นบาป เพราะอาจจะนำไปสู่ปัญหาต่างๆ ตามมาได้ ภายหลัง เช่นการตั้งครรภ์ที่ไม่พึงประสงค์ หรือการติดโรคทางเพศสัมพันธ์ เป็นต้น ส่วนเยาวชนอีกกลุ่มที่มองว่าการมีเพศสัมพันธ์ก่อนวัยอันสมควรไม่ใช่เรื่องบาปนั้นเพราะให้เหตุผลว่า การมีเพศสัมพันธ์กับคนที่เรารักและพึงพอใจด้วยกันทั้งสองฝ่ายเป็นเรื่องธรรมชาติที่มนุษย์ ไม่ใช่เรื่องผิดบาปแต่อย่างใด

สิ่งเหล่านี้แสดงให้เห็นว่าเยาวชนกลุ่มตัวอย่างมีมุมมองเกี่ยวกับเรื่องเพศสัมพันธ์หลายด้าน ขึ้นอยู่กับปัจจัยที่ก่อให้เกิดการมีเพศสัมพันธ์ กล่าวคือมีทั้งกลุ่มที่มองว่าการมีเพศสัมพันธ์ก่อนวัยอันสมควรกับบุคคลที่รักและยินยอมทั้งสองฝ่ายเป็นเรื่องธรรมชาติ และไม่ผิดบาปแต่อย่างใด และกลุ่มที่มองว่าการมีเพศสัมพันธ์ก่อนวัยอันสมควรมัน ไม่ว่าจะกับใครก็ถือเป็นเรื่องไม่ดีและผิดบาป เพราะอาจเป็นเหตุให้เกิดปัญหาต่างๆ ตามมาอีกมากมาย ในส่วนของการค้าประเวณีนั้นเยาวชนบางส่วนมองว่าไม่ผิดบาป เพราะเป็นการแลกเปลี่ยนกันระหว่างผลประโยชน์และเป็นความยินยอมของทั้งสองฝ่ายเอง

ตารางที่ 14 ตัวอย่างปฏิกิริยาของเยาวชนกลุ่มตัวอย่างต่อข้อที่ 4
ว่าด้วยการละเมิดศีลห้าข้อที่ว่าด้วยการพูดเท็จ

ตัวอย่างปฏิกิริยาของเยาวชนกลุ่มที่มีสิ่งแวดล้อมทางศีลธรรมที่ดี		ตัวอย่างปฏิกิริยาของเยาวชนกลุ่มที่มีสิ่งแวดล้อมห่างจากศีลธรรม	
ชาย	หญิง	ชาย	หญิง
“เรื่องนี้ก็พูดลำบากนะ ครั้น บางทีมันก็เป็นเรื่องส่วนตัวของเค้า ถ้าไม่พูดก็คงไม่ผิดอะไร แต่นี่มาพูดให้คนอื่นฟัง แต่ฟังยังไงก็	“หนูไม่เชื่อหรอกว่าเค้า จะไม่รู้ตัวจริงๆ หนูว่าเค้าโกหก เป็นผู้หญิง มันต้องรู้อยู่แล้วว่าตัวเองกำลังทำอะไรประจำเดือนไม่มาตั้ง	“เรื่องส่วนตัวบางคนเค้าก็ไม่อยากเล่าให้คนอื่นฟังหรอก สิทธิของเค้า จะไปว่าเค้าก็ไม่ถูกนะ ผมว่าเค้าไม่ผิดด้วยที่จะพูดแบบนั้น	“เค้าโกหกนะ ชัวร์ เป็นไปไม่ได้ที่จะไม่รู้ตัวว่าตัวเองต้อง ตั้ง 5 เดือนแหละ ถ้าเดือนสองเดือนพอจะเชื่อได้หน่อย แต่ถามว่าบาป

<p>เหมือนโกหก มันก็น่าจะบาปเหมือนกันนะ ถ้าไม่พูดเลยนี่อาจจะไม่บาป” (ด.ช. คุณ - นามสมมติ, สัมภาษณ์ 26 ก.พ. 49)</p>	<p>หลายเดือน... ถ้าโกหกก็ต้องบาปแหละค่ะ” (ด.ญ. สายหยุด - นามสมมติ, สัมภาษณ์ 19 ก.พ. 49)</p>	<p>เค้าอาจจะไม่รู้จริงๆ ก็ได้” (ด.ช. ชิว - นามสมมติ, สัมภาษณ์ 4 มี.ค. 49)</p>	<p>ใหม่ คิดว่าคงไม่หรอก เพราะเรื่องส่วนตัวแถมคาวๆ แบบนี้ใครจะอยากมาบอกคนอื่น เค้าคงจะอาย” (ด.ญ. หงส์หยก - นามสมมติ, สัมภาษณ์ 20 มี.ค. 49)</p>
<p>“จะว่าบาปมันก็บาปนะครับ เพราะเค้าพูดโกหก เด็กอย่างผมยังรู้เลยว่าเค้าโกหก” (ด.ช. ประดู่ - นามสมมติ, สัมภาษณ์ 19 ก.พ. 49)</p>	<p>“หนูเห็นใจเค้านะ เค้าคงไม่อยากพูดเรื่องไม่ดีของตัวเอง แต่ถ้าถามว่าบาปมั๊ยก็คงบาปเพราะเค้าโกหกคนทั้งประเทศเลย” (ด.ญ. ชงโค - นามสมมติ, สัมภาษณ์ 27 ก.พ. 49)</p>	<p>“อืม ไม่น่าจะบาปนะ ถ้าบาปก็น้อยมาก เพราะเค้าแค่ไม่พูดความจริง หรือไม่เค้าอาจจะพูดความจริง แต่คนไปคิดว่าเค้าโกหก” (นายเทพ - นามสมมติ, สัมภาษณ์ 5 มี.ค. 49)</p>	<p>“เค้าโกหกคนทั้งประเทศเลยนะ จะว่ามันบาปมั๊ยก็น่าจะบาปแหละ แล้วก็ไม่น่าทำด้วย คนรักเค้าเยอะแล้วมาทำแบบนี้คนดูก็เสียความรู้สึกไปเลย” (ด.ญ. กระจ่า - นามสมมติ, สัมภาษณ์ 19 มี.ค. 49)</p>
<p>“ผมว่าเป็นเรื่องของเค้า นะที่จะบอกหรือไม่บอกก็ได้ ไม่น่าจะผิดตรงไหน” (นายตะแบก - นามสมมติ, สัมภาษณ์ 17 ก.พ. 49)</p>	<p>“หนูว่าเค้าโกหกนะ มันก็บาปแหละ แต่มันก็น่าเห็นใจ เพราะเค้าคงอาย ไม่อยากพูดเรื่องแบบนี้” (ด.ญ. บานชื่น - นามสมมติ, สัมภาษณ์ 24 ก.พ. 49)</p>	<p>“เรื่องของเค้านะครับ ไม่เห็นจะบาปตรงไหนก็แค่เค้าไม่อยากบอกเรื่องส่วนตัว” (ด.ช. ช่อน - นามสมมติ, สัมภาษณ์ 1 มี.ค. 49)</p>	<p>“หนูว่าเค้าน่าจะรู้ตัวนะว่าต้อง ผู้หญิงเราถ้าประจำเดือนไม่มาก็ น่าจะสงสัยได้แล้ว ตั้ง 5 เดือนนะพี่... ถามว่าบาปไหม มันก็บาปนะ เพราะโกหก” (ด.ญ. กระจ่า - นามสมมติ, สัมภาษณ์ 5 มี.ค. 49)</p>
<p>“ถ้าจะบาปก็คงนิดหน่อยมั๊ยครับ เพราะเค้าแค่โกหก ไม่อยาก</p>	<p>อาจจะบาป แต่ก็นิดหนึ่ง เพราะเค้าไม่ได้ทำผิดคิดร้ายกับใคร</p>	<p>“ไม่น่าจะ แค่นี้ผมว่าไม่บาปหรอก เค้าไม่ได้ทำร้ายใคร แค่ไม่พูด</p>	<p>“บาปนะ เพราะเค้ารู้แหละว่าตัวเองต้องผู้หญิงต้องรู้อยู่แล้ว</p>

พูดเรื่องส่วนตัว ไม่ได้ทำผิดคิดร้ายกับใคร” (ด.ช.สน – นามสมมติ, สัมภาษณ์ 23 ก.พ. 49)	แค่โกหก มันก็เป็นเรื่องของเค้าด้วย” (ด.ญ.ชวณชม – นามสมมติ, สัมภาษณ์ 28 ก.พ. 49)	เรื่องส่วนตัว” (ด.ช.นิล – นามสมมติ, สัมภาษณ์ 12 มี.ค. 49)	แม่หนูบอก แบบนี้เค้าก็โกหกนั่นแหละ” (ด.ญ.แก้ว – นามสมมติ, สัมภาษณ์ 18 มี.ค. 49)
“อาจจะบาปนะครับ เพราะเค้าโกหก แต่ผมว่าเค้าก็คงไม่อยากจะพูดเรื่องไม่ดีของตัวเอง ใครจะอยากบอกเรื่องไม่ดีของตัวเองให้คนอื่นฟังล่ะ จริงไหม” (ด.ช.เต็ง – นามสมมติ, สัมภาษณ์ 18 ก.พ. 49)	“เรื่องนี้เค้าก็คงบาปนะ เพราะโกหกคนทั้งประเทศเลย ตอนแรกเค้าปฏิเสธมาตลอด สุดท้ายมาความแตก คนเลยเสียความรู้สึก” (น.ส.ชะบา – นามสมมติ, สัมภาษณ์ 24 ก.พ. 49)	“ไม่บาปหรอก เรื่องส่วนตัวของเค้า เค้าจะพูดหรือไม่พูดก็เป็นเรื่องของเค้า คนดูไปอยากรู้ อยากเห็นมาก เกินไปนะผมว่า น่าจะเห็นใจเค้ามากกว่าที่จะไปเกลียดเค้า” (ด.ช.ชะโด – นามสมมติ, สัมภาษณ์ 12 มี.ค. 49)	“โกหกก็ต้องบาปแหละ ค่ะ เรื่องนี้ใครก็คิดว่าเค้าโกหก หนูว่าเค้ารู้ นะ แต่โกหก คงเพราะอายุที่จะพูดเรื่องแบบนี้ เป็นหนูก็คงอายุเหมือนกัน” (น.ส.นางนวล – นามสมมติ, สัมภาษณ์ 21 มี.ค. 49)

สรุปเหตุผลเกี่ยวกับปฏิกิริยาของเยาวชนต่อพฤติกรรมที่ละเมิดศีลห้าข้อที่สี่

จากการสัมภาษณ์เยาวชนเกี่ยวกับเนื้อหาข่าวตัวอย่างที่ละเมิดศีลห้าข้อที่สี่ว่าด้วยการพูดเท็จ นั้น เยาวชนทั้ง 40 คน มีปฏิกิริยาต่อข่าวประเภทนี้แบ่งออกได้เป็น 2 กลุ่ม คือ

1. กลุ่มที่คิดว่าไม่บาป

มีทั้งหมด 6 คน จากจำนวนทั้งสิ้น 40 คน โดยมีเยาวชนชายจำนวน 1 คน จากกลุ่มที่มีสิ่งแวดล้อมทางศีลธรรมที่ดี และเยาวชนชาย 4 คน หญิง 1 คน จากกลุ่มที่มีสิ่งแวดล้อมห่างจากศีลธรรม ที่มองว่าเรื่องนี้นักแสดงสาวไม่บาป เพราะเป็นสิทธิส่วนบุคคลในการที่จะพูดหรือไม่พูดเรื่องส่วนตัวก็ได้

2. กลุ่มที่คิดว่าบาป

มีจำนวนทั้งหมด 34 คน ซึ่งเยาวชนกลุ่มนี้มองว่าพฤติกรรมทำให้ข้อมูลเกี่ยวกับการตั้งครุฑของนักแสดงสาวนั้นเป็นการโกหกประชาชน และถือเป็นพฤติกรรมที่เป็นบาป แต่สามารถแยกปฏิกิริยาที่เยาวชนกลุ่มตัวอย่างมีต่อพฤติกรรมตามเนื้อหาข่าวออกได้เป็น 2 ประเด็น คือ

2.1 มีเยาวชนจำนวนทั้งหมด 4 คน โดยมีเยาวชนชายจำนวน 2 คน หญิง 1 คน จากกลุ่มที่มีสิ่งแวดล้อมทางศีลธรรมที่ดี และ เยาวชนชาย 1 คน จากกลุ่มที่มีสิ่งแวดล้อมห่างจากศีลธรรม ที่มองว่าเรื่องนี้ถึงนักแสดงสาวจะโกหก ซึ่งเป็นพฤติกรรมที่เป็นบาป แต่ถือเป็นพฤติกรรมที่เป็นบาปเพียงเล็กน้อย เพราะเป็นเรื่องส่วนตัว เธอจะไม่พูดก็ได้ แต่ในเมื่อพูดแล้วควรจะพูดความจริง ไม่ควรโกหก จึงนับว่าบาปเพียงส่วนหนึ่งเท่านั้น

2.2 มีเยาวชนจำนวนทั้งหมด 30 คน โดยมีเยาวชนชายจำนวน 7 คน หญิง 9 คน จากกลุ่มที่มีสิ่งแวดล้อมทางศีลธรรมที่ดี และเยาวชนชายจำนวน 5 คน หญิง 9 คน จากกลุ่มที่มีสิ่งแวดล้อมห่างจากศีลธรรม มีความเห็นเกี่ยวกับเรื่องนี้ว่านักแสดงสาวโกหก และเป็นพฤติกรรมที่เป็นบาป โดยไม่ได้คำนึงว่าเป็นสิทธิส่วนตัวหรือไม่แต่ประการใด

มีข้อน่าสังเกต คือ เยาวชนจำนวน 36 คน จากทั้งหมด 40 คน โดยแบ่งเป็นชาย 17 คน หญิง 19 คน ได้แสดงความเห็นอกเห็นใจ และเข้าใจในตัวนักแสดงสาวเกี่ยวกับพฤติกรรมของเธอที่ได้กระทำผิดพลาดไป ทั้งนี้อาจเป็นเพราะเธอเป็นนักแสดงขวัญใจประชาชน หรือเป็นเพราะความเห็นใจในการกระทำที่ผิดพลาดซึ่งเธอคงไม่ได้ตั้งใจ

เมื่อตั้งคำถามเกี่ยวกับการละเมิดศีลห้าข้อที่สืบกับกลุ่มตัวอย่าง ว่ากลุ่มตัวอย่างมีความคิดเห็นอย่างไรกับพฤติกรรมเหล่านี้ เช่น เคยโกหกโดยไม่ตั้งใจหรือไม่ อาทิ ชมเพื่อนว่าวาดรูปสวย ทั้งที่ใจจริงแล้วไม่คิดว่าเพื่อนวาดสวย แต่ต้องการชมเพื่อผลประโยชน์บางอย่าง เป็นต้น (หากถูกจับได้อาจไม่ได้รับการลงโทษใดๆ หรืออาจถูกตำหนิเพียงเล็กน้อย) หรือเคยโกหกโดยตั้งใจ เพื่อแก้ตัวให้พ้นจากความผิดหรือไม่ อาทิ โกหกทางบ้านว่าไปโรงเรียน แต่ไม่ได้ไป กลับหนีไปเที่ยวเล่นกับเพื่อนๆ แทน เป็นต้น (หากถูกจับได้อาจถูกทำโทษ)

ตารางที่ 15 ตัวอย่างปฏิกริยาของเยาวชนกลุ่มตัวอย่างเกี่ยวกับการเคยโกหกโดยไม่ตั้งใจ
(หากถูกจับได้อาจไม่ได้รับการลงโทษใดๆ หรืออาจถูกตำหนิเพียงเล็กน้อย)

ตัวอย่างปฏิกริยาของเยาวชนกลุ่มที่มีสิ่งแวดล้อมทางศีลธรรมดี		ตัวอย่างปฏิกริยาของเยาวชนกลุ่มที่มีสิ่งแวดล้อมห่างจากศีลธรรม	
ชาย	หญิง	ชาย	หญิง
“โกหกเหรอก เคยครับ ก็ประมาณว่าเราซี้เกียจพูดอะ ก็พูดไปมั่วๆ เลย ไม่ได้ตั้งใจจะโกหกเหรอกนะ... คิดว่าไม่บาปเหรอก เรื่องเล็กๆ น้อยๆ ไม่ใช่เรื่องใหญ่อะไร” (ด.ช. สัก - นามสมมติ, สัมภาษณ์ 5 เม.ย. 49)	“อืม ไม่เคยคะ... คนอื่นเหรอก ก็มีนะที่แบบเค้าโกหกเราแล้วเราจับได้... มันบาปอยู่แล้วคะ โทกมันผิดศีลด้วยนะคะ” (ด.ญ. ชงโค - นามสมมติ, สัมภาษณ์ 5 เม.ย. 49)	“เคยครับ แต่ก็แบบไม่ได้ร้ายแรงนะ ประมาณว่ากินยาหรือยัง ผมบอกกินแล้ว... เรื่องแค่นี้คงไม่บาปเหรอกครับ ผมว่าเพราะมันไม่ทำให้ใครเดือดร้อนนี่นา” (ด.ช. สวาย - นามสมมติ, สัมภาษณ์ 9 เม.ย. 49)	“อืม ก็น่าจะเคยนะคะ บางทีเราก็เผลอพูดไป โดยไม่ได้ตั้งใจจริงๆ... เอ้อ นิดๆ น้อยๆ แบบว่าไม่เดือดร้อนใคร ก็คงไม่บาปเหรอกมั้งคะ หนูว่า” (ด.ญ. กระจาบ - นามสมมติ, สัมภาษณ์ 10 เม.ย. 49)
“อืม เคยทำครับ ผมว่าใครๆ ก็เคยโกหกกันทั้งนั้นแหละ... บาปไหมนะเหรอก อยู่ที่ว่าเราโกหกเรื่องอะไรมากกว่า ถ้าไม่ได้ทำให้ใครเดือดร้อนก็ไม่ น่าจะบาปนะ” (ด.ช. ประดู่ - นามสมมติ, สัมภาษณ์ 6 เม.ย. 49)	“หนูไม่ทำเหรอกคะ มันไม่ดี... คนที่บ้านเหรอกก็น่าจะมีนะ แต่หนูจำไม่ได้ว่าเรื่องอะไร เพราะมันน้อยมาก... ก็ต้องบาปอยู่แล้วละคะ มันไม่ดีและก็ผิดศีลด้วยนะ” (ด.ญ. สายหยุด - นามสมมติ, สัมภาษณ์ 7 เม.ย. 49)	“โกหกเหรอก ก็น่าจะเคยนะครับ ผมก็จำไม่ได้เหรอกว่าโกหกอะไรไป แต่คิดว่าต้องมีบ้างแหละ... บาปไหมเหรอก ก็น่าจะนิดๆ นะครับ” (ด.ช. ไน - นามสมมติ, สัมภาษณ์ 9 เม.ย. 49)	“หนูว่าหนูน่าจะเคยทำนะ แต่ก็แบบเรื่องเล็กๆ น้อยๆ นะ เรื่องแบบว่าร้ายแรงนี้ไม่เคยโกหกเหรอกคะ... อาจจะทำมั้ง โทกมันผิดศีลนี่คะ” (ด.ญ. กระสา - นามสมมติ, สัมภาษณ์ 10 เม.ย. 49)
“เคยโกหกครับ ก็เรื่องเล็กๆ นะ ไม่ได้โกหกมากมายอะไร... อืม	“เคยคะ ก็แบบบางทีเราไม่มีอารมณ์จะตอบก็บอกไปเดาๆ นะคะ	“เคยครับ โทกนิดๆ น้อยๆ ไม่ได้โกหกเรื่องสำคัญเหรอกนะ	“เคยทำคะ มันก็โกหกเล็กๆ น้อยๆ นะ ไม่ใช่เรื่องใหญ่เรื่องโตอะไร

<p>ไม่น่าจะบาปหรอกครับ ส่วนมากมันก็จะเป็นอย่างอื่น เรื่องเล็กๆ ครับ แต่ถ้า โท ก ก ใ ห้ ค น อื่น เตื่อรื้อนนี่น่าจะบาป นะครับ” (ด.ช. คุณ – นามสมมติ, สัมภาษณ์ 7 เม.ย. 49)</p>	<p>แบบนี้ถือว่าโกหกใหม่ ค่ะ... อืม ไม่น่าจะ บาปนะ เพราะมันแค่ เรื่องเล็กๆ ไม่ได้ทำให้ ใครเดือดร้อนนี่นา” (ด.ญ.เฟื่องฟ้า – นาม สมมติ, สัมภาษณ์ 5 เม.ย. 49)</p>	<p>แบบว่าบางทีเราก็อุด ไปจ้ะ... แหละ ไม่ได้ ตั้งใจจะโกหก... อืม คงไม่บาปหรอกมั้ง มัน ไม่ได้ ทำ ให้ ใคร เตื่อรื้อนนี่นา” (ด.ช. ตะเพียน – นามสมมติ, สัมภาษณ์ 9 เม.ย. 49)</p>	<p>หรือ บางทีเราไม่ อยากบอกก็พูดไปเป็น อย่างอื่นไป... อืม หนู ว่ามันไม่น่าจะบาปนะ ก็เราไม่อยากจะบอก แต่ ถ้าเค้าอยากฟัง ก็พูด ไปจ้ะ... แหละค่ะ” (ด.ญ. ยุง – นามสมมติ, สัมภาษณ์ 9 เม.ย. 49)</p>
<p>“โกหกหรือ เคยครับ... เออ บาปใหม่มันก็คง บาป เพราะมันผิดศีล แต่เราก็ไม่ได้ทำให้ใคร เตื่อรื้อน คงบาปไม่ มากหรอกมั้งครับ” (ด.ช. ไทร – นามสมมติ, สัมภาษณ์ 7 เม.ย. 49)</p>	<p>“เคยโกหกค่ะ... ก็ไม่ น่าจะบาปนะ เพราะ มันไม่ใช่เรื่องสำคัญ อะไร บางทีเราก็อุดไป ให้เค้าสบายใจนะ จริง ไหมค่ะ” (ด.ญ.ชวนชม – นาม สมมติ, สัมภาษณ์ 7 เม.ย. 49)</p>	<p>“โกหกหรือ เคยครับ ผมว่าใครๆ ก็น่าจะเคย นะ เพราะมันทำได้ ง่ายมากเลย แค่พูดไป มั่วๆ ก็โกหกแล้ว... บาปใหม่ นะหรือ อย่างผมนี้ก็เคยแค่ โทกพวกจี้ๆ นะครับ ไม่เคยแบบเรื่องใหญ่ๆ ก็ไม่น่าจะบาปนะ” (ด.ช. ชะโด – นาม สมมติ, สัมภาษณ์ 10 เม.ย. 49)</p>	<p>“คงเคยทำแหละค่ะ แต่ก็แบบเรื่องเล็กๆ น้อยๆ ไม่ได้มากมาย ใหญ่โต อะไร นะ ประมาณว่าบางทีเราก็คงตอบส่งๆ ไปไม่ได้ตั้งใจ อะค่ะ... หนูว่าคงไม่ บาปหรอก เราไม่ได้ ตั้งใจจะทำให้ใคร เตื่อรื้อนซะหน่อย แค่ บอกปัดไปส่งๆ นะค่ะ” (ด.ญ.พิราบ – นาม สมมติ, สัมภาษณ์ 9 เม.ย. 49)</p>
<p>“เคยครับ ผมว่าคนเรา โทกกันเกือบทุกคน แหละ คงน้อยมากที่ จะไม่เคยโกหก เพราะ บางทีการโกหกก็เป็น</p>	<p>“โกหกหรือ หนูว่าหนู เคยโกหกนะ... อ่า หนูว่าไม่บาปหรอก เราแค่โกหกเองนะ ไม่ เตื่อรื้อนใครซะหน่อย”</p>	<p>“เคยครับ ผมว่าคนเรา โทกกันหมดแหละ มันอยู่ที่ว่าเรามีเจตนา อะไร บางทีโกหก เพื่อให้เตื่อรื้อน หรือ</p>	<p>“เคยทำค่ะ โทกแต่ก็ ไม่ใช่โกหกคำโตนะ แบบว่าเรื่องเล็กๆ เสีย มากกว่า ไม่ได้ตั้งใจจะ ทำให้ใครเตื่อรื้อน</p>

<p>การพูดเพื่อรักษาหัวใจคนฟังนะ... ถ้าจะว่ากันตามหลักก็คงบาปนะครับ เพราะมันผิดศีลห้าเลยนะ” (นายตะแบก – นามสมมติ, สัมภาษณ์ 8 เม.ย. 49)</p>	<p>(ด.ญ.กล้วยไม้ – นามสมมติ, สัมภาษณ์ 8 เม.ย. 49)</p>	<p>แค่โกหกเพื่อรักษาหัวใจคนฟัง... บาปหรือไม่บาปมันก็ต้องดูที่เจตนาแหละครับ ถ้าแค่โกหกเพื่อรักษาหัวใจมันก็ไม่น่าจะบาปนะ” (นายเทโพ – นามสมมติ, สัมภาษณ์ 10 เม.ย. 49)</p>	<p>หรรหาคะ... มันคงไม่บาปหรรหาคะ ก็ไม่ได้ทำให้ใครเดือดร้อนนี่คะ” (ด.ญ.หงส์หยก – นามสมมติ, สัมภาษณ์ 10 เม.ย. 49)</p>
---	---	--	---

สรุปเหตุผลเกี่ยวกับปฏิบัติการของเยาวชนต่อพฤติกรรมที่ละเมิดศีลห้าข้อที่สี่

จากการสัมภาษณ์เยาวชนเกี่ยวกับพฤติกรรมเคยโกหกโดยไม่ตั้งใจหรือไม่ (หากถูกจับได้อาจไม่ได้รับการลงโทษใดๆ หรืออาจถูกตำหนิเพียงเล็กน้อย) นั้น เยาวชนกลุ่มตัวอย่างยอมรับว่าเคยมีพฤติกรรมดังกล่าวจำนวนหนึ่ง และปฏิเสธว่าไม่เคยมีพฤติกรรมดังกล่าวจำนวนหนึ่ง ซึ่งสามารถแยกออกได้ ดังนี้

กลุ่มที่ไม่เคยโกหก

มีเยาวชนจำนวนทั้งหมด 2 คน จากจำนวนทั้งสิ้น 40 คน ที่ปฏิเสธว่าตนเองไม่เคยมีพฤติกรรมโกหกเลย แม้จะเพียงเล็กน้อยก็ตาม โดยทั้งคู่มาจากกลุ่มเยาวชนหญิงที่มีสิ่งแวดล้อมทางศีลธรรมดี

กลุ่มที่เคยโกหก

มีเยาวชนทั้งหมดจำนวน 38 คน จากจำนวนทั้งสิ้น 40 คน ที่ยอมรับว่าตนเคยมีพฤติกรรมที่ละเมิดศีลห้าข้อที่ 4 ว่าด้วยเรื่องการพูดเท็จ โดยมาจากเยาวชนชายกลุ่มที่มีสิ่งแวดล้อมทางศีลธรรมดีจำนวน 10 คน เยาวชนหญิงที่มีสิ่งแวดล้อมทางศีลธรรมดีจำนวน 8 คน เยาวชนชายที่มีสิ่งแวดล้อมห่างจากศีลธรรมจำนวน 10 คน และเยาวชนหญิงที่มีสิ่งแวดล้อมห่างจากศีลธรรมจำนวน 10 คน

และจากพฤติกรรมการพูดเท็จดังกล่าว เยาวชนกลุ่มตัวอย่างมีความคิดเห็นว่าเป็นพฤติกรรมที่เป็นบาปแตกต่างกัน โดยสามารถแยกออกได้เป็น 2 กลุ่ม คือ

กลุ่มที่คิดว่าบาป

มีเยาวชนจำนวน 5 คน โดยมาจากเยาวชนชายกลุ่มที่มีสิ่งแวดล้อมทางศีลธรรมดีจำนวน 1 คน เยาวชนหญิงที่มีสิ่งแวดล้อมทางศีลธรรมดีจำนวน 2 คน เยาวชนชายที่มีสิ่งแวดล้อมห่างจากศีลธรรมจำนวน 1 คน และเยาวชนหญิงที่มีสิ่งแวดล้อมห่างจากศีลธรรมจำนวน 1 คน มองว่าพฤติกรรมนี้เป็นบาป ซึ่งส่วนใหญ่จะให้เหตุผลที่อิงหลักศาสนาว่าการโกหกเป็นการละเมิดศีล ดังนั้นจึงถือเป็นพฤติกรรมที่เป็นบาป

กลุ่มที่คิดว่าไม่บาป

มีเยาวชนจำนวน 35 คน โดยมาจากเยาวชนชายกลุ่มที่มีสิ่งแวดล้อมทางศีลธรรมดีจำนวน 9 คน เยาวชนหญิงที่มีสิ่งแวดล้อมทางศีลธรรมดีจำนวน 8 คน เยาวชนชายที่มีสิ่งแวดล้อมห่างจากศีลธรรมจำนวน 9 คน และเยาวชนหญิงที่มีสิ่งแวดล้อมห่างจากศีลธรรมจำนวน 9 คน มองว่าพฤติกรรมนี้ไม่บาป ซึ่งส่วนใหญ่ให้เหตุผลว่าเป็นเพียงการโกหกเล็กๆ น้อยๆ ไม่ได้สร้างความเสียหายให้กับผู้ใดนัก หรืออีกกรณีก็เป็นการโกหกเพื่อรักษาน้ำใจคนฟัง จึงไม่นับว่าเป็นพฤติกรรมที่เป็นบาป

ตารางที่ 16 ตัวอย่างปฏิกิริยาของเยาวชนกลุ่มตัวอย่างเกี่ยวกับการโกหกโดยตั้งใจ เพื่อแก้ตัวให้พ้นจากความผิด (หากถูกจับได้อาจถูกทำโทษ)

ตัวอย่างปฏิกิริยาของเยาวชนกลุ่มที่มีสิ่งแวดล้อมทางศีลธรรมดี		ตัวอย่างปฏิกิริยาของเยาวชนกลุ่มที่มีสิ่งแวดล้อมห่างจากศีลธรรม	
ชาย	หญิง	ชาย	หญิง
“มีเหมือนกันครับ แต่ก็ไม่บ่อยหรอกนะ... คิดว่าบาปนะครับ” (ด.ช. ไข่ - นามสมมติ,	“ไม่เคยหรอก หนูไม่ชอบโกหกใคร เวลาที่เราถูกโกหกเราก็ไม่ชอบ แล้วเราจะทำ	“เคยครับ เคยทำครั้งหนึ่งารู้สึกว่าโกหกเรื่องใหญ่ แต่หลังจากนั้นก็ไม่ได้ทำอีกแล้ว	“เออ จะว่าไปก็เคยทำเห มี อ น กั น นะ ประมาณว่าไม่ได้ทำการบ้านก็บอกครูว่าลืม

<p>สัมภาษณ์ 5 เม.ย. 49)</p>	<p>ทำไมล่ะคะ... คนที่โกหกก็ต้องบาปอยู่แล้วล่ะคะ” (น.ส.ชะปา – นามสมมติ, สัมภาษณ์ 8 เม.ย. 49)</p>	<p>สงสารพ่อแม่... บาปเลยล่ะครับ” (ด.ช.ทอง – นามสมมติ, สัมภาษณ์ 9 เม.ย. 49)</p>	<p>เอาสมุดการบ้านมาแล้วจะเอามาส่งพรุ่งนี้จะได้ไม่ถูกตีอะคะ... อืม เรื่องแค่นี้เอง ไม่บาปหรอกมั้ง เพราะหนูก็ทำไปส่งจริงๆ นะคะ” (ด.ญ.สาธิตา – นามสมมติ, สัมภาษณ์ 9 เม.ย. 49)</p>
<p>“อืม ผมว่าน่าจะเคยนะ แต่จำไม่ค่อยได้แล้วว่าโกหกเรื่องอะไร... ก็น่าจะบาปนะครับ มันไม่ดี ผิดศีลด้วย” (ด.ช.ประดู่ – นามสมมติ, สัมภาษณ์ 6 เม.ย. 49)</p>	<p>“หนูไม่ชอบโกหกหรอกค่ะ ทำแล้วเราก็อึดใจไม่สบายใจ ไม่รู้จะทำไปทำไม พุดความจริงไปเลยดีกว่า เพราะใจความลับก็ไม่มีในโลกอยู่แล้ว... คนโกหกก็เป็นบาปอยู่แล้ว มันผิดศีลด้วยนี่คะ” (น.ส.ทานตะวัน – นามสมมติ, สัมภาษณ์ 8 เม.ย. 49)</p>	<p>“ก็เคยโกหกแบบนั้นเหมือนกันนะครับ... ก็บาปนะผมว่า โกหกพ่อแม่ด้วย บาปชั่วร้ายเลย” (ด.ช.ช่อน – นามสมมติ, สัมภาษณ์ 9 เม.ย. 49)</p>	<p>“เอ๊ะ ไม่แน่ใจ ถ้าเคยก็จะประมาณโกหกพ่อแม่อะคะ กลัวโดนตีก็จะโกหกไปก่อน เอาตัวรอด แต่ก็บางเรื่องนะ... อืม อาจจะเป็นบาปนะคะ โกหกพ่อแม่” (ด.ญ.เอี้ยง – นามสมมติ, สัมภาษณ์ 9 เม.ย. 49)</p>
<p>“สงสัยจะเคยอยู่เหมือนกันนะ แต่ไม่แน่ใจละว่าโกหกเรื่องอะไรไป... ก็น่าจะบาปนะครับ เพราะผมโกหกแม่อะ” (ด.ช.หูกวาง – นามสมมติ, สัมภาษณ์ 8 เม.ย. 49)</p>	<p>“ก็มีบ้างคะ บางทีมันก็จำเป็นต้องโกหกเหมือนกันนะ... คนโกหกก็คงบาปแหละคะ แต่บางทีเราก็กินโกหกเพราะจำเป็นจริงๆ น่าจะบาปน้อยหน่อยมั้งคะ” (ด.ญ.กุหลาบ –</p>	<p>โกหกคำโตหรือ อืม เคยเหมือนกันครับ... ก็อาจจะบาปนะ เพราะมันโกหกพ่อแม่อะครับ” (ด.ช.ชะโด – นามสมมติ, สัมภาษณ์ 10 เม.ย. 49)</p>	<p>“เคยคะ โกหกเรื่องใหญ่เลย แต่พ่อหนูบอกให้โกหก หนูก็เลยทำ... คิดว่าบาปนะคือพ่อให้โกหกแม่อะ ประมาณว่าพ่อไปทำเรื่องไม่ดีมา แล้วไม่ให้หนูบอกแม่” (ด.ญ.</p>

	นามสมมติ, สัมภาษณ์ 8 เม.ย. 49)		กระจาบ – นามสมมติ, สัมภาษณ์ 10 เม.ย. 49)
“เคยครับ แต่ก็นานๆ ทีนะ ไม่ได้โกหกบ่อยๆ หรือ... ก็ถ้าโกหก เรื่องใหญ่ๆ ก็น่าจะ บาบนะครับ” (ด.ช.สน – นามสมมติ, สัมภาษณ์ 7 เม.ย. 49)	“เคยเหมือนกันค่ะ... เอ้อ ก็คงบาปแหละค่ะ มันผิดศีลด้วยนี่คะ” (ด.ญ.บานชื่น – นามสมมติ, สัมภาษณ์ 8 เม.ย. 49)	“เคยครับ โทกพ่อแม่ นี่แหละ... คิดว่าน่าจะ บาบนะครับ” (ด.ช.ชิว – นามสมมติ, สัมภาษณ์ 10 เม.ย. 49)	“เอ้อ เคยค่ะ ก็บางที เวลาลืมทำการบ้านก็ จะบอกครูว่าทำแล้วแต่ ลืมเอาสมุดมา ขอส่ง ฟร่งนี้ได้ไหม จะได้ไม่ โดนตี... อืม อาจจะทำ บาบมั่ง แต่ก็นิดๆ นะ เพราะไงหนูก็ ทำ การบ้านมาส่งจริงๆ ไม่ได้ไม่ทำซะหน่อย” (ด.ญ.ชูง – นามสมมติ, สัมภาษณ์ 9 เม.ย. 49)
“ก็มีบ้างครับ จริงๆ ผม ไม่ค่อยอยากโกหก หรือ แต่บางครั้งมัน จำเป็นก็ต้องโกหกอะ ครับ... บาบนะผมว่า” (นายตะแบก – นามสมมติ, สัมภาษณ์ 8 เม.ย. 49)	“อืม หนูว่าหนูเคยนะ ... คิดว่าบาปค่ะ ยิ่ง โทกพ่อแม่ยิ่งบาป” (ด.ญ.เฟื่องฟ้า – นามสมมติ, สัมภาษณ์ 5 เม.ย. 49)	“ก็มีเหมือนกันนะครับที่ โทกเรื่องสำคัญๆ แต่ ก็ไม่บ่อยหรือครับ ปกติผมไม่ค่อยชอบ โทกเท่าไร... คิดว่า บาบแหละ โทกพ่อแม่ด้วยอะ” (นายเทพ – นามสมมติ, สัมภาษณ์ 10 เม.ย. 49)	“ก็มีบ้างนะคะ มัน จำเป็นจริงๆ ที่เราต้อง พุดไปแบบนั้น เพื่อตัว เราเอง หรือบางทีก็ เพื่อคนอื่น... คิดว่ามัน อยู่ที่เจตนาอะ ถ้าเรา โทกแต่เจตนาเราคือ ต้องการจะช่วยก็ไม่น่าจะบาปหรือคะ นอกจากโทกให้คนอื่น เดือดร้อนนี่คงบาป” (น.ส.นางนวล – นามสมมติ, สัมภาษณ์ 10 เม.ย. 49)

สรุปเหตุผลเกี่ยวกับปฏิกิริยาของเยาวชนต่อพฤติกรรมที่ละเมิดศีลห้าข้อที่สี่

จากการสัมภาษณ์เยาวชนเกี่ยวกับพฤติกรรมเคยโกหกโดยตั้งใจ เพื่อแก้ตัวให้พ้นจากความผิดหรือไม่ (หากถูกจับได้อาจถูกทำโทษ) นั้น เยาวชนกลุ่มตัวอย่างยอมรับว่าเคยมีพฤติกรรมดังกล่าวจำนวนหนึ่ง และปฏิเสธว่าไม่เคยมีพฤติกรรมดังกล่าวจำนวนหนึ่ง ซึ่งสามารถแยกออกได้ดังนี้

กลุ่มที่ไม่เคยโกหก

มีเยาวชนจำนวนทั้งหมด 2 คน จากจำนวนทั้งสิ้น 40 คน ที่ปฏิเสธว่าตนเองไม่เคยมีพฤติกรรมโกหก โดยทั้งคู่มาจากกลุ่มเยาวชนหญิงที่มีสิ่งแวดล้อมทางศีลธรรมดี ซึ่งทั้ง 2 คนให้เหตุผลที่ไม่โกหกเพราะไม่ชอบเวลาที่มีคนมาโกหกตนเอง ดังนั้นตนจึงไม่ทำเช่นกัน และอีกเหตุผลหนึ่งคือคิดว่าความลับไม่มีในโลก โกหกไปสักวันก็就会被จับได้ รู้สึกไม่สบายใจจึงไม่อยากโกหก

กลุ่มที่เคยโกหก

มีเยาวชนจำนวนทั้งหมด 38 คน จากจำนวนทั้งสิ้น 40 คน ที่ยอมรับว่าตนเคยมีพฤติกรรมที่ละเมิดศีลห้าข้อที่ 4 ว่าด้วยเรื่องการพูดเท็จ โดยมาจากเยาวชนชายกลุ่มที่มีสิ่งแวดล้อมทางศีลธรรมดีจำนวน 10 คน เยาวชนหญิงที่มีสิ่งแวดล้อมทางศีลธรรมดีจำนวน 8 คน เยาวชนชายที่มีสิ่งแวดล้อมห่างจากศีลธรรมจำนวน 10 คน และเยาวชนหญิงที่มีสิ่งแวดล้อมห่างจากศีลธรรมจำนวน 10 คน สาเหตุที่เยาวชนต้องโกหกมีทั้งที่โกหกเพื่อเอาตัวรอด หรือโกหกเพราะจำเป็นต้องโกหกจริงๆ ซึ่งอาจได้รับคำสั่งให้โกหกจากบุคคลที่เยาวชนไม่สามารถปฏิเสธได้ เช่น พ่อหรือแม่ เป็นต้น

เยาวชนทั้ง 40 คน มีปฏิกิริยาเกี่ยวกับการโกหกที่รุนแรงจนทำให้ผู้อื่นได้รับความเสียหายหรือเป็นการโกหกเพื่อเอาตัวรอดเหล่านี้ถือเป็นพฤติกรรมที่เป็นบาป โดยสามารถแยกปฏิกิริยาของเยาวชนที่มองว่าการโกหกเป็นบาปออกได้เป็น 3 ประเด็น ดังนี้

1. เป็นบาปเพราะเป็นเรื่องไม่ดี ไม่ควรทำ

มีเยาวชนจำนวน 29 คน จากกลุ่มเยาวชนชายที่มีสิ่งแวดล้อมทางศีลธรรมดีจำนวน 8 คน เยาวชนหญิงที่มีสิ่งแวดล้อมทางศีลธรรมดีจำนวน 7 คน เยาวชนชายที่มีสิ่งแวดล้อมห่างจากศีลธรรมจำนวน 6 คน และเยาวชนหญิงที่มีสิ่งแวดล้อมห่างจากศีลธรรมจำนวน 8 คน ให้เหตุผลที่อ้างอิงหลักการปฏิบัติตนทั่วไปว่าการโกหกเป็นสิ่งที่ไม่ดี เป็นพฤติกรรมที่ก่อให้เกิดความเดือดร้อน จึงถือว่าเป็นพฤติกรรมที่เป็นบาป

2. เป็นบาปเพราะทำให้พ่อแม่เสียใจ

มีเยาวชนจำนวน 8 คน จากกลุ่มเยาวชนชายที่มีสิ่งแวดล้อมทางศีลธรรมดีจำนวน 1 คน เยาวชนหญิงที่มีสิ่งแวดล้อมทางศีลธรรมดีจำนวน 1 คน เยาวชนชายที่มีสิ่งแวดล้อมห่างจากศีลธรรมจำนวน 4 คน และเยาวชนหญิงที่มีสิ่งแวดล้อมห่างจากศีลธรรมจำนวน 2 คน ให้เหตุผลที่อ้างอิงผู้ปกครอง ซึ่งถ้าเป็นการโกหกผู้ปกครอง ทำให้ผู้ปกครองผิดหวังหรือเสียใจก็นับว่าพฤติกรรมนั้นเป็นบาป

3. เป็นบาปเพราะผิดศีล

มีเยาวชนจำนวน 3 คน จากกลุ่มเยาวชนชายที่มีสิ่งแวดล้อมทางศีลธรรมดีจำนวน 1 คน และเยาวชนหญิงที่มีสิ่งแวดล้อมทางศีลธรรมดีจำนวน 2 คน ให้เหตุผลที่อิงหลักศาสนาว่าการโกหกเป็นบาปเพราะเป็นการละเมิดศีล

สรุปความคิดเห็นและพฤติกรรมของเยาวชนกลุ่มตัวอย่างเกี่ยวกับศีลห้าข้อนี้ได้ว่า การโกหกไม่ได้เป็นเรื่องผิดบาปเสมอไป ขึ้นอยู่กับเจตนาในการพูดโกหก เพราะการโกหกมีทั้งการพูดเพื่อให้ผู้พูดพ้นจากการถูกลงโทษ และมีทั้งการโกหกเพื่อให้ผู้ฟังสบายใจ หากเป็นเรื่องส่วนตัวหรือเป็นเรื่องที่ตัวเยาวชนไม่ต้องการจะบอกก็จะพูดปิดไปให้พ้นตัวก็ไม่แน่ว่าเป็นเรื่องผิดบาปเช่นกัน เพราะเยาวชนเห็นว่าเป็นเรื่องของสิทธิส่วนบุคคลที่ตนสามารถจะทำได้ ซึ่งสามารถโยกกับกรณีของชาวที่นำมาเป็นตัวอย่างในเรื่องการตั้งครุฑก่อนแต่งงานของนักแสดงสาวผู้หนึ่งนั้น เยาวชนส่วนใหญ่อาจจะมองว่า

เธอทำไม่ถูกต้อง แต่ก็มีความเห็นอกเห็นใจนักแสดงสาวเพราะเธอเป็นนักแสดงขวัญใจ และเรื่องของเธอโกหกก็เป็นเรื่องส่วนบุคคลอีกด้วย

สิ่งเหล่านี้แสดงให้เห็นว่าเยาวชนกลุ่มตัวอย่างให้ความสำคัญกับสิทธิส่วนบุคคลในการที่จะพูดหรือไม่พูดเรื่องส่วนตัวมากกว่าจะมองว่าเป็นเรื่องที่ผิดบาป และการโกหกในความหมายของเยาวชนกลุ่มตัวอย่างที่จะเป็นบาปได้นั้นต้องเป็นการโกหกที่สร้างความเดือดร้อนให้กับผู้อื่น ถ้าไม่ได้ก่อความเดือดร้อนใดๆ ก็ไม่นับว่าเป็นพฤติกรรมที่เป็นบาป

ตารางที่ 17 ตัวอย่างปฏิกิริยาของเยาวชนกลุ่มตัวอย่างต่อข่าวที่ 5 ว่าด้วยการงดเว้นจากการดื่มสุรา

ตัวอย่างปฏิกิริยาของเยาวชนกลุ่มที่มีสิ่งแวดล้อมทางศีลธรรมที่ดี		ตัวอย่างปฏิกิริยาของเยาวชนกลุ่มที่มีสิ่งแวดล้อมห่างจากศีลธรรม	
ชาย	หญิง	ชาย	หญิง
“กินเหล้ามาแล้วไปทำคนอื่นแบบนี้ก็บาปแหละครับ” (ด.ช.เต็ง – นามสมมติ, สัมภาษณ์ 18 ก.พ. 49)	“กินเหล้ามันก็ผิดศีลนะ ค่ะ ผิดศีลก็ต้องบาป อยู่แล้ว ” (ด . ญ . ดาวเรือง – นามสมมติ, สัมภาษณ์ 24 ก.พ. 49)	“ถ้ากินแบบในข่าวนี้ก็บาปนะครับ เพราะไปทำให้ตำรวจตายด้วย” (ด.ช.นิล – นามสมมติ, สัมภาษณ์ 12 มี.ค. 49)	“บาปค่ะ หนูไม่ชอบเลยเวลาคนเมา” (ด.ญ. กระฉิบ – นามสมมติ, สัมภาษณ์ 18 มี.ค. 49)
“กินเหล้ามันผิดศีลอยู่แล้วครับ บาปแน่นอน” (ด.ช.ไผ่ – นามสมมติ, สัมภาษณ์ 18 ก.พ. 49)	“คนเมาแล้วนิสัยไม่ค่อยดีนะ บาปอยู่แล้วล่ะเพราะผิดศีลห้าด้วย” (ด.ญ.กุหลาบ – นามสมมติ, สัมภาษณ์ 19 ก.พ. 49)	“ดื่มเหล้ามันก็จะไม่บาปได้ไง พอเมาแล้วก็จะชอบก่อเรื่อง” (ด.ช. สวาย – นามสมมติ, สัมภาษณ์ 1 มี.ค. 49)	“ทำคนตายด้วยแบบนี้ต้องบาปอยู่แล้ว กินเหล้าก็บาปแหละ เพราะเมมาแล้วก็จะก่อเรื่อง” (ด.ญ.กระสา – นามสมมติ, สัมภาษณ์ 19 มี.ค. 49)
“เมมาแล้วไปก่อเรื่องแบบนี้บาปนะผมว่า” (ด.ช.คุณ – นามสมมติ,	“คนเมาเหล้าแล้วชอบทำเรื่องให้วุ่นวายกันไปหมด แบบนี้เค้าถึงได้	“กินจนเมาขาดสติแบบนี้ก็บาปแหละครับ” (ด.ช.ทอง – นามสมมติ,	“ถ้ากินนิดหนึ่ง ฉลองกันอยู่ที่บ้านก็คงไม่บาปหรอก แต่ในข่าวนี

<p>สัมภาระณ 26 ก.พ. 49)</p>	<p>ห้ามกินเหล้ากัน มั่นก็ ต้องบาปอยู่แล้วล่ะคะ” (ด.ญ.ชวณชม – นาม สมมติ, สัมภาระณ 28 ก.พ. 49)</p>	<p>, สัมภาระณ 12 มี.ค. 49)</p>	<p>กินมากจนทำคนอื่น ตายแบบนี้บาปนะหนู ว่า” (ด.ญ.หงส์หยก – นามสมมติ, สัมภาระณ 20 มี.ค. 49)</p>
<p>“เมมาแล้วทำเรื่องวุ่นวาย ไปหมดอย่างนี้ก็บาป แหละครับ พระที่วัด บอกว่าถ้ามาแล้วมันก็ จะทำให้คนนั้นทำผิด ศีลข้ออื่นๆ ไปได้อีก เยอะ ประมาณว่า เหล้าเป็นต้นเหตุให้ก่อ เรื่องไม่ดีได้อีก เยอะแยะ” (ด.ช.ไทโร – นามสมมติ, สัมภาระณ 26 ก.พ. 49)</p>	<p>“บางคนกินเหล้าแล้วก็ น่ารักนะคะ นิสัยจะ ตลกดี แต่บางคนกิน แล้วจะชอบหาเรื่อง พูดมาก ถึงได้มีเรื่อง กันไง นี่ชนตำรวจตาย ด้วย แคะกินเหล้าหนัก ว่าบาปแล้วนะ ทำคน ตายด้วยยิ่งบาปไปกัน ใหญ่” (น.ส.ชะบา – นามสมมติ, สัมภาระณ 24 ก.พ. 49)</p>	<p>“กินมากเกินไปไม่ดีนะ ครับ อย่างในข่าวนี้ทำ คนอื่นตายเลย บาป แน่นอน แต่ถ้ากิน ฉลองกันนิดหน่อยผม ว่าไม่น่าจะบาปนะ ใครๆ เขาก็กินกันได้ เลย” (ด.ช.ชิว – นาม สมมติ, สัมภาระณ 4 มี.ค. 49)</p>	<p>“บาปค่ะ เพราะกิน แล้วไปทำคนอื่น เดือดร้อน ตำรวจตาย ด้วยในข่าว บาปสอง ต่อเลย ทั้งกินเหล้าทั้ง ฆ่าคนตาย” (ด.ญ.ณ นามสมมติ, สัมภาระณ 4 มี.ค. 49)</p>
<p>“กินเหล้าก็บาปนะครับ เพราะผิดศีล” (ด.ช.ลัก นามสมมติ, สัมภาระณ 22 กุมภาพันธ์ 2549)</p>	<p>“บาปค่ะ กินเหล้ามัน ผิดศีล แล้วคนที่กิน เหล้าก็ชอบก่อเรื่องให้ คนอื่นเดือดร้อนด้วย” (ด.ญ.บานชื่น – นาม สมมติ, สัมภาระณ 24 ก.พ. 49)</p>	<p>“กินนิดหน่อยคงไม่ เป็นไร แบบว่าฉลอง กัน แต่ถ้ากินมากจน เหมือนในข่าวนี้ไม่ไหว แล้ว ทำคนอื่น เดือดร้อน มันบาป” (นายเทพ – นาม สมมติ, สัมภาระณ 5 มี.ค. 49)</p>	<p>“กินเหล้ามันก็บาปอยู่ แล้วนะหนูว่า มันผิด ศีลห้า แล้วนี้ทำตำรวจ ตายด้วย บาปมากขึ้น ไปอีก” (ด.ญ.พิราบ – นามสมมติ, สัมภาระณ 20 มี.ค. 49)</p>

สรุปปฏิกริยาของเยาวชนกลุ่มตัวอย่างต่อเนื้อหาข่าวที่ละเมิดศีลห้าข้อที่ห้า ว่าด้วยการดื่มสุราและสิ่งของมีนเมา นั้นเยาวชนทั้ง 40 คนมองว่าเป็นพฤติกรรมที่เป็นบาป โดยสามารถแยกปฏิกริยาที่เยาวชนมองว่าพฤติกรรมการดื่มสุราเป็นบาปได้เป็น 3 ประเด็น ดังนี้

1. บาปเพราะเป็นเรื่องไม่ดี ไม่ควรทำ

มีเยาวชนจำนวน 1 คน จากจำนวนทั้งสิ้น 40 คน โดยมาจากกลุ่มเยาวชนหญิงที่มีสิ่งแวดล้อมห่างจากศีลธรรมที่ให้เหตุผลว่าการดื่มเหล้าเป็นบาป เพราะเป็นเรื่องไม่ดี ไม่ควรทำ

2. บาปเพราะทำให้คนอื่นเดือดร้อน

มีเยาวชนจำนวน 32 คน จากจำนวนทั้งสิ้น 40 คน โดยแบ่งเป็นเยาวชนชายจากกลุ่มที่มีสิ่งแวดล้อมทางศีลธรรมดีจำนวน 7 คน เยาวชนหญิงจากกลุ่มที่มีสิ่งแวดล้อมทางศีลธรรมดีจำนวน 7 คน เยาวชนชายจากกลุ่มที่มีสิ่งแวดล้อมห่างจากศีลธรรมจำนวน 10 คน และเยาวชนหญิงจากกลุ่มที่มีสิ่งแวดล้อมห่างจากศีลธรรมจำนวน 8 คน ที่ให้เหตุผลว่าการดื่มสุราจนขาดสติและทำให้ผู้อื่นเดือดร้อนถือเป็นพฤติกรรมที่เป็นบาป

3. บาปเพราะผิดศีล

มีเยาวชนจำนวน 7 คน จากจำนวนทั้งสิ้น 40 คน โดยแบ่งเป็นเยาวชนชายจากกลุ่มที่มีสิ่งแวดล้อมทางศีลธรรมดีจำนวน 3 คน เยาวชนหญิงจากกลุ่มที่มีสิ่งแวดล้อมทางศีลธรรมดีจำนวน 3 คน และเยาวชนหญิงจากกลุ่มที่มีสิ่งแวดล้อมห่างจากศีลธรรมจำนวน 1 คน ที่ให้เหตุผลว่าการดื่มสุราเป็นบาปโดยอ้างอิงหลักศาสนา

แต่มีข้อน่าสังเกตว่ามีเยาวชนจำนวน 3 คน โดยแบ่งเป็นเยาวชนชายจำนวน 2 คน และหญิงจำนวน 1 คน จากกลุ่มที่มีสิ่งแวดล้อมห่างจากศีลธรรม ให้ความเห็นว่าถ้าหากดื่มเหล้าเพียงเล็กน้อยเพื่อการเฉลิมฉลองและไม่ก่อความเดือดร้อนวุ่นวายนั้นไม่นับว่าบาป แต่ถ้าดื่มมากจนขาดสติดังเช่นในข่าวนั้นว่าเป็นพฤติกรรมที่เป็นบาปได้เช่นกัน

เมื่อตั้งคำถามเกี่ยวกับการละเมิดศีลห้าข้อที่ห้ากับกลุ่มตัวอย่าง ว่ากลุ่มตัวอย่างมีความคิดเห็นอย่างไรกับพฤติกรรมเหล่านี้ เช่น เคยดื่มเหล้า หรือสูบบุหรี่หรือไม่ (สิ่งเสพติดที่รัฐบาลอนุญาตให้วางจำหน่ายอย่างเปิดเผย) และ เคยเสพยาเสพติดชนิดอื่นหรือไม่ อาทิ ยาบ้า เป็นต้น (สิ่งเสพติดที่มีอันตรายมากกว่าสิ่งเสพติดที่รัฐบาลอนุญาตให้วางจำหน่ายได้อย่างเปิดเผย)

ตารางที่ 18 ตัวอย่างปฏิกิริยาของเยาวชนกลุ่มตัวอย่างเกี่ยวกับกรดื่มเหล้า หรือสูบบุหรี่ (สิ่งเสพติดที่รัฐบาลอนุญาตให้วางจำหน่ายตามท้องตลาดทั่วไป)

ตัวอย่างปฏิกิริยาของเยาวชนกลุ่มที่มีสิ่งแวดล้อมทางศีลธรรมดี		ตัวอย่างปฏิกิริยาของเยาวชนกลุ่มที่มีสิ่งแวดล้อมห่างจากศีลธรรม	
ชาย	หญิง	ชาย	หญิง
“ไม่เคยหรือครับ... ไม่รู้สิครับ ก็เห็นเค้ากินกันนะ บางทีพระยังสูบบุหรี่เลย” (ด.ช. เต็ง - นามสมมติ, สัมภาษณ์ 6 เม.ย. 49)	“อู๊ย! ไม่เคยหรอกค่ะ มันไม่ดี... อืม ก็น่าจะบาปนะคะ” (ด.ญ. กล้วยไม้ - นามสมมติ, สัมภาษณ์ 8 เม.ย. 49)	“ไม่เคยครับ ทั้งสองอย่างเลย... บาปมั้งครับ มันไม่ดีนี่นา” (ด.ช.นิล - นามสมมติ, สัมภาษณ์ 9 เม.ย. 49)	“ไม่เคยค่ะ... ก็ไม่บาปหรอกมั้ง แต่มันไม่ดีทำลายสุขภาพก็ไม่่น่าไปเสพมันนะ” (ด.ญ.แก้ว - นามสมมติ, สัมภาษณ์ 10 เม.ย. 49)
“ไม่เคยครับ ไม่ค่อยชอบเลยกลิ่นมันเหม็น... น่าจะบาปนะครับ แต่ไม่แน่ใจนะเพราะเคยเห็นพระสูบบุหรี่ด้วย ถ้าบาปทำไมพระทำได้ล่ะ” (ด.ช.ไผ่ - นามสมมติ, สัมภาษณ์ 5 เม.ย. 49)	“เออ ไม่เคยค่ะ ไม่คิดจะเคยด้วยค่ะ ไม่ชอบเลย... ก็บาปนะหนูว่า” (ด.ญ.ดาวเรือง - นามสมมติ, สัมภาษณ์ 8 เม.ย. 49)	“ไม่เคยเลยครับ ทั้งสองอย่าง... อืม คงไม่บาปมั้ง ผมเห็นพระบางองค์ก็ยังสูบบุหรี่เลย ถ้าบาปพระคงไม่ทำ” (ด.ช.ตะเพียน - นามสมมติ, สัมภาษณ์ 9 เม.ย. 49)	“ไม่เคยหรือค่ะ... อืมกินเหล้ามันผิดศีลนี่คะก็น่าจะบาปนะ” (ด.ญ.กระฉิบ - นามสมมติ, สัมภาษณ์ 10 เม.ย. 49)
“ไม่เคยครับ... น่าจะบาปนะ” (ด.ช.โพธิ์ -	“ไม่เคยค่ะ ไม่อยากกินด้วย เห็นพ่อกินจน	“ยังไม่เคยครับ... ผมว่าไม่บาปหรอก ก็เห็น	“หนูไม่เคยหรือ ทั้ง

นามสมมติ, สัมภาษณ์ 5 เม.ย. 49)	เบื่อแล้ว... ก็คงบาปนะ มันไม่ดีอะค่ะ” (ด.ญ.ชงโค - นามสมมติ, สัมภาษณ์ 5 เม.ย. 49)	ใครๆ เค้กก็กินเหล้าแหละ เพียงแต่กินแล้วมันไม่ดีเท่านั้นเอง” (ด.ช.ช่อน - นามสมมติ, สัมภาษณ์ 9 เม.ย. 49)	นั่นแหละ ไม่ชอบเลยล่ะ... น่าจะบาปนะ ก็มันผิดศีลด้วยนี่” (ด.ญ.เอี้ยง - นามสมมติ, สัมภาษณ์ 9 เม.ย. 49)
“ไม่เคยเลยครับ... ก็คงบาปมั้งครับ มันไม่ใช่ของดี เสียสุขภาพด้วย” (ด.ช.นุกวาง - นามสมมติ, สัมภาษณ์ 8 เม.ย. 49)	“ไม่เคยเลยคะ ไม่อยากจะเคยด้วย เหม็นจะตาย... บาปไม่บาปไม่รู้ รู้แต่ว่ามันทำให้ตายเร็วขึ้นอะค่ะ” (ด.ญ.สายหยุด - นามสมมติ, สัมภาษณ์ 7 เม.ย. 49)	“ไม่เคยครับ เคยมีเพื่อนชวนสูบบุหรี่เหมือนกัน แต่ผมไม่ยอมทำ... ผมไม่รู้จะว่าบาปไหม รู้แต่ว่ามันไม่ดีก็เลยไม่ยอมทำ” (ด.ช.ชิว - นามสมมติ, สัมภาษณ์ 10 เม.ย. 49)	“ไม่เคยหรอกค่ะ ไม่ชอบ... หนูว่าบาปนะ มันไม่ดี กินแล้วอาจไปทำให้คนอื่นเดือดร้อนได้” (ด.ญ.ยุง - นามสมมติ, สัมภาษณ์ 9 เม.ย. 49)
“ไม่เคยครับ มันไม่ดีต่อสุขภาพ ผิดศีลห้าด้วยนะกินเหล้าอะ... บาปอยู่แล้วครับ” (นายตะแบก - นามสมมติ, สัมภาษณ์ 8 เม.ย. 49)	“ไม่เคยคะ ไม่ชอบเลย คนสูบบุหรี่จะปากเหม็น หนูไม่อยากปากเหม็น... บาปค่ะ” (น.ส.ทานตะวัน - นามสมมติ, สัมภาษณ์ 8 เม.ย. 49)	“ไม่เคยครับ ก็มีเพื่อนชวนให้ลองนะ แต่ผมไม่ชอบ มันไม่ดี... ก็น่าจะบาปนะ มันผิดศีลด้วยนี่” (นายเทโพ - นามสมมติ, สัมภาษณ์ 10 เม.ย. 49)	“ไม่เคยคะ ไม่คิดจะลองด้วย ไร้สาระ... มันต้องบาปอยู่แล้วละค่ะ มันไม่ดีต่อสุขภาพด้วย” (ด.ญ.หงส์หยก - นามสมมติ, สัมภาษณ์ 10 เม.ย. 49)

สรุปเหตุผลเกี่ยวกับปฏิกิริยาของเยาวชนต่อพฤติกรรมที่ละเมิดศีลห้าข้อที่ห้า

จากการสัมภาษณ์เยาวชนเกี่ยวกับพฤติกรรมเคยดื่มเหล้า หรือสูบบุหรี่หรือไม่ (สิ่งเสพติดที่รัฐบาลอนุญาตให้วางจำหน่ายตามท้องตลาดทั่วไป) นั้น เยาวชนในกลุ่มตัวอย่างทั้ง 40 คนยังไม่เคยมีพฤติกรรมการเสพยาเสพติดดังกล่าว แต่มีปฏิกิริยาเกี่ยวกับพฤติกรรมการเสพยาเสพติดซึ่งสามารถแบ่งได้เป็น 2 ประเด็น ดังนี้

1. กลุ่มที่มองว่าไม่บาป

มีเยาวชนจำนวน 4 คน จากจำนวนทั้งสิ้น 40 คน โดยแบ่งเป็นเยาวชนชายจากกลุ่มที่มีสิ่งแวดล้อมทางศีลธรรมดีจำนวน 2 คน และเยาวชนชายจากกลุ่มที่มีสิ่งแวดล้อมห่างจากศีลธรรมจำนวน 2 คน มองว่าการสูบบุหรี่ไม่นับเป็นบาป เพราะเคยเห็นพระสงฆ์บางรูปสูบบุหรี่อย่างเปิดเผย โดยไม่มีผู้ใดทักท้วงหรือห้ามปราม และพระสงฆ์รูปนั้นก็ไม่ได้รับการว่ากล่าวหรือลงโทษแต่ประการใด และเยาวชนมีความคิดเห็นว่าพระสงฆ์คงไม่ทำพฤติกรรมที่เป็นบาป ดังนั้นการสูบบุหรี่จึงไม่นับเป็นพฤติกรรมที่เป็นบาป

2. กลุ่มที่มองว่าบาป

มีเยาวชนจำนวน 36 คน จากจำนวนทั้งสิ้น 40 คน ที่มีปฏิกิริยาต่อการเสพย์สิ่งเสพยาติดดังกล่าวว่าเป็นพฤติกรรมที่เป็นบาป โดยสามารถแยกออกได้เป็น 3 ประเด็น ดังนี้

2.1 บาปเพราะไม่ดี ไม่ควรทำ

มีเยาวชนจำนวน 7 คน จากจำนวนทั้งสิ้น 40 คน โดยแบ่งเป็นเยาวชนชายจากกลุ่มที่มีสิ่งแวดล้อมทางศีลธรรมดีจำนวน 1 คน เยาวชนหญิงจากกลุ่มที่มีสิ่งแวดล้อมทางศีลธรรมดีจำนวน 3 คน เยาวชนชายจากกลุ่มที่มีสิ่งแวดล้อมห่างจากศีลธรรมจำนวน 2 คน และเยาวชนหญิงจากกลุ่มที่มีสิ่งแวดล้อมห่างจากศีลธรรมจำนวน 1 คน ที่ให้เหตุผลว่าการเสพย์สิ่งเสพยาติดดังกล่าวเป็นบาป เพราะเป็นเรื่องที่ไม่ดี ไม่ควรกระทำ และอาจทำให้ผู้อื่นเดือดร้อนด้วย

2.2 บาปเพราะทำลายสุขภาพ

มีเยาวชนจำนวน 25 คน จากจำนวนทั้งสิ้น 40 คน โดยแบ่งเป็นเยาวชนชายจากกลุ่มที่มีสิ่งแวดล้อมทางศีลธรรมดีจำนวน 6 คน เยาวชนหญิงจากกลุ่มที่มีสิ่งแวดล้อมทางศีลธรรมดีจำนวน 7 คน เยาวชนชายจากกลุ่มที่มีสิ่งแวดล้อมห่างจากศีลธรรมจำนวน 5 คน และเยาวชนหญิงจากกลุ่มที่มีสิ่งแวดล้อมห่างจากศีลธรรมจำนวน 7 คน ที่ให้เหตุผลว่าการ

เสพยาเสพติดดังกล่าวเป็นพฤติกรรมที่เป็นบาป โดยอิงจากหลักสุขภาพของตนเองว่าหากทำลายสุขภาพตนเอง และผู้อื่นก็นับเป็นพฤติกรรมที่เป็นบาป

2.3 บาปเพราะผิดศีล

มีเยาวชนจำนวน 4 คน จากจำนวนทั้งสิ้น 40 คน โดยแบ่งเป็นเยาวชนชายจากกลุ่มที่มีสิ่งแวดล้อมทางศีลธรรมดีจำนวน 1 คน เยาวชนชายจากกลุ่มที่มีสิ่งแวดล้อมห่างจากศีลธรรมจำนวน 1 คน และเยาวชนหญิงจากกลุ่มที่มีสิ่งแวดล้อมห่างจากศีลธรรมจำนวน 2 คน ที่ให้เหตุผลว่าการเสพยาเสพติดดังกล่าวเป็นพฤติกรรมที่เป็นบาป โดยอิงจากหลักศาสนาว่าการละเมิดศีลห้าข้อที่ห้าถือว่าเป็นบาป

ตารางที่ 19 ตัวอย่างปฏิกริยาของเยาวชนกลุ่มตัวอย่างเกี่ยวกับการเสพยาเสพติดชนิดอื่น (สิ่งเสพติดที่มีอันตรายมากกว่าสิ่งเสพติดที่รัฐบาลอนุญาตให้วางจำหน่ายตามท้องตลาดทั่วไป)

ตัวอย่างปฏิกริยาของเยาวชนกลุ่มที่มีสิ่งแวดล้อมทางศีลธรรมดี		ตัวอย่างปฏิกริยาของเยาวชนกลุ่มที่มีสิ่งแวดล้อมห่างจากศีลธรรม	
ชาย	หญิง	ชาย	หญิง
“ไม่เคยครับ... ก็น่าจะเป็นบาปนะครับ เพราะมันเป็นอันตราย” (ด.ช.ลัก - นามสมมติ, สัมภาษณ์ 5 เม.ย. 49)	“ไม่เคยหรอกค่ะ มันไม่ดี... หนูว่าน่าจะเป็นบาปนะ” (ด.ญ.เฟื่องฟ้า - นามสมมติ, สัมภาษณ์ 5 เม.ย. 49)	“ไม่เคยครับ แค่เหล้ากับบุหรี่ยังไม่เคยเลย... อืม ไม่รู้เหมือนกันครับ น่าจะเป็นบาปนะ” (ด.ช.สวาย - นามสมมติ, สัมภาษณ์ 9 เม.ย. 49)	“ไม่เคยหรอกค่ะ... บ้านหนูก็ไม่เห็นมีใครเสพยาอะไร... บาปค่ะ” (ด.ญ.สาธิตา - นามสมมติ, สัมภาษณ์ 9 เม.ย. 49)
“ไม่เคยเลยครับ ไม่คิดอยากจะเคยด้วย เคยเห็นคนติดยาแล้วมันน่ากลัว... อาจจะเป็นบาปนะครับ” (ด.ช.ไผ่ - นามสมมติ, สัมภาษณ์	“ไม่เคยค่ะ... อืม ก็น่าจะเป็นบาปนะ เพราะมันแย่กว่าการกินเหล้าหรือสูบบุหรี่เสียอีก” (ด.ญ.บานชื่น - นามสมมติ, สัมภาษณ์ 8	“ไม่เคยอะครับ ยาเสพติดมันอันตราย... ก็น่าจะเป็นบาปนะ” (ด.ช.นิล - นามสมมติ, สัมภาษณ์ 9 เม.ย. 49)	“ไม่เคยค่ะ มันไม่ดี หนูไม่อยากทำ... ก็น่าจะเป็นบาปนะ หนูว่า” (ด.ญ.เอี้ยง - นามสมมติ, สัมภาษณ์ 9 เม.ย. 49)

5 เม.ย. 49)	เม.ย. 49)		
“ไม่เคยทรอกครับของแบบนั้น... ก็น่าจะทำบาปนะ มีแต่คนบอกว่ามันไม่ดีนี่นา” (ด.ช. โฟร์ - นามสมมติ, สัมภาษณ์ 5 เม.ย. 49)	“ไม่เคยอะคะ ของแบบนั้นจะไปเคยได้ไง... บาปแน่นอนคะหนูว่า” (ด.ญ.ชงโค - นามสมมติ, สัมภาษณ์ 5 เม.ย. 49)	“ไม่เคยเลยครับ มันอันตราย... บาปครับ” (ด.ช.ตะเพียน - นามสมมติ, สัมภาษณ์ 9 เม.ย. 49)	“ไม่เคยนะคะ แค่กินเหล้าสูบบุหรี่ยังไม่เคยเลย... หนูว่าบาปนะ” (ด.ญ.กระจิบ - นามสมมติ, สัมภาษณ์ 10 เม.ย. 49)
“ไม่เคยครับ... ไม่รู้ดีที่อาจจะบาปมั้ง” (ด.ช.หูกวาง - นามสมมติ, สัมภาษณ์ 8 เม.ย. 49)	“ไม่เคยคะ... หนูว่าบาปนะ” (ด.ญ.สายหยุด - นามสมมติ, สัมภาษณ์ 7 เม.ย. 49)	“ไม่เคยทรอกครับ... อืม ผมว่าน่าจะทำบาปนะ เพราะมันไม่ดี” (ด.ช.ช่อน - นามสมมติ, สัมภาษณ์ 9 เม.ย. 49)	“ไม่เคยคะ ไม่ชอบเลยล่ะพวกคนติดยาเนี่ย... บาปไม่บาปไม่รู้เหมือนกันนะ แต่รู้ว่ามันไม่ดีอะคะ” (ด.ญ.พิราบ - นามสมมติ, สัมภาษณ์ 9 เม.ย. 49)
“ไม่เคยเลยครับ... ผมว่าบาปนะ มันเป็นยาเสพติดไม่ดีทรอก” (ด.ช.สน - นามสมมติ, สัมภาษณ์ 7 เม.ย. 49)	“อู๊ย! ไม่เคยทรอกคะ ของแบบนั้น มันไม่ดี... ก็น่าจะทำบาปนะคะ เพราะมันเป็นอันตรายกับทุกๆ คน” (น.ส.ทานตะวัน - นามสมมติ, สัมภาษณ์ 8 เม.ย. 49)	“ไม่เคยครับ... น่าจะทำบาปนะผมว่า เพราะใครๆ ก็บอกว่ามันไม่ดี” (ด.ช.ทอง - นามสมมติ, สัมภาษณ์ 9 เม.ย. 49)	“ไม่เคยคะ มันไม่ดีหนูไม่ลองทรอก... ก็น่าจะทำบาปนะเพราะมันเป็นเรื่องไม่ดีมากๆ เลย” (ด.ญ.หงส์หยก - นามสมมติ, สัมภาษณ์ 10 เม.ย. 49)

สรุปเหตุผลเกี่ยวกับปฏิภริยาของเยาวชนต่อพฤติกรรมที่ละเมิดศีลห้าข้อที่ห้า

จากการสัมภาษณ์เยาวชนเกี่ยวกับพฤติกรรมเคยเสพยาเสพติดชนิดอื่นหรือไม่ (สิ่งเสพติดที่มีอันตรายมากกว่าสิ่งเสพติดที่รัฐบาลอนุญาตให้วางจำหน่ายตามท้องตลาดทั่วไป) นั้น เยาวชนกลุ่มตัวอย่างทั้ง 40 คนยังไม่เคยมีพฤติกรรมการเสพยาเสพติดดังกล่าว และมีปฏิภริยาเกี่ยวกับพฤติกรรมการเสพยาเสพติดดังกล่าวไปในทิศทางเดียวกันคือมองว่าเป็นพฤติกรรมที่เป็นบาป และ

เหตุผลที่ให้กับเป็นไปในทิศทางเดียวกันทั้ง 40 คน กล่าวคือ เยาวชนทั้งหมดมีปฏิริยาว่าการเสพย์สิ่งเสพย์ติดที่รุนแรงถือเป็นบาป เพราะเป็นเรื่องที่ไม่ดี ไม่ควรทำ มีแต่จะนำความเดือดร้อนมาให้ตนเองและคนรอบข้าง แต่เหตุผลที่อ้างอิงหลักศาสนานั้นไม่ปรากฏในหัวข้อนี้

สรุปความคิดเห็นและพฤติกรรมของเยาวชนกลุ่มตัวอย่างเกี่ยวกับศีลห้าข้อที่ห้าได้ว่า การดื่มสุราที่มากเกินไปจนทำให้มึนเมาและขาดสติจนก่อให้เกิดความเสียหายทั้งต่อตนเองและผู้อื่นนั้นถือว่าเป็นบาป แต่หากเป็นการดื่มเพื่อเฉลิมฉลองและอยู่ในปริมาณที่พอเหมาะนั้นไม่ถือว่าเป็นบาปแต่อย่างใด ในส่วนของการเสพย์สิ่งเสพย์ติดอื่นๆ ได้แก่ บุหรี่ หรือ ยาเสพย์ติดที่ร้ายแรงกว่า อาทิ ยาบ้า เป็นต้น มีเยาวชนบางส่วนมองว่าการสูบบุหรี่ไม่ใช่เรื่องบาป เพราะเคยเห็นมีพระบางรูปที่สูบบุหรี่ ซึ่งถ้าเป็นพฤติกรรมที่เป็นบาปพระคงไม่สูบ แต่กรณียาเสพย์ติดชนิดที่รุนแรงกว่า เช่น ยาบ้า นั้น เยาวชนทุกคนมองว่าเป็นเรื่องที่เป็นบาป เพราะยาเสพย์ติดมีแต่ส่งผลร้ายกับร่างกายและสังคมของผู้เสพย์

สิ่งเหล่านี้แสดงให้เห็นว่าเยาวชนกลุ่มตัวอย่างมีการแบ่งระดับของพฤติกรรมที่เป็นบาปไว้ค่อนข้างชัดเจน กล่าวคือ พฤติกรรมใดที่กระทำแล้วไม่เดือดร้อนตนเองและผู้อื่น ส่วนใหญ่เยาวชนจะมองว่าพฤติกรรมนั้นไม่ผิดบาป แต่ถ้าหากก่อให้เกิดความเดือดร้อนเสียหายกับตัวเองและผู้อื่นจะเป็นพฤติกรรมที่เป็นบาปทันที

2.2 ความคิดเห็นคล้ายต่อพฤติกรรมที่สะท้อนบาปซึ่งสะท้อนในหน้าหนังสือพิมพ์ของเยาวชนกลุ่มตัวอย่าง

จากการสัมภาษณ์กลุ่มตัวอย่างทั้ง 40 คน จากทั้ง 2 กลุ่ม คือ กลุ่มเยาวชนที่มีสิ่งแวดล้อมทางศีลธรรมดี และกลุ่มเยาวชนที่มีสิ่งแวดล้อมห่างจากศีลธรรม สามารถแบ่งระดับการคล้ายตามพฤติกรรมที่สะท้อนบาปออกได้เป็น 3 ระดับ คือ

1. กลุ่มที่สามารถทำได้ทั้งโกหกและลักทรัพย์

เป็นเยาวชนกลุ่มที่น้อยที่สุดจากการสัมภาษณ์ มีจำนวน 3 คน เป็นเยาวชนชาย 2 คน และหญิง 1 คน โดยทั้งหมดมาจากกลุ่มเยาวชนที่มีสิ่งแวดล้อมห่างจากศีลธรรม

ตัวอย่างความคิดเห็นของเยาวชนที่คล้ายตามพฤติกรรมการโกหกและการลักทรัพย์

“โกหกก็ทำบ่อยนะครับ ส่วนขโมยนี่ก็ทำเหมือนกัน บางทีก็ขโมยเงินในกระเป๋ามาเล่นเกม”
(ด.ช.ปึก – นามสมมติ, สัมภาษณ์ 4 มีนาคม 2549)

“โกหกมันก็ธรรมดาครับ ผมว่า ใครๆ ก็โกหกกันทั้งนั้น แล้วบางทีก็แอบขโมยเงินพอไปซื้อการ์ตูน แต่ผมก็เห็นเพื่อนผมเค้าก็ทำกันนะครับ” (ด.ช.ทอง – นามสมมติ, สัมภาษณ์ 12 มีนาคม 2549)

“ก็เคยโกหกค่ะ แล้วก็เคยขโมยเงินแม่ด้วย แต่ตอนนี้ไม่ได้ทำแล้ว กลัวแม่ตี” (ด.ญ.กระจาบ – นามสมมติ, สัมภาษณ์ 5 มีนาคม 2549)

2. กลุ่มที่คล้ายตามไปกับการโกหกเท่านั้น

เยาวชนส่วนใหญ่จำนวน 33 คน เป็นชายจำนวน 18 คน แบ่งเป็นจากเยาวชนกลุ่มที่มีสิ่งแวดล้อมทางศีลธรรมดีจำนวน 10 คน และจากเยาวชนกลุ่มที่มีสิ่งแวดล้อมห่างจากศีลธรรมจำนวน 8 คน และหญิงจำนวน 15 คน แบ่งเป็นจากเยาวชนกลุ่มที่มีสิ่งแวดล้อมทางศีลธรรมดีจำนวน 6 คน และจากเยาวชนกลุ่มที่มีสิ่งแวดล้อมห่างจากศีลธรรมจำนวน 9 คนมีแนวโน้มที่จะสามารถทำผิดศีลห้าข้อที่ 4 มุสาวาทา เวระมะณี สิกขาปะทัง สะมาทิยามิ หรือโกหกได้มากที่สุด ทั้งนี้กลุ่มเยาวชนส่วนใหญ่ให้เหตุผลประกอบว่าเป็นเรื่องเล็กน้อย ไม่ใช่เรื่องใหญ่เหมือนการฆ่าคน หรือการข่มขืน และบางครั้งเราก็จำเป็นต้องโกหกเพื่อรักษาน้ำใจคนฟังด้วยเช่นกัน เป็นต้น

ตารางที่ 20 ตัวอย่างความคิดเห็นของเยาวชนกลุ่มที่คล้ายตามไปกับการโกหกเท่านั้น

ตัวอย่างความคิดเห็นของเยาวชนกลุ่มที่มีสิ่งแวดล้อมทางศีลธรรมดี		ตัวอย่างความคิดเห็นของเยาวชนกลุ่มที่มีสิ่งแวดล้อมห่างจากศีลธรรม	
ชาย	หญิง	ชาย	หญิง
“ถ้าให้ผมทำก็ขอแค่โกหกก็พอแล้วครับ” (ด.ช.ไทร – นามสมมติ,	“ถ้าให้ทำเหรอะ หนูคงพูดเท็จได้อย่างเดียว อย่างอื่นไม่กล้า” (ด.ญ.	“โกหกก็พอแล้วครับ” (ด.ช.โน – นามสมมติ, สัมภาษณ์ 4 มี.ค. 49)	“โกหกอย่างเดียวค่ะ” (ด.ญ.กระจิบ – นามสมมติ, สัมภาษณ์ 18

สัมภาษณ์ 26 ก.พ. 49)	กล้วยไม้ – นามสมมติ, สัมภาษณ์ 24 ก.พ. 49)		มี.ค. 49)
“ถ้าจำเป็นต้องทำก็คงเป็นโกหกครับ เพราะบางที่เราก็โกหกเพื่อรักษาหัวใจคนอื่น” (ด.ช.สน – นามสมมติ, สัมภาษณ์ 23 ก.พ.49)	“ก็คงเป็นโกหกอะคะ ที่สามารถทำได้” (ด.ญ.ดาวเรือง – นามสมมติ, สัมภาษณ์ 24 ก.พ.49)	“น่าจะโกหกอย่างเดียวแหละ อย่างอื่นมันเกินไป” (ด.ช.ตะเพียน – นามสมมติ, สัมภาษณ์ 5 มี.ค. 49)	“บางที่เราก็จำเป็นต้องโกหกนะคะ เพราะถ้าพูดไปตรงๆ มันอาจทำให้คนฟังเสียใจ” (ด.ญ.กระสา – นามสมมติ, สัมภาษณ์ 19 มี.ค. 49)
“ขอแค่โกหกก็พอแล้วครับ” (ด.ช.ไผ่ – นามสมมติ, สัมภาษณ์ 18 ก.พ. 49)	“คงได้แค่โกหกแหละคะ” (ด.ญ.บานชื่น – นามสมมติ, สัมภาษณ์ 24 ก.พ. 49)	“คงได้แค่โกหกครับ อย่างอื่นไม่กล้าทำ” (ด.ช.ช่อน – นามสมมติ, สัมภาษณ์ 1 มี.ค. 49)	“ขอโกหกอย่างเดียวพอแล้วคะ” (ด.ญ.ยุง – นามสมมติ, สัมภาษณ์ 4 มี.ค. 49)

3. กลุ่มที่ไม่สามารถคล้อยตามพฤติกรรมที่สะท้อนบาปใดๆ ได้เลย

กลุ่มที่มีจำนวนมากรองลงมาจากกลุ่มที่คล้อยตามไปกับการโกหกเท่านั้น คือกลุ่มที่ไม่สามารถคล้อยตามพฤติกรรมต่างๆ ที่สะท้อนบาปในหน้าหนังสือพิมพ์ได้เลย มีจำนวน 4 คน กลุ่มนี้ทั้งหมดเป็นเยาวชนหญิงที่มาจากกลุ่มเยาวชนที่มีสิ่งแวดล้อมทางศีลธรรมดี

ตัวอย่างความคิดเห็นของเยาวชนที่คล้อยตามพฤติกรรมบาปใดๆ ไม่ได้เลย

“ทำไม่ได้สักอย่างคะ” (ด.ญ.ชงโค – นามสมมติ, สัมภาษณ์ 27 กุมภาพันธ์ 2549)

“ให้หนูทำเหอะคะ ขอไม่ทำดีกว่าคะ... สักอย่างเดียวก็ไม่เอา” (ด.ญ.สายหยุด – นามสมมติ, สัมภาษณ์ 19 กุมภาพันธ์ 2549)

“ก็ไม่รู้จะทำไปทำไมนะคะ ทำแล้วเรารู้สึกไม่ดี ขอไม่ทำดีกว่าคะ” (น.ส.ทานตะวัน – นามสมมติ, สัมภาษณ์ 20 กุมภาพันธ์ 2549)

สรุปปฏิกริยาของเยาวชนกลุ่มตัวอย่างเกี่ยวกับความรุนแรงของข่าวในหน้าหนังสือพิมพ์ทั่วไป

เนื่องจากการศึกษาครั้งนี้ต้องการทราบถึงปฏิกริยาต่อพฤติกรรมที่เป็นบาปที่สะท้อนในหน้าหนังสือพิมพ์ของเยาวชน และข่าวตัวอย่างที่นำมาใช้ในการสัมภาษณ์อาจยังมีเนื้อหาไม่ครอบคลุมเพียงพอ ดังนั้นผู้วิจัยจึงได้สัมภาษณ์เยาวชนกลุ่มตัวอย่างเกี่ยวกับเนื้อหาของหนังสือพิมพ์ซึ่งมองจากภาพรวมของเยาวชนกลุ่มตัวอย่างเอง กล่าวคือจากประสบการณ์ที่เคยอ่านหนังสือพิมพ์ของเยาวชนกลุ่มตัวอย่างนั้น เยาวชนกลุ่มตัวอย่างมีความคิดเห็นว่าข่าวประเภทใดที่มีผลกระทบมากที่สุด และข่าวประเภทใดมีผลกระทบน้อยที่สุดต่อการดำเนินชีวิตของเยาวชนกลุ่มตัวอย่าง จากผลการสัมภาษณ์ของเยาวชนกลุ่มตัวอย่างทั้ง 40 คน สามารถสรุปปฏิกริยาเกี่ยวกับระดับความรุนแรงในความรู้สึกของเยาวชนต่อข่าวที่ปรากฏในหน้าหนังสือพิมพ์ทั่วไปว่าข่าวประเภทใดที่เยาวชนมองว่าเป็นเหตุการณ์ที่รุนแรงและเป็นบาปมาก – น้อย ที่สุด ดังนี้

ตารางที่ 21 ตัวอย่างปฏิกริยาของเยาวชนเกี่ยวกับกลุ่มข่าวที่มีเนื้อหารุนแรงมากที่สุดบนหน้าหนังสือพิมพ์

ตัวอย่างปฏิกริยาของเยาวชนกลุ่มที่มีสิ่งแวดล้อมทางศีลธรรมดี		ตัวอย่างปฏิกริยาของเยาวชนกลุ่มที่มีสิ่งแวดล้อมห่างจากศีลธรรม	
ชาย	หญิง	ชาย	หญิง
“ข่าวที่น่าจะบาปที่สุดในความคิดของผมหรือ น่าจะเป็นข่าวพวกฆ่ากันตายอะครับ เพราะมันทำให้คนตาย มันน่าจะร้ายแรงที่สุดและบาปที่สุด” (ด.ช.ไผ่ – นามสมมติ, สัมภาษณ์ 5 เม.ย. 49)	“อืม... หนูว่าคงเป็นข่าวฆาตกรรมนะคะที่บาปที่สุด เพราะมันรุนแรงมากนะคะที่คนจะฆ่าคนได้เนี่ย” (ด.ญ.กล้วยไม้ – นามสมมติ, สัมภาษณ์ 8 เม.ย. 49)	“ผมว่าข่าวฆาตกรรมนะที่น่าจะบาปที่สุด เพราะมันทำให้คนอื่นตายไปเลย การฆ่าคนในความรู้สึกของผมมันน่าจะรุนแรงแล้วก็บาปที่สุดครับ” (นายเทโพ – นามสมมติ, สัมภาษณ์ 10 เม.ย. 49)	“อืม ข่าวฆ่าคนแล้วก็ฆ่าอะคะที่หนูว่าน่ากลัวที่สุด ก็น่าจะบาปที่สุดด้วยนะ ไม่รู้เหมือนกันนะ บอกไม่ถูก แต่ว่าหนูรู้สึกว่ามันนี่แหละที่บาปที่สุด” (ด.ญ.หงส์หยก – นามสมมติ, สัมภาษณ์ 10 เม.ย. 49)
“ผมว่าข่าวฆ่าคนตาย	“ข่าวที่บาปที่สุดหรือ	“มัน น่าจะเป็นข่าว	“ข่าวฆาตกรรมคะ

<p>นะครับที่น่าจะบาปที่สุด เพราะมันเป็นเรื่องน่าเศร้าณะการที่มีคนมาทำให้คนที่เรารักตายไป มันน่าจะแย่มากๆ ที่สุด” (ด.ช. หุ กวาง – นามสมมติ, สัมภาษณ์ 8 เม.ย. 49)</p>	<p>หนูว่าข่าวฆ่าคนตายนะบาปที่สุด เพราะมันโหดสุดในความคิดของหนู” (ด.ญ. กุหลาบ – นามสมมติ, สัมภาษณ์ 8 เม.ย. 49)</p>	<p>อาชญากรรมนี้แหละครับที่บาปที่สุด เพราะเป็นการฆ่าคนด้วยกัน มันน่ากลัวที่สุดด้วยนะผมว่า” (ด.ช. ชิว – นามสมมติ, สัมภาษณ์ 10 เม.ย. 49)</p>	<p>เพราะมันรุนแรงที่สุดในความคิดของหนู แล้วคนที่ฆ่าคนตายก็ต้องถูกประหารชีวิตด้วยนี่คะ ถ้าไม่รุนแรงเค้าคงไม่โดนประหารหรือกมั้ง” (ด.ญ. พิราบ – นามสมมติ, สัมภาษณ์ 9 เม.ย. 49)</p>
<p>“อืม... น่าจะเป็นเรื่องที่น่ากลัวที่สุดนี่แหละครับ มันดูรุนแรงที่สุด น่าจะบาปที่สุด พี่คิดดูสิการที่มีใครคนหนึ่งฆ่าคนได้มันต้องโหดมากเลยนะ” (ด.ช. คุณ – นามสมมติ, สัมภาษณ์ 7 เม.ย. 49)</p>	<p>“หนูว่าเป็นข่าวฆ่าคนแล้วก็ฆ่าคนตายนี่แหละคะที่บาปที่สุด เพราะมันน่ากลัวที่สุดเลยนะ คิดแล้วยังกลัวเลยถ้ามีคนมาทำแบบนั้นกับเรา” (ด.ญ. เฟื่องฟ้า – นามสมมติ, สัมภาษณ์ 5 เม.ย. 49)</p>	<p>“ข่าวปล้นแล้วก็ฆ่ากันตายครับ เพราะว่ามันน่ากลัวที่สุด ไม่น่าทำที่สุดเลย ก็น่าจะบาปที่สุดนะครับ” (ด.ช. ทอง – นามสมมติ, สัมภาษณ์ 9 เม.ย. 49)</p>	<p>“ข่าวพวกปล้นฆ่าฆ่าคนแล้วฆ่า พวกฆ่าๆ ทั้งหลายอะคะหนูว่ารุนแรงแล้วก็บาปที่สุด มันเป็นเรื่องที่คนธรรมดาๆ จะทำได้อะคะ ต้องโหดจริงๆ ถึงจะทำได้” (น.ส. นางนวล – นามสมมติ, สัมภาษณ์ 10 เม.ย. 49)</p>

สรุปปฏิกริยาของเยาวชนกลุ่มตัวอย่างทั้ง 40 คนเกี่ยวกับระดับความรุนแรงในความรู้สึกของเยาวชนต่อข่าวที่ปรากฏในหน้าหนังสือพิมพ์ทั่วไป พบว่าเยาวชนทั้งหมดมีปฏิกริยาไปในทิศทางเดียวกันว่าข่าวฆาตกรรมเป็นข่าวที่สะเทือนอารมณ์มากที่สุด เป็นข่าวที่มีความรุนแรงมากที่สุด และเป็นเรื่องที่มนุษย์ที่มีจิตใจปกติทั่วไปไม่สามารถกระทำได้ ต้องเป็นคนที่มีความโหดเหี้ยมมากๆ เท่านั้นถึงจะกระทำได้ โดยนับรวมไปถึงการฆ่าข่มขืน และการปล้นฆ่าอีกด้วย

ตารางที่ 22 ตัวอย่างปฏิกิริยาของเยาวชนเกี่ยวกับกลุ่มข่าวที่มีเนื้อหารุนแรงน้อยที่สุดบนหน้า

หนังสือพิมพ์

ตัวอย่างปฏิกิริยาของเยาวชนกลุ่มที่มีสิ่งแวดล้อมทางศีลธรรมดี		ตัวอย่างปฏิกิริยาของเยาวชนกลุ่มที่มีสิ่งแวดล้อมห่างจากศีลธรรม	
ชาย	หญิง	ชาย	หญิง
<p>“ผมว่าพวกข่าวดาราค่ะ ที่ประมาณว่ารักกันแล้วก็เลิกกันน่าจะบาปน้อยที่สุด เพราะมันไร้สาระที่สุด คนอ่านซ้ำๆ เท่านั้นเอง” (ด.ช. ประดู่ – นามสมมติ, สัมภาษณ์ 5 เม.ย. 49)</p>	<p>“ข่าวที่บาปน้อยที่สุดหรือ หนูว่าคงเป็นพวกข่าวดารามั้ง พวกข่าวที่เลิกกัน ข่าวที่เป็นมือที่สาม ข่าวที่ไปแย่งแฟนกันอะค่ะ เพราะมันไร้สาระ คนอ่านซ้ำๆ มากกว่า ไม่บาปหรอก” (ด.ญ.ชงโค – นามสมมติ, สัมภาษณ์ 5 เม.ย. 49)</p>	<p>“ก็คงประมาณพวกข่าวบันเทิงมั้งครับ ผมว่ามันดูไม่มีพิษภัยที่สุดนะ ก็ส่วนมากจะเป็นเรื่องความรักซะมากกว่า อย่างมากก็ดาราคเลิกัน ไม่บาปหรอกครับ” (ด.ช. ตะเพียน – นามสมมติ, สัมภาษณ์ 9 เม.ย. 49)</p>	<p>“อืม... หนูว่าข่าวบันเทิงค่ะที่ไม่น่าจะบาป เพราะชื่อมันก็บอกอยู่แล้วว่าบันเทิง อย่างมากก็แค่ดาราคเลิกัน ไม่น่าจะบาปหรือมั้งคะ” (ด.ญ. กระจาบ – นามสมมติ, สัมภาษณ์ 10 เม.ย. 49)</p>
<p>“อืม... ก็ น่าจะประมาณพวกข่าวดารามั้งครับ เพราะอ่านๆ ดูก็เห็นมีแต่ข่าวรักๆ เลิกๆ อะไรแบบนี้ ไม่น่าจะบาปเบีปอะไรหรอก” (ด.ช. โพธิ์ – นามสมมติ, สัมภาษณ์ 5 เม.ย. 49)</p>	<p>“น่าจะเป็นพวกข่าวบันเทิงนะ หนูว่าแค่คนอยากรู้เฉยๆ ไม่ได้มีผลร้ายผลเสียอะไรกับคนอื่นหรอก เพราะข่าวดาราส่วนมากก็จะแค่คนนั้นรักกับคนนี้ คนนี้เลิกกับคนโน้นอะค่ะ” (ด.ญ. สายหยุด – นามสมมติ, สัมภาษณ์ 7 เม.ย. 49)</p>	<p>“ในความคิดของผมหรือ น่าจะเป็นข่าวดารานะ ที่ต้องก่อนแต่ง ที่เลิกกัน ที่รักกัน พวกนี้ไม่น่าจะบาปอะไร” (ด.ช. ช่อน – นามสมมติ, สัมภาษณ์ 9 เม.ย. 49)</p>	<p>“น่าจะเป็นพวกข่าวดารานะคะ เพราะเวลาอ่านหนังสือพิมพ์ หนูจะอ่านพวกนี้ก่อน เพราะมันอ่านสบายดี ไม่ซีเรียส ไม่มีอะไรรุนแรงเลย อย่างเก่งก็ดาราคเลิกัน แต่หนูว่าไม่บาปนะ แค่คนเลิกกันเนี่ย” (ด.ญ. ยุง – นามสมมติ, สัมภาษณ์ 9 เม.ย. 49)</p>

<p>“คงเป็นพวกชาวที่ไม่ค่อยมีสาระอะไรอะครับ แบบพวกดาราเล็กกัน ออกมาแฉกัน อะไรแบบนี้ ผมว่ามันก็แค่คนทะเลาะกัน คนเล็กกัน คงไม่บาปหรอก เพราะเป็นสิทธิของเค้า ไม่ได้เดือดร้อนคนอื่น” (นายตะแบก – นามสมมติ, สัมภาษณ์ 8 เม.ย. 49)</p>	<p>“ก็น่าจะเป็นชาวบันเทิงนะ อย่างที่พี่ถามหนูไป เรื่องแหม่มอะ มันไม่บาปหรอกในความคิดของหนู มันเป็นเรื่องส่วนตัวของเค้า ชาวดาราก็มีแค่นี้จริงๆ นะ เค้าเรื่องส่วนตัวของดารามาเป็นข่าว ไม่น่าจะบาปอะไรหรอก” (น.ส.ชะบา – นามสมมติ, สัมภาษณ์ 8 เม.ย. 49)</p>	<p>“ผมว่าพวกชาวบันเทิงนะ ชาวพวกการศึกษา ชาวเยาวชน อะไรแบบนี้อะครับ เพราะมันก็ไม่มีความรุนแรงอะไรเลย ‘ไม่รู้จะบาปยังไง’ (นายเทโพ – นามสมมติ, สัมภาษณ์ 10 เม.ย. 49)</p>	<p>“หนูว่าชาวดารานะที่ไม่รุนแรง หรือรุนแรงก็น้อยมากอะ ส่วนมากก็แค่ดาราเล็กกัน ดาราที่อังก่อนแต่ง หาข่าวดารามาคนตายนี้ยากนะ ไม่เคยอ่านเจอเลย อย่างมากก็มีเรื่องชกต่อยกันแค่นั้นเอง” (น.ส.นางนวล – นามสมมติ, สัมภาษณ์ 10 เม.ย. 49)</p>
--	---	---	--

สรุปปฏิกริยาของเยาวชนกลุ่มตัวอย่างทั้ง 40 คนเกี่ยวกับระดับความรุนแรงในความรู้สึกของเยาวชนต่อข่าวที่ปรากฏในหน้าหนังสือพิมพ์ทั่วไป พบว่าเยาวชนทั้งหมดมีปฏิกริยาไปในทิศทางเดียวกันว่าชาวบันเทิงเป็นกลุ่มชาวที่มีความรุนแรงน้อยที่สุด หรือเรียกได้ว่าไม่มีความรุนแรงอยู่เลยก็ได้ เพราะส่วนใหญ่ข่าวของนักแสดงไทยจะมีเพียงข่าวเกี่ยวกับความรัก ซึ่งไม่มีผลกระทบต่อเยาวชนกลุ่มตัวอย่างเลยแม้แต่หน่อย

นอกจากนี้ยังมีเยาวชนชายจากกลุ่มที่มีสิ่งแวดล้อมห่างจากศีลธรรมจำนวน 1 คนที่มองว่าข่าวประเภทข่าวเยาวชน ข่าวการศึกษาไม่มีความรุนแรงอยู่เลย

3. สื่ออื่นใดอีกบ้างนอกจากหนังสือพิมพ์ที่มีส่วนในการนำเสนอ “บาป”

จากการสัมภาษณ์กลุ่มตัวอย่างทั้ง 40 คน สามารถแบ่งกลุ่มสื่อที่เยาวชนเปิดรับออกเป็น 3 สื่อ ได้แก่

1. สื่อโทรทัศน์

2. สื่อวิทยุ
3. สื่อหนังสือพิมพ์

โดยทั้ง 3 สื่อนี้ อัตราการเปิดรับสื่อของเยาวชนกลุ่มตัวอย่างที่มากที่สุดคือ โทรทัศน์ แต่เป็นการชมเพื่อความบันเทิงเป็นส่วนใหญ่ เช่น ดูละคร ดูการ์ตูน หรือดูรายการที่มีเนื้อหาเพื่อความบันเทิง เป็นต้น ส่วนสื่อวิทยุก็มีไว้เพื่อฟังรายการเพลงมากกว่าที่จะเปิดเพื่อฟังข่าว หากถามว่าเปิดรับข่าวจากสื่อใดมากที่สุด คำตอบที่ได้คือ หนังสือพิมพ์

สื่อโทรทัศน์

จากผลการสัมภาษณ์พบว่าเยาวชนส่วนใหญ่จากทั้งสองกลุ่มมีความสนใจในการเปิดรับสื่อโทรทัศน์ไปในทิศทางเดียวกัน คือชอบเปิดรับรายการประเภทให้ความบันเทิงจากสื่อโทรทัศน์ เช่น ภาพยนตร์การ์ตูน รายการตลก และละครมากที่สุด ส่วนรายการที่ให้ความรู้ เช่น รายการสารคดี ก็ได้รับความสนใจเช่นเดียวกัน ดังนั้นสื่อโทรทัศน์จึงให้ผลในด้านความบันเทิงมากที่สุด ซึ่งรายการข่าวสารต่างๆ นั้น เยาวชนไม่นิยมเปิดรับเท่ารายการเพื่อความบันเทิง ความสนใจในการเลือกเปิดรับประเภทรายการโทรทัศน์ของเยาวชนชาย - หญิงสามารถแยกได้ดังนี้

เยาวชนชาย ทั้งสองกลุ่มนิยมเปิดรับรายการประเภทการ์ตูนมากที่สุดถึง 12 คน จากทั้งหมด 20 คน รองลงมาคือรายการเพลง รายการกีฬา และรายการสารคดี ตามลำดับ

เยาวชนหญิง ทั้งสองกลุ่มนิยมเปิดรับรายการประเภทละครมากที่สุดถึง 15 คน จากทั้งหมด 20 คน รองลงมาคือรายการปกิณกะ และรายการเพลง ตามลำดับ

ตารางที่ 23 ตัวอย่างพฤติกรรมกรรมการเปิดรับสื่อโทรทัศน์ของเยาวชนกลุ่มตัวอย่าง

1. สื่อโทรทัศน์			
เยาวชนชาย	เปิดรับอะไรจากสื่อ	เหตุผลที่เลือกเปิดรับ	สิ่งที่ได้รับจากการเปิดรับ
	“ส่วนมากก็ดูการ์ตูนครับ บางทีก็ดูรายการพวก	“ชอบดูครับ สนุกดี ส่วนรายการสารคดีก็สนุก	“ก็มันดี การ์ตูนมันก็สนุกดี ส่วนสารคดีก็ได้ความรู้

	สารคดีช่อง 9” (ด.ช.เต็ง – นามสมมติ, สัมภาษณ์ 18 ก.พ. 49)	เหมือนกัน ได้รู้อะไรเยอะ ดี” (ด.ช.เต็ง – นามสมมติ, สัมภาษณ์ 18 ก.พ. 49)	รอบตัวครับ” (ด.ช.เต็ง – นามสมมติ, สัมภาษณ์ 18 ก.พ. 49)
	“ดูการ์ตูนครับ ตอนเช้าๆ” (ด.ช.ลัก – นามสมมติ, สัมภาษณ์ 22 ก.พ. 49)	“การ์ตูนมันก็สนุกดีครับ ผมชอบ” (ด.ช.ลัก – นามสมมติ, สัมภาษณ์ 22 ก.พ. 49)	“ได้ความสนุกสนานครับ” (ด.ช.ลัก – นามสมมติ, สัมภาษณ์ 22 ก.พ. 49)
เยาวชนหญิง	เปิดรับอะไรจากสื่อ	เหตุผลที่เลือกเปิดรับ	สิ่งที่ได้รับจากการเปิดรับ
	“ชอบดูละครค่ะ พวกละครตอนเย็น แล้วก็ละครหลังข่าวด้วย” (ด.ญ.เฟื่องฟ้า – นามสมมติ, สัมภาษณ์ 24 ก.พ. 49)	“ก็สนุกดี ชอบเวลาที่มีฉากก๊ว๊กก๊ว๊กของพระเอกนางเอกน่ารักดีค่ะ” (ด.ญ.เฟื่องฟ้า – นามสมมติ, สัมภาษณ์ 24 ก.พ. 49)	“ก็เพลิดเพลินนะคะ เวลาดูก็ไม่อยากให้จบเลยถ้าเรื่องไหนชอบๆ” (ด.ญ.เฟื่องฟ้า – นามสมมติ, สัมภาษณ์ 24 ก.พ. 49)
	“ชอบดูละครที่สุดค่ะ เพราะที่บ้านก็ดูกันหมด ก็เลยชอบไปโดยปริยาย” (ด.ญ.ชงโค – นามสมมติ, สัมภาษณ์ 27 ก.พ. 49)	“มันดีค่ะ ชอบเวลาที่ตัวโกงมาหาเรื่องนางเอก ตบกันสนุกดี” (ด.ญ.ชงโค – นามสมมติ, สัมภาษณ์ 27 ก.พ. 49)	“ดูละครก็ได้แง่คิดนะคะ บางทีมันก็เกินไป แต่ก็ดูสนุกๆ มากกว่า” (ด.ญ.ชงโค – นามสมมติ, สัมภาษณ์ 27 ก.พ. 49)

สื่อวิทยุ

จากผลการสัมภาษณ์พบว่าเยาวชนชาย – หญิง ทั้งสองกลุ่มมีการเปิดรับสื่อวิทยุไปในทิศทางเดียวกัน คือนิยมเปิดรับรายการเพลงจากสื่อวิทยุมากที่สุดถึง 38 คน จากจำนวนทั้งสิ้น 40 คน รองลงมาคือรายการประเภทรายงานสภาพจราจร (จ.ส.100) และรายการสนทนาทางวิทยุ โดยส่วนใหญ่นิยมเปิดวิทยุไว้เพื่อเป็นเครื่องฆ่าเวลา ไม่ได้ตั้งใจที่จะฟังมากนัก หรือมีคนอื่นเปิดไว้แล้วเยาวชนก็ได้ฟังไปด้วย โดยไม่ได้เปิดรับข่าวสารจากสื่อวิทยุเท่าใดนัก เป็นเพียงสื่อที่ใช้ฆ่าเวลาและเพื่อความบันเทิงสำหรับเยาวชนกลุ่มตัวอย่าง

ตารางที่ 24 ตัวอย่างพฤติกรรมการเปิดรับสื่อวิทยุของเยาวชนกลุ่มตัวอย่าง

2. สื่อวิทยุ			
เยาวชนชาย	เปิดรับอะไรจากสื่อ	เหตุผลที่เลือกเปิดรับ	สิ่งที่ได้รับจากการเปิดรับ
	“ฟังเพลงครับ” (ด.ช.โพธิ์ – นามสมมติ, สัมภาษณ์ 22 ก.พ. 49)	ก็ฟังเวลาว่างๆ ไม่มีอะไรทำครับ” (ด.ช.โพธิ์ – นามสมมติ, สัมภาษณ์ 22 ก.พ. 49)	“ฆ่าเวลาได้ครับ เปิดทิ้งไว้เป็นเพื่อน” (ด.ช.โพธิ์ – นามสมมติ, สัมภาษณ์ 22 ก.พ. 49)
เยาวชนหญิง	เปิดรับอะไรจากสื่อ	เหตุผลที่เลือกเปิดรับ	สิ่งที่ได้รับจากการเปิดรับ
	“ฟังรายการเพลงไงครับ” (ด.ช.หูกวาง – นามสมมติ, สัมภาษณ์ 23 ก.พ. 49)	“ผมชอบฟังเพลงอยู่แล้ว ค่ะที่วิทยุรายการเพลง ก็เลยชอบฟังวิทยุด้วย มีเพลงใหม่ๆ มาเปิดตลอด” (ด.ช.หูกวาง – นามสมมติ, สัมภาษณ์ 23 ก.พ. 49)	“ได้ up date เพลงใหม่ๆ ครับ จะได้ตามเค้าทัน” (ด.ช.หูกวาง – นามสมมติ, สัมภาษณ์ 23 ก.พ. 49)
เยาวชนหญิง	เปิดรับอะไรจากสื่อ	เหตุผลที่เลือกเปิดรับ	สิ่งที่ได้รับจากการเปิดรับ
	“ก็ฟังรายการเพลงไงคะ” (ด.ญ.เฟื่องฟ้า – นามสมมติ, สัมภาษณ์ 24 ก.พ. 49)	“ชอบฟังคะ ฟังแล้วก็เพลินดี” (ด.ญ.เฟื่องฟ้า – นามสมมติ, สัมภาษณ์ 24 ก.พ. 49)	“เปิดไว้เรื่อยๆ ค่ะ ฟังว่ามีเพลงไหนมาใหม่บ้าง อะไรแบบนี้” (ด.ญ.เฟื่องฟ้า – นามสมมติ, สัมภาษณ์ 24 ก.พ. 49)
เยาวชนหญิง	เปิดรับอะไรจากสื่อ	เหตุผลที่เลือกเปิดรับ	สิ่งที่ได้รับจากการเปิดรับ
	“ฟังรายการที่เปิดเพลงค่ะ คลื่นไหนที่เปิดเพลงเยอะๆ ยิ่งชอบ” (ด.ญ.สายหยุด – นามสมมติ, สัมภาษณ์ 19 ก.พ. 49)	“หนูชอบฟังเพลงค่ะ ฟังทุกวันเลย เพลินดี” (ด.ญ.สายหยุด – นามสมมติ, สัมภาษณ์ 19 ก.พ. 49)	“ก็เพลินเพลินดีค่ะ ไม่เหงา” (ด.ญ.สายหยุด – นามสมมติ, สัมภาษณ์ 19 ก.พ. 49)

สื่อหนังสือพิมพ์

จากผลการสัมภาษณ์พบว่าเยาวชนชายและหญิงทั้งจากกลุ่มที่มีสิ่งแวดล้อมทางศีลธรรมดี และกลุ่มที่มีสิ่งแวดล้อมห่างจากศีลธรรม มีความสนใจในการเปิดรับสื่อหนังสือพิมพ์คล้ายคลึงกัน แตกต่างกันบ้างในรายละเอียดตามความสนใจของแต่ละเพศ ดังนี้

เยาวชนชาย นิยมเปิดรับข่าวแปลกมากที่สุดถึง 11 คน จากจำนวนทั้งสิ้น 20 คน รองลงมา ได้แก่ ข่าวกีฬา ข่าวมาตรการรวม ข่าวการเมือง และข่าวเทคโนโลยี ตามลำดับ

เยาวชนหญิง นิยมเปิดรับข่าวบันเทิง และเรื่องย่อละครมากที่สุดถึง 15 คน จากจำนวนทั้งสิ้น 20 คน รองลงมาได้แก่ ข่าวมาตรการรวม และข่าวการเมือง ตามลำดับ

ตารางที่ 25 ตัวอย่างพฤติกรรมกรเปิดรับสื่อหนังสือพิมพ์ของเยาวชนกลุ่มตัวอย่าง

3. สื่อหนังสือพิมพ์			
เยาวชนชาย	เปิดรับอะไรจากสื่อ	เหตุผลที่เลือกเปิดรับ	สิ่งที่ได้รับจากการเปิดรับ
	“อ่านข่าวครับ... ผมชอบอ่านข่าวหน้าหนึ่งก่อน เพราะมันจะมีเรื่องใหม่ๆ เยอะเลย... ชอบอ่านข่าวที่มันแปลกๆ แบบมีปลาช่อนเผือก หรือมีลูกวัว 2 หัว อะไรประมาณนี้ แล้วคนก็จะไปขอหวยกัน” (ด.ช.เต็ง – นามสมมติ, สัมภาษณ์ 18 ก.พ. 49)	“ที่บ้านผมรับหนังสือพิมพ์อยู่แล้ว ก็มีให้อ่านทุกวัน ถ้าวันไหนไม่ได้อ่านมันก็แปลกๆ เหมือนกันนะ เหมือนขาดอะไรไป” (ด.ช. เต็ง – นามสมมติ, สัมภาษณ์ 18 ก.พ. 49)	“ก็ได้อ่านเรื่องเยอะครับ อย่างตอนนี้มีเรื่องอะไรแปลกๆ ที่ไหนเราก็จะรู้” (ด.ช.เต็ง – นามสมมติ, สัมภาษณ์ 18 ก.พ. 49)
	“ชอบอ่านข่าวพวกมาตรการรวม อะไรแบบนี้ครับ” (ด.ช.ประดู่ –	“ชอบอะครับ ตื่นเต้นดี” (ด.ช.ประดู่ – นามสมมติ, สัมภาษณ์ 19 ก.พ. 49)	“ก็สยงดีครับ ในหนังสือพิมพ์จะบอกหมดเลยว่าฆ่ากันยังไง อ่าน

	นามสมมติ, สัมภาษณ์ 19 ก.พ. 49)		แล้วนี่ก็ออกเลย” (ด.ช. ประดู๋ – นามสมมติ, สัมภาษณ์ 19 ก.พ. 49)
เยาวชนหญิง	เปิดรับอะไรจากสื่อ	เหตุผลที่เลือกเปิดรับ	สิ่งที่ได้รับจากการเปิดรับ
	“ชอบอ่านข่าวบันเทิงค่ะ... ดูว่าดาราคณไหนเป็นแฟนใคร... แล้วก็อ่านข่าวหน้าหนึ่งค่ะ” (ด.ญ. ชงโค – นามสมมติ, สัมภาษณ์ 27 ก.พ. 49)	“ก็ชอบนะค่ะ ได้ติดตามข่าวดาราก็ชอบ ได้รู้เรื่องอื่นๆ ด้วย” (ด.ญ. ชงโค – นามสมมติ, สัมภาษณ์ 27 ก.พ. 49)	“ได้รู้เรื่องของดาราก็เราชอบใจค่ะ” (ด.ญ. ชงโค – นามสมมติ, สัมภาษณ์ 27 ก.พ. 49)
	“ดูข่าวบันเทิงก่อนเลยข่าวอื่นเอาไว้ทีหลัง” (ด.ญ. เพ็ญฟ้า – นามสมมติ, สัมภาษณ์ 24 ก.พ. 49)	“อืม ชอบค่ะ ชอบอ่านข่าวดาราก็” (ด.ญ. เพ็ญฟ้า – นามสมมติ, สัมภาษณ์ 24 ก.พ. 49)	“ก็ ได้รู้เรื่องของดาราก็เราชอบจังค่ะ” (ด.ญ. เพ็ญฟ้า – นามสมมติ, สัมภาษณ์ 24 ก.พ. 49)

ดังนั้น ชาวต่างๆ ที่เยาวชนได้รับส่วนใหญ่จึงมาจากการอ่านหนังสือพิมพ์ เพราะหนังสือพิมพ์มีเนื้อหาหลักคือการนำเสนอเหตุการณ์ของสังคมในปัจจุบัน ซึ่งธรรมชาติของหนังสือพิมพ์จำเป็นต้องเร้าอารมณ์ของผู้บริโภคด้วยการนำเสนอข่าวความรุนแรง ซึ่งส่วนใหญ่พฤติกรรมในข่าวที่หนังสือพิมพ์นิยมนำมาลงหน้าหนึ่งเพื่อดึงดูดความสนใจของผู้บริโภคล้วนเป็นพฤติกรรมที่เป็นบาปทั้งสิ้น ไม่ว่าจะเป็นการฆาตกรรม หรือการข่มขืน เป็นต้น ส่วนสื่ออื่นๆ เช่น วิทยุ หรือโทรทัศน์นั้นเยาวชนกลุ่มตัวอย่างนิยมใช้เพื่อความบันเทิง และเป็นเพื่อนแก้เหงาหรือฆ่าเวลาเท่านั้น

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

4. ความคิดเห็นเกี่ยวกับนิยามคำว่า “บาป” ในความรู้สึกของเยาวชนกลุ่มตัวอย่าง

จากการสัมภาษณ์กลุ่มตัวอย่างทั้ง 40 คน ให้ความหมายของคำว่า “บาป” ออกเป็น 3 แนวทาง คือ

4.1 แนวทางแรก ให้ความสำคัญกับผลของการกระทำ กล่าวคือ หากผู้ใดทำดีก็ย่อมได้ดี ผู้ใดทำชั่วก็ย่อมได้รับสิ่งที่ไม่ดีตอบแทน ซึ่งเป็นการประเมิน “บาป” ในลักษณะของความถูกต้องและเหมาะสม เหตุผลดังกล่าวอ้างอิงหลัก “กรรม” หรือผลของการกระทำใดๆ ตามหลักพระพุทธศาสนา

ตัวอย่างความคิดเห็นเกี่ยวกับ “บาป” ของเยาวชนกลุ่มตัวอย่างในแนวทางแรก

“บาปหรือคะ คือ สิ่งที่เราควรได้รับ อย่างเราทำไม่ดีอะไรกับคนอื่นไว้ก็อาจจะได้บาปเหมือนทำดีได้ดี ทำชั่วได้ชั่ว” (ด.ญ.ยุง – นามสมมติ, สัมภาษณ์ 4 มีนาคม 2549)

“ก็สิ่งที่เราก่อไม่ดี แล้วก็เกิดขึ้นมากับเราภายหลังคะ” (ด.ญ.กระสา – นามสมมติ, สัมภาษณ์ 19 มีนาคม 2549)

“ทำไม่ดี สิ่งที่เราทำแล้วมันไม่ดี” (ด.ญ.หงส์หยก – นามสมมติ, สัมภาษณ์ 20 มีนาคม 2549)

4.2 แนวทางที่สอง เป็นการประเมิน “บาป” โดยอ้างอิงหลักศีลธรรมของพระสัมมาสัมพุทธเจ้า กล่าวคือหากบุคคลมีพฤติกรรมที่ผิดไปจากหลักศีลธรรมของพระพุทธศาสนา สิ่งนั้นคือ “บาป” โดยไม่ได้คำนึงถึงเหตุผลในการมีพฤติกรรมนั้นๆ กล่าวโดยสรุปคือ บาปในความคิดเห็นของเยาวชนกลุ่มนี้คือ การละเมิดหลักปฏิบัติของศีลและข้อห้ามต่างๆ ทางพระพุทธศาสนา

ตัวอย่างความคิดเห็นเกี่ยวกับ “บาป” ของเยาวชนกลุ่มตัวอย่างในแนวทางที่สอง

“แบบว่าพูดโกหก ซำสั่วว์มากกว่า ที่ผิดศีลอะคะ” (ด.ญ.ชวนชม – นามสมมติ, สัมภาษณ์ 28 กุมภาพันธ์ 2549)

“บาปหรือคะ หนูว่าก็ประมาณผิดศีลอะคะ ถ้าผิดศีลก็จะบาป” (ด.ญ.เพ็ญฟ้า – นามสมมติ , สัมภาษณ์ 24 กุมภาพันธ์ 2549)

“บาปหมายถึง อย่างเวลาเราผิดศีลมังคะ แบบโกหก ซำสัตรี ขโมยของอะคะ น่าจะบาป” (ด.ญ.ชงโค – นามสมมติ, สัมภาษณ์ 27 กุมภาพันธ์ 2549)

4.3 แนวทางที่สาม เป็นการประเมินบาปที่อ้างอิงหลักกฎหมาย กล่าวคือ ถ้าการลักทรัพย์ แล้วถูกจับได้ จะถูกส่งเข้าคุก สิ่งนี้ถือว่าเป็นบาป เพราะมันผิดกฎหมาย

ตัวอย่างความคิดเห็นเกี่ยวกับ “บาป” ของเยาวชนกลุ่มตัวอย่างในแนวทางที่สาม

“ไม่เคยทำครับ กลัวโดนจับ... คนในบ้านผมก็ไม่เคยเห็นนะว่าจะมีใครทำแบบนั้น ไม่รู้สิ คิดว่าไม่มีหรอกครับ... บาปแน่นอนอยู่แล้วครับ” (ด.ช.ประดู่ – นามสมมติ, สัมภาษณ์ 6 เมษายน 2549)

“เรื่องแบบนี้หนูไม่เคยทำหรอกคะ โดนจับติดคุกหัวโตกันพอดี... คนที่บ้านก็ไม่มีการทำหรอกคะ มันบาปด้วยนะ” (ด.ญ.กล้วยไม้ – นามสมมติ, สัมภาษณ์ 8 เมษายน 2549)

5. ปัจจัยที่เป็นสาเหตุให้เยาวชนกลุ่มตัวอย่างยอมรับพฤติกรรมที่สะท้อนบาปผ่านหนังสือพิมพ์

จากการสัมภาษณ์กลุ่มตัวอย่างทั้ง 40 คน สามารถแยกปฏิกริยาการยอมรับและคล้อยตามพฤติกรรมที่สะท้อนบาปผ่านหนังสือพิมพ์ได้เป็น 2 ข้อ คือ

5.1 ในส่วนของกลุ่มเยาวชนที่ยอมรับไม่ได้นั้น คิดเป็นร้อยละ 10 ของเยาวชนกลุ่มตัวอย่างทั้งหมด สามารถสรุปปัจจัยที่อาจเป็นตัวแปรให้เยาวชนกลุ่มนี้ไม่สามารถยอมรับพฤติกรรมที่สะท้อนบาปผ่านหนังสือพิมพ์ได้ กล่าวคือ จากการสัมภาษณ์พบว่าเยาวชนเพศหญิงบางคนจากเยาวชนกลุ่มที่มีสิ่งแวดล้อมทางศีลธรรมที่ดีเท่าที่นั้นที่ไม่สามารถยอมรับพฤติกรรมที่สะท้อนบาปผ่านหนังสือพิมพ์ได้ สิ่งนี้สะท้อนให้เห็นว่าเพศหญิงมีจิตสำนึกด้านศีลธรรมที่ดีกว่าเพศชายในบางกรณี ซึ่งขึ้นอยู่กับการ

เลี้ยงดู และอบรมสั่งสอนของบุคคลแวดล้อมของเยาวชน ไม่ใช่เยาวชนเพศหญิงทุกคนจะมีจิตสำนึกด้านศีลธรรมดีกว่าเพศชาย

5.2 ส่วนกลุ่มเยาวชนที่ยอมรับพฤติกรรมที่สะท้อนบาปผ่านหนังสือพิมพ์ได้ สามารถแยกย่อยออกได้เป็น 2 กลุ่ม คือ

5.2.1 กลุ่มที่ยอมรับได้เพียงการโกหกเท่านั้น

เยาวชนกลุ่มนี้มีจำนวน 33 คน เป็นชายจำนวน 18 คน แบ่งเป็นจากเยาวชนกลุ่มที่มีสิ่งแวดล้อมทางศีลธรรมดีจำนวน 10 คน และจากเยาวชนกลุ่มที่มีสิ่งแวดล้อมห่างจากศีลธรรมจำนวน 8 คนและหญิงจำนวน 15 คน แบ่งเป็นจากเยาวชนกลุ่มที่มีสิ่งแวดล้อมทางศีลธรรมดีจำนวน 6 คน และจากเยาวชนกลุ่มที่มีสิ่งแวดล้อมห่างจากศีลธรรม จำนวน 9 คนให้เหตุผลว่าที่ตนสามารถยอมรับพฤติกรรมการโกหก หรือถ้าให้กระทำก็สามารถกระทำได้ว่า เป็นเรื่องเล็กน้อย ไม่ใช่การทำความผิดบาปที่ร้ายแรงแต่อย่างใด เพราะบางครั้งก็เป็นเรื่องส่วนตัวของเราที่ไม่อยากจะพูดหรือบอกให้ใครๆ ทราบ หรือบางครั้งการโกหกก็เป็นการรักษาน้ำใจผู้อื่น

ตัวอย่างความคิดเห็นของเยาวชนที่คล้อยตามพฤติกรรมการโกหกเท่านั้น

“ก็มันไม่ได้ผิดบาปอะไรมากเหมือนการฆ่าคนหรือลักทรัพย์นี่คะ หนูว่าหนูก็พอจะทำได้”
(ด.ญ.แก้ว – นามสมมติ, สัมภาษณ์ 18 มีนาคม 2549)

“ถ้าจำเป็นต้องทำก็คงเป็นโกหกครับ เพราะบางทีเราก็กโกหกเพื่อรักษาน้ำใจคนอื่น” (ด.ช.สน
– นามสมมติ, สัมภาษณ์ 23 กุมภาพันธ์ 2549)

“ถ้าเป็นขโมย หรือฆ่าคนนี่หนูคงไม่กล้าทำ แค่เลี้ยงปลาทองที่บ้านแล้วมันตายหนูยังรู้สึกไม่ดีเลย แต่ถ้าเป็นต้องโกหกนี่หนูว่าน่าจะได้นะ เพราะบางทีมันก็จำเป็น แบบเรื่องส่วนตัวของเราที่ไม่อยากบอกใคร เวลามีสถานการณ์เราก็อาจจะไม่บอกความจริงกับเขาก็ได้” (ด.ญ.เฟื่องฟ้า – นามสมมติ, สัมภาษณ์ 24 กุมภาพันธ์ 2549)

ผลการสัมภาษณ์นี้อาจแสดงให้เห็นถึงแนวโน้มของสังคมเราในอนาคตว่าต่อไปการโกหกจะกลายเป็นเรื่องธรรมดาที่ใครๆ ก็ทำกันได้ ไม่ได้มีความผิดบาปแต่อย่างใด โดยเริ่มต้นจากการโกหกเพียงเล็กน้อย จนกลายเป็นการโกหกที่มากขึ้นเรื่อยๆ ซึ่งอาจส่งผลให้ระบบความไว้วางใจของคนในสังคมเราลดน้อยถอยลงไปจากปัจจุบันที่มีน้อยอยู่แล้วก็เป็นได้

5.2.2 กลุ่มที่ยอมรับได้ทั้งการโกหกและการลักทรัพย์

เยาวชนกลุ่มนี้มีจำนวน 3 คน เป็นเยาวชนชาย 2 คน และหญิง 1 คน ทั้ง 3 คนมาจากกลุ่มเยาวชนที่มีสิ่งแวดล้อมห่างจากศีลธรรม ให้เหตุผลว่าที่ตนสามารถยอมรับได้ทั้งพฤติกรรมโกหกและการลักทรัพย์ก็เพราะว่าเป็นสิ่งที่ใครๆ ก็ทำกันในสังคม ไม่ใช่เรื่องที่ผิดปกติแต่อย่างใด หรือเกิดจากความกลัวที่จะถูกลงโทษหรือถูกห้ามไม่ให้ทำตามใจ จึงต้องลักลอบทำสิ่งที่ไม่ถูกต้อง และตัวเยาวชนเองก็เคยทำพฤติกรรมเหล่านั้นมาแล้วด้วย

ตัวอย่างความคิดเห็นของเยาวชนที่คล้อยตามพฤติกรรมโกหกและการลักทรัพย์

“โกหกมันก็ธรรมดาครับ ผมว่า ใครๆ ก็โกหกกันทั้งนั้น แล้วบางทีก็แอบขโมยเงินพอไปซื้อการ์ตูน แต่ผมก็เห็นเพื่อนผมเค้าก็ทำกันนะครับ” (ด.ช.ทอง – นามสมมติ – สัมภาษณ์ 12 มีนาคม 2549)

“อืม ทำไม่ถึงทำนะเธอ ก็เห็นพี่ชายผมก็ทำ ก็ไม่เป็นไร ผมก็เลยทำบ้าง ก็ไม่เป็นไรเหมือนกัน” (ด.ช.ปึก – นามสมมติ – สัมภาษณ์ 4 มีนาคม 2549)

“ที่ทำเพราะตอนนั้นหนูอยากได้กระเป๋าเงินอัลโหลคิดตี่มากๆ เลย เพื่อนๆ เค้ามีกันทุกคนเลย หนูก็อยากได้ เคยขอแม่แล้วไม่ซื้อให้ หนูก็เลยขโมยเอา” (ด.ญ.กระจาบ – นามสมมติ – สัมภาษณ์ 5 มีนาคม 2549)

ผลการสัมภาษณ์ของเยาวชนกลุ่มนี้แสดงให้เห็นว่ายังมีเยาวชนอีกจำนวนหนึ่งที่ไม่ได้รับการอบรมเพื่อแยกแยะในสิ่งที่ถูกต้องและไม่ถูกต้องอย่างเหมาะสม หรือขาดการดูแลอย่างทั่วถึงจากผู้ปกครอง ทำให้เยาวชนมีโอกาที่จะกระทำสิ่งไม่ดี ซึ่งการกระทำเหล่านี้ก็จะถูกเก็บเป็น

ประสบการณ์และฝังรากลึกลงไปในจิตสำนึกของบุคคลนั้นๆ หากได้ลองทำครั้งที่หนึ่งแล้ว ครั้งที่สอง และสามอาจจะตามมาได้ไม่ยากนัก และอาจเป็นครั้งที่รุนแรงมากขึ้นเรื่อยๆ ก็เป็นไปได้

สรุปปฏิกริยาและการยอมรับของเยาวชนกลุ่มตัวอย่างต่อพฤติกรรมที่เป็นบาปโดยแยกเป็นกลุ่มเยาวชนชาย และกลุ่มเยาวชนหญิง

สรุปปฏิกริยาและการยอมรับของเยาวชนชายทั้งกลุ่มที่มีสิ่งแวดล้อมทางศีลธรรมที่ดีและกลุ่มที่มีสิ่งแวดล้อมห่างไกลจากศีลธรรมต่อพฤติกรรมที่เป็นบาป

ศีลห้าข้อที่ 1

ปฏิกริยาของเยาวชนชายเกี่ยวกับศีลข้อที่ว่าด้วยการห้ามฆ่าสัตว์ คือ เยาวชนมองว่าการฆ่ามนุษย์ด้วยกันเป็นบาปมาก และเยาวชนบางคนมองว่าการฆ่าสัตว์อื่น เช่น สัตว์ที่ก่อความรำคาญ สัตว์ที่เป็นพาหะนำโรค หรือสัตว์ที่เป็นอาหารนั้นไม่บาป เพราะเป็นสิ่งจำเป็นที่มนุษย์ต้องทำเพื่อความอยู่รอด เป็นเรื่องปกติเพราะมนุษย์ต้องการอาหารและต้องป้องกันตัวเอง และเป็นพฤติกรรมที่เยาวชนส่วนใหญ่เคยทำมาก่อน

ศีลห้าข้อที่ 2

ปฏิกริยาของเยาวชนชายเกี่ยวกับศีลข้อที่ว่าด้วยการห้ามลักขโมย คือ เยาวชนทุกคนมองว่าเป็นเรื่องที่ผิดบาป ไม่ว่าจะขโมยเพียงสิ่งของเล็กน้อยหรือขโมยสิ่งของที่มีราคาแพง ทั้งนี้เพราะเยาวชนรู้สึกว่าเป็นสิ่งที่ผิดต่อศีลห้าและทำให้ผู้อื่นเดือดร้อน และเป็นพฤติกรรมที่เยาวชนชายบางส่วนสามารถยอมรับได้ และเคยกระทำมาก่อน

ศีลห้าข้อที่ 3

ปฏิกริยาของเยาวชนชายเกี่ยวกับศีลข้อที่ว่าด้วยการห้ามประพฤติดิฉันในกาม คือ เยาวชนชายมองว่าหากเป็นการสมยอมกัน หรือเป็นการค้าประเวณีนั้นไม่ใช่เรื่องที่ผิดบาปแต่อย่างใด เพราะเยาวชนชายมองว่าเรื่องเพศเป็นเรื่องธรรมชาติของมนุษย์ และการเปิดรับสื่อลามกต่างๆ ก็ไม่ได้เป็น

บาปเพราะเป็นเพียงการเปิดรับสื่อเท่านั้น ไม่ได้ก่อความเดือดร้อนให้กับผู้อื่น แต่หากเป็นการข่มขืน จะนับเป็นเรื่องที่ผิดบาป

ศีลห้าข้อที่ 4

ปฏิกริยาของเยาวชนชายเกี่ยวกับศีลข้อที่ว่าด้วยการห้ามพูดเท็จ คือ เยาวชนมองว่าการโกหก นั้นจะบาปหรือไม่ขึ้นอยู่กับเจตนาของผู้พูด กล่าวคือหากต้องการพูดเพื่อให้ผู้ฟังสบายใจ หรือโกหก เพราะไม่อยากบอกเรื่องส่วนตัวของตนเองนั้นไม่นับเป็นบาป เพราะเป็นสิทธิส่วนบุคคลที่พึงมี แต่ หากเป็นการโกหกเพื่อให้รอดพ้นจากการถูกลงโทษนับเป็นเรื่องที่บาป เป็นพฤติกรรมบาปที่เยาวชน ชายสามารถยอมรับได้มากที่สุด และเคยกระทำมาก่อน

ศีลห้าข้อที่ 5

ปฏิกริยาของเยาวชนชายเกี่ยวกับศีลข้อที่ว่าด้วยการห้ามดื่มสุรา คือ เยาวชนมองว่าหากเป็น การดื่มเพื่อเฉลิมฉลองเพียงเล็กน้อยพอประมาณไม่นับเป็นบาป แต่หากดื่มมากจนก่อให้เกิดความ เดือดร้อนต่อผู้อื่นจะนับเป็นบาป ส่วนบุญหรือนั้นเยาวชนชายบางคนมองว่าเป็นเรื่องที่ไม่บาป เพราะเห็น พระบางรูปยังสูบบุหรี่ได้ หากเป็นบาปพระคงไม่ทำเช่นนั้น และยาเสพติดนั้นเยาวชนทุกคนมองว่า เป็นบาป เพราะเป็นอันตรายกับผู้เสพย์และสังคมอีกด้วย

สรุปปฏิกริยาและการยอมรับของเยาวชนหญิงทั้งกลุ่มที่มีสิ่งแวดล้อมทางศีลธรรมที่ดีและกลุ่ม ที่มีสิ่งแวดล้อมห่างไกลจากศีลธรรมต่อพฤติกรรมที่เป็นบาป

ศีลห้าข้อที่ 1

ปฏิกริยาของเยาวชนหญิงเกี่ยวกับศีลข้อที่ว่าด้วยการห้ามฆ่าสัตว์ คือ เยาวชนมองว่าการฆ่า มนุษย์ด้วยกันเป็นบาปมาก และเยาวชนบางคนมองว่าการฆ่าสัตว์อื่น เช่น สัตว์ที่ก่อความรำคาญ สัตว์ที่เป็นพาหะนำโรค หรือสัตว์ที่เป็นอาหารนั้น ไม่บาป เพราะเป็นสิ่งที่จำเป็นที่มนุษย์ต้องทำเพื่อ ความอยู่รอด เป็นเรื่องปกติเพราะมนุษย์ต้องการอาหารและต้องป้องกันตัวเอง และเป็นพฤติกรรมที่

เยาวชนส่วนใหญ่เคยทำมาก่อน ส่วนที่แตกต่างจากเยาวชนชายก็คือเยาวชนหญิงจำนวนมากกว่าที่มองว่าการฆ่าสัตว์เพื่อเป็นอาหารเป็นบาปด้วยเช่นกัน

ศีลห้าข้อที่ 2

ปฏิริยาของเยาวชนหญิงเกี่ยวกับศีลข้อที่ว่าด้วยการห้ามลักขโมยคือ เยาวชนทุกคนมองว่าเป็นเรื่องที่ผิดบาป ไม่ว่าจะขโมยเพียงสิ่งของเล็กน้อยหรือขโมยสิ่งของที่มีราคาแพง ทั้งนี้เพราะเยาวชนรู้สึกว่าเป็นสิ่งที่ผิดต่อศีลห้าและทำให้ผู้อื่นเดือดร้อน และเป็นพฤติกรรมที่เยาวชนหญิงบางส่วนสามารถยอมรับได้ และเคยกระทำมาก่อน ในข้อนี้เยาวชนทั้งชายและหญิงมีปฏิริยาที่ตรงกัน ไม่มีความเห็นแตกแยกแต่ประการใด

ศีลห้าข้อที่ 3

ปฏิริยาของเยาวชนหญิงเกี่ยวกับศีลข้อที่ว่าด้วยการห้ามประพฤติดินในกาม คือ เยาวชนหญิงส่วนใหญ่มองว่าการมีเพศสัมพันธ์ก่อนวัยอันสมควรนั้นเป็นบาป เพราะอาจก่อให้เกิดปัญหาต่างๆ ตามมาอีกมากมาย แต่ก็มีเยาวชนหญิงบางส่วนที่มีความคิดเห็นเช่นเดียวกับเยาวชนชายคือการมีเพศสัมพันธ์กับคนที่รักและยินยอมไม่ใช่เรื่องผิดบาปแต่ประการใด เพราะเป็นธรรมชาติของมนุษย์ และการเปิดรับสื่อลามกต่างๆ ก็ไม่ได้เป็นบาปเพราะเป็นเพียงการเปิดรับสื่อเท่านั้น ไม่ได้ก่อความเดือดร้อนให้กับผู้อื่น ส่วนการชมขี้นจะนับเป็นเรื่องที่ผิดบาปมาก

ศีลห้าข้อที่ 4

ปฏิริยาของเยาวชนหญิงเกี่ยวกับศีลข้อที่ว่าด้วยการห้ามพูดเท็จ คือ เยาวชนมองว่าการโกหกนั้นจะบาปหรือไม่ขึ้นอยู่กับเจตนาของผู้พูด กล่าวคือหากต้องการพูดเพื่อให้ผู้ฟังสบายใจ หรือโกหกเพราะไม่อยากจะบอกเรื่องส่วนตัวของตนเองนั้นไม่นับเป็นบาป เพราะเป็นสิทธิส่วนบุคคลที่พึงมี แต่หากเป็นการโกหกเพื่อให้รอดพ้นจากการถูกลงโทษนับเป็นเรื่องที่บาป เป็นพฤติกรรมบาปที่เยาวชนหญิงสามารถยอมรับได้มากที่สุด และเคยกระทำมาก่อน ในข้อนี้เยาวชนทั้งชายและหญิงมีปฏิริยาที่ตรงกัน

ศีลห้าข้อที่ 5

ปฏิบัติของเยาวชนหญิงเกี่ยวกับศีลข้อที่ว่าด้วยการห้ามดื่มสุรา คือ เยาวชนมองว่าหากเป็นการดื่มเพื่อเฉลิมฉลองเพียงเล็กน้อยพอประมาณไม่นับเป็นบาป แต่หากดื่มมากจนก่อให้เกิดความเดือดร้อนต่อผู้อื่นจะนับเป็นบาป ส่วนบุหรืนั้นเยาวชนหญิงบางคนมองว่าเป็นเรื่องที่ไม่บาป เพราะเห็นพระบางรูปยังสูบบุหรี่ได้ หากเป็นบาปพระคงไม่ทำเช่นนั้น และยาเสพติดนั้นเยาวชนทุกคนมองว่าเป็นบาป เพราะเป็นอันตรายกับผู้เสพย์และสังคมอีกด้วย ในข้อนี้เยาวชนทั้งชายและหญิงมีปฏิบัติที่ตรงกัน

สรุปปัจจัยที่ทำให้ปฏิบัติและการยอมรับของเยาวชนกลุ่มตัวอย่างต่อมาตรฐานด้านศีลธรรมมีความแตกต่างกัน

1. เพศ

โดยส่วนใหญ่แล้วเยาวชนทั้งชายและหญิงมีปฏิบัติต่อประเด็นบาปไปในทิศทางเดียวกัน จะมีเพียงบางประเด็นเท่านั้นที่มีความแตกต่างที่เห็นได้ชัดเจนจากการสัมภาษณ์เยาวชนเพศชายและเพศหญิง นั่นก็คือประเด็นเกี่ยวกับการช้ขิ่น หรือคำถามเกี่ยวกับการมีเพศสัมพันธ์ก่อนวัยอันสมควร โดยเยาวชนเพศชายจำนวนมากมีการยอมรับประเด็นนี้ได้มากกว่าเยาวชนเพศหญิง โดยเยาวชนชายมองว่าการมีเพศสัมพันธ์กับคนรักโดยการสมยอม แม้จะเป็นการมีเพศสัมพันธ์ก่อนวัยอันควร หรือการซื้อบริการทางเพศจากหญิงบริการถือเป็นเรื่องธรรมชาติที่มนุษย์ต้องมีการสืบพันธุ์ แต่ในกลุ่มเยาวชนหญิงส่วนใหญ่มองว่าการมีเพศสัมพันธ์ก่อนวัยอันควรถือเป็นเรื่องที่เป็นบาปและไม่เหมาะสม ด้วยเหตุผลที่ว่ากระกระทำเช่นนั้นอาจทำให้เกิดการตั้งครรภ์อันไม่พึงประสงค์ ทำให้เกิดการติดโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์ และเป็นปัญหาทำให้เสียอนาคตได้

2. สิ่งแวดล้อมทางศีลธรรม

สิ่งแวดล้อมทางศีลธรรมก็เป็นอีกปัจจัยหนึ่งที่มีส่วนทำให้ปฏิบัติและการยอมรับของเยาวชนกลุ่มตัวอย่างต่อมาตรฐานด้านศีลธรรมมีความแตกต่างกัน ซึ่งเยาวชนกลุ่มตัวอย่างที่มีสิ่งแวดล้อมทางศีลธรรมดีจะมีมาตรฐานด้านศีลธรรมคล้ายคลึงกับเยาวชนกลุ่มที่มีสิ่งแวดล้อมที่ห่างจากศีลธรรม

แต่ประเด็นที่ทำให้สิ่งแวดล้อมทางศีลธรรมมีความแตกต่างกันก็คือประเด็นการคล้อยตามและการยอมรับพฤติกรรมที่เป็นบาป โดยดูได้จากการสัมภาษณ์เยาวชนทั้งสองกลุ่ม พบว่าเยาวชนกลุ่มที่มีสิ่งแวดล้อมห่างจากศีลธรรมมีการคล้อยตามและยอมรับพฤติกรรมที่เป็นบาปมากกว่าเยาวชนกลุ่มที่มีสิ่งแวดล้อมทางศีลธรรมดี ทั้งในประเด็นการพูดโกหกและการลักทรัพย์

3. ศีลข้อที่ต่างกัน

ศีลข้อที่แตกต่างกันก็เป็นปัจจัยเสริมให้เยาวชนมีการยอมรับและคล้อยตามพฤติกรรมบาปได้ไม่เท่ากัน กล่าวคือ หากพฤติกรรมการละเมิดศีลข้อใดที่เยาวชนกลุ่มตัวอย่างมีความคิดเห็นที่ไม่ทำให้ผู้อื่นเดือดร้อน ก็ไม่ถือว่าพฤติกรรมนั้นเป็นบาป เช่นการโกหกเพียงเล็กน้อย หรือการพูดโกหกเพื่อรักษาน้ำใจผู้ฟัง ซึ่งถือเป็นการผิดศีลห้าข้อที่สี่ แต่เยาวชนกลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่มีการยอมรับและคล้อยตามได้มากกว่าการผิดศีลห้าข้ออื่นๆ เพราะเยาวชนกลุ่มตัวอย่างมองว่าการทำเช่นนั้นไม่ได้ทำให้ผู้ใดเดือดร้อน หรือบางกรณีถือเป็นเรื่องดีในการรักษาน้ำใจคนฟัง

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

บทที่ 5

สรุปผลการวิจัย อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

สรุปผลการวิจัย

การศึกษาเรื่อง “ปฏิกริยาและการยอมรับของเด็กวัยรุ่นชาย – หญิง ต่อพฤติกรรมที่เป็นบาป ซึ่งสะท้อนในหนังสือพิมพ์” โดยใช้การวิจัยเชิงคุณภาพ ด้วยการสัมภาษณ์เชิงลึกกลุ่มเยาวชนชาย – หญิง ที่มีสิ่งแวดล้อมทางศีลธรรมดีจำนวน 20 คน และมีสิ่งแวดล้อมห่างจากศีลธรรมจำนวน 20 คน อายุระหว่าง 10 – 15 ปี รวมเป็นจำนวน 40 คน สามารถสรุปผลการศึกษาได้ ดังนี้

1. ข้อมูลเกี่ยวกับสิ่งแวดล้อมทางศีลธรรมของเยาวชนกลุ่มตัวอย่าง

สิ่งแวดล้อมทางศีลธรรมของกลุ่มตัวอย่างสามารถแบ่งออกเป็น 2 อย่าง คือ กลุ่มที่มีสิ่งแวดล้อมทางศีลธรรมที่ดี และกลุ่มที่มีสิ่งแวดล้อมห่างจากศีลธรรม ปัจจัยที่เป็นตัวแปรสำคัญในการที่เยาวชนจะมีสิ่งแวดล้อมทางศีลธรรมดีหรือไม่ นั่นก็คือครอบครัว ซึ่งเป็นสถาบันแรกที่ทำให้การอบรม และปลูกฝังค่านิยมในการดำเนินชีวิตของเยาวชน ถ้าครอบครัวไหนมีการปฏิสัมพันธ์ มีการร่วมกิจกรรมที่เกี่ยวข้องกับศาสนา มีผู้ใหญ่ที่คอยให้ความเอาใจใส่ ดูแลสอดส่องพฤติกรรมของเยาวชนให้เป็นไปในทิศทางที่ถูกต้อง เยาวชนในครอบครัวนั้นก็จะซึมซับแนวคิดเกี่ยวกับเรื่องของ “บาป” ”บุญ” หรือ “การทำดี” เอาไว้ในจิตสำนึกอย่างเป็นธรรมชาติ

ในทางตรงกันข้ามถ้าในครอบครัวไหนที่ผู้ปกครองขาดการดูแลเอาใจใส่ในพฤติกรรม ขาดกิจกรรมที่จะสร้างความตระหนักรู้ถึงเรื่องเกี่ยวกับ “บาป” ให้กับเยาวชนในปกครองของตน ซึ่งหากปล่อยไว้นานวันก็จะกลายเป็นความเบื่อหน่าย เยาวชนก็ไม่อยากมีส่วนร่วมในกิจกรรมทางพระพุทธศาสนาไปโดยปริยาย เยาวชนในครอบครัวนั้นก็จะไม่มีแม่แบบที่ดีเพื่อเอาไว้เป็นแบบอย่าง จึงทำให้ต้องเลียนแบบจากแม่แบบที่มีพฤติกรรมไม่เหมาะสม

นอกจากครอบครัวแล้ว สังคมของเยาวชนยังมีส่วนอย่างมากในการที่เยาวชนจะคิดและตระหนักรู้เกี่ยวกับคำว่า “บาป” เช่น การที่เยาวชนได้ไปเรียนพิเศษที่โรงเรียนพระพุทธศาสนาวัน

อาทิตย์ที่วัดซึ่งมีการสอนวิชาต่างๆ โดยพระสงฆ์ และมีการสอนวิชาพระพุทธศาสนาเสริมด้วย มีส่วนพอสมควรในการเป็นแบบอย่างที่ดีให้กับเยาวชน กล่าวคือ เมื่อเยาวชนได้ไปเรียนและใช้เวลาบางส่วนอยู่ใกล้ชิดกับพระสงฆ์ ทำให้เกิดการสังเกตและการเลียนแบบพฤติกรรมต่างๆ จากพระสงฆ์ นอกจากนี้ยังได้ซึมซับเอาแนวคิดและหลักปฏิบัติอันดีงามของพระพุทธศาสนาซึ่งพระสงฆ์เหล่านั้นได้ถ่ายทอดให้ทั้งทางตรงและทางอ้อมอีกด้วย และถึงแม้เยาวชนที่มีสิ่งแวดล้อมทางศีลธรรมดี แต่สิ่งแวดล้อมทางครอบครัวอาจจะมีปัญหาบ้าง แต่เยาวชนเหล่านี้ก็สามารถแยกแยะสิ่งที่ดีออกจากสิ่งที่ไม่ดี และเลือกที่จะเลียนแบบหรือไม่ได้เหมาะสม ทั้งนี้เพราะอย่างน้อยเยาวชนในกลุ่มนี้ก็มีกลุ่มเพื่อนๆ ที่มีจิตสำนึกที่ดีจากการเรียนโรงเรียนพระพุทธศาสนาวันอาทิตย์ มีพระอาจารย์ที่มีการปฏิบัติตัวชอบเป็นส่วนช่วยให้เยาวชนกลุ่มนี้สามารถคิดอย่างมีเหตุผลในเชิงศีลธรรมได้ ส่วนเยาวชนที่ไม่ได้มีกิจกรรมดังกล่าว ไม่ได้มีตัวตนแบบเหมือนกับเยาวชนที่ได้ไปเรียนที่โรงเรียนพระพุทธศาสนาวันอาทิตย์ แต่กลับมีตัวตนแบบเป็นบุคคลที่ไม่เหมาะสม เช่น พี่ชายที่ชอบขโมยเงินพ่อแม่ เป็นต้น เยาวชนเหล่านี้ก็จะเลียนแบบพฤติกรรมดังกล่าวเพราะคิดว่าเป็นเรื่องที่ทำหาย น่าทดลอง และใครๆ ก็สามารถกระทำเช่นนั้นได้ ไม่ใช่เรื่องผิดบาปแต่อย่างใด

ผลการวิจัยนี้สามารถอธิบายปรากฏการณ์ได้โดยอาศัยหลักของทฤษฎีการเรียนรู้ทางสังคม (Social Learning Theory) อันมีเนื้อหากล่าวว่า มนุษย์จะเติบโตขึ้นมาเป็นอย่างไรนั้นขึ้นอยู่กับสิ่งแวดล้อมทางสังคมและวัฒนธรรม เพราะมนุษย์เป็นสัตว์สังคม จึงต้องมีการเรียนรู้ประสบการณ์บางอย่างจากสมาชิกในสังคมเดียวกัน หล่อหลอมประเพณี วัฒนธรรมสืบทอดต่อกันมาจนกลายเป็นสิ่งที่สมาชิกทุกคนซึมซับเอาไว้โดยไม่รู้ตัว การที่เยาวชนกลุ่มตัวอย่างที่มีสิ่งแวดล้อมทางศีลธรรมดี และสิ่งแวดล้อมที่ห่างจากศีลธรรมมีปฏิริยาตอบาปใกล้เคียงกัน และถึงแม้จะมีการยอมรับและการคล้อยตามที่แตกต่างกันอยู่บ้างนั้นก็เพราะเยาวชนทั้งสองกลุ่มอาศัยอยู่ในประเทศไทย อยู่ในกรุงเทพมหานคร อยู่ในสังคมเมืองเหมือนกัน การที่อาศัยอยู่ในประเทศไทยหมายความว่าเยาวชนกลุ่มนี้อาศัยอยู่ในสังคมแห่งพระพุทธศาสนา บริบททางสังคมและพฤติกรรมของสมาชิกในสังคมในด้านต่างๆ ก็จะอ้างอิงได้ถึงพระพุทธศาสนา เยาวชนของเราจึงมีความตระหนักรู้ว่าสิ่งใดคือ “บาป” ตามหลักคำสอนของพระพุทธศาสนาเช่นกัน และการอาศัยอยู่ในสังคมเมืองเหมือนกันก็เป็นปัจจัยที่ทำให้เยาวชนมีวิถีชีวิตใกล้เคียงกัน การเป็นคนในสังคมเมืองกับการเป็นคนในสังคมชนบทมีวิถีชีวิตค่อนข้างแตกต่างกัน เด็กเมืองบางคนอาจมองว่าการฆ่าไก่เพื่อประกอบอาหารเป็นเรื่องที่โหดร้าย น่ากลัว แต่เด็กชนบทอาจมองว่าเป็นเรื่องปกติ ถ้าอยากกินไก่ ก็ต้องฆ่าไก่ เพราะไม่มีตลาดสดหรือ

Super Market ไว้คอยให้บริการ ทั้งหมดทั้งปวงเหล่านี้อยู่ภายใต้หลักของทฤษฎีการเรียนรู้ทางสังคม
ทั้งสิ้น

2. ปฏิกริยา การยอมรับ และคล้อยตามของเยาวชนชาย – หญิง ต่อประเด็นข่าวที่สะท้อน บาปในหนังสือพิมพ์

ในการวิจัยครั้งนี้ได้นำเอาตัวอย่างข่าวที่ละเมิดศีลห้ามาเป็นตัวอย่างในการทดสอบปฏิกริยา
ของเยาวชน ซึ่งในแต่ละข่าวที่ละเมิดศีลห้าในข้อต่างๆ นั้น เยาวชนมีปฏิกริยาและให้ความคิดเห็น
แตกต่างกันออกไป โดยสามารถสรุปเป็นแต่ละประเด็นของศีลห้าได้ดังนี้

2.1 ปฏิกริยาและการยอมรับของเยาวชนชาย – หญิง ต่อประเด็นข่าวที่สะท้อนบาปในหน้า หนังสือพิมพ์

ข่าวที่ 1 ข่าวที่ละเมิดศีลห้าข้อที่ว่าด้วยการฆ่าสัตว์ตัดชีวิต

สรุปแล้วในประเด็นนี้เยาวชนทั้งกลุ่มที่มีสิ่งแวดล้อมทางศีลธรรมที่ดี และกลุ่มที่มีสิ่งแวดล้อม
ห่างจากศีลธรรม ส่วนใหญ่มีความเห็นเกี่ยวกับประเด็นข่าวการฆ่าคนตายไปในทิศทางเดียวกัน คือ
คิดว่าการฆ่าคนเป็นการกระทำที่ผิดบาป แต่มีเยาวชนชายจำนวนเล็กน้อยจากกลุ่มที่มีสิ่งแวดล้อม
ห่างจากศีลธรรม ให้ความเห็นว่าคนทำผิด (เด็กหญิงที่นอกใจสามี) ก็สมควรตาย และมีเยาวชนจาก
ทั้งสองกลุ่มบางส่วนให้ความเห็นว่าเด็กหญิงในข่าวควรมีส่วนในการกระทำบาปครั้งนี้ เพราะเป็น
ต้นเหตุให้เกิดการฆาตกรรม ฆาตกรทำไปเพราะมีเหตุจูงใจเนื่องจากเด็กหญิงนอกใจไปมีแฟนใหม่
และมีเยาวชนหญิงจำนวนหนึ่งจากกลุ่มที่มีสิ่งแวดล้อมห่างจากศีลธรรม ให้ความเห็นว่าการที่
เด็กหญิงในข่าวต้องแต่งงานกับชายแก่อายุคร่าวพอนั้นต้องเกิดจากการคลุมถุงชนแน่นอน ดังนั้น
เด็กหญิงในข่าวจึงไม่มีความผิดที่จะไม่รักสามีของเธอ และไม่มีความผิดที่จะนอกใจสามีของเธอไปหา
ชายคนใหม่ เพราะเธอถูกบังคับ

เมื่อนำข้อมูลที่ได้จากปฏิกริยาของเยาวชนกลุ่มตัวอย่างเกี่ยวกับข่าวตัวอย่างที่มีเนื้อหาละเมิด
ศีลห้าข้อที่หนึ่งมาเปรียบเทียบกับพฤติกรรมที่ละเมิดศีลห้าข้อที่หนึ่งในชีวิตจริงของเยาวชน เช่น การ
ตบยุง การฆ่ามด หรือการฆ่าปลา ไก่ เพื่อเป็นอาหารพบว่า เยาวชนส่วนใหญ่ให้ความสำคัญกับการ

ฆ่ามนุษย์มากกว่าการฆ่าสิ่งมีชีวิตชนิดอื่นๆ กล่าวคือ เยาวชนส่วนใหญ่จะมองว่าการฆ่าสิ่งมีชีวิตชนิดอื่นที่ก่อความเดือดร้อนให้กับมนุษย์ หรือสัตว์ที่ต้องฆ่าเพื่อเป็นอาหารของมนุษย์นั้นไม่ใช่เรื่องผิดบาป เป็นเรื่องที่มนุษย์จำเป็นต้องทำเพื่อป้องกันตัวเองและความอยู่รอด แต่การฆ่ามนุษย์ด้วยกันถือเป็นเรื่องร้ายแรงและเป็นพฤติกรรมที่เป็นบาป ไม่ว่าจะเป็นการฆ่าที่เกิดจากสาเหตุใด ซึ่งถ้ามองกันในทางพุทธศาสนา (<http://www.budpage.com/abort.shtml>, website, 2550) ท่านถือว่าการฆ่ามนุษย์นั้นบาปหนักกว่าการฆ่าสัตว์เดรัจฉาน เพราะภาวะของมนุษย์ท่านถือว่าเป็นชีวิตอันประเสริฐที่ต่างจากสัตว์เดรัจฉานทั่วไป เหตุผลคือชีวิตมนุษย์เป็นชีวิตที่มีโอกาสสามารถพัฒนาตนให้เจริญงอกงามได้อย่างไม่มีขอบเขตจำกัด ยกตัวอย่างเช่น คนธรรมดาอย่างเจ้าชายสิทธัตถะยังสามารถพัฒนาตนจนอุบัติเป็นองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าได้เป็นต้น ดังนั้นการฆ่ามนุษย์แม้ตั้งแต่อายุในครรภ์จึงเท่ากับการตัดโอกาสของชีวิตที่จะได้พัฒนาตนต่อไป จึงนับได้ว่าการที่เยาวชนมีปฏิริยาต่อการฆ่าสัตว์ตัดชีวิตเช่นนี้ถือเป็นเรื่องธรรมดา ดังที่ได้ถูกกล่าวไว้แล้วในหลักคำสอนของศาสนาพุทธ

ปรากฏการณ์เช่นนี้สามารถอธิบายได้ด้วยหลักของทฤษฎีการเรียนรู้ทางสังคม (Social Learning Theory) เพราะว่าเยาวชนกลุ่มตัวอย่างถูกหล่อหลอมขึ้นมาจากสังคมที่มีพระพุทธศาสนาเป็นพื้นฐาน ความคิดและการตัดสินใจในเรื่องเกี่ยวกับศีลธรรมต่างๆ จึงเชื่อมโยงกันระหว่างหลักคำสอนของศาสนาพุทธอันเป็นรากฐานของสังคมไทยกับการดำเนินชีวิตประจำวันของเยาวชนกลุ่มตัวอย่างซึ่งเป็นสมาชิกในสังคมไทยนั่นเอง

ข่าวที่ 2 ข่าวที่ละเมิดศีลห้าข้อที่ว่าด้วยการลักทรัพย์

สรุปแล้วในประเด็นนี้เยาวชนทั้งกลุ่มที่มีสิ่งแวดล้อมทางศีลธรรมที่ดี และกลุ่มที่มีสิ่งแวดล้อมห่างจากศีลธรรมส่วนใหญ่มีความเห็นเกี่ยวกับประเด็นข่าวตัวอย่างที่มีเนื้อหาเกี่ยวกับการลักทรัพย์ไปในทิศทางเดียวกัน คือ มีความเห็นว่าการลักทรัพย์เป็นพฤติกรรมที่เป็นบาป เพราะการลักทรัพย์ทำให้ผู้อื่นเดือดร้อนและเป็นการละเมิดศีลห้า อีกทั้งยังผิดกฎหมาย แต่มีเยาวชนจำนวนเล็กน้อยที่มองว่าพฤติกรรมตามเนื้อหาข่าวตัวอย่างเป็นเรื่องที่ไม่ผิดบาปอะไร เพราะเป็นการแลกเปลี่ยนกันระหว่างของเก่ากับของใหม่มากกว่าที่จะเป็นการขโมย นั่นหมายความว่าเยาวชนบางส่วนยังมีวิธีตัดสินสถานการณ์ดังเช่นในข่าวตัวอย่างไม่ครบถ้วนเพียงพอ จริงอยู่ในเนื้อหาข่าวผู้กระทำผิดไม่ได้ขโมยของไปเท่านั้น หากแต่ได้เอาของเก่ามาแลก แต่ทั้งหมดเกิดจากความไม่สมัครใจของเจ้าของทรัพย์ และกระทำโดยพลการ ซึ่งก่อให้เกิดความเดือดร้อนแก่เจ้าของทรัพย์

เมื่อนำข้อมูลที่ได้จากปฏิกริยาของเยาวชนกลุ่มตัวอย่างเกี่ยวกับชาวตัวอย่างที่มีเนื้อหาละเมิดศีลห้าข้อที่สองมาเปรียบเทียบกับพฤติกรรมที่ละเมิดศีลห้าข้อที่สองในชีวิตจริงของเยาวชน เช่น การขโมยเงินผู้ปกครอง หรือการขโมยของตามร้านค้าพบว่า เยาวชนกลุ่มตัวอย่างทุกคนมองว่าเป็นเรื่องที่ผิดบาปทั้งสิ้น เพราะเป็นการลักทรัพย์ซึ่งทำให้ผู้อื่นเดือดร้อนและผิดศีล อีกทั้งยังผิดกฎหมายอีกด้วย แตกต่างจากกรณีในข่าวที่เป็นการแลกเปลี่ยนกันระหว่างของเก่าและของใหม่

ที่ผลการวิจัยออกมาในรูปแบบนี้สามารถอธิบายได้ด้วยหลักของทฤษฎีการเรียนรู้ทางสังคม (Social Learning Theory) ทั้งนี้เพราะหลักกฎหมายก็เป็นส่วนหนึ่งของสังคม การที่สมาชิกในสังคมเกรงกลัวต่อกฎหมายจึงนับเป็นเรื่องปกติ การได้รับรู้หรือพบเห็นว่าการขโมยของเป็นการกระทำที่ผิดกฎหมาย ซึ่งจะทำให้ผู้กระทำการนั้นได้รับโทษจำคุกตามกฎหมาย ทำให้เยาวชนเกิดการเรียนรู้ และไม่ต้องการอยากจะได้จนจับเข้าคุก จึงไม่ไปขโมยของใคร สิ่งเหล่านี้สอดคล้องกันกับหลักของทฤษฎีการเรียนรู้ทางสังคม (Social Learning Theory) และในอีกมิติหนึ่งคือสังคมไทยเป็นสังคมพุทธ การขโมยของถือว่าผิดศีล เยาวชนไทยจึงมีความตระหนักรู้ในศีลข้อนี้กันเป็นส่วนมาก

ข่าวที่ 3 ข่าวที่ละเมิดศีลห้าข้อที่ว่าด้วยการประทุพติผิดในกาม

สรุปแล้วในประเด็นนี้เยาวชนทั้งกลุ่มที่มีสิ่งแวดล้อมทางศีลธรรมที่ดี และกลุ่มที่มีสิ่งแวดล้อมห่างจากศีลธรรมส่วนใหญ่มีความเห็นเกี่ยวกับประเด็นข่าวการประทุพติผิดในกามไปในทิศทางเดียวกัน คือ เป็นพฤติกรรมที่บาปมาก ยิ่งในกรณีข่าวที่ยกมาเป็นตัวอย่างนั้นผู้ก่อเหตุเป็นพระยิ่งบาปมากกว่าคนปกติ แต่มีเยาวชนชายจำนวนเล็กน้อยจากกลุ่มที่มีสิ่งแวดล้อมห่างจากศีลธรรม มีความเห็นว่า ในกรณีนี้ถ้าเป็นคนธรรมดาทำไม่บาป เพราะถือว่าเด็กหญิงก็ได้เงินไปใช้เป็นสิ่งทดแทน อีกทั้งยังทำมาแล้วหลายครั้ง ไม่น่ว่าเด็กหญิงอาจสมยอมเองก็เป็นได้ แต่ตามเนื้อหาข่าวผู้ก่อเหตุเป็นพระจึงนับเป็นพฤติกรรมที่เป็นบาป เพราะเยาวชนมีความคาดหวังว่ามนุษย์ที่เป็นพระต้องมีมาตรฐานความประพฤติที่ดีกว่าและสูงกว่ามนุษย์ปกติ ดังนั้นเมื่อเป็นพระเป็นผู้ก่อเหตุ จึงกลายเป็นเรื่องที่บาปมากไปโดยปริยาย

เมื่อนำข้อมูลที่ได้จากปฏิกริยาของเยาวชนกลุ่มตัวอย่างเกี่ยวกับชาวตัวอย่างที่มีเนื้อหาละเมิดศีลห้าข้อที่สามมาเปรียบเทียบกับพฤติกรรมที่ละเมิดศีลห้าข้อที่สามในชีวิตจริงของเยาวชน เช่น การเปิดรับสื่อลามกต่างๆ หรือการมีเพศสัมพันธ์ก่อนวัยอันสมควรพบว่า เยาวชนชายมีความคิดเห็นไป

ในทางเดียวกันคือ การมีเพศสัมพันธ์กับคนที่รักและเป็นการสมยอมกัน รวมไปถึงการซื้อประเวณีจากหญิงบริการไม่ใช่เรื่องผิดบาปแต่อย่างใด เพราะเรื่องเพศเป็นเรื่องธรรมชาติของมนุษย์ ส่วนเยาวชนหญิงส่วนใหญ่มองว่าการมีเพศสัมพันธ์ก่อนวัยอันสมควรนั้นเป็นพฤติกรรมที่เป็นบาป เพราะการกระทำเช่นนั้นอาจก่อให้เกิดปัญหาต่างๆ ตามมาได้อีกมากมาย ในส่วนการเปิดรับสื่อลามกนั้น เยาวชนทั้งชายและหญิงมีปฏิกิริยาที่ตรงกันคือไม่ใช่เรื่องผิดบาปแต่อย่างใด เพราะเป็นเพียงการเปิดรับสื่อเท่านั้น ไม่ได้ก่อความเดือดร้อนให้กับตนเองและผู้อื่นแต่ประการใด หากแต่ถ้าเป็นการเปิดรับสื่อลามกจนเป็นสาเหตุให้บุคคลนั้นไปก่อเหตุที่ทำให้ผู้อื่นเดือดร้อนเสียหายจึงจะนับว่าพฤติกรรมเช่นนั้นเป็นบาป

การศึกษาเกี่ยวกับบทบาททางเพศ หรือความแตกต่างระหว่างชายและหญิงในด้านต่างๆ เช่น ความแตกต่างในบทบาท สถานภาพ หรือคุณลักษณะทางบุคลิกภาพนั้น เป็นที่สนใจศึกษากันอย่างกว้างขวาง โดยเฉพาะในสาขาวิชามานุษยวิทยา สังคมวิทยา และจิตวิทยา โดยที่นักมานุษยวิทยา มองความแตกต่างระหว่างเพศว่า เป็นปทัสฐานของความคาดหวัง (Normative Expectation) ซึ่งสมาชิกในสังคมถือว่าเป็น “ทิศทาง” ที่ชายและหญิงควรปฏิบัติตาม ทำให้เกิดการกำหนดงานที่แตกต่างกันสำหรับชายและหญิง ในขณะที่นักสังคมวิทยาจะเน้นการศึกษาความสัมพันธ์ของกระบวนการการถ่ายทอดทางสังคม (Socialization) กับการเรียนรู้ที่จะมีบทบาทตามเพศของตนในสังคมที่มีโครงสร้างต่างกัน ส่วนการศึกษารoles บทบาททางเพศในทางจิตวิทยานั้น มิได้มุ่งเน้นที่จะศึกษาในความแตกต่างของบทบาทระหว่างชายหญิงโดยตรง แต่เป็นการเน้นความสนใจในการศึกษาถึงความแตกต่างในคุณลักษณะ (Characteristic) ของชายและหญิง ซึ่งสะท้อนถึงความแตกต่างในบทบาทอันเนื่องมาจากความแตกต่างทางเพศที่ทำให้ชายและหญิงได้รับความคาดหวังให้มีลักษณะทางอารมณ์ พฤติกรรม ลักษณะบุคลิกภาพ (Personality Traits) ความสามารถ และความสนใจที่แตกต่างกัน โดยเรียกความแตกต่างระหว่างชายและหญิงในคุณลักษณะเหล่านั้นว่า บทบาททางเพศ (Sex Role) เอกลักษณ์ทางเพศ (Sex Role Stereotype) และใช้มิติทัศน์ของความเป็นชาย (Masculinity) ความเป็นหญิง (Femininity) ในการอธิบายแบบแผนของพฤติกรรม และทัศนคติต่อบทบาททางเพศของแต่ละบุคคล (นิตยภัฏ อรรถนุพรรณ, 2530) สิ่งต่างๆ เหล่านี้ทำให้เพศชายและเพศหญิงมีความแตกต่างกันในแง่ของความคิดและการตัดสินใจในเรื่องเพศ ปรากฏการณ์เกี่ยวกับเรื่องเพศในเยาวชนไทยที่แสดงออกมาเป็นเช่นนี้สามารถให้คำอธิบายได้โดยอาศัยหลักของทฤษฎีการเรียนรู้ทางสังคม (Social Learning Theory) เช่นเดียวกัน เพราะเด็กๆ ชอบเลียนแบบผู้ใหญ่ โดยเฉพาะพ่อและแม่ พ่อทำอะไรลูกชายมักจะทำตาม และแม่ทำอะไรลูกสาวมักจะทำตาม การถาม

เด็กว่า พ่ออยู่บ้านทำอะไร แม่อยู่บ้านทำอะไร คำตอบของเด็กจะทำให้เราทราบบทบาทของแต่ละเพศที่เด็กเรียนจากที่บ้าน เด็กๆ จะพยายามทำในสิ่งที่พ่อแม่ทำ แต่ระยะเวลาในการสังเกตกับระยะเวลาที่แสดงพฤติกรรมที่เลียนแบบค่อนข้างยาวนาน(รัจรี นพเกตู, 2542) การที่เยาวชนชายมองว่าเรื่องเพศเป็นเรื่องธรรมชาติ เราสามารถมีความสัมพันธ์ทางเพศกับคนรักได้โดยไม่ผิดบาปแต่อย่างใด ส่วนเยาวชนหญิงมีแต่ความกังวลใจถ้าหากต้องมีเพศสัมพันธ์กับคนรักอาจอธิบายเพิ่มเติมได้ด้วยหลักของทฤษฎีการวางเงื่อนไขดำเนินการ (Operant Conditioning) ซึ่งเป็นวิธีที่ใช้ในเรื่องการฝึกเรื่องต่างๆ เช่น เด็กผู้ชายอาจถูกสอนไม่ให้ร้องไห้เวลาหกล้ม ลูกผู้ชายต้องไม่ร้องไห้ และเวลาที่เด็กหกล้มและไม่ร้องไห้ก็จะได้รับคำชมเชย แต่เขาจะถูกดุ ถูกทำโทษ เวลาที่เอาลิปสติกของแม่มาทา การลงโทษและการให้รางวัลจะเป็นของ หรือคำพูดก็ตาม เป็นวิธีฝึกลักษณะทางเพศของเด็ก นอกจากนี้ยังมีการกระตุ้นให้เด็กผู้ชายช่วยพ่อซ่อมรั้ว เปลี่ยนหลอดไฟ ฯลฯ เด็กผู้หญิงช่วยแม่ทำกับข้าว ทำความสะอาดบ้าน ฯลฯ ซึ่งเป็นบทบาทของผู้ชาย และผู้หญิงตามลำดับ จากการศึกษาพบว่า เด็กไม่ได้เรียนรู้ทุกอย่างด้วยพฤติกรรมตนเองตามทฤษฎีนี้ เด็กจะใช้วิธีสังเกตว่าลักษณะทางเพศ และบทบาททางเพศมีพฤติกรรมใดของเพื่อน ของคนรอบๆ ตัวที่ได้รับการยอมรับจากสังคม ก็นำมาเป็นแบบอย่าง โดยไม่จำเป็นว่าพฤติกรรมนั้นเกิดขึ้นจากการที่ตนเองได้รับรางวัล หรือถูกลงโทษโดยตรงตามทฤษฎีนี้ เด็กผู้ชายบางคนไม่เคยเอาลิปสติกของแม่มาทาเลย ไม่ใช่เพราะเคยถูกลงโทษ แต่เป็นเพราะเรียนรู้จากพฤติกรรมของเพื่อนว่า ถ้าทำเช่นนั้นจะถูกลงโทษ หรือเป็นที่หัวเราะเยาะของเพื่อน (รัจรี นพเกตู, 2542) สิ่งเหล่านี้สามารถสะท้อนให้เห็นแนวคิดหลักเกี่ยวกับเรื่องเพศของผู้ชายและผู้หญิงในสังคมของเรา เพราะการที่เยาวชนมีแนวคิดเช่นนี้หมายความว่าพวกเขาได้รับอิทธิพลมาจากผู้ใหญ่ อาจไม่ได้รับการสั่งสอนมาโดยตรง แต่ก็เป็นคำสั่งสมทางอ้อม ไม่ว่าจะในชีวิตประจำวัน เช่น พ่อแม่ ญาติพี่น้อง เพื่อนบ้าน เพื่อนที่โรงเรียน ในสื่อต่างๆ ที่นำเสนอแนวทางเรื่องเพศไปในทิศทางเดียวกัน นอกจากนี้ยังสามารถอธิบายเสริมปรากฏการณ์นี้ได้ด้วยทฤษฎี Microstructure (รัจรี นพเกตู, 2542) ที่มีเนื้อหากล่าวว่า ความคาดหวังทางสังคมจะเป็นตัวกำหนดพฤติกรรมของผู้หญิงและผู้ชาย ฉะนั้น ผู้หญิงและผู้ชายจะประพฤติเหมือนกันถ้าสังคมคาดหวังเหมือนกัน บทบาทของผู้ชาย และผู้หญิงต่างกันเพราะสังคมคาดหวังให้ต่างกัน มนุษย์เรามีปฏิกิริยาต่อสังคมและต่อมนุษย์กันเอง ปฏิกิริยานี้เปลี่ยนไปตามกาลเวลา และสภาพการณ์ จึงทำให้เยาวชนกลุ่มตัวอย่างมีปฏิกิริยาที่แตกต่างกัน

ข่าวที่ 4 ข่าวที่ละเมิดศีลห้าข้อที่ว่าด้วยการพูดเท็จ

สรุปแล้วในประเด็นนี้เยาวชนทั้งกลุ่มที่มีสิ่งแวดล้อมทางศีลธรรมที่ดี และกลุ่มที่มีสิ่งแวดล้อมห่างจากศีลธรรม ส่วนใหญ่มีความเห็นเกี่ยวกับประเด็นการพูดเท็จในข่าวตัวอย่างไปในทิศทางเดียวกัน คือ เป็นพฤติกรรมที่บาป แต่ก็ไม่ใช่เรื่องร้ายแรงเพราะมันเป็นเรื่องส่วนตัว แล้วก็ไม่ได้เป็นการทำร้ายใคร และเป็นที่น่าสังเกตว่าในส่วนของเยาวชนหญิงเกือบทุกคน ทั้งจากกลุ่มที่มีสิ่งแวดล้อมทางศีลธรรมที่ดี และกลุ่มที่มีสิ่งแวดล้อมห่างจากศีลธรรม จะกล่าวในทำนองเดียวกันว่า นักแสดงสาวในข่าวโกหก เพราะถ้าตั้งครรภ์เป็นเวลา 5 เดือนแล้วไม่มีทางที่จะไม่รู้ตัว และเกือบทั้งหมดของเยาวชนทั้งชายและหญิงได้แสดงความเห็นอกเห็นใจ และเข้าใจในตัวนักแสดงสาวถึงพฤติกรรมของเธอที่ได้กระทำผิดพลาดไป ทั้งนี้เพราะประเด็นการพูดโกหกเป็นการละเมิดศีลข้อที่เยาวชนสามารถยอมรับและคล้อยตามได้มากที่สุดในบรรดาห้าข้อ จึงอาจเป็นสาเหตุให้เยาวชนกลุ่มตัวอย่างมีความเห็นอกเห็นใจนักแสดงสาว และเข้าใจว่ามนุษย์สามารถกระทำผิดพลาดได้ แม้จะเป็นการโกหกในที่สาธารณะก็ตาม อีกทั้งเธอยังเป็นนักแสดงขวัญใจประชาชนมาก่อนหน้าที่จะเกิดเหตุตามข่าว

ถึงแม้ในเนื้อข่าวตัวอย่างจะมีการอ้างอิงถึงความคิดเห็นของบุคคลมีชื่อเสียงและนักวิชาการในด้านต่างๆ แต่ความคิดเห็นเหล่านั้นไม่ได้มีส่วนในการตัดสินใจของเยาวชนมากนัก ทั้งนี้เป็นเพราะเยาวชนกลุ่มตัวอย่างไม่รู้จักบุคคลสำคัญทั้งหลายดังที่เนื้อข่าวได้นำเสนอเอาไว้ ดังนั้นความคิดเห็นจากบุคคลสำคัญเหล่านั้นจึงไม่มีอิทธิพลต่อปฏิกิริยาของเยาวชนกลุ่มตัวอย่าง

เมื่อนำข้อมูลที่ได้จากปฏิกิริยาของเยาวชนกลุ่มตัวอย่างเกี่ยวกับข่าวตัวอย่างที่มีเนื้อหาละเมิดศีลห้าข้อที่สี่มาเปรียบเทียบกับพฤติกรรมที่ละเมิดศีลห้าข้อที่สี่ในชีวิตจริงของเยาวชน เช่น การพูดโกหกแบบสงๆ โดยไม่ได้ตั้งใจ หรือการพูดโกหกแบบตั้งใจเพื่อหวังผลในทางไม่เหมาะสมพบว่าเยาวชนทั้งชายและหญิงมีความคิดเห็นที่ตรงกัน คือ การโกหกที่จะนับเป็นบาปนั้นขึ้นอยู่กับเจตนา หากผู้พูดเจตนาดีไม่นับเป็นบาป แต่ถ้าเจตนาไม่ดีจะนับเป็นบาป ทั้งนี้เยาวชนส่วนใหญ่มองว่าการรักษาสีลที่ตนจะพูด หรือไม่พูดเรื่องส่วนตัวนั้นเป็นสิ่งที่พึงมีกับบุคคลทั่วไป ไม่ใช่เรื่องผิดถ้าเราไม่ต้องการพูดเรื่องส่วนตัวให้ผู้อื่นรับรู้ ดังนั้นเราสามารถให้คำตอบที่บิดเบือนไปจากความเป็นจริงได้ ประเด็นการโกหกจึงกลายเป็นการละเมิดศีลข้อที่เยาวชนยอมรับและคล้อยตามได้มากที่สุด ทั้งนี้

อาจเป็นเพราะเยาวชนสามารถกระทำได้ง่าย เพียงแค่ไม่พูดความจริงไม่ว่าจะในกรณีใดๆ ก็ถือเป็น การโกหกแล้ว

ปรากฏการณ์ที่เยาวชนกลุ่มตัวอย่างสามารถยอมรับและคล้อยตามพฤติกรรมละเมิดศีลห้าข้อ ที่ว่าด้วยการพูดเท็จได้มากที่สุดในบรรดาศีล 5 ข้อนี้สามารถอธิบายได้ด้วยหลักของทฤษฎีการเรียนรู้ ทางสังคม (Social Learning Theory) การที่ผลการวิจัยออกมาเป็นเช่นนี้สะท้อนให้เห็นว่าสมาชิกใน สังคมที่เยาวชนกลุ่มตัวอย่างมีส่วนร่วมเกี่ยวข้องอยู่นั้นมีพฤติกรรมการโกหกกันอย่างเป็นปกติ ไม่ถือเป็น เรื่องเสียหายร้ายแรง ใครๆ ก็ทำกัน ดังนั้นเยาวชนกลุ่มตัวอย่างจึงได้ซึมซับเอาพฤติกรรมดังกล่าวและ ปฏิบัติไปโดยไม่รู้ตัว รู้เท่าไม่ถึงการณ์ และเมื่อเวลาผ่านไปก็มองว่าการโกหกเป็นเรื่องเล็กน้อย ไม่ใช่ สาระสำคัญในชีวิต ไม่ใช่เรื่องผิดบาปร้ายแรง อันอาจจะนำไปสู่พฤติกรรมการโกหกที่รุนแรงมากขึ้น เมื่อเติบโตเป็นผู้ใหญ่ในอนาคต

ข่าวที่ 5 ข่าวที่ละเมิดศีลห้าข้อที่ว่าด้วยการงดเว้นจากการดื่มสุรา

สรุปแล้วในประเด็นนี้เยาวชนทั้งกลุ่มที่มีสิ่งแวดล้อมทางศีลธรรมที่ดี และกลุ่มที่มีสิ่งแวดล้อม ห่างจากศีลธรรม ส่วนใหญ่มีความเห็นเกี่ยวกับประเด็นการดื่มสุราจากเนื้อหาข่าวตัวอย่างไปใน ทิศทางเดียวกัน คือ เป็นพฤติกรรมที่บาป แต่มีเยาวชนจำนวนเล็กน้อยที่ให้ความเห็นว่าถ้าหากเป็น ดื่มเหล้าเพียงเล็กน้อยเพื่อการเฉลิมฉลองและไม่ก่อให้เกิดความเดือดร้อนวุ่นวายทั้งต่อตนเองและผู้อื่น นั้นไม่นับว่าบาป แต่ถ้าดื่มมากจนขาดสติและก่อให้เกิดความเดือดร้อนวุ่นวายแก่บุคคลอื่นดังเช่นใน ข่าวนับว่าเป็นพฤติกรรมที่เป็นบาป

เมื่อนำข้อมูลที่ได้จากปฏิกิริยาของเยาวชนกลุ่มตัวอย่างเกี่ยวกับข่าวตัวอย่างที่มีเนื้อหาละเมิด ศีลห้าข้อที่ห้ามาเปรียบเทียบกับพฤติกรรมที่ละเมิดศีลห้าข้อที่ห้าในชีวิตจริงของเยาวชน เช่น การดื่ม เหล้า สูบบุหรี่ หรือการเสพยาเสพติดที่ร้ายแรงกว่าเหล้าและบุหรี่พบว่า เยาวชนทั้งชายและหญิง มองว่าหากเป็นเพียงการดื่มเล็กๆ น้อยๆ เพื่อเฉลิมฉลองนั้นไม่นับว่าเป็นพฤติกรรมที่เป็นบาป แต่หาก ดื่มมากจนเมาขาดสติและก่อให้เกิดความเสียหายต่อตนเองและผู้อื่นจึงจะนับเป็นบาป ส่วนการสูบ บุหรี่มีเยาวชนบางคนมองว่าไม่ใช่เรื่องผิดบาปเพราะเคยเห็นมีพระสงฆ์บางรูปที่สูบบุหรี่ ถ้าหากเป็น พฤติกรรมที่เป็นบาปจริงพระสงฆ์คงไม่กระทำเช่นนั้น ในส่วนของการเสพยาเสพติดที่ร้ายแรงอื่นๆ

เยาวชนทุกคนมองว่าเป็นพฤติกรรมที่เป็นบาป เพราะยาเสพติดเป็นอันตรายต่อทั้งตัวผู้เสพย์และต่อสังคมอีกด้วย

ในกรณีสุดท้ายนี้ หลักของทฤษฎีการเรียนรู้ทางสังคม (Social Learning Theory) ก็ยังสามารถนำมาใช้อธิบายปรากฏการณ์ดังกล่าวได้ เนื่องจากสังคมไทยเป็นสังคมพุทธ การดื่มสุรานั้นับเป็นสิ่งที่ทุกคนในสังคมของเราตระหนักดีว่าเป็นสิ่งที่ผิดศีล เป็นพฤติกรรมที่ไม่ควรกระทำ ดังนั้นเยาวชนกลุ่มตัวอย่างที่อยู่ในสังคมชาวพุทธจึงมีปฏิกิริยาเกี่ยวกับเรื่องนี้ไปในทิศทางเดียวกันเกือบทั้งหมด ส่วนเยาวชนส่วนน้อยที่มีปฏิกิริยาเกี่ยวกับการดื่มเพื่อเฉลิมฉลองว่าเป็นสิ่งที่กระทำได้ ไม่ใช่เรื่องผิดบาปแต่อย่างใด ตราบใดที่ไม่ได้สร้างความเดือดร้อนให้แก่ผู้อื่นนั้นสามารถอธิบายได้ด้วยหลักสัมพัทธนิยมดังที่ วิทย์ วิศุทเวทย์ (2530 : 67-76) กล่าวว่า “สิ่งที่ดีก็คือสิ่งที่ฉันชอบ” สิ่งที่ดีตรงตามความต้องการของแต่ละคนจะกลายเป็นสิ่งที่ดี แต่ทั้งนี้ อารมณ์ ความรู้สึก อุปนิสัย และรสนิยมของแต่ละคนย่อมไม่เหมือนกัน จึงทำให้คนเรามีความเห็นต่างกันเกี่ยวกับศีลธรรม คนแต่ละคนเป็นผู้วัดทุกสิ่งด้วยตนเอง คนไหนเห็นอะไรก็จริงสำหรับคนนั้น ความจริงมีลักษณะสัมพัทธ์ และการที่บุคคลจะมีลักษณะความคิดเห็นเฉพาะตัวเป็นอย่างไรนั้น เกิดมาจากการปลูกฝังของสังคมผ่านทางจารีตประเพณี

สรุปโดยรวมแล้ว พฤติกรรมที่เยาวชนมีปฏิกิริยาว่าเป็นบาปมากจากเนื้อหาข่าวตัวอย่างทั้งห้าข่าว กล่าวคือเยาวชนมีปฏิกิริยาที่เห็นพ้องกันทั้งหมดว่าพฤติกรรมเช่นนั้นเป็นบาป ได้แก่ พฤติกรรมการประพาศติผิดในกามของพระสงฆ์ เนื่องจากผู้ก่อเหตุเป็นเพศบรรพชิตทำให้เยาวชนมีความคาดหวังสูงกว่าบุคคลทั่วไปที่จะเห็นพฤติกรรมอันดีงามจากพระสงฆ์ การมีพฤติกรรมดังเช่นในข่าวตัวอย่างจึงเป็นบาปมากขึ้นกว่าคนปกติในความรู้สึกของเยาวชนกลุ่มตัวอย่าง ส่วนพฤติกรรมที่เยาวชนกลุ่มตัวอย่างมีปฏิกิริยาว่าบาปน้อยที่สุด ได้แก่ พฤติกรรมของนักแสดงสาวในการเปิดเผยเรื่องส่วนตัวต่อสาธารณชน เนื่องจากเป็นเรื่องส่วนตัวของเธอที่จะพูดหรือไม่ก็ได้ อีกทั้งนักแสดงสาวไม่ได้ทำให้บุคคลอื่นเดือดร้อน จึงเป็นเรื่องที่ไม่บาป หรือบาปเพียงเล็กน้อยในความคิดเห็นของเยาวชนกลุ่มตัวอย่าง อีกทั้งการโกหกยังเป็นพฤติกรรมที่เยาวชนสามารถคล้อยตามและยอมรับได้มากที่สุดในบรรดาพฤติกรรมการละเมิดศีลห้าข้อต่างๆ ส่วนพฤติกรรมที่เยาวชนสามารถยอมรับและคล้อยตามได้น้อยที่สุดเมื่อเอาเนื้อหาข่าวตัวอย่างทั้งห้าเป็นเกณฑ์ได้แก่พฤติกรรมการละเมิดศีลห้าข้อที่สอง ว่าด้วยการลักทรัพย์ ในส่วนของการฆ่าสัตว์ การมีเพศสัมพันธ์ การพูดเท็จ และการดื่มสุรานั้นเยาวชนกลุ่มตัวอย่างมีมาตรฐานการละเมิดศีลในประเด็นเหล่านี้ค่อนข้างต่ำกว่าในประเด็นที่ว่าด้วยการลัก

ทรัพย์ เพราะการฆ่าสัตว์เพียงแค่บุงเพียงหนึ่งตัวก็ผิดศีลข้อนี้แล้ว การมีเพศสัมพันธ์เยาวชนก็มองว่าเป็นเรื่องธรรมชาติของมนุษย์ที่สามารถมีการร่วมเพศเพราะต้องสร้างทายาทรุ่นต่อไป การพูดเท็จยังเป็นประเด็นที่สามารถกระทำได้ง่ายที่สุด เพราะเพียงแค่ไม่พูดความจริงก็นับเป็นการละเมิดศีลข้อนี้แล้ว ส่วนการดื่มสุราเพื่อเป็นการเฉลิมฉลองเพียงเล็กน้อยก็นับได้ว่าผิดศีลข้อนี้แล้วเช่นกัน ดังนั้นจึงทำให้เยาวชนสามารถยอมรับและคล้อยตามพฤติกรรมทั้งสี่ได้มากกว่าการลักทรัพย์ เพราะการลักทรัพย์แม้จะเป็นเพียงทรัพย์ที่มีค่าไม่มาก แต่หากถูกจับได้ก็จะได้รับการลงโทษ ในการละเมิดศีลข้ออื่นๆ บางกรณีก็แทบจะไม่ส่งผลกระทบต่อกระตือรือร้นกับการดำเนินชีวิตของเยาวชนเลย

สาเหตุที่ผลการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ได้ผลการศึกษาออกมาในแนวทางที่ว่าเยาวชนมีการยอมรับพฤติกรรมที่เป็นบาปไปในทิศทางเดียวกันเกือบทั้งหมด สามารถอธิบายได้ด้วยหลักของทฤษฎีการเรียนรู้ทางสังคม (Social Learning Theory) ทั้งนี้เพราะเยาวชนได้รับการหล่อหลอมมาจากบ้านหลอมของสังคม ไม่ว่าจะเป็นครอบครัว โรงเรียน สังคมแถวบ้าน เพื่อนๆ และศาสนา เป็นต้น สิ่งเหล่านี้มีส่วนมากที่ทำให้เยาวชนกลุ่มใหญ่มีปฏิกริยาและการยอมรับต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่งในทิศทางเดียวกันเช่นนี้ นอกจากนี้ยังสามารถอธิบายรายละเอียดปลีกย่อยได้ด้วยหลักสัมพัทธนิยมดังที่ วิทย์ วิศทเวทย์ (2530 : 67-76) กล่าวว่า “สิ่งที่ดีก็คือสิ่งที่ฉันชอบ” สิ่งที่ตรงตามความต้องการของแต่ละคนจะกลายเป็นสิ่งที่ดี แต่ทั้งนี้ อารมณ์ ความรู้สึก อุปนิสัย และระสนิยมของแต่ละคนย่อมไม่เหมือนกัน จึงทำให้คนเรามีความเห็นต่างกันเกี่ยวกับศีลธรรม คนแต่ละคนเป็นผู้วัดทุกสิ่งด้วยตนเอง คนไหนเห็นอะไรก็จริงสำหรับคนนั้น ความจริงมีลักษณะสัมพัทธ์ และการที่บุคคลจะมีลักษณะความคิดเห็นเฉพาะตัวเป็นอย่างไรนั้น เกิดมาจากการปลูกฝังของสังคมผ่านทางจารีตประเพณี ดังนั้น การที่เยาวชนกลุ่มตัวอย่างมีปฏิกริยาต่อประเด็นบาปที่สะท้อนในหน้าหนังสือพิมพ์เช่นนี้ก็เพราะเป็นสิ่งที่ได้รับการสั่งสมมาจากสังคมของเยาวชนเอง และเกิดจากการที่เยาวชนมองว่าสิ่งใดที่ชอบ สิ่งนั้นก็ คือสิ่งที่ดี ที่ควรปฏิบัตินั่นเอง

แต่เมื่อเปรียบเทียบชาวตัวอย่างทั้งห้าชาวที่ได้กล่าวไปแล้วข้างต้นกับชาวทุกๆ ไปที่เยาวชนกลุ่มตัวอย่างได้มีโอกาสได้อ่านในหน้าหนังสือพิมพ์ จากการสัมภาษณ์เยาวชนกลุ่มตัวอย่างมีปฏิกริยาว่าประเด็นข่าวฆาตกรรมเป็นข่าวที่มีความรุนแรงและสะเทือนอารมณ์ อีกทั้งยังเป็นบาปมากที่สุด ส่วนประเด็นข่าวที่เยาวชนกลุ่มตัวอย่างมีปฏิกริยาว่ารุนแรงน้อยหรือไม่มีผลกระทบต่อกระตือรือร้นดำเนินชีวิตเลยก็คือกลุ่มข่าวบันเทิง หรือข่าวของนักแสดงต่างๆ ซึ่งเยาวชนมองว่าเป็นเรื่องส่วนตัว

ของบุคคลเท่านั้น ไม่ได้สร้างความเดือดร้อนหรือมีผลใดๆ แก่สังคมมากนัก เพราะส่วนใหญ่ชาวบ้านทั้งจะเป็นเรื่องราวความรัก หรือข่าวการเลิกรักกันของนักแสดงในวงการบินไทย

การที่ปฏิกริยาของเยาวชนที่มีต่อข่าวตัวอย่างไม่ได้แสดงออกมาอย่างชัดเจนหรือรุนแรงอาจสามารถอธิบายได้ด้วยหลักของทฤษฎีการเรียนรู้ทางสังคม (Social Learning Theory) ได้อีกเช่นกัน ทั้งนี้เพราะสังคมของเราเป็นสังคมพุทธ และโดยพื้นฐานของสังคมที่มีพุทธศาสนาเป็นศาสนาหลัก ประชาชาติเป็นสังคมที่รักความสงบสุข ไม่นิยมการทะเลาะวิวาทมีเรื่องราวกัน เราอาศัยร่วมกันแบบถ้อยทีถ้อยอาศัย ปัจจัยเหล่านี้ส่งผลให้สมาชิกในสังคมของเรามีนิสัยรักสงบเป็นส่วนใหญ่ ไม่ได้เกิดจากการสร้างกรอบความคิดจากสื่อที่พยายามนำเสนอเนื้อหาข่าวไปในทิศทางใดทิศทางหนึ่ง เพราะเยาวชนกลุ่มตัวอย่างยังไม่โตพอที่จะสามารถรับรู้อิทธิพลจากสื่อได้อย่างเต็มที่ กล่าวคือสื่อยังอยู่ค่อนข้างไกลตัวเยาวชน และมีความน่าสนใจน้อยกว่าเมื่อเทียบกับสิ่งแวดล้อมรอบตัวจริงๆ เช่น ครอบครัว เพื่อน เป็นต้น ซึ่งจะเป็นปัจจัยหลักในการมีปฏิกริยาของเยาวชนมากกว่าผลกระทบจากสื่อ สาเหตุอีกประการหนึ่งก็เพราะเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในข่าวเป็นเรื่องที่ไกลตัวของเยาวชนกลุ่มตัวอย่าง ทำให้เยาวชนกลุ่มตัวอย่างไม่รู้สึกร่วม ไม่รู้สึกว่าเป็นส่วนหนึ่งในเหตุการณ์นั้นๆ เมื่อเปรียบเทียบกับกรณีที่จะเกิดขึ้นในข้อเดียวกัน แต่เป็นเหตุการณ์ที่อาจเกิดขึ้นได้ในชีวิตประจำวันจริงๆ ของเยาวชน พบว่าเยาวชนกลุ่มตัวอย่างรู้สึกมีส่วนร่วมในเหตุการณ์มากขึ้น มีปฏิกริยาที่รุนแรงมากขึ้น มีการยอมรับและปฏิเสธที่ชัดเจนมากกว่าเหตุการณ์ในข่าวตัวอย่าง

2.2 ความคิดเห็นคล้ายตามต่อพฤติกรรมที่สะท้อนบาปซึ่งสะท้อนในหน้าหนังสือพิมพ์ของเยาวชนกลุ่มตัวอย่าง

ความคิดเห็นคล้ายตามต่อพฤติกรรมที่สะท้อนบาปในหน้าหนังสือพิมพ์ของเยาวชนที่ได้สัมภาษณ์มาทั้ง 40 คน สามารถแบ่งออกเป็น 3 กลุ่ม คือ

1 กลุ่มที่สามารถทำได้ทั้งโกหกและลักทรัพย์ กลุ่มนี้มีจำนวนน้อยที่สุดในบรรดา 3 หัวข้อ ทั้งหมดมาจากกลุ่มเยาวชนที่มีสิ่งแวดล้อมห่างจากศีลธรรม จากการวิจัยนี้สามารถแสดงให้เห็นว่าการที่เยาวชนสามารถกระทำพฤติกรรมที่ละเมิดศีลห้าแม้จะเป็นเพียงพฤติกรรมเริ่มต้นเล็กๆ น้อยๆ ได้นั้นอาจเป็นตัวชี้วัดถึงความเสื่อมโทรมทางด้านศีลธรรมของสังคมเรา ซึ่งมันอาจจะกลายเป็นอาชญากรรมที่ร้ายแรงได้ในอนาคต

2 กลุ่มที่คล้อยตามไปกับการโกหกเท่านั้น กลุ่มนี้มีจำนวนมากที่สุด โดยมีเยาวชนมาจากทั้งกลุ่มที่มีสิ่งแวดล้อมทางศีลธรรมดี และกลุ่มที่มีสิ่งแวดล้อมห่างจากศีลธรรม ผลการวิจัยนี้เป็นเครื่องชี้ให้เห็นว่าเยาวชนในสังคมของเรามองว่าเรื่องโกหกเป็นเรื่องที่สามารถยอมรับได้เป็นปกติ ไม่ใช่เรื่องผิดบาปร้ายแรงแต่อย่างใด จริงอยู่ที่ว่าการโกหกบางครั้งก็จำเป็น และเป็นเรื่องที่ไม่ได้ผิดบาปร้ายแรงในบางกรณี แต่ในบางกรณีเช่นการโกหกของนักการเมืองหรือผู้บริหารประเทศทั้งหลายนั้นสามารถก่อผลกระทบที่ใหญ่หลวงให้กับประเทศชาติของเราได้ ซึ่งทั้งหมดทั้งปวงเริ่มมาจากการโกหกเพียงเล็กน้อย เพราะคิดว่าไม่ใช่เรื่องผิดบาปแต่อย่างใดนั่นเอง

3 กลุ่มที่ไม่สามารถคล้อยตามพฤติกรรมที่สะท้อนบาปใดๆ ได้เลย มีเยาวชนจำนวนมากกว่ากลุ่มที่สามารถทำได้ทั้งโกหกและลักทรัพย์เพียงเล็กน้อยเท่านั้นที่ไม่เคยมีพฤติกรรมละเมิดศีลห้าเลย โดยทั้งหมดเป็นเยาวชนหญิงที่มาจากกลุ่มเยาวชนที่มีสิ่งแวดล้อมทางศีลธรรมดี

3. สื่ออื่นใดอีกบ้างนอกจากหนังสือพิมพ์ที่มีส่วนในการนำเสนอ “บาป” และมีความรุนแรงมากกว่าหรือน้อยกว่าเมื่อเทียบกับหนังสือพิมพ์

เยาวชนกลุ่มตัวอย่างเป็นเด็กวัยรุ่นอายุ 10 – 15 ปี ซึ่งมาจากครอบครัวที่มีฐานะค่อนข้างยากจนไปจนถึงครอบครัวชนชั้นกลาง เนื่องจากสถานะทางเศรษฐกิจของครอบครัวทำให้เยาวชนต้องเปิดรับสื่อเท่าที่มีกันโดยทั่วๆ ไป ได้แก่ สื่อโทรทัศน์ สื่อวิทยุ และสื่อหนังสือพิมพ์ ส่วนสื่ออิเล็กทรอนิกส์อื่นๆ เช่น อินเทอร์เน็ต หรือ โทรศัพท์เคลื่อนที่ ยังนับว่าเป็นของที่ฟุ่มเฟือยของเยาวชนกลุ่มตัวอย่างส่วนมาก

สื่อที่เยาวชนกลุ่มตัวอย่างเปิดรับมากที่สุดคือสื่อโทรทัศน์ ซึ่งเปิดรับง่ายที่สุด เยาวชนกลุ่มตัวอย่างมองว่าสื่อโทรทัศน์มีไว้เพื่อจุดประสงค์ให้ความบันเทิงเป็นหลัก ได้แก่ ดูละคร ดูการ์ตูน หรือดูรายการปกิณกะที่ให้ความบันเทิง เป็นต้น ถึงแม้ในละครบางเรื่องอาจจะมีเนื้อหาที่รุนแรง เช่น การด่าทอ หรือการทำร้ายร่างกาย เป็นต้น แต่จากการสัมภาษณ์ก็สามารถอนุมานได้ว่าเนื้อหาละครเช่นนี้ไม่ได้มีส่วนในการเผยแพร่ความรุนแรงให้แก่เยาวชน ทั้งนี้เพราะเยาวชนกลุ่มตัวอย่างอยู่ในวัยที่มีวิจารณญาณเป็นของตนเองพอสมควร การชมละครจึงเป็นเพียงการชมเพื่อความบันเทิง เยาวชนกลุ่มตัวอย่างไม่ได้นำความรุนแรงในละครเหล่านั้นมาเป็นสาระสำคัญในการดำเนินชีวิตแต่อย่างใด ส่วนสื่อวิทยุก็มีไว้เพื่อความบันเทิงเช่นเดียวกัน ทั้งนี้เพราะเป้าหมายหลักของสื่อแต่ละประเภทนั้น

แตกต่างกัน เป็นที่ยอมรับว่าในปัจจุบันนี้สื่อมีการแข่งขันกันอย่างมาก จึงจำเป็นต้องมีกลยุทธ์ในการดึงดูดใจผู้บริโภคให้หันมาสนใจสื่อ ซึ่งความบันเทิงเป็นประเด็นแรกที่สื่อทั้งหลายนิยมนำมาใช้เพื่อการนี้ ทำให้สื่อโทรทัศน์และสื่อวิทยุค่อนข้างได้เปรียบ เพราะเป็นสื่อที่สามารถเข้าถึงง่ายเพียงแค่นั่งชมหรือนั่งฟังเท่านั้นก็จะได้รับความบันเทิง แต่สื่อหนังสือพิมพ์มีไว้เพื่ออ่านข่าวสารบ้านเมือง ทั้งนี้เพราะธรรมชาติของหนังสือพิมพ์ไม่ใช่สื่อที่มีจุดมุ่งหมายเพื่อความบันเทิงเป็นหลัก และสื่อหนังสือพิมพ์ก็จำเป็นที่จะต้องสร้างความสนใจจากผู้อ่านด้วยการนำเสนอความสนใจของมนุษย์ นั่นก็คือ เรื่องเกี่ยวกับบาป (Sin) เรื่องเกี่ยวกับเพศ (Sex) และเรื่องเกี่ยวกับความรุนแรง (Violence) ซึ่งส่วนใหญ่พฤติกรรมในข่าวเหล่านั้นล้วนเป็นพฤติกรรมที่เป็นบาปทั้งสิ้น ไม่ว่าจะเป็นการฆาตกรรม การข่มขืน และการโจรกรรม เป็นต้น ดังนั้นเมื่อเยาวชนเปิดรับสื่อหนังสือพิมพ์ จึงเป็นการเปิดรับข่าวสาร ความเป็นไป และความรุนแรงของสังคมไปโดยไม่รู้ตัว

เมื่อเปรียบเทียบกันแล้ว สื่อโทรทัศน์และสื่อวิทยุ มีความรุนแรงน้อยกว่าสื่อหนังสือพิมพ์มาก ในการนำเสนอประเด็นข่าวที่สะท้อนบาป โดยอนุมานจากพฤติกรรมกรรมการรับสื่อทั้งสามชนิดของเยาวชนกลุ่มตัวอย่าง ทั้งนี้เพราะธรรมชาติของสื่อโทรทัศน์และสื่อวิทยุเน้นให้ความบันเทิงแก่ผู้บริโภคมากกว่า ซึ่งกลุ่มเยาวชนก็มองว่าทั้งสื่อโทรทัศน์และสื่อวิทยุเป็นสื่อเพื่อความบันเทิง จึงไม่ได้สนใจเปิดรับรายการข่าวจากสื่อทั้งสอง ส่วนสื่อหนังสือพิมพ์นั้นเยาวชนกลุ่มตัวอย่างมีความคิดเห็นว่าเป็นสื่อที่มีไว้สำหรับเปิดรับข่าวสารโดยตรง ไม่ว่าจะป็นข่าวชนิดใดก็ตาม ทั้งข่าวฆาตกรรม ข่าวการเมือง รวมไปถึงข่าบบันเทิง ส่วนเรื่องความบันเทิงในหนังสือพิมพ์นั้นถือเป็นเรื่องรองจากข่าว ดังนั้น สื่อที่นำเสนอข่าวสารความเป็นไปของสังคมและประเด็นเกี่ยวกับบาปควรเป็นสื่อหนังสือพิมพ์

ปรากฏการณ์ที่หนังสือพิมพ์นิยมนำเสนอข่าวที่เร้าอารมณ์และกระตุ้นความสนใจของผู้บริโภค ด้วยการเผยแพร่เนื้อหาข่าวที่เต็มไปด้วยความรุนแรง สามารถอธิบายได้โดยแนวคิดที่ว่าด้วยบทบาทของหนังสือพิมพ์ดังที่ Schramm (1957) ได้กล่าวถึงบทบาทของสื่อมวลชนโดยทั่วไป ดังนี้

1. รายงานข่าวความเคลื่อนไหวของเหตุการณ์ต่างๆ ที่เกิดขึ้นในสังคม
2. เป็นสื่อกลางในการเสนอข้อโต้แย้งเกี่ยวกับปัญหาต่างๆ ที่เกิดขึ้นในสังคมและช่วยให้ประชาชนมีมติร่วมกัน

3. ให้ความรู้และถ่ายทอดวัฒนธรรมของสังคมไปสู่สมาชิกใหม่
4. ให้ความบันเทิงแก่ประชาชน
5. ให้บริการทางธุรกิจและโฆษณา

นอกจากนี้ในวัน สุชาโต (2520) ยังมีข้อเพิ่มเติมอีกว่าหนังสือพิมพ์ช่วยกระตุ้นให้ประชาชนตื่นตัว (to alert) โดยดำรงฐานะคล้ายยามที่คอยตรวจสอบความเคลื่อนไหวของเหตุการณ์ต่างๆ ตลอดเวลา เพื่อนำเสนอแก่ผู้อ่านในทันทีที่เกิดเหตุการณ์สำคัญ เพื่อให้ประชาชนตื่นตัว ไม่ประมาทกับภาวะบ้านเมือง และให้สิ่งบันดาลใจ (to inspire) หนังสือพิมพ์มีโอกาสช่วยลดช่องว่างทางเศรษฐกิจและสังคม โดยการชักนำให้สังคมรู้จักการช่วยเหลือผู้ทุกข์ยาก เป็นสื่อกลางในการทำสาธารณประโยชน์ทางการกุศล ช่วยเสริมสร้างค่านิยมของสังคมให้เด่นชัดขึ้น สามารถทำงานที่สร้างสรรค์จรรโลงสังคมให้น่าอยู่ขึ้น จากปัจจัยเหล่านี้จึงทำให้หนังสือพิมพ์มีส่วนในการนำเสนอข่าวมากกว่าสื่ออื่นๆ ไปโดยปริยาย

4. ความคิดเห็นเกี่ยวกับนิยามคำว่า “บาป” ในความรู้สึกของเยาวชนกลุ่มตัวอย่าง

คำว่า “บาป” ในพื้นฐานความเข้าใจของสมาชิกในสังคมที่มีศาสนาพุทธเป็นศาสนาประจำชาตินั้นมีทิศทางเดียวกัน นั่นก็คือสิ่งที่ทำแล้วไม่ถูกต้องตามหลักคำสอนของพระพุทธศาสนา หรือตามวัฒนธรรมในแต่ละท้องถิ่นซึ่งมีความแตกต่างกันไปตามบริบทของสังคมไม่มากนักน้อย แต่ในความคิดเห็นของกลุ่มตัวอย่างที่ได้สัมภาษณ์มานั้น ส่วนใหญ่มีความเข้าใจคำว่า “บาป” ยังไม่ชัดเจนเป็นการเข้าใจเพียงส่วนหนึ่งเท่านั้น โดยเยาวชนส่วนใหญ่มีความคิดเห็นว่า “บาป” คือ การที่เราทำไม่ดีไว้ แล้วผลของการกระทำก็จะกลับมาหาเรา ซึ่งความหมายของ “บาป” ที่แท้จริงนั้นคือ *ความชั่ว, ความร้าย, ความชั่วร้าย, กรรมชั่ว, กรรมลามก, อกุศลธรรมที่ส่งให้ถึงความเดือดร้อน, สภาพที่ทำให้ถึงคดีอันชั่ว,* *สิ่งที่ทำจิตใจตกสู่ที่ชั่ว คือ ทำให้เลวลง ให้เสื่อมลง* (<http://www.dhammadharma.com/dhamma/vocab/>, website. 2549) ส่วนความหมายของคำว่า “กรรม” คือ *การกระทำ หมายถึง การกระทำที่ประกอบด้วยเจตนา คือทำด้วยความจงใจหรือจงใจทำดีก็ตาม ชั่วก็ตาม เช่น ชุดหลุมพรางดักคนหรือสัตว์ให้ตกลงไปตาย เป็นกรรม แต่ชุดบ่อน้ำไว้กินใช้สัตว์ตกลงไปตายเอง ไม่เป็นกรรม (แต่ถ้ารู้ที่อยู่บ่อน้ำที่ตนชุดไว้อยู่ในที่ซึ่งคนจะพลัดตกได้ง่าย แล้ว*

ปล่อยปละละเลย มีคนตกลงไปตาย ก็ไม่พ้นเป็นกรรม) การกระทำที่ดีเรียกว่า “กรรมดี” ที่ชั่ว เรียกว่า “กรรมชั่ว” (<http://www.dhammalife.com/dhamma/vocab/>, website. 2549) ดังนั้นคำว่า “บาป” ในความเข้าใจของเยาวชนกลุ่มตัวอย่างจึงหมายถึงเพียง “กรรมชั่ว” หรือ “พฤติกรรมที่ละเมิดศีล” ซึ่งเป็นเพียงส่วนหนึ่งเท่านั้น กล่าวโดยสรุปคือ เยาวชนมีความคิดเห็นเกี่ยวกับนิยามบาปออกเป็น 3 แนวทาง ได้แก่

แนวทางแรก ให้ความสำคัญกับผลของการกระทำ กล่าวคือ หากผู้ใดทำดีก็ย่อมได้ดี ผู้ใดทำชั่วก็ย่อมได้รับสิ่งที่ไม่ดีตอบแทน ซึ่งเป็นการประเมิน “บาป” ในลักษณะของความถูกต้องและเหมาะสม เหตุผลดังกล่าวอ้างอิงหลัก “กรรม” หรือผลของการกระทำใดๆ ตามหลักพระพุทธศาสนา

แนวทางที่สอง เป็นการประเมิน “บาป” โดยอ้างอิงหลักศีลธรรมของพระสัมมาสัมพุทธเจ้า กล่าวคือหากบุคคลมีพฤติกรรมที่ผิดไปจากหลักศีลธรรมของพระพุทธศาสนา สิ่งนั้นคือ “บาป” โดยไม่ได้คำนึงถึงเหตุผลในการมีพฤติกรรมนั้นๆ กล่าวโดยสรุปคือ บาปในความคิดเห็นของเยาวชนกลุ่มนี้คือ การละเมิดหลักปฏิบัติของศีลและข้อห้ามต่างๆ ทางพระพุทธศาสนา

แนวทางที่สาม เป็นการประเมิน “บาป” ที่อ้างอิงกับหลักกฎหมาย มีเยาวชนจำนวนไม่น้อยที่ให้เหตุผลในพฤติกรรมที่ผิดกฎหมายว่าเป็นพฤติกรรมที่เป็นบาป เพราะการทำผิดกฎหมายเป็นสิ่งที่ไม่ดี และทำให้ผู้อื่นเดือดร้อน

5. ปัจจัยที่เป็นสาเหตุให้เยาวชนกลุ่มตัวอย่างยอมรับพฤติกรรมที่สะท้อนบาปผ่านหนังสือพิมพ์

ปัจจัยที่ทำให้เยาวชนยอมรับพฤติกรรมที่เป็นบาปได้มีอยู่ 2 กรณี ซึ่งอนุมานจากการให้สัมภาษณ์ของเยาวชนกลุ่มตัวอย่างในเรื่องความคิดเห็นคล้ายตามต่อพฤติกรรมที่สะท้อนบาปในหน้าหนังสือพิมพ์ สามารถสรุปได้ดังนี้

5.1 กระทบความผิดจากพฤติกรรมเลียนแบบ

ประเด็นนี้ครอบคลุมในส่วนของเยาวชนที่สามารถโกหกได้เพียงอย่างเดียว และในส่วนของเยาวชนที่สามารถยอมรับได้ทั้งการโกหกและการลักทรัพย์บางส่วน เยาวชนกลุ่มนี้คิดว่าการโกหกเป็นการทำผิดเพียงเล็กน้อย ไม่ใช่เรื่องร้ายแรงเหมือนการข่มขืน ในบางกรณีการโกหกก็จำเป็นเพื่อเป็นการรักษาน้ำใจคนฟัง และเยาวชนมองว่าการโกหกบางครั้งก็เป็นการรักษาสิทธิส่วนบุคคลที่จะพูดหรือไม่พูดเรื่องส่วนตัวของตนเองให้ผู้อื่นฟัง ซึ่งนับเป็นสิทธิที่บุคคลพึงมี จึงไม่นับเป็นเรื่องผิดบาปแต่อย่างใด ส่วนการขโมยของปัจจัยที่เกิดจากสิ่งแวดล้อมในครอบครัวหรือสังคมของเยาวชนเอง เป็นสิ่งที่เยาวชนเคยเห็นว่ามีคนทำและไม่ได้รับการลงโทษหรือว่ากล่าวตักเตือน ก่อให้เกิดการเลียนแบบจากแม่แบบที่ไม่เหมาะสมในสิ่งแวดล้อมของเยาวชน อีกทั้งไม่มีการแนะนำหรือห้ามปรามอย่างถูกต้องจากผู้ปกครอง กล่าวคือ เยาวชนกระทบความผิดจากการเลียนแบบ

5.2 กระทบความผิดจากความรู้เท่าไม่ถึงการณ์

ประเด็นนี้ครอบคลุมในส่วนของเยาวชนที่สามารถยอมรับได้ทั้งการโกหกและการลักทรัพย์บางส่วน เกิดจากสิ่งเร้า แรงกดดัน และความอยาก ทำให้เยาวชนกล้าที่จะกระทำเรื่องไม่ดีโดยขาดการยับยั้งชั่งใจและรู้เท่าไม่ถึงการณ์

โดยทั้งสองกรณีที่เกิดขึ้นสามารถอธิบายได้ด้วยหลักของทฤษฎีการเรียนรู้ทางสังคม (Social Learning Theory) อีกเช่นเดียวกัน ซึ่งพฤติกรรมการเลียนแบบสามารถอธิบายได้โดยอาศัยหลักของทฤษฎีการเลียนแบบ (Modeling) ซึ่งการเลียนแบบในกรณีนี้เป็นแบบ Imitation อันเป็นการแสดงปฏิกิริยาที่ออกมาเป็นกริยาท่าทางอย่างตรงๆ (Direct Mechanical Response of Behavior) เช่น เวลาที่เด็กๆ เห็นยอดมนุษย์อุลตร้าแมนทำท่ายกมือไขว่กันเพื่อแสดงอิทธิฤทธิ์ในการ์ตูนโทรทัศน์ เด็กๆ ก็แสดงอาการปฏิกิริยาท่าทางตาม การเลียนแบบชนิด imitation นี้เป็นการเลียนแบบจากภายนอกและอยู่ในระดับผิวเผิน (กาญจนา แก้วเทพ, 2545) ดังนั้น การที่เยาวชนกลุ่มตัวอย่างเห็นบุคคลรอบข้างขโมยสิ่งของ จึงอาจเกิดการเลียนแบบได้ ซึ่งนับเป็นการเลียนแบบแค่ภายนอก ไม่ใช่การเลียนแบบชนิด Identification ซึ่งเป็นการเลียนแบบที่เน้นหนักไปในด้านจิตใจ โดยผู้เลียนแบบมีความต้องการบางอย่างทางจิตใจที่จะเป็นเหมือนตัวต้นแบบ และจะเลือกเอาคุณลักษณะบางประการของตัวต้นแบบมาเป็นของตน เช่น เวลาเด็กๆ เรียนรู้วิธีการแก้ปัญหาของณรรณ์น้อยอิคคิวซัง ก็เลือกเอา

คุณลักษณะในการแก้ปัญหาดังกล่าวมาเป็นของตน (กาญจนา แก้วเทพ, 2545) ในส่วนที่มีการกระทำความผิดโดยรู้เท่าไม่ถึงการณ์นั้นสามารถอธิบายได้ด้วยหลักขั้นแห่งพัฒนาการของมนุษย์ (Stages of Human Development) (สุชา จันทรเอม, 2541) ซึ่งมีเนื้อหาตอนหนึ่งระบุว่าได้กำหนดให้เด็กวัยเรียนมีอายุหกถึงสิบสองปี และเรียกพัฒนาการขั้นนี้ว่าเป็นวัยแห่งการประสบความสำเร็จ หรือรู้สึกดีอยู่ ระยะเวลาเป็นระยะของการแข่งขันเพื่อให้ได้รับชื่อเสียง ความยกย่องนับถือในกลุ่ม ดังนั้นการที่มีไม่เท่าเพื่อนๆ จึงทำให้เกิดความกดดันในตัวเยาวชน อยากได้อะไรก็มี อยากได้รับการยอมรับจากกลุ่มเพื่อนๆ จนอาจทำให้ขาดความยับยั้งชั่งใจจนกระทำความผิดพลาดไปได้

อภิปรายผล

1. ความแตกต่างระหว่างความคิดเห็น ปฏิกริยา และการแสดงออกของเพศชายและเพศหญิง ต่อประเด็นข่าวที่สะท้อนบาปในหน้าหนังสือพิมพ์

งานวิจัยนี้ มีจุดประสงค์อยู่หลายข้อ หนึ่งในนั้นก็คือต้องการศึกษาเกี่ยวกับความแตกต่างในด้านความคิดเห็น ปฏิกริยา และการแสดงออกของเพศชายและเพศหญิงต่อประเด็นข่าวที่สะท้อนบาปในหน้าหนังสือพิมพ์ จากการศึกษาพบว่า ความแตกต่างในเชิงเพศเกี่ยวกับความคิดเห็น ปฏิกริยา และการแสดงออกของกลุ่มตัวอย่างมีให้เห็นค่อนข้างชัดเจนในกรณีเกี่ยวกับปฏิกริยาเรื่องการมีเพศสัมพันธ์ก่อนวัยอันสมควรของเยาวชน โดยกลุ่มเยาวชนหญิงมองว่าการมีเพศสัมพันธ์ก่อนวัยอันควรเป็นสิ่งที่ไม่เหมาะสมมากกว่าเยาวชนชายซึ่งมองว่าเป็นเรื่องธรรมชาติที่มนุษย์ต้องมีการสืบพันธุ์ ซึ่งสอดคล้องกับทฤษฎี ขั้นแห่งพัฒนาการของมนุษย์ (Stages of Human Development) (สุชา จันทรเอม, 2541) และมีส่วนที่สอดคล้องกันในอีกประเด็นที่เกี่ยวกับความชอบอ่านข่าวของเยาวชนกลุ่มตัวอย่าง กล่าวคือ เยาวชนชายจะสนใจข่าวแปลก และข่าวกีฬามากที่สุด รองลงมาคือข่าวมาตรการรวม ข่าวการเมือง และข่าวเทคโนโลยี ส่วนเยาวชนหญิงจะสนใจข่าวบันเทิง และเรื่องย่อละครในหนังสือพิมพ์มากที่สุด รองลงมาคือข่าวมาตรการรวม และข่าวการเมือง เป็นต้น โดยเนื้อหาของทฤษฎีดังกล่าวกล่าวไว้ว่า วัยเด็กตอนปลาย เป็นระยะที่เด็กชายและเด็กหญิงจะแสดงความแตกต่างกันอย่างชัดเจนในด้านพฤติกรรมและความสนใจ เด็กหญิงโตกว่าเด็กชายในตอนปลายของวัยนี้ ลักษณะความเจริญเติบโตด้านต่างๆ ที่เห็นได้ชัดคือมีทักษะในการใช้ภาษาดีขึ้น สามารถใช้สติปัญญาแก้ปัญหาในระดับความสามารถของตนเองได้ ทางอารมณ์เด็กวัยนี้ก็สามารถทำตามคำสั่ง

ได้ ทางด้านสังคมเด็กพยายามเรียนรู้แสดงบทบาทที่เหมาะสมกับเพศของตน เด็กจะเล่นแต่เฉพาะกลุ่มที่เป็นเพศเดียวกัน

และยังมีส่วนที่แสดงให้เห็นเกี่ยวกับพื้นฐานการอบรมเลี้ยงดูเด็กชายและหญิงที่แตกต่างกันของสังคมไทย โดยเห็นได้จากกระบวนการคิดอย่างมีเหตุมีผลของเยาวชนหญิงเกี่ยวกับเรื่องการเมืองเพศสัมพันธ์ก่อนวัยอันควร ซึ่งเป็นผลมาจากการอบรมเรื่องรักกันवलสงวนตัวของผู้หญิงไทย และข้อมูลนี้สอดคล้องกับปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการกำหนดบทบาททางเพศ (นิത്യกุล อรรถนุพรรณ, 2530) โดยในเนื้อหาที่กล่าวถึงปัจจัยทางสังคมและวัฒนธรรมนั้น ได้กล่าวว่า แม้ว่าความแตกต่างของชายและหญิงโดยธรรมชาติ คือความแตกต่างทางร่างกายนั้นจะเป็นพื้นฐานสำคัญในการกำหนดบทบาทและความรับผิดชอบ รวมไปถึงคุณลักษณะต่างๆ ที่เชื่อกันว่าเป็นคุณลักษณะที่เหมาะสมกับแต่ละเพศ แต่เราพบว่าโครงสร้างทางสังคมก็มีส่วนสำคัญอย่างยิ่งในการกำหนดบทบาท บุคลิกภาพ และแบบแผนของพฤติกรรมของชายและหญิงด้วยเช่นกัน ซึ่งข้อมูลจากการสังเกตบุคลิกภาพของชายและหญิงในแต่ละสังคม แสดงให้เห็นอย่างชัดเจนว่า การที่ชายและหญิงจะมีคุณลักษณะหรือบทบาทอย่างไรนั้น มีความสัมพันธ์อย่างมากกับการอบรมเลี้ยงดู และความเข้มงวดในการสนับสนุนการแสดงบทบาทของชายและหญิงในสังคมนั้นๆ

นอกจากนี้ยังพบว่าการยอมรับและคล้อยตามของเยาวชนต่อประเด็นข่าวที่สะท้อนบาปในหน้าหนังสือพิมพ์มีความสอดคล้องกับกมลวรรณ โฉมสิวานนท์ (2534) ที่กล่าวว่า เพศและลักษณะการอบรมเลี้ยงดู มีความสัมพันธ์กับทัศนคติด้านความรุนแรงในเหตุการณ์จำลองจากชีวิตประจำวัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 โดยส่วนใหญ่มีทัศนคติที่ไม่รุนแรง และมีแนวโน้มพฤติกรรมนิ่งเฉย หรือเดินหนีออกไปจากเหตุการณ์นั้นมากกว่า

ซึ่งในการวิจัยครั้งนี้เยาวชนส่วนใหญ่มีปฏิกิริยาที่ไม่ยอมรับพฤติกรรมที่เป็นบาป หรือรุนแรง กล่าวคือเยาวชนไม่สามารถยอมรับพฤติกรรมที่รุนแรง เช่น การฆ่ามนุษย์ การข่มขืน และการลักทรัพย์ได้ แต่ในส่วนพฤติกรรมที่เยาวชนคิดว่าเป็นความผิดเพียงเล็กน้อย เช่น การเปิดรับสื่อลามก การโกหก เป็นต้น สิ่งเหล่านี้เยาวชนสามารถยอมรับและคล้อยตามได้ โดยสอดคล้องกันในแง่ที่ว่า เพศและการเลี้ยงดูของเยาวชนทั้งสองกลุ่มไม่ได้มีส่วนให้การยอมรับความรุนแรงแตกต่างกัน กล่าวคือเยาวชนทั้งสองกลุ่ม ทั้งกลุ่มที่มีสิ่งแวดล้อมทางศีลธรรมดี และกลุ่มที่มีสิ่งแวดล้อมห่างจากศีลธรรมมีปฏิกิริยา

เกี่ยวกับเรื่องที่เป็นบาปคล้ายคลึงกัน หากแต่จะแตกต่างกันในด้านการคล้อยตามพฤติกรรมบาปเหล่านั้น แต่ก็ยังเป็นจำนวนที่น้อย

จากปรากฏการณ์นี้ผู้วิจัยอาจอาศัยหลักการของทฤษฎีการเรียนรู้ทางสังคม (Social Learning Theory) เพื่อเป็นสิ่งช่วยอธิบายว่าเพราะเหตุใดผลการวิจัยจึงออกมาในรูปแบบนี้ ทั้งนี้เป็นเพราะในสังคมไทยคาดหวังให้เพศชายและเพศหญิงมีการแสดงออกเกี่ยวกับเรื่องเพศที่ค่อนข้างแตกต่างกัน ในเพศหญิงจะมีข้อจำกัดค่อนข้างมากกว่าเพศชาย คนไทยอยากเห็นผู้หญิงไทยรักนวลสงวนตัว ในขณะที่ผู้ชายมีอิสระในเรื่องเพศมากกว่าเพศหญิง ทำให้เยาวชนหญิงจากทั้งกลุ่มที่มีสิ่งแวดล้อมทางศีลธรรมดี และจากกลุ่มที่มีสิ่งแวดล้อมห่างจากศีลธรรมมีทัศนคติเกี่ยวกับเรื่องเพศไม่แตกต่างกัน ซึ่งในส่วนของเยาวชนชายจากทั้งสองกลุ่มนั้นมีทัศนคติที่ค่อนข้างแตกต่างกับกลุ่มเยาวชนหญิง กรณีนี้ปัจจัยทางสิ่งแวดล้อมมีผลน้อยมาก กล่าวคือ ไม่ว่าจะอยู่ในสิ่งแวดล้อมแบบใดแต่ผู้หญิงไทยก็มีความคิดเห็นและทัศนคติเกี่ยวกับเรื่องเพศคล้ายคลึงกัน และแตกต่างกับเพศชายโดยเกี่ยวข้องกับปัจจัยทางศีลธรรมเพียงเล็กน้อย แต่ปัจจัยทางเพศมีส่วนในความแตกต่างมากกว่า

นอกจากนี้พื้นฐานของสังคมไทยก็เป็นสังคมพุทธ ตามหลักทฤษฎีการเรียนรู้ทางสังคม (Social Learning Theory) นั้น สมาชิกในสังคมก็จะซึมซับเอาจารีตของสังคมเข้าไปในจิตสำนึกโดยปริยาย การที่เยาวชนไทยมีปฏิกริยาต่อเนื้อหาข่าวตัวอย่างเพียงเล็กน้อย ทั้งนี้อาจมีผลมาจากการที่เราเป็นชาวพุทธ ดังคำสอนของพระพุทธเจ้าที่กล่าวว่า “เวรย่อมระงับด้วยการไม่จองเวร” ทำให้พุทธศาสนิกชนส่วนใหญ่ไม่นิยมความรุนแรง เราถ้อยที่ถ้อยอาศัยกัน มีอะไรก็ตกลงกันได้ อีกประการหนึ่งอาจเป็นเพราะเยาวชนมองว่าเหตุการณ์ในข่าวนั้นเป็นเรื่องที่อยู่ไกลตัว จึงไม่ได้มีความรู้สึกเป็นส่วนหนึ่งในเหตุการณ์นั้นแต่อย่างใด อ่านไปก็ถือเป็นแค่การอ่านข่าว ไม่ได้นำมาขบคิดเป็นสาระสำคัญในชีวิต จึงทำให้ปฏิกริยาจากการอ่านข่าวนั้นน้อยเมื่อเทียบกับการที่เราโยงคำถามเข้ามาสู่เรื่องที่จะเกิดขึ้นได้จริงในการดำเนินชีวิตประจำวันของเยาวชน

2. ความแตกต่างระหว่างเยาวชนกลุ่มที่มีสิ่งแวดล้อมทางศีลธรรมที่ดี กับเยาวชนกลุ่มที่มีสิ่งแวดล้อมที่ห่างไกลจากศีลธรรม ต่อประเด็นข่าวที่สะท้อนบาปในหน้าหนังสือพิมพ์

สิ่งแวดล้อมทางศีลธรรมของเยาวชนแต่ละคนมีทั้งคล้ายคลึงและแตกต่างกัน จากการวิจัยครั้งนี้หากมองจากภาพรวมแล้ว เยาวชนจากกลุ่มที่มีสิ่งแวดล้อมทางศีลธรรมที่ดีจะมีปฏิกริยาและ

การยอมรับต่อประเด็นข่าวที่สะท้อนบาปในหน้าหนังสือพิมพ์ดีกว่าเยาวชนจากกลุ่มที่มีสิ่งแวดล้อมที่ห่างไกลจากศีลธรรมเพียงเล็กน้อย เยาวชนที่มีปฏิริยาและการยอมรับต่อประเด็นข่าวที่สะท้อนบาปในหน้าหนังสือพิมพ์ไม่ดีขึ้นหากจะวิเคราะห์กันให้ถี่ถ้วน มักเกิดจากการที่ครอบครัวมีเวลาในการทำกิจกรรมร่วมกันน้อย หรือใช้เวลาว่างไปกับกิจกรรมที่ก่อให้เกิดความบันเทิงแต่เพียงอย่างเดียว จนผู้ปกครองลืมนึกที่จะปลูกฝังค่านิยมเกี่ยวกับเรื่อง “บาป” ให้กับเยาวชน ทำให้เยาวชนขาดแม่แบบที่ดี แต่ก็ยังเป็นจำนวนที่น้อย

สรุปคือเยาวชนทั้งสองกลุ่มมีปฏิริยาเกี่ยวกับบาปไปในทิศทางเดียวกัน คือ มองว่าพฤติกรรมเช่นนี้เป็นบาป หรือไม่บาป คล้ายคลึงกัน ต่างกันเพียงแค่เคยทำเช่นนั้นหรือไม่เท่านั้น ที่เป็นเช่นนี้อาจอธิบายได้ด้วยหลักของทฤษฎีการเรียนรู้ทางสังคม (Social learning Theory) ทั้งนี้เพราะพวกเราเป็นพุทธศาสนิกชน ประเทศของเราได้รับการเผยแพร่แนวคิดด้านธรรมะมาเป็นเวลานานมาก ทำให้สมาชิกในสังคมของเรามีจิตสำนึกในเรื่องเกี่ยวกับบาปบุญคุณโทษอยู่ค่อนข้างคล้ายคลึงกันโดยอัตโนมัติ ดังนั้น ไม่ว่าเยาวชนจะได้เข้าวัดหรือต้องช่วยพ่อแม่ทำงานอยู่ที่บ้าน แต่หลักการทางศาสนาพุทธก็ยังคงอบอวลอยู่ในทุกขณะจิตของสังคมพุทธอย่างเรา ทำให้เยาวชนของเรามีความตระหนักรู้เป็นอย่างดีว่าสิ่งใดควร และสิ่งใดไม่ควร

ข้อสังเกตที่น่าสนใจจากการวิจัยครั้งนี้มีได้อยู่ที่การเลี้ยงดูจากครอบครัวแต่เพียงอย่างเดียวที่ส่งผลให้เยาวชนมีปฏิริยาและการยอมรับต่อประเด็นข่าวที่สะท้อนบาปในหน้าหนังสือพิมพ์อย่างไร แต่ปัจจัยอีกประการหนึ่งก็คือความเป็นคนรักการอ่านของเยาวชนเอง กล่าวคือ จากการคัดเลือกกลุ่มตัวอย่างทั้งจากโรงเรียนและจากบุคคลรอบข้าง เยาวชนที่นิยมอ่านหนังสือพิมพ์มักจะมีผลการเรียนดี ถึงดีมาก ส่วนเยาวชนที่มีผลการเรียนไม่ดีจะมีนิสัยไม่รักการอ่าน และเยาวชนที่มีนิสัยรักการอ่านส่วนใหญ่เป็นเยาวชนที่มีนิสัยเรียบร้อย ไม่ก้าวร้าว ไม่ดื้อ ไม่ซน จึงทำให้ผลการวิจัยครั้งนี้ค่อนข้างเป็นไปในทิศทางเดียวกัน

3. สื่อใดบ้างที่มีผลกระทบต่อเยาวชนในเรื่องการนำเสนอประเด็นข่าวที่สะท้อนบาป

สื่อหลักทั้งสามสื่อ อันได้แก่ สื่อโทรทัศน์ สื่อวิทยุ และสื่อหนังสือพิมพ์ เมื่ออนุมานจากพฤติกรรมการบริโภคสื่อทั้งสามชนิดของเยาวชนกลุ่มตัวอย่างโดยการสัมภาษณ์เชิงลึกแล้วนั้น หากจะถามว่าสื่อใดที่ได้รับความนิยมสูงสุดในปัจจุบันคงจะหนีไม่พ้นสื่อโทรทัศน์ รองลงมาก็คือสื่อวิทยุ

สาเหตุที่เป็นเช่นนี้เพราะสื่อทั้งสองเป็นสื่อที่สามารถเข้าถึงได้ง่าย เพียงแค่นั่งชมหรือฟังก็สามารถทำได้แล้ว ไม่ต้องอาศัยทักษะหรือความพยายามใดๆ ทั้งสิ้น และสื่อทั้งสองมีเป้าหมายหลักในการดึงดูดผู้บริโภคคือการนำเสนอความบันเทิง เยาวชนที่เปิดรับสื่อทั้งสองยอมรับว่าใช้สื่อเหล่านั้นไปเพื่อสนองตอบความต้องการด้านความบันเทิงเป็นหลัก จริงอยู่ที่ว่าในรายการโทรทัศน์ก็มีความรุนแรง เช่น ละครบางเรื่องมีเนื้อหาที่ก้าวร้าวรุนแรง มีการด่าทอกันอย่างหยาบคาย และทำร้ายร่างกายกันอย่างทารุณ แต่จากการสัมภาษณ์เยาวชนกลุ่มตัวอย่างแล้วนั้นพบว่า สิ่งต่างๆ ในละครมิได้กลายมาเป็นสาระสำคัญในชีวิตของเยาวชนเลยแม้แต่น้อย สิ่งที่เห็นในละครก็คือละคร เป็นเพียงความตื่นเต้นและสนุกสนานเท่านั้น หาได้ส่งผลต่อการดำเนินชีวิตหรือแนวคิดของเยาวชนแต่อย่างใด และเมื่อรายการบันเทิงถูกขัดจังหวะด้วยรายการข่าว เยาวชนกลุ่มตัวอย่างก็พร้อมที่จะเปลี่ยนสถานีเพื่อแสวงหาความบันเทิงจากสถานีอื่นได้ทันที หรือหากไม่เปลี่ยนสถานีก็จะเบนความสนใจออกจากการจดจ่อที่หน้าจอโทรทัศน์หรือลำโพงวิทยุ เพราะรายการข่าวไม่สนุก และน่าเบื่อ

แต่เมื่อหยิบสื่อหนังสือพิมพ์ขึ้นมาเปิดอ่านหรือเพียงแค่อ่านรูปภาพประกอบบนหน้าหนึ่ง นั้นหมายถึงกลุ่มเยาวชนกำลังเปิดรับข่าวสารบ้านเมือง ทั้งนี้เพราะธรรมชาติของหนังสือพิมพ์มีหน้าที่นำเสนอเหตุการณ์บ้านเมืองเป็นหลัก และต้องเร้าความสนใจจากผู้บริโภคด้วยการนำเสนอเนื้อหาข่าวที่มนุษย์ให้ความสนใจ ซึ่งส่วนใหญ่มีเนื้อหาที่เป็นบาปทั้งสิ้น จึงเป็นเรื่องที่เข้าใจกันว่าเมื่ออ่านหนังสือพิมพ์ ก็เพราะต้องการทราบสถานการณ์ในสังคม และเยาวชนก็ได้ซึมซับเอาความรุนแรงจากหนังสือพิมพ์ไปโดยไม่รู้ตัว เนื้อหาด้านความบันเทิงสำหรับหนังสือพิมพ์นับเป็นเรื่องที่รองลงมา ซึ่งเยาวชนกลุ่มตัวอย่างยอมรับและตระหนักดีถึงคุณสมบัติข้อนี้ของหนังสือพิมพ์

ดังนั้น หากถามว่าสื่อใดมีอิทธิพลในการนำเสนอประเด็นข่าวที่สะท้อนบาปมากที่สุดระหว่างสามสื่อหลัก คำตอบที่ได้จากการอนุมานจากคำให้สัมภาษณ์ของเยาวชนกลุ่มตัวอย่างคือหนังสือพิมพ์ เพราะเยาวชนกลุ่มตัวอย่างจะเปิดรับข่าวสารจากหนังสือพิมพ์เป็นหลัก ในสื่อโทรทัศน์และสื่อวิทยุนั้นเป็นสื่อที่เยาวชนกลุ่มตัวอย่างยอมรับว่าใช้เพื่อสนองตอบความต้องการด้านความบันเทิงเท่านั้น และธรรมชาติของหนังสือพิมพ์จำเป็นต้องเร้าอารมณ์ของผู้บริโภคด้วยการนำเสนอข่าวความรุนแรง ซึ่งส่วนใหญ่พฤติกรรมในข่าวล้วนเป็นพฤติกรรมที่เป็นบาปทั้งสิ้น ไม่ว่าจะเป็นการฆาตกรรม การข่มขืน และการโจรกรรม เป็นต้น

สิ่งที่หนังสือพิมพ์ในประเทศของเรากำลังกระทำอยู่อย่างเป็นปกติวิสัยซึ่งได้แก่การนำเสนอเนื้อหาข่าวที่รุนแรง มีความลำเอียงและใช้ภาษาที่รุนแรง แสดงให้เห็นการกระทำที่โหดร้ายของมนุษย์อย่างชัดเจนเป็นอันดับแรกเสมอเพื่อสร้างความสนใจแก่ผู้บริโภคนั้น หากจะมองกันในแง่ของจรรยาบรรณสื่อก็คงเป็นเรื่องที่ไม่เหมาะสม เพราะสื่อที่ดีควรมีความเป็นกลาง รายงานเฉพาะข้อเท็จจริงเท่านั้น ไม่ควรตกอยู่ภายใต้อำนาจลัทธินิยม แต่ในโลกความเป็นจริงในปัจจุบันต้องยอมรับว่าสังคมของเราตกอยู่ภายใต้อำนาจของลัทธินิยมเสียแล้ว สื่อหนังสือพิมพ์ต้องมีการแข่งขันกันทางด้านธุรกิจ เป็นเหตุให้ต้องนำเสนอข่าวที่สร้างความสนใจผู้บริโภคเพื่อที่จะทำยอดขายได้มากๆ ยิ่งหนังสือพิมพ์ผลิตออกมาได้ถูกใจตลาดมากเท่าใด นั่นก็หมายถึงผลกำไรที่จะมากขึ้นเท่านั้น แต่การที่หนังสือพิมพ์ผลิตออกมาได้ตรงความต้องการของตลาด ไม่ได้ทำให้หนังสือพิมพ์รักษามาตรฐานของจรรยาบรรณวิชาชีพสื่อให้คงอยู่ได้ จึงมีการหลงลืมหรือบางครั้งก็เป็นการตั้งใจละทิ้งสิ่งๆ ที่เรียกว่าจรรยาบรรณ เพื่อผลประโยชน์ทางเศรษฐกิจเป็นสำคัญ หากถามนักหนังสือพิมพ์ทั้งหลายว่าจรรยาบรรณของสื่อคืออะไร เชื่อแน่ว่านักหนังสือพิมพ์เหล่านั้นสามารถตอบได้ เพราะได้ร่ำเรียนมาจากสถาบันที่ตนศึกษามาอย่างเต็มเปี่ยม แต่เมื่อต้องมาหาเลี้ยงชีพในโลกแห่งการต่อสู้ การแข่งขันไม่มีที่ว่างสำหรับคนที่หลงกระแส ทัศนคติที่ว่าเข้าเมืองตาหลิวต้องหลิวตาตามจึงเป็นคำอธิบายที่ดีที่สุดว่าทำไมสื่อหนังสือพิมพ์ของไทยในปัจจุบันถึงได้มีแนวทางการนำเสนอข่าวสารเช่นนี้

ผลการวิจัยต่อมาก็คือ หนังสือพิมพ์ได้สร้างผลกระทบโดยตรงต่อเยาวชนในการนำเสนอข่าวที่มีประเด็นเกี่ยวกับบาป คำตอบที่ได้จากการอนุมานคำให้สัมภาษณ์ของเยาวชนกลุ่มตัวอย่างก็คือแทบจะไม่มีผลใดๆ เลย นอกจากเป็นอุทาหรณ์สอนใจ และให้รู้จักระมัดระวังตัว ไม่พาตนเองเข้าไปอยู่ในสถานที่หรือสถานการณ์ที่อาจจะก่อให้เกิดเหตุการณ์ตามข่าวที่ได้อ่านไป เช่น จากการสัมภาษณ์เยาวชนหญิงเกี่ยวกับประเด็นข่าวของนักแสดงสาว ซึ่งตั้งครมุก่อนมีการสมรสอย่างถูกต้องตามประเพณีและกฎหมายว่าจะเลียนแบบพฤติกรรมของดาราสาวหรือไม่ คำตอบที่ได้คือ “ไม่” 100% การอ่านหนังสือพิมพ์จึงเป็นการเรียนรู้ประสบการณ์ความผิดพลาดของผู้อื่น และนำมาเป็นสิ่งที่เตือนใจของเยาวชนมากกว่าที่จะเกิดการเลียนแบบ

เหตุการณ์นี้อาจชี้ให้เห็นว่าเยาวชนไทยที่รักการอ่านสามารถมีวิจารณญาณได้ด้วยตนเองว่าสิ่งใดที่ดีที่ควรเอาเป็นแบบอย่าง และสิ่งใดที่ไม่ดีและไม่ควรเอาเป็นแบบอย่าง ซึ่งขัดแย้งกับแนวคิดเกี่ยวกับผลกระทบของสื่อมวลชนที่มีต่อเด็ก (คณะอนุกรรมการศึกษาบทบาทสื่อมวลชนในการพัฒนาเด็ก, 2535) ที่กล่าวว่า รายการทางวิทยุโทรทัศน์ วิทยุกระจายเสียง และสื่อสิ่งพิมพ์ที่มีระดับความ

นิยมในเชิงตลาดสูงมักมีเนื้อหาที่ตอกย้ำให้เด็กมีทัศนคติและค่านิยมบางประการที่ไม่เหมาะสม เช่น มีลักษณะอำนาจนิยม ฟุ้งเฟ้อ นิยมบริโภคสิ่งเสพย์ติดประเภทเหล้า บุหรี่ ให้คุณค่าของเงินมากกว่า คุณธรรมความดี ไม่ยอมรับความเท่าเทียมกันระหว่างสองเพศ มองภาพพจน์ของสตรีไปในแง่ลบ เช่น เห็นเป็นวัตถุทางเพศ เป็นต้น ซึ่งปัจจุบันผู้บริโภคหนังสือพิมพ์ได้มีแนวโน้มเปลี่ยนแปลงไปแล้วในระดับหนึ่ง อย่างน้อยก็ในกลุ่มของเยาวชนซึ่งมีความสามารถในการแยกแยะสิ่งที่ควรออกจากสิ่งที่ไม่ควรได้อย่างน่าชื่นชม ทั้งนี้เพราะยุคสมัยเปลี่ยนแปลงไป ผู้บริโภคมีความรู้มากขึ้นกว่าเมื่อก่อน ดังนั้นเราจึงมีความสามารถที่จะคิดและตัดสินใจเรื่องราวที่สื่อนำเสนอได้เอง โดยไม่ถูกสื่อครอบงำเหมือนเช่นในอดีตที่ผ่านมา ซึ่งสอดคล้องกับแนวทางของทฤษฎีการเรียนรู้ทางสังคม (Social Learning Theory) ซึ่งถูกนำมาใช้ในแวดวงนิเทศศาสตร์เพราะต้องการคัดค้านกลุ่มทฤษฎีกระบวนการ เรื่องอิทธิพลอันทรงพลังของสื่อมวลชน ซึ่งในแนวทางของทฤษฎีการเรียนรู้ทางสังคมกล่าวว่า จากปัจจัยสิ่งแวดล้อมในสังคมปัจจุบัน มีผลทำให้ต้องมีการกลับมาเปลี่ยนคำถามในการศึกษาวิจัยกันเสียใหม่ ว่า จากคำถามเดิมที่เคยถามกันว่า สื่อมวลชนมีอิทธิพลต่อบุคคล/สังคมหรือไม่ มากน้อยเพียงใด ก็ต้องเปลี่ยนเป็นคำถามใหม่ที่ว่า “สื่อมวลชนมีอิทธิพลในรูปแบบไหน/และมีอะไรบ้างเป็นตัวแปรแทรก (Intervening factors) ที่ทำให้อิทธิพลของสื่อมวลชนแปรเปลี่ยนไป” ซึ่งเห็นได้ชัดเจนแล้วว่าปัจจุบัน เยาวชนของเราสามารถคิด และตัดสินใจได้จากการเรียนรู้ทางสังคม มากกว่าอิทธิพลจากสื่อ

4. ข้อสรุป : บาบหรือไม่باب : เคยหรือไม่เคย

จากผลการศึกษาครั้งนี้ มีประเด็นเกี่ยวกับการละเมิดศีลห้าหลายข้อ ตั้งแต่ข้อที่หนึ่งจนถึงข้อที่ห้า เยาวชนกลุ่มตัวอย่างทั้งสี่สิบคนมีปฏิกริยาที่ทั้งเหมือนและแตกต่างกันไปตามปัจจัยของศีลแต่ละข้อ มีทั้งเรื่องการฆ่าสัตว์ เรื่องการลักทรัพย์ เรื่องการประพฤติไม่เหมาะสมเรื่องเพศ เรื่องการพูดเท็จ และเรื่องการดื่มสุรา ซึ่งในแต่ละหัวข้อก็ได้มีการกล่าวถึงกันไปแล้ว ในบทนี้ผู้วิจัยจึงอยากจะกล่าวถึงประเด็นที่เยาวชนชายจากกลุ่มที่มีสิ่งแวดล้อมห่างจากศีลธรรมทุกคนมองว่าการฆ่าสัตว์ที่ก่อความเดือดร้อนให้กับมนุษย์เป็นเรื่องที่สามารถกระทำได้ ไม่มีความผิดบาปแต่อย่างใด

การที่มนุษย์มองเห็นตนเองเป็นศูนย์กลางของจักรวาลนับเป็นเรื่องปกติวิสัย ความคิดเช่นนี้จึงทำให้มนุษย์มองว่าตนเป็นเผ่าพันธุ์ที่สูงส่ง สัตว์ชนิดอื่นๆ มีแต่ความอ่อนด้อย พวกเราจึงสามารถครองโลกใบนี้ได้ ไม่มีสิ่งมีชีวิตใดบนโลกใบนี้จะมีความสามารถทัดเทียมพวกเรา สิ่งเหล่านี้สั่งสมมา

เป็นเวลานานในทุกชนชั้นของสังคม ไม่เว้นสังคมเล็กๆ ในประเทศไทยที่เยาวชนกลุ่มตัวอย่างของการวิจัยครั้งนี้อาศัยอยู่ เยาวชนชายกลุ่มนี้ทำไมจึงมองว่าการฆ่าสัตว์ที่ก่อความเดือดร้อนให้กับมนุษย์ เช่น ยุง แมลงวัน แมลงสาบ เป็นต้น เป็นเรื่องไม่ผิดบาป ทั้งๆ ที่มันก็เป็นการ “ฆ่า” เท่าๆ กับการฆ่า ปลาทอง สุนัข หรือแมว ปรากฏการณ์นี้อาจใช้หลักคำสอนในพระพุทธศาสนามาช่วยอธิบายได้ว่า ในทางพุทธศาสนา (<http://www.budpage.com/abort.shtml>, website, 2550) ท่านถือว่าการฆ่ามนุษย์นั้นบาปหนักกว่าการฆ่าสัตว์ดิรัจฉาน เพราะภาวะของมนุษย์ท่านถือว่าเป็นชีวิตอันประเสริฐที่ต่างจากสัตว์ดิรัจฉานทั่วไป เหตุผลคือชีวิตมนุษย์เป็นชีวิตที่มีโอกาสสามารถพัฒนาตนให้เจริญออกมาได้อย่างไม่มีขอบเขตจำกัด ยกตัวอย่างเช่น คนธรรมดาอย่างเจ้าชายสิทธัตถะยังสามารถพัฒนาตนจนอุบัติเป็นองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าได้เป็นต้น จึงไม่แปลกที่เยาวชนชายกลุ่มนี้จะจัดอันดับสัตว์ที่ก่อให้เกิดความเดือดร้อนแก่มนุษย์อยู่ในชั้นที่ต่ำกว่า ปลาทอง สุนัข หรือแมว การฆ่าสัตว์เหล่านั้นจึงไม่ผิดบาป อีกทั้งยังเป็นการป้องกันตัวเอง ไม่ให้ได้รับความเดือดร้อนจากพวกสัตว์เหล่านั้นอีกด้วย

ในสวนผลการวิจัยที่เชื่อมโยงกันในประเด็นที่ว่า ทำไมเยาวชนกลุ่มตัวอย่างจึงไม่เคยฆ่าสัตว์ประเภทปลา นก ไก่ แมว สุนัขเลยมากถึง 35 คน จากจำนวนทั้งสิ้น 40 คน และในจำนวน 5 คนที่เคยฆ่าก็เป็นการฆ่าแบบไม่ได้ตั้งใจ เช่น เยาวชนอาจเลี้ยงปลาทองไว้ แล้วก็เลี้ยงไม่ถูกต้องจนทำให้ปลาเหล่านั้นตายลง เป็นต้น ปรากฏการณ์นี้สามารถอธิบายได้เมื่อดูจากสภาพสิ่งแวดล้อมของเยาวชน กล่าวคือ เยาวชนกลุ่มนี้เป็นเด็กเมือง อาศัยอยู่ในกรุงเทพมหานคร ซึ่งไม่จำเป็นที่จะต้องฆ่าสัตว์เพื่อเป็นอาหารด้วยตนเอง เพราะในเมืองมีตลาดที่เพียบพร้อมไปด้วยอาหารต่างๆ มากมายให้เลือกซื้อ จึงไม่มีความจำเป็นเลยที่เยาวชนกลุ่มตัวอย่างจะลงมือฆ่าสัตว์เหล่านั้นเพื่อเป็นอาหาร หากกลุ่มตัวอย่างเป็นเยาวชนในถิ่นทุรกันดาร ขาดแคลนแหล่งซื้อหาอาหาร การปรุงอาหารสำหรับเยาวชนในถิ่นนั้นอาจบังคับให้เยาวชนต้อง “ฆ่า” สัตว์เพื่อประทังชีวิตเป็นเรื่องธรรมดา

5. มิติของคำว่า “บาป”

จากคำถามนำวิจัยของงานวิจัยชิ้นนี้ข้อหนึ่งซึ่งถามว่า เยาวชนชาย – หญิงให้คำนิยาม “บาป” ว่าอย่างไร แตกต่างกันหรือไม่ เมื่อทำการศึกษาจนครบถ้วนทุกเนื้อหาแล้วพบว่าเยาวชนกลุ่มตัวอย่างได้ให้คำนิยามบาปที่แตกต่างกัน ซึ่งสามารถแยกออกได้เป็น 3 มิติ คือ มิติแรก เป็นมิติที่อ้างอิงคำว่า “บาป” จาก “กรรม” มิติที่สอง อ้างอิงคำว่า “บาป” จาก “ศีล” มิติสุดท้าย มิติที่สาม อ้างอิงคำว่า

“บาป” จาก “กฎหมาย” และรวมไปถึงความอับอายที่อาจเกิดขึ้นต่อตนเองและครอบครัว ทั้งสามปัจจัยนี้เยาวชนมองว่าเป็นพฤติกรรมที่เป็นบาป

คำว่า “บาป” จากความคิดเห็นของเยาวชนทั้งสามมิตินี้สามารถสะท้อนแนวคิดเกี่ยวกับบาปในสังคมของเรา เพราะตามหลักการของทฤษฎีการเรียนรู้ทางสังคม (Social Learning Theory) นั้น เยาวชนของเราต้องได้รับการเผยแพร่แนวคิดเหล่านี้มาจากสมาชิกคนอื่นๆ ในสังคม นั่นหมายความว่าสมาชิกคนอื่นๆ ในสังคมของเรามีความคิดเห็นเกี่ยวกับบาปแบบเดียวกันนี้ ซึ่งนับเป็นเรื่องที่ดีที่สุดในสังคมชาวพุทธอย่างประเทศไทยนั้น สมาชิกในสังคมเรายังมีแนวคิดที่อ้างอิงกับหลักศาสนาอยู่ โดยคุณได้จากการนิยามคำว่าบาปของเยาวชนกลุ่มตัวอย่างที่ให้มาสามมิติ มีหนึ่งมิติที่อ้างอิงคำว่าบาปจากศีล ซึ่งเป็นหลักคำสอนในทางพระพุทธศาสนาโดยตรง และอีกหนึ่งมิติอ้างอิงบาปจากคำว่ากรรม ซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของหลักคำสอนของศาสนาพุทธ และในมิตินี้ยังสามารถเชื่อมโยงกรรมเข้ากับหลักการดำเนินชีวิตทั่วไปในทางสังคม กล่าวคือกรรมคือผลของการกระทำ ใครที่ทำความดีก็ย่อมได้รับสิ่งที่ดีตอบแทน ส่วนคนที่ทำไม่ดี ก็ย่อมได้รับสิ่งที่เลวร้ายเสมอ ซึ่งสามารถเชื่อมโยงไปถึงหลักของกฎหมาย อันเป็นนิยามของคำว่าบาปอีกมิติหนึ่งที่เยาวชนกลุ่มตัวอย่างได้ให้ไว้ กฎหมายมีส่วนให้สมาชิกในสังคมของเราตระหนักรู้ถึงสิ่งที่พึงกระทำ และสิ่งที่ไม่พึงกระทำ

ที่มาของนิยามบาปทั้งสามมิตินี้มาจากกลุ่มตัวอย่างทั้งสองกลุ่มอย่างเท่าเทียมกัน ไม่ได้มีข้อไหนมาจากกลุ่มได้มากเป็นพิเศษ นั่นหมายความว่า เยาวชนกลุ่มตัวอย่างของเรานั้นมีพื้นฐานความคิดและทัศนคติเกี่ยวกับบาปคล้ายคลึงกัน ไม่ว่าจะอยู่ในบริบทสังคมแบบใด แต่ทั้งหมดทั้งปวงล้วนแล้วแต่อาศัยอยู่ในประเทศไทย อยู่ในกรุงเทพมหานคร อยู่ในสังคมที่ได้ชื่อว่าเป็นเมืองพุทธ ดังนั้น การมีเป้าหมายเหมือนกัน นั่นคือ พระพุทธศาสนา และกฎหมาย จึงเป็นสิ่งที่สามารถทำให้เยาวชนของเรามีแนวคิดเกี่ยวกับบาปพร้อมกัน

การศึกษาเพิ่มเติม

ทั้งนี้อาจเป็นเพราะเยาวชนที่มีนิสัยรักการอ่านเป็นทุนเดิมอยู่แล้วมักจะเป็นเยาวชนที่มีพฤติกรรมเรียบร้อย ว่านอนสอนง่าย เพราะส่วนใหญ่เยาวชนเหล่านี้จะมีผลการเรียนที่อยู่ในเกณฑ์ที่ดีถึงดีมาก เมื่อผลการศึกษารั้งนี้ได้ผลมาจากเยาวชนที่รักการอ่าน ผลการศึกษาจึงออกมาในทิศทางที่ดี ดังนั้นผู้วิจัยจึงได้มีการศึกษาเพิ่มเติมในส่วนของเยาวชนกลุ่มที่ไม่ได้มีนิสัยรักการอ่าน หากแต่

ชอบใช้เวลาว่างในทางที่ไม่เกิดประโยชน์ เช่น เทียวเตร่ ไม่สนใจเรียน เล่นเกมส์ออนไลน์ เล่น อินเทอร์เน็ตเพื่อสนทนากับเพื่อนต่างเพศ หรือมั่วสุมเสพยาเสพติด เป็นต้น โดยคัดเลือกเยาวชน กลุ่มนี้จากพฤติกรรมที่แสดงออกให้เห็นอย่างชัดเจน ตามร้านอินเทอร์เน็ตคาเฟ่ หรือตามร้านเกมส์ ออนไลน์ต่างๆ ที่เปิดให้บริการอย่างมากมายไม่มีการปิดบริการทั้งกลางวันและกลางคืน ผลการ สัมภาษณ์ที่ได้มีดังนี้

จากการสัมภาษณ์เยาวชนที่ไม่ได้มีนิสัยรักการอ่านจำนวน 4 คน เป็นชาย 2 คน และหญิง 2 คน อายุระหว่าง 13 – 15 ปี โดยใช้ร่างคำถามที่คล้ายคลึงกับเยาวชนกลุ่มตัวอย่างที่มีนิสัยรักการอ่าน ทั้ง 40 คน สัมภาษณ์ระหว่างวันที่ 13 – 15 ตุลาคม พ.ศ. 2549

ประวัติโดยย่อของเยาวชนที่ไม่ได้มีนิสัยรักการอ่าน

1. ด.ช.เบ็ด – นามสมมติ อายุ 14 ปี เรียนอยู่มัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนมัธยมแห่งหนึ่งย่าน รามคำแหง อาศัยอยู่กับแม่และน้องอีก 2 คนในบริเวณชุมชนแออัด พ่อได้หย่าร้างและแต่งงานใหม่ ไป ไม่ได้กลับมาเยี่ยมเยียนที่บ้านอีก แม่ทำงานคนเดียวและเป็นผู้ที่คอยดูแลลูกๆ เองทั้งหมด เวลา ที่ให้ความอบอุ่นจึงมีน้อยเพราะแม่ทำงานเป็นพนักงานห้าง เลิกงานมืด ด.ช.เบ็ดมักจะมาเล่นเกมส์ ออนไลน์จนดึกตื่นเกือบทุกคืนจึงกลับบ้าน ก่อนกลับบ้านจะแวะไปนั่งรวมกลุ่มกับเพื่อนวัยรุ่นชายวัย เดียวกันเพื่อพูดคุยและสูบบุหรี่เป็นประจำ

2. นายหมู – นามสมมติ อายุ 15 ปี เรียนอยู่มัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนมัธยมแห่งหนึ่งย่าน รามคำแหง อาศัยอยู่กับพี่ชาย 2 คนในอพาร์ทเมนท์ โดยทั้งคู่เป็นคนต่างจังหวัด ผู้ปกครองส่งให้เข้า มาเรียนหนังสือในกรุงเทพฯ และให้พักอยู่ด้วยกัน นายหมูยอมรับว่าที่ทำตัวไม่สนใจเรียน ชอบเทียว เตรี่ และสูบบุหรี่เพราะเห็นพี่ชายก็ทำ โดยพี่ชายก็ได้แต่พูดจาห้ามปราม แต่นายหมูไม่สนใจเพราะ ถือว่าพี่ทำได้ เราก็ทำได้เช่นกัน จึงไม่มีใครห้ามใครได้ และยังช่วยกันปกปิดไม่ให้ผู้ปกครองทราบถึง พฤติกรรมเช่นนี้ของตนทั้งคู่อีกด้วย

3. ด.ญ.ไก่ – นามสมมติ อายุ 13 ปี เรียนอยู่มัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนมัธยมแห่งหนึ่งย่าน รามคำแหง อาศัยอยู่กับแม่และน้องชายในบ้านเช่าเล็กๆ แม่กับพ่อหย่ากันมานานแล้ว แต่ก็ยังมี ติดต่อกันบ้างเป็นครั้งคราว เพราะพ่อย้ายไปอยู่ต่างจังหวัดกับภรรยาใหม่แล้ว ด.ญ.ไก่อชอบเล่นเกมส์

ออนไลน์และมาเล่นกับเพื่อนเป็นประจำ นอกจากเล่นเกมแล้วในเกมออนไลน์ยังสามารถสนทนากับเพื่อนต่างเพศได้อีกด้วย

4. ด.ญ.แมว – นามสมมติ อายุ 14 ปี เรียนอยู่มัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนมัธยมแห่งหนึ่งย่านรามคำแหง อาศัยอยู่กับพ่อและพี่สาว โดยพี่สาวเป็นคนทำงานหาเงินเลี้ยงดูสมาชิกในบ้านเป็นหลัก เพราะพ่อเคยประสบอุบัติเหตุทำให้ไม่สามารถทำงานหนักๆ ได้ หากแต่ยังช่วยเหลือตัวเองได้บ้าง ส่วนแม่นั้นได้หย่ากับพ่อและแต่งงานใหม่ไปแล้ว ด.ญ.แมวชอบมาสนทนากับเพื่อนต่างเพศในร้านอินเทอร์เน็ต

ผลการสัมภาษณ์

ผลการสัมภาษณ์ที่ได้มีทั้งความคล้ายคลึงและความแตกต่างกับเยาวชนกลุ่มตัวอย่างที่มีนิสัยรักการอ่าน ดังนี้คือ ความคล้ายคลึง เยาวชนที่ไม่ได้มีนิสัยรักการอ่านมีปฏิกริยาในเรื่องของบาป เช่นเดียวกับเยาวชนกลุ่มตัวอย่างที่มีนิสัยรักการอ่าน กล่าวคือ เยาวชนกลุ่มที่ไม่ได้มีนิสัยรักการอ่านสามารถบอกได้ว่าพฤติกรรมใดบ้างที่เป็นบาป หรือพฤติกรรมใดบ้างที่มีความรุนแรงในหน้าหนังสือพิมพ์

ในส่วนของความแตกต่างนั้น เยาวชนที่ไม่ได้มีนิสัยรักการอ่านมีพฤติกรรมคล้ายตามในเรื่องของบาปแตกต่างกับเยาวชนกลุ่มตัวอย่างที่มีนิสัยรักการอ่าน กล่าวคือ ทั้งที่ทราบว่าการทำตัวเกเรไม่สนใจเรียน เสพย์ยาเสพติด (สูบบุหรี่และดื่มเหล้า) เอาแต่เที่ยวเตร่ กลับบ้านดึกดื่นนั้นเป็นพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสม แต่เยาวชนกลุ่มนี้ก็ไม่สนใจที่จะอยากเป็นเด็กดี เพราะเห็นว่าการทำตัวแบบนี้เป็นเรื่องที่โก้เก๋กว่า เป็นที่ยอมรับในกลุ่มเพื่อนฝูง และยังดูถูกตัวเองว่าโง่ เรียนหนังสือไปก็ไม่เก่ง มาเที่ยวเล่นสนุกกว่า จึงทำให้ไม่สนใจเรียน ไม่สนใจอ่านหนังสือ และหลงระเหิงไปกับสิ่งเร้าที่ให้ความบันเทิงมากกว่า

เมื่อวิเคราะห์ถึงปัจจัยที่ทำให้เยาวชนกลุ่มที่ไม่ได้มีนิสัยรักการอ่านมีพฤติกรรมและการแสดงออกเช่นนี้โดยอนุมานจากการสัมภาษณ์ คาดว่าน่าจะเกิดจากครอบครัวที่ขาดความอบอุ่น และขาดความเอาใจใส่ดูแลของผู้ปกครอง โดยเป็นผลสืบเนื่องมาตั้งแต่เยาวชนกลุ่มนี้ยังเป็นเด็กเล็กๆ หรือเกิดจากการเลียนแบบ โดยผู้ปกครองของเยาวชนกลุ่มนี้ก็มีพฤติกรรมเช่นเดียวกัน ทำให้เยาวชน

ไม่มีตัวอย่างที่ดีเพื่อเลียนแบบ และเกิดจากการขาดความเคารพในตัวเอง ไม่เห็นคุณค่าของตัวเอง มองว่าตัวเองขาดศักยภาพที่ดี จึงทำให้เกิดความท้อแท้และไม่สนใจที่จะทำให้งานดีขึ้นเมื่อเกิดปัญหา หรืออุปสรรค ขาดแรงบันดาลใจ

ผลการสัมภาษณ์นี้สามารถเป็นเครื่องแสดงให้เห็นว่าการเลี้ยงดูเอาใจใส่ของพ่อแม่ สิ่งแวดล้อมของครอบครัว ตัวอย่างในครอบครัวและสังคม และลักษณะนิสัยรักการอ่านมีส่วนเกี่ยวข้องกับปฏิกริยาและการคล้อยตามของเยาวชนต่อประเด็นบาปต่างๆ โดยดูได้จากผลการให้สัมภาษณ์ของเยาวชนระหว่างกลุ่มที่มีนิสัยรักการอ่าน และกลุ่มที่ไม่มีนิสัยรักการอ่าน จริงอยู่แม้ว่าเยาวชนทุกคนไม่ว่ามาจากกลุ่มที่มีสิ่งแวดล้อมเช่นใดก็สามารถแยกแยะได้ระหว่างพฤติกรรมที่เป็นบาปกับพฤติกรรมที่ไม่เป็นบาป หากแต่สิ่งสำคัญไม่ใช่เพียงการตระหนักรู้เท่านั้น แต่สิ่งสำคัญคือการนำไปใช้ให้เกิดประโยชน์จริงในชีวิตประจำวัน การที่เยาวชนรู้ว่าสิ่งใดดี ไม่ดี แต่ไม่สนใจที่จะประพฤติตัวให้ดี กลับทำตัวไปในทางที่ไม่เหมาะสมทั้งที่รู้ตัวนั้น นับเป็นปัญหาที่ต้องได้รับการแก้ไขอย่างเร่งด่วน

ข้อเสนอแนะ

ข้อเสนอแนะต่อครอบครัว เยาวชน และโรงเรียน

จากผลการวิจัยที่แสดงให้เห็นว่า บางครั้งการที่ผู้ปกครองไม่มีเวลาใกล้ชิดกับบุตรหลาน เท่าที่ควร ทำให้ขาดการดูแลเอาใจใส่ และอบรมแนวคิดที่ดีให้เยาวชนนั้น เป็นปัจจัยหนึ่งที่ทำให้เยาวชนมีแบบอย่างในการเลียนแบบที่ไม่เหมาะสม เช่น แทนที่จะได้รับแบบอย่างที่ดีจากพ่อแม่ เยาวชนก็ไปเลียนแบบเพื่อน ซึ่งมีวุฒิภาวะไม่ได้มากไปกว่าตัวเยาวชนเองเลย ดังนั้นความผิดพลาดใดๆ อาจเกิดขึ้นได้อย่างคาดไม่ถึง การที่เราต้องการให้เยาวชนของเราเติบโตขึ้นมาอย่างเพียบพร้อม สมบูรณ์ในทุกๆ ด้านนั้น จำเป็นอย่างยิ่งที่จะต้องได้รับการดูแล เอาใจใส่ และให้ความรักจากผู้ปกครอง ผู้ปกครองจะหวังผลจากการอบรมสั่งสอนให้บุตรหลานของตนเป็นคนดีให้ครูแต่เพียงฝ่ายเดียวไม่ได้ ทั้งนี้เพราะครูหนึ่งคนต้องดูแลนักเรียนหลายสิบคน จึงเป็นเรื่องยากที่จะดูแลได้อย่างทั่วถึง และไม่มีความสัมพันธ์เพียงพอที่จะรู้ถึงนิสัยใจคอได้อย่างถ่องแท้ เมื่อเปรียบเทียบสัดส่วนกันแล้ว ผู้ปกครองน่าจะทำหน้าที่การอบรมให้เยาวชนเป็นคนดีและมีจิตสำนึกเกี่ยวกับศีลธรรมที่เหมาะสมได้ดีกว่าครู อย่าคิดว่าค่าเทอมที่จ่ายไปจะรวมค่าทำให้บุตรหลานเป็นคนดีด้วย หากแต่ผู้ปกครองเองจะต้องเป็นผู้ปฏิบัติหน้าที่นี้เอง เพื่อผลสัมฤทธิ์อันน่าประทับใจที่จะเกิดขึ้นกับบุตรหลาน

ของท่านเอง ผู้ปกครองควรคำนึงถึงอนาคตของเยาวชนในปกครองผู้ซึ่งกำลังจะเติบโตขึ้นมาเพื่อเป็นกำลังสำคัญในการพัฒนาประเทศของเราในอนาคตอันใกล้

เยาวชนเองก็ต้องรู้จักที่จะป้องกันตัวเอง จากผลการวิจัยพบว่าเยาวชนกลุ่มตัวอย่างมีพฤติกรรมเรียบร้อย ไม่ก้าวร้าว ทั้งนี้เพราะทุกคนรักและอยากที่จะเป็นเด็กดี รู้ว่าอะไรเหมาะสมและอะไรไม่เหมาะสม รู้ว่าอะไรเป็นสิ่งที่สำคัญที่สุดในวัยศึกษาเล่าเรียน สิ่งนั้นก็คือการตั้งใจเรียน และมีนิสัยรักการอ่าน ซึ่งจะช่วยเปิดโลกทัศน์ของเยาวชนให้กว้างขวางออกไปอย่างไม่มีที่สิ้นสุด ไม่ใช่เอาแต่เที่ยวเล่น ไม่สนใจอ่านหนังสือ ไม่สนใจไปโรงเรียน นอกจากนี้เมื่อได้อ่านข่าวในหนังสือพิมพ์แล้วก็ควรจะวิเคราะห์เกี่ยวกับเหตุการณ์ดังกล่าว ไม่พาดตัวเองเข้าไปอยู่ในภาวะที่อาจจะเกิดอันตรายเมื่อได้อ่านข่าวเกี่ยวกับการทำร้ายร่างกายหรือจิตใจต่างๆ เพราะในข่าวได้อธิบายไว้โดยละเอียด จึงนับว่าเป็นอุทาหรณ์ที่ดีที่เยาวชนพึงจดจำไว้ หากเหตุการณ์ใดที่คิดว่าไม่เหมาะสมก็ไม่ควรเอามาเป็นแบบอย่าง ส่วนเหตุการณ์ที่ดี น่ายกย่องเยาวชนก็ควรนำมาเป็นแนวทางในการปฏิบัติตนให้เป็นคนดี ประสบการณ์บางครั้งก็ไม่จำเป็นต้องเรียนรู้ด้วยตัวเอง หากแต่เราสามารถเรียนรู้ได้จากคนอื่นที่เคยผ่านเรื่องราวเหล่านั้นมาแล้ว

ในส่วนของโรงเรียนและสถาบันการศึกษาต่างๆ ควรมีการจัดการเรียนการสอนหรือจัดกิจกรรมที่เกี่ยวข้องและสามารถเสริมสร้างความตระหนักรู้เกี่ยวกับความหมายของคำว่า “บาป” ให้กับนักเรียน เช่น อาจใช้เวลาในคาบเรียนอิสระเป็นการสอนวิเคราะห์จริยธรรมจากข่าวที่อ่าน หรือมีการจัดกิจกรรมเข้าค่ายจริยธรรมในช่วงวันหยุดทางพระพุทธศาสนา เป็นต้น นอกจากนี้การจัดให้มีวิชาส่งเสริมการอ่านก็นับเป็นอีกกิจกรรมหนึ่งที่สมควรจัดให้มีขึ้นในโรงเรียน เพราะการอ่านทำให้เยาวชนได้เปิดโลกทัศน์ให้กว้างออกไป และได้เพิ่มพูนความรู้ให้มากขึ้น เพราะจากผลการวิจัยพบว่าเยาวชนที่มีนิสัยรักการอ่าน จะมีผลการเรียนที่ดี และมีนิสัยไม่ก้าวร้าวเท่าเยาวชนที่ใช้เวลาว่างอย่างไรประโยชน์ การคบเพื่อนที่ไม่เหมาะสมตามสถานที่ที่ไม่เหมาะสม เช่น ร้านอินเทอร์เน็ต หรือร้านเกมต่างๆ ของเยาวชน ยิ่งทำให้สถานการณ์เลวร้ายลงไปอีก เพราะเยาวชนจะมีพฤติกรรมเลียนแบบกันไป และแน่นอนว่าไม่มีผู้ใหญ่ที่มีวุฒิภาวะมากพอในการที่จะแนะนำกันในกลุ่มของเยาวชนเหล่านั้น มีเพียงเพื่อนที่ขาดประสบการณ์จะช่วยแนะนำกันไปในทางที่ไม่เหมาะสม การจัดกิจกรรมส่งเสริมการอ่าน และกิจกรรมที่ช่วยเสริมสร้างจิตสำนึกเกี่ยวกับหลักธรรมคำสอนทางพระพุทธศาสนา จะทำให้นักเรียนมีความเข้าใจเกี่ยวกับสังคมและสิ่งต่างๆ รอบตัวไม่มากก็น้อย เพื่อไม่ให้ให้นักเรียนของท่านมี

เพียงความรู้ด้านวิชาการที่เป็นเลิศ หากแต่เพียงพร้อมไปด้วยจิตใจอันเปี่ยมล้นไปด้วยศีลธรรมอันดีงามอีกด้วย

ข้อเสนอแนะสำหรับการวิจัย

ผลการวิจัยครั้งนี้ได้ทำการศึกษากับกลุ่มเยาวชนที่มีพฤติกรรมเป็นเด็กที่ดี อยู่ในโอวาท ว่านอนสอนง่าย และตั้งใจเรียน จึงทำให้ผลการศึกษาออกมาในแนวทางที่น่าพึงพอใจ แต่ยังมีเยาวชนอีกหลายกลุ่มที่ต้องการได้รับการศึกษา ข้อเสนอแนะสำหรับงานวิจัยครั้งต่อไปควรมีการศึกษาเกี่ยวกับปฏิภานและการยอมรับต่อประเด็นบาปที่สะท้อนในหน้าหนังสือพิมพ์กับกลุ่มตัวอย่างอื่นด้วย เช่น กลุ่มเยาวชนที่เคยกระทำผิดพลาดมาแล้ว หรือกลุ่มเยาวชนที่กำลังอยู่ในระหว่างการฟื้นฟูลักษณะนิสัยในสถานควบคุมพฤติกรรมสำหรับเยาวชนต่างๆ เป็นต้น เพื่อเรียนรู้ประสบการณ์จากข้อผิดพลาดของเยาวชนเหล่านั้นแล้วนำความรู้ที่ได้นั้นมาใช้ในการป้องกันเยาวชนที่ยังไม่เคยทำผิดพลาด ไม่ให้เกิดเหตุการณ์น่าเศร้าเช่นนั้นอีก นอกจากนี้ยังอาจช่วยเยียวยาบาดแผลจากการกระทำผิดในอดีตของเยาวชน โดยการให้เยาวชนได้ระบายความรู้สึก ซึ่งอาจเป็นการลดความเครียดและพวกเราในฐานะผู้ใหญ่ก็ต้องช่วยทำให้ให้เยาวชนเหล่านั้นมองเห็นคุณค่าของตนเองอีกด้วย เพื่อที่ว่าเมื่อพวกเขาเติบโตขึ้นจะได้กลับตัวกลับใจ เปลี่ยนแปลงพฤติกรรมมาเป็นทรัพยากรมนุษย์ที่มีประสิทธิภาพและความสามารถของสังคมของเรา เพื่อมาเป็นส่วนหนึ่งในวงล้อแห่งการพัฒนาประเทศให้ก้าวไปข้างหน้าอย่างทัดเทียมกับอารยะประเทศต่างๆ ทั่วโลก

.....
สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

รายการอ้างอิง

ภาษาไทย

กมลวรรณ โฉมสีวานนท์. ความรุนแรงในข่าวโทรทัศน์กับทัศนคติความรุนแรงของนักเรียนระดับมัธยมปลาย. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต. ภาควิชาสื่อสารมวลชนคณะนิเทศศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2534.

กาญจนา แก้วเทพ. สื่อสารมวลชน ทฤษฎีและแนวทางการศึกษา. พิมพ์ครั้งที่3. กรุงเทพมหานคร: คณะนิเทศศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2545.

กอบกุล ถาวรานนท์. ข่าวหนังสือพิมพ์กับบทบาทในเชิงสร้างสรรค์สังคม วิเคราะห์เนื้อหา และสำรวจทัศนคติผู้ผลิตกับผู้บริโภคข่าว. ใน, วารสารวิชาการสถาบันราชภัฏพระนคร, หน้า46. กรุงเทพฯ: งานวิจัยคณะวิทยาการจัดการ สถาบันราชภัฏพระนคร, 2545.

คณะผู้จัดทำชาวพุทธ. สวดมนต์แปล. กรุงเทพมหานคร: วี.เจ.พรีนติ้ง, (ม.ป.ป.)

คณะอนุกรรมการศึกษาบทบาทสื่อมวลชนในการพัฒนาเด็ก. บทบาทสื่อมวลชนในการพัฒนาเด็ก. กรุงเทพมหานคร: โครงการพัฒนาการศึกษาอบรมและเลี้ยงดูเด็ก, 2535.

ความหมายของบาปและกรรม. <http://www.dhammadlife.com/dhamma/vocab/> [23 มีนาคม 2549].

ฆ่าตัวตาย พฤติกรรมเลียนแบบ และสื่อมวลชน. <http://www.manager.co.th>, ผู้จัดการออนไลน์, [4 กรกฎาคม 2548].

ชฎา เปรมโยธิน. หนังสือพิมพ์รายวันกับการพัฒนาเด็กและเยาวชน : ศึกษาเชิงวิเคราะห์เนื้อหา เฉพาะหน้าสำหรับเด็กและเยาวชน. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต. คณะนิเทศศาสตร์ ภาควิชาวารสารสนเทศ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2528.

ชาติวุฒิชัย วังวอล. อิทธิพลของสื่อสิ่งพิมพ์ที่มีต่อความรู้และทัศนคติเรื่องเพศศึกษาของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนปลายในโรงเรียนสหศึกษา: กรณีศึกษาโรงเรียนในอำเภอเมือง จังหวัดเชียงใหม่. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต. คณะวารสารศาสตร์และสื่อสารมวลชน มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์, 2542.

"ทำแท้ง" พุทธศาสนามองว่าอย่างไร. <http://www.budpage.com/abort.shtml> [28 กุมภาพันธ์ 2550].

นวลนิภา มณีฉาย. การสำรวจความต้องการของเด็กระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 - 6 ในเขตกรุงเทพมหานครเกี่ยวกับหนังสือพิมพ์สำหรับเด็ก. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต. คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2525.

นันทวัน สุชาติ. นักร้องสื่อพิมพ์กับเสียงเรียกร้องทางจริยธรรม. นิตยสาร 6(2520): 65-67.

บุญมี แทนแก้ว. จริยธรรมกับชีวิต (Moral & Life). กรุงเทพมหานคร: โอเดียนสโตร์, 2541.

ประภาศรี สีหอำไพ. พื้นฐานการศึกษาทางศาสนาและจริยธรรม. กรุงเทพมหานคร: สำนักพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2543.

ประไพพรรณ ภูมิวุฒิสาร. พัฒนาการวัยเด็ก. ในเอกสารการสอนพหุติกรรมวัยเด็กหน่วยที่ 1-7, 103-120. กรุงเทพฯ: สาขาศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมราชา, 2526.

มาลี บุญศิริพันธ์. หลักการทำหนังสือพิมพ์เบื้องต้น. กรุงเทพมหานคร: สำนักพิมพ์ประกายพริ้ง, 2534.

มหาวิทยาลัยมหิดล สถาบันวิจัยประชากรและสังคม และ สำนักงานกองทุนสนับสนุนการสร้างเสริมสุขภาพ (สสส.). ความรุนแรงในวัยรุ่น อันธพาลหรือคึกคะนอง ผิดพลังหรือตั้งใจ. สุขภาพคนไทย 2548 , 2548.

มหาวิทยาลัยอัสสัมชัญ. ค่านิยมทางเพศ และพฤติกรรมเสี่ยงในวันวาเลนไทน์ (14 กุมภาพันธ์ 2548)
 กรณีศึกษาเยาวชนอายุ 15 - 24 ปี ในเขตกรุงเทพมหานคร[website]. สำนักวิจัยเอแบคโพลล์:
 เอแบคโพลล์, 2548. แหล่งที่มา: www.abac3ksc.poll.th.org [25 มกราคม 2549]

รัชนี นพเกตุ. มนุษย์: จิตวิทยาทางเพศ. ภาควิชาจิตวิทยา. คณะศิลปศาสตร์
 มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์, 2542.

วรเชษฐ หอมจันทร์. การรับรู้ของเยาวชนในเขตชุมชนคลองเตย เกี่ยวกับบทบาทของสื่อสิ่งพิมพ์ใน
การชักจูงเยาวชนไปสู่การสร้างพฤติกรรมเบี่ยงเบน. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต. ภาควิชา
วารสารสนเทศ คณะนิเทศศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2540.

วารุณี อมรทัต. จิตวิทยาเด็กสำหรับกุมารแพทย์. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์ชานการพิมพ์, 2530.

วิทย์ วิศทเวทย์. จริยศาสตร์เบื้องต้น มนุษย์กับปัญหาจริยธรรม. กรุงเทพฯ: อักษรเจริญทัศน์, 2530.

ศุภฤกษ์ โพธิไพรัตน์. ผลกระทบจากการเปิดรับความรุนแรงที่นำเสนอทางสื่อมวลชนที่มีต่อการ
จดจำพฤติกรรมก้าวร้าวและทัศนคติที่มีความรุนแรงของเยาวชนในกรุงเทพมหานคร. วิทยานิพนธ์
ปริญญาโทมหาบัณฑิต. คณะวารสารศาสตร์และสื่อสารมวลชน มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์, 2547.

ศุภิสรา เปี่ยมราศรี. การวิเคราะห์เนื้อหาในแง่ส่งเสริมคุณธรรมเด็กในหนังสือพิมพ์รายวันฉบับ
ภาษาไทย. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต. คณะวารสารศาสตร์และสื่อสารมวลชน
มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์, 2546.

ศรีธรรม ธนะภูมิ. พัฒนาการทางอารมณ์และบุคลิกภาพ. กรุงเทพมหานคร: ชวนพิมพ์, 2535.

สมบุญ อิชยาวรกุล. ทัศนคติของประชาชนในกรุงเทพมหานครที่มีต่อการนำเสนอภาพข่าวที่หมิ่น
หมิ่นทางศีลธรรมบนหน้าหนังสือพิมพ์ไทยรายวัน. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต. คณะ
วารสารศาสตร์และสื่อสารมวลชน มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์, 2540.

สมาคมหนังสือพิมพ์แห่งประเทศไทย. รายงานการสัมมนาสื่อมวลชนกับการพัฒนาเด็ก. จังหวัดนครราชสีมา: ที่ศูนย์อบรมบริษัทไทยสมุทรประกันภัย, 2522.

สุกิจ ไวกัฒนากร. ความคิดเห็นที่มีต่อภาพความรุนแรงในการนำเสนอข่าวอาชญากรรมและข่าวอุบัติเหตุในสื่อมวลชนของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลาย. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต. ภาควิชาสื่อสารมวลชน คณะนิเทศศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2542.

สุขุม เฉลยทรัพย์. ประชาชนกับกิจกรรมทางพระพุทธศาสนา[website]. สำนักวิจัยสวนดุสิตโพล: มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนดุสิต, 2549. แหล่งที่มา: <http://www.dusitpoll.dusit.ac.th> [25 มกราคม 2549]

สุขุม เฉลยทรัพย์. เด็กไทยในสายตาผู้ใหญ่ ณ วันนี้[website]. สำนักวิจัยสวนดุสิตโพล: มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนดุสิต, 2549. แหล่งที่มา: <http://www.dusitpoll.dusit.ac.th> [25 มกราคม 2549]

สุชา จันท์เอม. จิตวิทยาทั่วไป. กรุงเทพฯ: ไทยวัฒนาพานิช, 2541.

สุรางค์ จันท์เอม. จิตวิทยาพัฒนาการ. กรุงเทพฯ: อักษรบัณฑิต, 2525.

สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ. แผนพัฒนาการศึกษาแห่งชาติ ฉบับที่ 8 พ.ศ. 2540 – 2544, กรุงเทพมหานคร: อรรถพลการพิมพ์, (ม.ป.ป.)

อารีย์รัตน์ กล้าอาษา. ความสามารถในการดูแลตนเองของเด็กวัยเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่หกสังกัดสำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ เขตกรุงเทพมหานคร. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต. คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ, 2541.

อำนาจ ยัสโยธา. ปัญหาจริยธรรมเชิงวิพากษ์. สงขลา: ภาควิชาปรัชญาและศาสนา คณะมนุษยศาสตร์ สถาบันราชภัฏสงขลา, 2541.

ภาษาอังกฤษ

Block, J., Conceptions of Sexrole : Some Cross – culture and Longitudinal Perspectives.

American Psychologist. (1973) : 512 – 526.

Schramm, Wilbur. Responsibility in Mass Communication. New York : Harper and Raw,
1957.

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ประวัติผู้เขียนวิทยานิพนธ์

นายบัณฑิต ศรีทองสุข เกิดเมื่อวันอาทิตย์ที่ 21 มีนาคม พุทธศักราช 2525 ที่โรงพยาบาลประจำอำเภอศรีเชียงใหม่ จังหวัดหนองคาย สำเร็จการศึกษาระดับปริญญาบัณฑิต สาขาวิชาวรรณกรรมสำหรับเด็ก คณะมนุษยศาสตร์ จากมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ในปี พุทธศักราช 2547 และเข้าศึกษาต่อในระดับบัณฑิตศึกษา สาขาวิชาวารสารสนเทศ คณะนิเทศศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ในปี พุทธศักราช 2547

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย